

(२५)

श्रीमद्भागवत एकादश स्कन्ध - पुराण
शुक्मुखी लिपि

प्री० सं० २९४१ - (६५) १९५५ - पूर्ण

---

੧੬ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਰਾਮਜੀ ਸਤਿ ਦਾ ਦੂਯਾਲ ਜੀ ਸਹਾਇ॥ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਸਹਾਇ॥ ੧
 ਇ॥ ਸਰਬ ਸਾਧ ਜੀ ਸਹਾਇ॥ ਗਿੰ ਬਭਗਵਤ ਇਕਾਦਸ ਕੀ ਭਾਖਾ॥ ਚੋਪਈ॥ ਸੰਤ ਦਾ ਸਸਤਗੁ
 ਰ ਕੇ ਚਰਣਾਂ ਤਿਨ ਕੋ ਗਹੇ ਸੁਦਿ ਛਕ ਰਿਸਰਣਾਂ॥ ਜਾਂ ਤੈਉ ਪੰਜੈ ਰਯਾਨ ਬਿਚਾਰਾ॥ ਛੂਟੈ ਭਰਮ ਕਰਮ ਬਿਵਹਾਰਾ॥ ੧॥
 ਬਹੁ ਰੋਜ ਗਤ ਜਨਮਿ ਨਹਿ ਆਉ॥ ਤਿਨ ਕੋ ਨਿਜਾਨੰਦ ਪਦ ਪਉ॥ ਤਿਨ ਕੀ ਆਗਿਆ ਹਿਰਦੈ ਧਰੈ॥ ਲੋਕਿ ਰਿਤ
 ਰ ਬਭਾਖਾ ਕਰੈ॥ ੨॥ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਬਿਰੰਚ ਹਿ ਭਾਖਿਓ॥ ਸੋ ਬਿਰੰਚ ਹਿ ਨਰਦ ਸਿਉ ਆਖਿਓ॥ ਸੋ ਨਰਦ ਬਿਆਸ
 ਹਿ ਸਮਣਾਇਓ॥ ਬਿਆਸ ਆਭਿ ਆਸ ਕਰਿ ਸੁਕ ਹਿ ਪਛਾਇਓ॥ ੩॥ ਸੋ ਸੁਕ ਕਹਿਓ ਪਰੀਛਤ ਆਗੈ॥ ਛੂਟਿ
 ਓਟ ਅੰਤ ਸੁਪਨ ਜਿਉ ਜਾਗੈ॥ ਸੋਈ ਸੁਤ ਅਜਹੁ ਬਿਸਤੈ॥ ਸਹੰਸੁ ਅਠਾਸੀ ਰਿਖ ਮਨਹਰੈ॥ ੪॥ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵ
 ਨ ਆਪਇਹੁ ਭਾਖਿਓ॥ ਭਾਂਤ ਨਾਮ ਭਾਗਵਤ ਰਾਖਿਓ॥ ਆਪਿ ਮਿਲਨ ਕੋ ਪੰਥ ਬਤਾਇਓ॥ ਯਾਮਾਰ ਗਬਤ
 ਤਨਿ ਹਰਿ ਪਾਇਓ॥ ੫॥ ਦੋਹਰਾ॥ ਬਿਆਸ ਦੇਵ ਜੋ ਭਾਵਤ ਭਾਖਿਓ॥ ਦਸ ਸਕੰਧਾ॥ ਤਿਨ ਮੇਂ ਇਕਾਦਸ

ਕਹੈ ਨੈਨ ਲਹੈ ਜਿਵ ਅੰਧ ॥੬॥ ਚੋਪਈ ॥ ਏਕਾਦਸ ਇਕਤੀਸਧਿ ॥ ਤਿਨ ਕੋ ਬਿਵਰੋਕ ਹੋਂ ਸੁਨਾਇ ॥ ਜਦ
 ਕੁਲ ਨਾਸ ਪਿਥ ਮੈ ਗਾਇ ॥ ਬਹੁਤੁ ਭਾਂਤਿ ਬੈਰਾਗਉ ਪਾਇ ॥੧॥ ਯਹਿ ਪੁਰਖ ਕਹਿਓ ਪੁਨਿ ਚਾਗਿ ॥ ਜਨ ਕਹਿ
 ਜੋਗੇ ਸੁਰਨਿ ਬਿਚਾਗਿ ॥ ਸੋ ਨਰਦ ਬਸਦੇ ਵਹਿ ਕਹਿਓ ॥ ਪਾਇਓ ਰਯਾਨ ਪਰਮ ਪਟਲਹਿਓ ॥੮॥ ਛੈਠੈ ਕ੍ਰਿਸਨ
 ਉਪਵਪ੍ਰਸਤਾਵਾ ॥ ਤੇਈ ਸਿਕਰਿ ਨਿਜ ਰਯਾਨ ਸੁਨਾਵਾ ॥ ਦੁਵੈ ਜਾਦਵ ਬਿਨਾਸ ਬਿਸਤਾਰਾ ॥ ਏ ਇਕਤੀਸ ਰਯਾਨ
 ਨਿਜ ਸਾਗਾ ॥੮॥ ਸ੍ਰੀ ਸੁਕਦੇਵ ਕਰਤ ਅਰੰਭਾ ॥ ਸੋ ਤਾਨਿ ਰਪਤ ਅਰਿਗਤ ਜਿ ਅੰਭਾ ॥ ਤਬ ਸੁਕਜੀ ਇਹ ਕੀਓ
 ਚਾਗਾ ॥ ਰਯਾਨ ਬਿਨਾਸੀ ਉਧਾਰਾ ॥੧੦॥ ਤਾਂ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਰਯਾਨ ਸਮਝਾਂਉ ॥ ਪਿਥ ਮੈ ਦਿਛ ਬੈਰਾਗਉ ਪਾਉ ॥ ਪੰਖੀਉ
 ਹੈ ਪੰਖ ਦੂਜੈ ਸੇ ॥ ਰਯਾਨ ਬੈਰਾਗ ਮਿਲੇ ਹਰਿ ਅੰਸੇ ॥੧੧॥ ਸ੍ਰੀ ਸੁਕਉ ਵਾਚਾ ॥ ਰਾਜਾ ਸੁਨੁ ਜਗਤ ਸੁਖ ਜੈ ਸੇ ॥ ਜਿਨ
 ਸਿਉ ਲਾਗਿ ਕ੍ਰਮਤ ਨਰ ਅੰਸੇ ॥ ਭੁਏ ਕੋਟਿ ਛਪਨ ਕੁਲ ਜਾਦਵਾ ॥ ਜਿਉ ਪਨਾਖ ਮੰਰਚ ਹੂੰ ਦਿਸ ਭਾਦਵਾ ॥੧੨॥ ਤਿ
 ਨ ਕੋ ਬਹੁਤੁ ਭਾਂਤਿ ਬਿਸਤਾਰਾ ॥ ਗਨਤੀ ਕਰਤ ਲਹੈ ਕੋ ਪਾਗਾ ॥ ਭਵਨ ਅਪਨੋ ਕਵਲਾ ਕੀਓ ॥ ਨਵਨਿਪਜਹਾਂ

ਬਸੇਰਾਲੀਓ॥੧੩॥ ਬਹੁਰਿਸੁ ਪ੍ਰਮਾਸਭਾ ਮੰਗਾਈ॥ ਬੈਠੇਤਹਾਂ ਨਬਿਅਪੈ ਕਾਈ॥ ਤਿਨਕੀ ਸਮਤਾ ਕੋ ਨਬਤਾ
 ਉ॥ ਤਿਨਲੋਕ ਮੇਂ ਕਹੂੰ ਨਪਾਉਂ॥੧੪॥ ਤਿਨਕੀ ਬਾਂਤ ਕਹਤ ਅਬਐ ਸੀ॥ ਪਲਕਿ ਮਾਂਹਿ ਸੁਪੈ ਨਕੀਜੈ ਸੀ
 ਰਚਪਰੀ ਮਹਿ ਸਭਸੰਪਾਗੇ॥ ਜਿਉ ਬੁਟ ਬੁਟਾ ਪਵਨ ਕੇ ਮਾਗੇ॥੧੫॥ ਰਾਮਕ੍ਰਿਸਨ ਤਹਾਂ ਕੋਤ ਕਹਾਗਾ॥
 ਪਹਾਪਸਕਲ ਸੰਯਗਾ॥ ਬਿਪ੍ਰਸਰਾਪ ਕੋ ਕੀਨੋ ਬਿਅਜੁ॥ ਏਸ ਬਕ੍ਰਿਸਨ ਦੇਵ ਕੇ ਕਾਜ॥੧੬॥ ਲੋਕ
 ਨਕੋ ਬੈਰਾਗੁ ਜਨਾਇਓ॥ ਉਧਵਾ ਆਦਿ ਦੁਆਰ ਸਮਝਾਇਓ॥ ਪ੍ਰਥਮੇਂ ਭੂਮਿ ਅਰਜਨ ਦੇ ਅਨੀ॥
 ਦਸਟ ਨਿਪਤਿ ਅਰੁ ਸੈਨਾਹ ਨੀ॥੧੭॥ ਯਾ ਬਿਪਿਕੂਕੋ ਭਾਰ ਉਤਾਰਿਓ॥ ਨਉਰੂਪ ਜਸਕਉ ਬਿਸ
 ਤਾਰਿਓ॥ ਜਾਂ ਕੋਗਹਿ ਉਤਰੈਂ ਰੁਵਪਾਗਾ॥ ਆਗੈ ਜੋ ਜਨਹੰਤਿ ਅਪਾਗਾ॥੧੮॥ ਬਹੁਤ ਭਾਂਤ ਕਰਿਅ
 ਦਭੁਤ ਕਰਮਾ॥ ਥਾਪਿਓ ਜਗਤ ਭਾਗਵਤ ਪਰਮਾ॥ ਯਾ ਬਿਪਿਸ ਬਕੇ ਕਾਜ ਸਵਾਗੇ॥ ਤਬਹਰਿਜੀ ਬੈਕੁੰਠ
 ਧਾਗੇ॥੧੯॥ ਏਹਗਾ॥ ਐਸੀ ਸੁਨਿਅ ਦਭੁਤ ਕਥਾ ਜਦਕੁਲ ਕੋ ਦਿਜਸਾ॥ ਪ੍ਰਸਨਕਰੀਗਾ ਜਾਤਾਹ

ਲਖ ਬੈਤਿ ਨ ਕੋ ਪਾਪ ॥ ੨੦ ॥ ਰਾਜ ਉਦਾਚਾ ਚੈ ਪਈ ॥ ਤੇ ਤੋ ਬਿਪ੍ਰਭਗਤ ਬੇਸਾਰੇ ॥ ਪਰਮਦਾਨ ਅਰੁ ਸੇਵਕ
 ਭਾਰੇ ॥ ਬਿਪ੍ਰਕੋਪ ਕੀਨੋ ਕਿਉ ਪੂਰਨਾ ਜਾਂ ਤੇ ਨ ਸਕੁਏ ਸਕੁ ਰੂਪਣਾ ॥ ੨੧ ॥ ਕੋਨ ਨ ਮਿਤਸ੍ਰਾਪ ਸੋ ਕੋਨ
 ਕਹੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਕਰੁਣਾ ਰੂਨਾ ॥ ਏਕ ਮਨਾ ਜਾਦਵ ਤੇ ਸਾਰੇ ॥ ਆਪਹਿ ਆਪ ਕਵਨ ਬਿਧਿ ਮਾਰੇ ॥ ੨੨ ॥
 ਸ੍ਰੀਸੁਕ ਉਦਾਚਾ ॥ ਰੂਕੋ ਭਾਰ ਹਰਨ ਕੈ ਕਾਜਾ ॥ ਰੂਮ ਵਤਾਰਿ ਲਾਇ ਓ ਬਿਜਗਾਜਾ ॥ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਰੂਕੋ
 ਭਾਰ ਉਤਾਰਿ ਓ ॥ ਤਬ ਮਨ ਮੈ ਗੋਪਾਲ ਬਿਚਾਰਿ ਓ ॥ ੨੩ ॥ ਜਉ ਲਗੈ ਜਾਦਵ ਕੁਲ ਸਾਰੇ ॥ ਤੋ ਲਗ
 ਨਹਿ ਰੂਕ ਭਾਰ ਉਤਾਰੇ ॥ ਮਮ ਅਧੀਨ ਰਹੈ ਏ ਸਾਰੇ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਨਿਜ ਕਰਿ ਬਨੈ ਨ ਮਾਰੇ ॥ ਦੂਜੇ ਕੋਇ ਸਕੈ ਨ ਮ
 ਰੇ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਕੀਜੈ ਜਤਨ ਬਿਚਾਰਿ ॥ ਜਿਉ ਬਹੁ ਬਾਂਸਿ ਬਛੈ ਬਨ ਮਾਂਹੀ ॥ ਪਵਨ ਨ ਮਿਤ ਪਾਇ ਘਰੁ ਖਾਂਹੀ ॥ ੨੪ ॥
 ਆਪ ਆਪ ਮੈ ਅਗਨ ਉਪਾਵੈ ॥ ਤਾਂ ਸੋ ਲਾਗਿ ਸਕਲ ਜਲਿ ਜਾਵੈ ॥ ਤਿਉ ਹੀ ਇਹੀ ਪਵਨ ਦਿਜ ਸ੍ਰਾਪ
 ਕ੍ਰੋਧ ਅਗਨਿ ਤਹਾਂ ਆਪੇ ਆਪ ॥ ੨੫ ॥ ਕਰਿ ਬਿਸਤਾਰਹੋ ਹਿੰਸਾ ਰਾਗ ॥ ਯਹ ਠਹਿਰਾਇ ਓ ਕ੍ਰਿਸਨ

ਬਿਚਾਰਾ ਆਏ ਸਕਲ ਰਖੀ ਸਰ ਰੋਨਾ ॥ ਨਿਕਟਿ ਛੇੜ ਕਰਵਾਇ ਓਗੋਨਾ ॥ ੨੧ ॥ ਕੰਨੁ ਅੰਗਰਾ ਬਿਸੁਮਿ
 ੩ ॥ ਦੁਰਬਾਸਾ ਭ੍ਰਿਗੁ ਅਤਿ ਅਸਿਤਾ ॥ ਕਸਿਪ ਬਾਂਮ ਦੇਵ ਅਰੁਨਾਰਦਾ ॥ ਅਉਰ ਬਹੁਤ ਰਿਖ ਸਕਲ ਬਿ
 ਸਾਰਦਾ ॥ ੨੨ ॥ ਤਹਾਂ ਸਬੈ ਮੁਨ ਸੁਖ ਸੋ ਬੈਠੇ ॥ ਜਦ ਕੁਮਾਰ ਤਹਾਂ ਛਲੁ ਕਰਿ ਪੈਠੇ ॥ ਸਾਂਬ ਰਿਬ ਨਿਤ ਭੇ
 ਖ ਬਨਾਇ ਓ ॥ ਬਸਤਾਇ ਕਨਿ ਉਦਰ ਅਪਕਾਇ ਓ ॥ ੨੩ ॥ ਅਤਿ ਬਿਨੀਤ ਸੋ ਚਰਨ ਨਿਲਾਗੇ ॥ ਪੁ
 ਛੈ ਪਸਨ ਖਰੇਤਿ ਹਆਗੇ ॥ ਇਹ ਬਨਤਾ ਪੁਛੈ ਦਿਜ ਰਾਜਾ ॥ ਸਨਮੁਖਿ ਹੋਤ ਲਗੈ ਅਤਿ ਲਾਜਾ
 ੩੦ ॥ ਨਿਕਟਿ ਪ੍ਰਸੂਤਿ ਆਇ ਓਹੈ ਛਾਕੋ ॥ ਕਰੋ ਬਿਚਾਰ ਆਪ ਮੇਤਾ ਕੋ ॥ ਤੁਮ ਤਿਕਲ ਦਰਸੀ ਸਬ
 ਜਾਨੋ ॥ ਕਹਾਂ ਜਨੈ ਸੋਹ ਮਹਿ ਬਖਾਨੋ ॥ ੩੧ ॥ ਤਬ ਕਰਿ ਕ੍ਰੋਧ ਬਚਨ ਤੇ ਭੁਲੈ ॥ ਜਦ ਕੁਲ ਨਾ ਸਮੂਸਲ
 ਇਹੁ ਜਨੈ ॥ ਜਾਤੇ ਤੁਮ ਬਹੁ ਮਦ ਸੋ ਮਾਤੇ ॥ ਦਸਟਿ ਬੁਧਿ ਹੋਹੁ ਸਬ ਹਾਤੇ ॥ ੩੨ ॥ ਬੈਨ ਸੁਨਤਾ ਅਤਿ ਭੇ
 ਮ ਨਿ ਆਇ ਓ ॥ ਤਬ ਧੀਤਾ ਉਦਰ ਹਿਛਿਟ ਕਾਇ ਓ ॥ ਦੇਖਿ ਓਤਾਂ ਲੋਹ ਕੋ ਮੂਸਲਾ ॥ ਤਬ ਤਿਨਜ

ਨਿਓਲਾਹੀਕੂਸਲਾ॥੩੩॥ਤੇਸਬਬਹੁਤਭਾਂਤਪਛਿਤਾਏ॥ਲੀਏਮੂਸਲਰਾਜਪੇਆਏ॥
 ਉਗਸੈਨਸੋਬੋਲੈਬੈਨਾ॥ਅਤਿਮਲੀਨਨਹੀਜੋਰੈਨਾ॥੩੪॥ਸੁਨਿਓਸ੍ਰਾਪਅਰੁਮੂਸਲ
 ਹਿਦੇਖਿਓਜੀਵਨਸਭਨਗਯੋਕਾਰਿਲੇਖਿਓ॥ਮੂਸਲਰੇਤਚੂਰਨਕਰਵਾਇਓ॥ਕ੍ਰਿਸਨ
 ਨਪੁਛਿਓਸੰਮੁੰਦਬਧਾਇਓ॥੩੫॥ਰੇਤਤਰਹਿਓਹੁਤੇਜੋਤੁਛਾ॥ਤਾਕੋਨਿਗਲਗਾਇਓਇ
 ਕਮੰਛਾ॥ਤੇਚੂਰਨਲਹਰਨਕੇਮਾਰੇ॥ਆਏਤੀਰਭਏਕਿਣਗਾਰੇ॥੩੬॥ਣੀਵਰਏਕਜਾ
 ਲਬਿਸਤਾਰਿਓ॥ਅਉਰਨਿਸੰਗਿਮੰਛਸੋਮਾਰਿਓ॥ਤਾਕੇਉਦਰਿਲੇਹਸੋਪਾਇਓ॥ਬਧਿ
 ਕਏਕਸੋਬਾਨਬਨਾਇਓ॥੩੭॥ਹਰਿਜੀਬਾਤਸਕਲਸੋਜਾਨੀ॥ਬਹੁਤਭਲੀਕਿਏਮੇਮ
 ਨੀ॥ਜਦਪਿਜੋਗਅੰਨਿਥਾਕਰਏ॥ਪਰੁਮਨਮਾਹਿਸਕਲਸੰਹਰਏ॥੩੮॥ਦੋਹਗਾਇ
 ਹੁਬੈਗਗਨਿਰੂਪਿਓਗਜਾਨਕਾਜਸੁਖਦੇਵਾ॥ਗਜਾਨਕਹੋਅਬਜਿਉਲਹਿਓਨਾਰਦਸੋਬਸੁ

ਦੇਵਾ॥੩੮॥ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮਹਾਂ ਪੁਰਾਣੇ ਦੇ ਕ੍ਰਮ ਸਮਕ੍ਰਮ ਪੇਜ ਦੁਕੂਲ ਸ੍ਰਾਪਤਿ ਰੂਪ
 ਨਾਮ ਪ੍ਰਿਥਮੋ ਧਿਆਇ॥੧॥ਚੌਪਈ॥ ॥ਸ੍ਰੀ ਸੂਰੇਵ ਚਾ॥ਦੁ ਗਵਤੀਆ ਪੁਜਾ ਪਾਲਕੁ
 ਤਹਾ ਨਦਖ ਸ੍ਰਾਪ ਕੋਤਲ ਕਾ॥ਨਰਦ ਤਹਾ ਨਿਰੰਤਰਿ ਆਵੈ॥ਕ੍ਰਿਸਨ ਦੇਵ ਕੇ ਦਰਸਨ ਪਾਵੈ॥
 ੧॥ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਰੁਜੈ ਨਿਤ ਜਾ ਕੋ॥ਬੰਧਿ ਭੀ ਵਤ ਜੈ ਕਿਉ ਤਾ ਕੋ॥ਜਾ ਕੋ ਸਕਲ ਲੋਕ ਮੈਂ ਕਾਲ
 ਜਹਾ ਤਹਾ ਨਿਸਾਦਿ ਨ ਬਿਹਾਲਾ॥੨॥ਮਾਨਵ ਤਨ ਇੰਦ੍ਰਿਅ ਨ ਸੋਰਾਜਾ॥ਇਤਨੇ ਹਰਿ ਸੇਵਾ
 ਕੇ ਸਾਜਾ॥ਬਾਂਛੈ ਜਾਹਿ ਬ੍ਰਹਮ ਸੁਰਗ ਜਾ॥ਕ੍ਰਿਸਨ ਦੇਵ ਸੇਵਾ ਕੇ ਕਾਜਾ॥੩॥ਐਸੀ ਦੇਹ ਗੁਰੂ
 ਤੇ ਪਾਵੈ॥ਹਰਿ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਿਉ ਛੂਟ ਕਾਵੈ॥ਪਲ ਮੈਂ ਕਦੈ ਕਾਲ ਕੇ ਪਾਸਾ॥ਹਰਿ ਕੋ ਪਾਵੈ ਹਰਿ ਕੇ ਦਾਸਾ॥
 ੪॥ਏਕ ਬਾਰ ਬਸੁ ਦੇਵ ਕੇ ਭੋਨਾ॥ਨਰਦ ਕੀ ਓਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਗੋਨਾ॥ਤਿਨ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਪੂਜਾ ਬਿਸਤ
 ਰੀ॥ਤਾਪ ਛੈ ਬਾਨੀ ਉਚਰੀ॥੫॥ਬਸ ਦੇਵੇ ਵਾਚਾ॥ਪ੍ਰਭੁ ਜੀ ਤੁਮਰੇ ਆਗਮ ਨਾ॥ਸਬ ਦੇਹ ਨ ਕੋ

ਸੁਖਕੋਭੁਵਨਾਉਪਮਾਤੁਮੇਕੋਨਕੀਦੀਜੈ॥ਜਿਨਕੈਦਰਸਸਕਲਭੈਛੀਜੈ॥੬॥ਅਉਰਦੇਵਦੇਵੈਦ
 ਖਸੁਖਕੋ॥ਤੁਮਸੇਸੰਤਪ੍ਰਗੰਧੈਪਰਿਸੁਖਕਉ॥ਜਿਨਕੈਰਿਦੈਬਰਾਜੈਰਾਮਾ॥ਤਿਨਤੇਹੋਰਿਕੋਨਨਰਿ
 ਕਾਂਮ॥੧॥ਮੇਸੇਫਲਦਾਇਕਸਕੁਦੇਵਾ॥ਤੇਤੋਲਪੈਕਰੈਜਿਤੀਸੇਵਾ॥ਜਿਉਕਰਿਲੈਦਰਪਨਕੋ
 ਕੋਈ॥ਆਪਕਰੈਅਰੁਸੈਸੋਈ॥੮॥ਤੁਮਸੇਸਾਧਸਦਾਸੁਖਦਾਈ॥ਜਿਨਕੀਮਹਮਾਕਹੀਨ
 ਜਾਈ॥ਜਟਪਿਟਰਸਮੇਂਕੁਇਓਕ੍ਰਿਤਾਰਥਾ॥ਪੂਛੋਦੇਵਤਥਾਪਹਿਤਾਰਥਾ॥੯॥ਜੋਈਭਾਗਵ
 ਤਧਰਮਸੁਨਿਪੈਜੀਵਾ॥ਜਨਮਮਰਣਤਜਿਪਾਵੈਪੀਵਾ॥ਜਿਨਿਮਾਚਰਣਨਿਤੁਮਕੋਦੇਵਾ॥੧੦॥
 ਰਿਪੁਸੀਨਿਸੋਭਾਖੇਭੇਵਾ॥੧੧॥ਪੂਰਬਜਨਮਸੇਵਮੇਂਕਰੀ॥ਮਾਇਆਮੋਹਿਓਸਮਝਨਪਰੀ
 ਤਬਮੇਂਹਰਿਹਪੂਤ੍ਰਕਰਿਬਰਿਓ॥ਤਾਂਹੀਤੇਨਾਹੀਉਧਰਿਓ॥੧੨॥ਤਾਂਤੇਅਥਮੇਂਤੁਮਹੀਸਰਨ
 ਸੋਕਛੁਕਰੋਮਿਟੈਸ੍ਰਿਓ॥ਮਰਣਾਕਹਾਂਲੋਕਹੋਂਜਗਤਕੇਦੁਖਾ॥ਜਾਮੈਸੁਪਨੇਹੂੰਨਹੀਸੁਖਾ॥੧੩॥ਜ

ਹੰਜਹਜਾਇਤਹੀਤਹਕਾਲਾ।ਹਰਿਬਿਨੁਜੀਵਸਟਾਬਿਹਾਲਾ॥ਐਸੇਬਚਨਸੁਨੈਜਬਲਰਦਾ
 ॥ਤਬਵਹਬੋਲੈਪਰਮਬਿਸਾਰਦਾ॥੧੩॥ਸ੍ਰੀਨਰਦਉਵਾਗਾਪੰਨਬਸੁਦੇਵਪੰਨਿਤੁਵਬਾਨੀ॥ਜਾਕ
 ਰਿਪੁਛੈਸਾਰੰਗਪਾਨੀ॥ਕੋਈਹੋਇਸਕਲਜਗਾਪਾਤਕਾ॥ਬਿਸਨਪਰਮਤੇਰਪੈਨਪਾਤਿਕਾ॥੧੪॥ਸੁਵਨ
 ਕੀਰਤਨਆਦਿਰਧਾਨਾ॥ਅਨਮੋਦਨਉਕਰੈਸਿਆਨਾ॥ਸੋਪੁਨਿਤਹੋਵੈਤਤਕਾਲਾ॥ਬਹੁਰਿ
 ਪਰੈਨਹੀਜਮਕੇਜਾਲਾ॥੧੫॥ਤੁਮਇਹਕੀਓਬਡੇਉਪਕਾਰਾ॥ਮੋਹਿਸਿਮਗਾਇਓਸਿਰਜਨਾ
 ਗਾਜਾਕੋਸੁਵਨਕੀਰਤਨਐਸੋ॥ਅੰਪਕਾਰਕੇਸੂਰਜਜੈਸੋ॥੧੬॥ਤੁਮਕੋਕਹੋਕਥਾਇਤਹਾਸਾ॥
 ਜਾਤੇਛੂਟੈਭੁਵਕੇਪਾਸਾ॥ਰਿਖਭਦੇਵਸੁਤਨੁਜੋਗੇਸਾ॥ਤਿਨਤੇਸੁਨਿਓਜਨਕਨਰੇਸਾ॥੧੭॥ਸੁਨਿਕੈਬਹਮਪਰ
 ਇਨਭਾਇਓ॥ਜਨਮਮਰਨਸੰਸਾਰਬਗੈਓ॥ਅਬਉਤਪਤਕਹਤਹੋਤਿਨਕੀ॥ਪੁਰਣਪੀਤਰਾਮ
 ਸੋਜਿਨਕੀ॥੧੮॥ਨਭਕਮਲਤੇਬਹਮਾਉਪਜਿਓ॥ਬਹਮਤੇਸੁਅੰਭੂਮਨੁਪਿਪਜਿਓ॥ਸੁਅੰਭੂਮ

ਨਨਿਪਤਿਸਿਰਤਾਜਾਤਾਕੋਤਨਾਪਾਥਿਕੋਤਾਜਾਤਾਕੋਅਗਨਿਧਰਸੁਤਭਾਇਓਅਜਨ
 ਕੁਜਨਮਤਾਹੀਤੇਲਇਓ॥੧੯॥ਤਾਕੋਰਿਖਭੁਦੇਵਅਵਤਾਗਾਜਿਨਪ੍ਰਗਟਾਇਓਬ੍ਰਹਮਾਥਿ
 ਚਾਗਾਤਾਕੋਪ੍ਰਤਏਕਸਤਭਏ॥ਸਕਲਬੇਦਕੋਪਾਗਹਿਗਏ॥੨੦॥ਤਿਨਮੇਂਬਰੇਕੁਰਥਸੇਨਾਮਾ॥
 ਜਾਕੋਹਿਰਦੈਬਸੇਨਿਤਰਾਮਾਤਾਤੇਕੁਰਥਖੰਡਇਹਕਹਿਓ॥ਤਜਾਅਜਨਕੁਨਾਮਸੋਲਹਿ
 ਓ॥੨੧॥ਪ੍ਰਿਥਮਹਿਬਹੁਤਿਨਭੋਗਏਭੋਗਾ॥ਸਮਇਤਿਆਗਲੀਨੋਤਿਨਜੋਗਾ॥ਮਨਬਚਕ੍ਰਮ
 ਕਰੀਹਰਿਭੁਗਤਿ॥ਤੀਜੈਜਨਮਲਹੀਤਿਨਮੁਕਤਿ॥੨੨॥ਤਿਨਮੇਂਨਵਨਵਖੰਡਨਰੇਸਾਏ
 ਕਾਅਰੁਅਸੀਕਰਮਉਪਦੇਸਾ॥ਨਵਤੇਮਹਾਂਭਾਗਾਅਧਕਾਰੀ॥ਸਬਤਜਿਸੇਵੈਸਦਾਮੁਰਾਰੀ
 ॥੨੩॥ਤਜੈਅਨਰਥਅਰਥਬਿਸਤਰੈ॥ਯਾਥਿਪਿਬਹੁਤਜੀਵਨਿਸਤਰੈ॥ਦੇਹਅਤੀਤਦਿਕੀ
 ਬਰਭੇਖਾ॥ਸਦਾਹਿਦੈਮੇਂਏਕਅਲੇਖਾ॥੨੪॥ਕਬਿਹਰਿਅੰਤਰਿਖਪਰਬੁਧਾ॥ਪਿਪਲਾਂਇਨਅੰਬ

ਰਹੋੜਸੁਧਾਵੁ ਮਲਚਮਸਕਰਭਾਂਜਨਨਾਮਾਇ ਨਨਵਕੀਓਬਹਮਮੈਧਾਂਮਾ॥੨੫॥ਆਪਅ
ਦਿਸੰਸਾਰਪਸਾਰਾ॥ਸਬਕੋਜਨੈਸਿਰਜਨਹਾਰਾ॥ਦੁਐਤਭਾਵਕੋਕੀਨੋਖੰਡਾਯਾਥਿਪਿਥਿਚਰੇ
ਸਬਥਹਮੰਡਾ॥੨੬॥ਸੁਰਅਰੁਮਾਧਸਿਧਰੰਧਰਥਾ॥ਕਿੰਨਰਜਛਨਗਨਰਸਰਥਾ॥ਸਕਲਲੋਕ
ਮੈਂਇਛਾਚਾਰੀ॥ਅਰੁਰਹਤਸਬਮੈਂਅਧਕਾਰੀ॥੨੭॥ਨਿਮਸੇਨਾਮਜਨਕਕੈਸਾੜਾ॥ਏਕਥਾ
ਰਤਿਨਕੀਨਿਜਾੜਾ॥ਰਵਿਸੀਸੋਭਤਤਿਨਕੀਦੇਯਾ॥ਆਵਤਦੇਖੇਨ੍ਰਿਪਤਿਥਿਦੇਯਾ॥੨੮॥
ਰਜਾਥਿਪ੍ਰਅਗਨਿਓਠਿਧਾਏ॥ਆਗੇਹੁਇਲੈਬੇਕੋਆਏ॥ਕ੍ਰਮਕ੍ਰਮਆਨਿਪਰੇਸਿੰਘਾ
ਸਨਾਕ੍ਰਮਹੀਕ੍ਰਮਤੇਬੈਠੇਆਸਨਾ॥੨੯॥ਤਬਤਾਹੀਕ੍ਰਮਪੂਜਾਕੀਨੀ॥ਕਰਿਪ੍ਰਨਾਮਪ੍ਰਦਛ
ਨਦੀਨੀ॥ਸਿਕਆਭਰਣਬਸਤ੍ਰਬਹੁਰੰਗਾ॥ਤੇਸਬਸੋਭਤਤਿਨਕੇਅੰਗਾ॥੩੦॥ਗਯਾਨਥਿ
ਚਾਰਥਹਮਮੈਐਸੇ॥ਥੰਧਮਪ੍ਰਤਸਨਗਾਦਿਕ੍ਰਜੈਸੇ॥ਤਬਕਰਿਜੋਰਿਭਇਓਨ੍ਰਿਪਠਾਢੋ॥

ਥੋਲਿਓ ਬਚਨ ਪ੍ਰੇਮ ਅਤਿ ਬਾਛਾ ॥ ੩੧ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਤਬ ਨਿਪ ਕੈ ਆਨੰਦ ਬਛਿਓ ਕੁਛੁ ਨ ਰਹੀ ਸੰ
ਭਾਲਾ ਪ੍ਰੇਮ ਮਗਨ ਧੁਇ ਬੋਲਿਓ ਬਾਨੀ ਪਰਮ ਰਸਾਲਾ ॥ ੩੨ ॥ ਬਿਏ ਹੋਵਾ ਚਾਤੁ ਮਪਾਰਖ ਦਪ
ਮਹਰਿ ਜੀ ਕੇ ॥ ਮੈਂ ਜਾਨੈ ਸਬ ਹਨ ਮੈਂ ਨੀ ਕੇ ॥ ਜੀਵਨ ਕੇ ਉਪਰ ਬੇਕਾਰ ਜਾ ॥ ਸਕਲ ਲੋਕ ਮੈਂ ਬਿਚਰੋ
ਆਰਜਾ ॥ ੧ ॥ ਪੀਨਿ ਮੈਂ ਪੀਨਿ ਮੇਰੇ ਅਵਤਾਰਾ ॥ ਜਾਤੇ ਪਾਇਓ ਦਰੰ ਸਤੁ ਹਾਰਾ ॥ ਨਾਨਾ ਜੋਨਿ ਜੀਵਇ
ਹ ਪਾਵੈ ॥ ਮਾਨੁਖ ਤਨੁ ਕੁ ਬਹੁਇ ਕਾਵੈ ॥ ੨ ॥ ਯਾ ਬਿਪਿਨ ਰਦੇ ਹਾਂ ਬਹੁ ਗਏ ॥ ਦੁਲਭੁ ਸਾਧਸੰ
ਗ ਨਹਿ ਲਏ ॥ ਜਿਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮਿਟੈ ਭਵ ਠੰਧਾ ॥ ਨਿਨਾ ਅਨੰਤ ਲਹੈ ਨਗ ਅੰਧਾ ॥ ੩ ॥ ਪ੍ਰਨਾਥ ਹਰਿ
ਹਿਰਦੈ ਬਿਰਾਜੈ ॥ ਛੁਟੈ ਕਰਮ ਭਰਮ ਭਵ ਭੁਝੈ ॥ ਆਪੋ ਛਿਨ ਹੋਵੈ ਸਤਿ ਸੰਗਾ ॥ ਸੋਊ ਕਰੈ ਜਗਤ
ਭੈ ਭੁੰਗਾ ॥ ੪ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਮਮ ਸੰਦੇਹ ਮਿਟਾਵੈ ॥ ਪ੍ਰਮਛੇ ਮਸੋ ਮੋਹਿ ਸੁਨਾਵੈ ॥ ਭਾਗਵਤ ਪਰਮ ਕਹੈ ਹੋਇ
ਸਤਾਹੀ ॥ ਜੇ ਮੈਂ ਹੂੰ ਸੁਨ ਬੇਅਧਕਾਰੀ ॥ ੫ ॥ ਜਿਨ ਤੇ ਮਿਟੈ ਜਗਤ ਭੈ ਭਾਗੀ ॥ ਬਹੁ ਰਿਅ ਪਕੌ ਦੋਤ

ਮੁਰਗੀਏ ਸੁਨਿ ਬਚਨ ਸਬਨ ਸੁਖ ਪਾਏ। ਤਬ ਮਾਨਿ ਦੈ ਬਚਨ ਸੁਨਾਏ। ੬॥ ਕਬਊ ਬਾਗਾਗ
 ਜਾਪੁ ਸਨਕਰੀ ਤੁਮ ਅੰਮੇ ਸੀ। ਬਡ ਭਾਗੀ ਪੁਛਤ ਹੈ ਜੈ ਸੀ। ਨਿਰਭੈ ਪਦਏ ਕੈ ਹੈ ਦੇਵਾ। ਹਰਿ ਕੇ ਰੇ
 ਨ ਕਮਲ ਕੀ ਸੇਵਾ। ੭॥ ਤਾ ਕੋ ਛਾਡਿ ਕਰੈ ਨ ਰਜੈ ਈ। ਦੁਖ ਕੋ ਮੂਲ ਹੋਤ ਹੈ ਸੋਈ। ਜਹ ਜਹ ਜਾਇ ਤ
 ਹੀ ਦੁਖ ਭਾਗੀ। ਕਾਲ ਪਾਸ ਕਹੂੰ ਟਰੈ ਨ ਟਾਰੀ। ੮॥ ਤਾਂ ਤੇ ਕਹੂੰ ਭਾਗਵਤ ਧਰਮਾ। ਮਿਲੈ ਗਮ ਛੁਟੈ ਭੈ
 ਭਰਮਾ। ਸ੍ਰੀ ਮੁਖਿ ਸ੍ਰੀ ਭੁਗਵਾਨ ਸੁਨਾਇਓ। ਆਪਿ ਮਿਲਨ ਕਉ ਪੰਥਿ ਬਤਾਇਓ। ੯॥ ਮੁਰਖ ਊ
 ਜੋ ਹੈ ਕੋਈ। ਇਨ ਪੰਥਿ ਜਹਿ ਪਾਵੈ ਸੋਈ। ਸੁਮਨ ਹੀ ਹੋਇ ਬਿਲੰਬ ਨ ਲਾਗੈ। ਭਰਮ ਨਿ
 ਸਾਸੁ ਤੋ ਜਿਵ ਜਾਗੈ। ੧੦॥ ਹਰਿ ਮਿਲਨੇ ਕੋ ਮਾਰਗ ਏਹਾ। ਹਰਿ ਭਜਿ ਮੁਕਤਿ ਹੋਇ ਇਹ ਦੇਹਾ
 ਹਰਿ ਮਿਲਨੇ ਕੋ ਮਾਰਗ ਕਹੂੰ। ਤੇਰੇ ਉਰ ਕੇ ਸੰਸਾਰ ਕਹੂੰ। ੧੧॥ ਆਖਿ ਮੂੰਦਹੂੰ ਪਾਵੈ ਕੋਈ। ਯਾਹ ਰਿਪ
 ਬਨ ਕਛੁ ਭੈ ਹੋਈ। ਮਨ ਬਚਕਾ ਮੁਖਿ ਅਹੁ ਜਿਤਾ। ਹੋਇ ਸੁਭਾਵਤ ਤੇ ਜੋ ਨਿਤਾ। ੧੨॥ ਸੋ ਸਬ ਹਰਿ

ਸਮਰਪਨ ਕਰੈ॥ ਇਉਂ ਗਾਵਤੰ ਪ੍ਰਮਾਨ ਬਿਸੇਸੈ॥ ਜਬ ਇਹ ਜੀਵ ਹਰਿ ਬਿਸਰੈ॥ ਬਬਹਰਿ ਕੀਮ
ਇਆ ਅਵਰੈ॥ ੧੩॥ ਤਬ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਭੁਲਾਵੈ॥ ਆਪੁ ਮਾਨਤ ਨ ਮੇਮਨ ਲਾਵੈ॥ ਦੁਮੈਤ ਭਾਵ ਕ
ਉਆ ਨੈਮਨ ਮੈ॥ ਤਾਹੀ ਤੇ ਇਹੁ ਮਰਿ ਮਾਰਿ ਜਨ ਮੈ॥ ੧੪॥ ਤਾਂ ਤੇ ਬੁਧਿ ਸੇਵੈ ਹਰਿ ਚਰਨਾ॥ ਜਾਤੇ ਮਿਟੈ
ਜਨਮ ਅਰੁ ਮਰਣਾ॥ ਸੋਧ ਲੇਇ ਉਤਮ ਗੁਰ ਦੇਵਾ॥ ਹਰਿ ਕੋ ਜਾਨ ਕਰੈ ਤਾ ਸੇਵਾ॥ ੧੫॥ ਸੋ ਜਿਉ ਜਿ
ਉਆ ਚਰਣ ਬਤਾਵੈ॥ ਤਿਉ ਹੀ ਤਿਉ ਹਰਿ ਸੋਹਿਤੁ ਲਾਵੈ॥ ਕਪਟ ਨ ਭਜੈ ਤਜੈ ਸਬ ਕਾਮਾ॥ ਛੂਟੈ ਜ
ਗਤ ਮਿਲੈ ਤਬ ਰਾਮਾ॥ ੧੬॥ ਦਵੈ ਤ ਕਛੁ ਹਈ ਏਨ ਹੀ ਰਾਜਾ॥ ਆਭਾ ਸੈ ਸੋਮਨ ਕੋ ਕਾਜਾ॥ ਜੈ ਸੇ ਮਿਖ
ਮਨੋ ਰਬ ਸੁਪਨਾ॥ ਮਨ ਹੀ ਕਰਿ ਤੇ ਦੋ ਉਭੁ ਪਨਾ॥ ੧੭॥ ਪੈ ਕਛੁ ਨਾਹਿ ਪਰੁ ਪੈ ਸੋ ਸੋਹੈ॥ ਤਕੈ ਸੰਗ ਲਾ
ਗਿ ਸਬ ਮੋਹੈ॥ ਤਉ ਸੰਕਲਪ ਬਿਕਲ ਪਨ ਕੀਜੈ॥ ਮਨ ਦਿਛੁ ਰਾਖ ਰਾਮ ਰਸੁ ਪੀਜੈ॥ ੧੮॥ ਹਰਿ ਕੋ
ਜਨਮ ਕਰਮ ਗੁਨ ਲਾਮਾ॥ ਸੁਨੈ ਕਹੈ ਸਿਮਰੈ ਸਬ ਜਾਮਾ॥ ਤਜੈ ਲਾਜ ਤੋਵੈ ਨਿਹ ਸੰਗਾ॥ ਮਗਨੁ ਰਹੈ ਨਿ

ਤਹਿਕੋਰੰਗਾ॥੧੯॥ਐਸੇਭਜਤਪੇਮਅਪਕਾਵੈ॥ਸਬਤਨਰੋਮਚਿਤਹੁਇਆਵੈ॥ਗਦਗ
 ਦਸਬਦਅਟਪਟੇਬੈਨਾ॥੨੦॥ਰੋਵੈਯਸੈਉਚਸੁਰਗਾਵੈ॥ਕ
 ਬਹੁਮੋਨਗਰੈਰਹਿਜਾਵੈ॥ਲੋਕਥੇਦਕੁਲਲਾਜਨਜਾਨੈ॥ਜਿਉਉਨਮਤਾਬਿਬਸਿਯਉਠਾ
 ਨੈ॥੨੧॥ਦਸਦਿਸਸਰਤਸਿੰਧਨਗਨਾਗਾ॥ਗਵਿਸਮਿਤਾਰੰਸਅਰੁਕਾਗਾ॥ਛਿਤਜਲਪ
 ਵਕਪਵਨਅਕਾਸਾ॥ਜੇਕਛੁਟੇਖੇਸੋਹਰਿਦਾਸਾ॥੨੨॥ਹਰਿਕੋਰੂਪਸਕਲਕੋਜਾਨੈ॥ਜਹਾਤਹਾ
 ਪ੍ਰਨਮਹਿਠਾਨੈ॥ਕਬਹੁਭੂਲਿਨਭਾਸੇਆਨਾ॥ਭਾਇਓਅਨੰਨਭਜੈਭਗਵਾਨਾ॥੨੩॥ਜਿਉਜਿ
 ਉਥਫੇਕ੍ਰਿਸਨਅਨੁਗਾਗਾ॥ਤਿਉਤਿਉਅਉਰਸਕਲਕੋਤਿਆਗਾ॥ਜਿਉਜਿਉਅਨਰੋਜਨ
 ਪ੍ਰਿਤਗ੍ਰਾਸਾ॥ਤੋਖਪੋਖਅਰੁਭੁਖਾਬਿਨਾਸਾ॥੨੪॥ਯੰਬਿਪਿਕਰਤੇਸਾਪਨਰੁਗਤਾ॥ਹਰਜੀਸੋਬਾਏ
 ਅਨੁਰਕਤਿ॥ਤਬਕਛੁਭੂਲਿਅਉਰਨਹੀਭੁੰਮੈ॥ਤਬਹੀਹਿਰਦੈਬਹਮਪ੍ਰਕਾਸੈ॥੨੫॥ਬਹਮ

ਏਕਦਸੁੰਦਿਸਦੇਖੈ। ਦੁਮੰਤਭਾਵਕਰਕੰ- ਨਲੇਖੈ। ਐਸੇਅੰਗਭਾਗਵਤਮਾਂਹੀ। ਸੋਹਰਿ
ਮੇਰੈਜਗਮੇਨਾਹੀ। ੨੬। ਦੋਹਰਾ। ਏਸੁਨਿਕਬਜੀਕੇਬਚਨਕੀਨਿਪ੍ਰਸੂਥਿਦੇਹਾ। ਅਬਭਾਖੇ
ਭਾਗੀਤਕੇਲਛਨਕਰੁਣਾਗੋਹਮਰ॥ ਬਿਦੇਪੂਵਾਚਾ। ਪ੍ਰਭਜੀਕਹੋਭਾਗਵਤਲਛਨਾ। ਜਿਨਬਸਹੋ
ਵੈਰਾਮਾਥਿਚਛਨਾ। ਕੋਣਪਰਮਹਿੰਦੈਦਿਛਰਾਖੈ। ਕਉਨਅਚਾਰੈਕੋਨਬਿਧਿਭੁਖੇ॥ ੧॥ ਕੋਨਸੁਭ
ਉਨਿਰੰਤਰਿਤਿਨਕੈ। ਦਵੈਤਭਾਵਨਾਹੀਉਰਜਿਨਕੈ। ਬੋਲੈਹਰਿਜੋਗੇਸੁਰਦੂਜੈ। ਨਿਪਕੇਬਚਨ
ਬਹੁਤਤਿਨਪੂਜੇ॥ ਹਰਿਰਉਥਾਚਾ। ਥਾਵਰਜੰਗਮਸੁਛਮਸੁਲਾ। ਏਕੈਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਸਕਲਕੋ
ਮੂਲਾ। ਸੋਇਕਅਤਮਕੇਆਧਾਰਾ। ਸੋਅਤਮਅੰਸਨਿਰੰਕਾਰਾ॥ ੩॥ ਹਰਿਜੀਤੇਉਪਜੇ
ਏਦੋਈ। ਅੰਤਲੀਨਹਰਿਜੀਮੇਰੋਈ। ਤਾਂਤੇਅਬਹੁੰਹਰਿਕੋਜਾਨੈ। ਦਵੈਤਭਾਵਕਬਹੁੰਨਹੀ
ਆਨੈ॥ ੪॥ ਜਿਉਸਾਗਰਬੁਦਬੁਦਾਤਰੰਗਾ। ਇਉਸਬਜਗਤਜਗਤਪਤਿਸੰਗਾਯਾਬਿਧਿ

ਜਾਨਿਭੁਇ ਉਜੇਬੀਗਾ ਸੋਹਰਿਜਨ ਉਤ ਮਹੈ ਬੀਗਾ ॥ ੫ ॥ ਜਾਕੋਹਰਿ ਸੋਨਿਹਚਲਪੇਮਾ ॥ ਮ
 ਰੁਹਰਿਭੁਗਤਨ ਸੋਨਿਤਨੇਮਾ ॥ ਸਬਜੀਵਨ ਪਰਕਰਣਾਮਾਨੈ ॥ ਸਬਉਧਰੈਹਿਰਦੇਇਉਜਾ
 ਨੈ ॥ ੬ ॥ ਜੇਕੋਈਤਾਪਰਦੋਖਹਿਠਾਨੈ ॥ ਤਿਸੇਤਜੈਕੈਜਿਉਤਿਉਮਾਨੈ ॥ ਨਿਸਦਿਨਰਹੈਰਾਮਰੰ
 ਗਗਤਾ ॥ ਸੋਹਰਿਜਨ ਮਧਮਹੈਤਾਤਾ ॥ ੭ ॥ ਜੇਮੂਰਤਮੇਹਰਿਕੋਜਾਨੈ ॥ ਮਨਬਚਕਮਾਨਨਹੀਅ
 ਨੈ ॥ ਤਾਕੋਪੁਜੈਹਿਤਚਿਤਲਾਈ ॥ ਕਛੂਨਮਾਂਗੀਸਹਜਸੁਭਾਈ ॥ ੮ ॥ ਪੈਹਰਿਜਨਭੁਜੈਹਰਿਜਾਨੀ
 ॥ ਸਤਿਗੁਰਬਿਨਾਨਹੀਪਹਿਚਾਨੀ ॥ ਏਕਦੇਸੀਵੈਹਰਿਕੋਜਾਨੈ ॥ ਸੋਪਾਕ੍ਰਿਤਜਨਸਾਧਬਖਾਨੈ ॥ ੯
 ॥ ਬਹੁਰਿਕਹੈਉਤਮਹਰਿਭੁਗਤਾ ॥ ਜਾਹਿਪਰਖਿਹੁਜੈਆਸਕਤਾ ॥ ਦਰਸਪਰਸਤੇਕਾਰਜਸਾਰੈ
 ॥ ਤੇਹਰਿਜਨਭਵਦੁਖਨਿਵਾਰੈ ॥ ੧੦ ॥ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਸੁਖਸੈਜਾਕੈਮਨਮਾਹੀ ॥ ਅਭਿਰਸਤਕਛੂਜਾਨੈਨਾਹੀ
 ॥ ਜੇਕਛੂਕਹੈਸੁਨੈਅਰੁਦੇਖੈ ॥ ਇੰਦ੍ਰੀਅਕਿਤਮਾਯਾਸਬਲੇਖੈ ॥ ੧੧ ॥ ਸੋਹਰਿਜਨਉਤਮਨਰਿ

ਦੇਵਾਂ ਤਾਂ ਤੇ ਮਿਲੈ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਜਨ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਚਾਰਿ ਪਾਯੋ ॥ ੧੨ ॥ ਅਪ੍ਰਸਮਾਦਿ ਸੁਖ ਮਾਹਿ
 ਸਮਾਯੋ ॥ ੧੩ ॥ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੇਹੈ ਕੋ ਮਾਨੈ ॥ ਖੁਧਿ ਆਤਿ ਪਾਪ ਨ ਕੋ ਜਾਨੈ ॥ ਤਿਸ ਨਾਲੋ ਭਾਮੁ ਰੁਝੈ
 ਸੋ ਮਨ ਕੋ ॥ ਇਹ ਲਛਣ ਉਤਮ ਹਰਿ ਜਨ ਕੋ ॥ ੧੪ ॥ ਕਰਮ ਬਾਸੁ ਅਰੁ ਸਬ ਕਾਮਾ ॥ ਤਿਨ ਕੋ ਭੂ
 ਲ ਜਾਨੈ ਨਾਮਾ ॥ ਬਾਸ ਦੇਵ ਮੈ ਕੀਨੋ ਬਾਸਾ ॥ ਸੋ ਕਹੀਐ ਉਤਮ ਹਰਿ ਦਾਸਾ ॥ ੧੫ ॥ ਜਿਨ ਕੋ ਜਾਤ ਬ
 ਰਨ ਕੁਲ ਕਰਮਾ ॥ ਲੋਕ ਨ ਬੇਦ ਨਹੀ ਅਸੁਮਾ ॥ ਭੂਲ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਨ ਆਵੈ ॥ ਸੋ ਉਤਮ ਹਰਿ
 ਸਕ ਹਾਵੈ ॥ ੧੬ ॥ ਕਿਸੀ ਬਸਤੁ ਪਰਮ ਮਤਾ ਨਹੀ ॥ ਅਰਤ ਨ ਕੋ ਅਭਿਮਾਨ ਨ ਮਾਂਹੀ ॥ ਸਬ ਭੂ
 ਤ ਨਿਪਰਿਸਮਤਾ ਆਨੈ ॥ ਸੋ ਉਤਮ ਹਰਿ ਦਾਸ ਬਖਾਨੈ ॥ ੧੭ ॥ ਆਠ ਸਿਧ ਭਿਭੁ ਵਨ ਸੁਖ ਆਵੈ ॥
 ਪਰ ਜੇ ਕਬਹੂੰ ਮਨੁ ਨ ਭੁਲਾਵੈ ॥ ਲਵ ਨਿਮਖ ਰਪਤ ਜੈ ਨ ਚਰਣਾ ॥ ਗੁਣਾ ਤੀਤ ਨਿਰਭੈ ਪਦ ਸਰ
 ਣਾ ॥ ੧੮ ॥ ਜਾ ਕੋ ਸਿਵ ਬਿਰੰਚ ਅਰੁ ਦੇਵਾ ॥ ਤਨ ਮਨ ਲਾਇ ਕਰੈ ਨਿਤ ਸੇਵਾ ॥ ਤੇ ਉਜਾ ਕੈ ਚਰਣ

ਮ

ਪਾਵੈ॥ ਤਾਕੋ ਜਨ ਕਿਉ ਕਰਿ ਛੁਟ ਕਾਵੈ॥ ੧੮॥ ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਚੰਦ੍ਰ ਚਿਤ ਜਾ ਕੈ॥ ਈਹ ਤਾਪ ਉਠੈ ਕਿ
 ਉਤਾ ਕੈ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹਰਿ ਜਨ ਉਤਮ ਕਹੀਐ॥ ਤਾਕੈ ਸੰਗਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਲਹੀਐ॥ ੧੯॥ ਜਾ ਕੋ ਹਰੇ
 ਜੀ ਨਿਮਖ ਨ ਤਿ ਅਰੈ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਰੋ ਰਬੰਧਿ ਓਕਿ ਉਭਰੈ॥ ਸੋ ਕਹੀਐ ਉਤਮ ਹਰਿ ਦਾਸਾ॥ ਕ
 ਦੇ ਨਤ ਜੀਐ ਤਾ ਕੋ ਪਾਸਾ॥ ੨੦॥ ਦੋਹਰਾ॥ ਵਿਥਿ ਪਭੁਗਤ ਲਛਨ ਕਹੈ ਨਿਪ ਸੋ ਹਰਿ ਜੋ ਗੋਸਾ
 ਤ ਬਮਾਯਾ ਕੇ ਜਾਨ ਬੇਕੀ ਨਿਪ ਸੂਨਰੇ ਜਾ॥ ੨੧॥ ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਾਗਵਤੇ ਮਹਾਂ ਪੁਰਾਣੇ ਏਕਾਦਸ ਸ
 ਕੰਧੇ ਬਸੁ ਦੇਵ ਨਾਰਦ ਸੰਬਾਦੇ ਜਾਇ॥ ਅੰਤੇ ਜੋ ਪ੍ਰਿਥਿ ਜਾਨੇ ਦੁਤੀਓ ਪਿਥਾਇ॥ ੨॥ ਜਨ ਕਉ ਵਾਉ
 ਚੋ ਪਉ॥ ਅਬ ਕਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਹੈ ਹਰਿ ਮਾਯਾ॥ ਜਿਨ ਏ ਸਕਲ ਲੋਕ ਭੁਗਮਾਇਆ॥ ਤੁਮਹੇ ਮੁਖ
 ਸਰੋਜ ਕੀ ਬਾਨੀ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਕਥਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਜਾਨੀ॥ ੧॥ ਤਾਕੋ ਪੀਵਤ ਤ੍ਰਿਪਤ ਨ ਮਾਨੋ॥ ਸਦਾ ਪੀ
 ਓਐ ਸੀਮਾ ਨਿਜਾਨੋ॥ ਭੁਵ ਕੇ ਤਾਪ ਤਪਤ ਜੇ ਦੇਹੀ॥ ਤਾਕੋ ਪ੍ਰਮਾ ਅਉਖ ਦੀਏਹੀ॥ ੨॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ

ਨ ਨਿਪਤਿ ਕੈ ਬੈਲਾ ॥ ਬ ਕਤ ਕਉ ਪੰਜਾਵੈ ਚੈ ਨਾਗ ਬ ਬੇਲੇ ਬਾਨੀ ਅਭਿਗਮਾ ਤੀਜੈ ਅੰਤਰਿਖ ਸੇ
ਨਾਮਾ ੩ ॥ ਅੰਤਰਿਖ ਖੂਭ ਬਾਚਾ ਪ੍ਰਿਥਮ ਹਿੰਦੂ ਜੇਹੁ ਤੇ ਨਾਮਾ ॥ ਆਪਹਿ ਆਪਿ ਬਿਗਾਜ ਤਰਾਮ ॥
ਦਇਆ ਸਿੰਧ ਮਨ ਮਾਹਿ ਬਿਚਾਰਾ ॥ ਤਬ ਇਹ ਕਰਿਓ ਸਕਲ ਸੰਸਾਰਾ ॥ ੪ ॥ ਪੰਚਕੂਤ ਕਰਿਗਚਿ
ਓਟੇਹਾ ॥ ਬੀਧਿਓਤ ਹਾਂ ਅਤਮਾ ਏਹਾ ॥ ਜਾਤੇ ਪਹਲੇ ਭੋਗਵੈ ਰੋਗਾ ॥ ਬਹੁਰਿਓ ਦਿਖਿਤ ਹੋਇ ਭਵਰੋਗਾ
੫ ॥ ਤਾਤੇਹਰਿ ਸੋਚਿਤ ਲਗਾਵੈ ॥ ਹਰਿ ਕੋ ਨਿਜਾਨੰਦ ਪਦ ਪਾਵੈ ॥ ਮਗਨ ਰਹੈ ਹਰਿ ਕੇ ਅਨੰਦਾ ॥ ਬਹੁਰਿ
ਨਹੀ ਬਿਆਪੇ ਦੁਖ ਦੰਦਾ ॥ ੬ ॥ ਯਾਹੀ ਤੇਇਹ ਭੁਵ ਬਿਸਤਾਰਿਓ ਭੀਤਰਿ ਅੰਸਾ ਆਪਨੇ ਭਾਰਿਓ ॥
ਇਵੀ ਅਦਸ ਅਰੁ ਮਨ ਬਿਸਤਾਰੇ ॥ ਬਹੁਤ ਭਾਂਤ ਕੇ ਬਿਖੈ ਪਸਾਰੇ ॥ ੭ ॥ ਸੋਇਹੁ ਅੰਸਾਇਵੀ ਅਰੁ
ਮਨ ਸੋ ॥ ਭੋਗ ਭੋਗ ਵੈਤ ਬੰਧੀ ਤਨ ਸੋ ॥ ਆਪੁ ਭੂਲਿ ਭੋਗਨ ਮਨੁ ਦੀਨੋ ॥ ਤਬ ਅਭਿਮਾਨ ਦੇਹ ਕੋ
ਕੀਨੋ ॥ ੮ ॥ ਭੋਗ ਨਿਮਿਤਿ ਕਰਮ ਬਿਸਤਾਰੈ ॥ ਤਿਨ ਕੇ ਫਲ ਸੁਖ ਦੁਖ ਭਏ ਭਾਰੇ ॥ ਤਿਨ ਕਰਮਨ ਤੇ

ਜੋਨਿਅਨੰਤਾਜਨਮਮਰਨਕੋਲਹੈਨਅੰਤਾ॥੮॥ਪੁਲੈਅਵਪਿਲੈਕੁਮੈਨਿਰੰਤਰਿ॥ਲੀਨੋ
 ਇਪੁਨਿਮਾਇਆਅੰਤਰਿ॥ਸ੍ਰਿਸਟਿਸਮੈਬਹੁਰਿਓਤਨਪਾਵੈ॥ਬੁੱਸਾਗਰਕੋਅੰਤਨੋਆਵੈ
 ॥੧੦॥ਕੁਮਤਕੁਮਤਪੁਲੈਅਵਧਾਵੈ॥ਤਬਸਬਨਾਸਕਾਲਮਨਗੁਵੈ॥ਤਬਸੰਤਬਰਖਨਬਰ
 ਖੇਜਲਧਗਾਤੇਜਤਪੈਤਹਾਂਦੁਆਦਸਦਿਨਕਰਿ॥੧੧॥ਬਹੁਰਿਓਅਗਨਿਸੇਖਮੁਖਨਿਸੈ
 ਪਰਲੈਪਵਨਾਮਿਲਿਜਹਤਹਪਸਰੈ॥ਸਾਰੈਲੋਕਭਸਮਤਬਕਰੈ॥ਬਹੁਰਿਓਪੁਲੈਮੇਘਸਿ
 ਚਰੈ॥੧੨॥ਹਾਥੀਸ੍ਰਿਤਧਰਜਲਬਰਖੈ॥ਇਉਅਖੰਡਬੀਤੈਸੰਤਬਰਖੈ॥ਤਬਹੋਵੈਬਿਰ
 ਠਕੋਨਾਸਾ॥ਆਤਮਕਰੈਪ੍ਰਕਿਰਤਿਮੈਥਾਸਾ॥੧੩॥ਜੋਅਕੁਗਤਹੋਵੈਥਾਮਾਉ॥ਤੋਹੂੰਬ੍ਰਹਮਮਾ
 ਹਿਨਹੀਠਾਉ॥ਜੋਹਰਿਕੁਗਤਹਰਹਿਤੇਪਾਵੈ॥ਅੰਊਰਪ੍ਰਕਿਰਤਿਮੈਸਕਲਸਮਾਵੈ॥੧੪॥
 ਪਵਨਕਰੈਜਬਰੀਧਾਰਿਛੀਨਾ॥ਕੁਮਹੋਇ॥ਬਜਲਮੈਲੀਨਾ॥ਤਿਉਹੀਰਸਕੋਹਰੈਸਮੀਗ

ਤਾਂ ਤੇ ਮਿਲੈ ਤੇ ਜਮੇਂ ਨਿਰਾ ॥ ੧੫ ॥ ਅੰਧ ਕਾਰਜੇ ਰੂਪ ਹਿਰੈ ॥ ਤੇ ਜਤ ਬੈਧ ਨਹਿ ਸੰਚਰੈ ॥ ਬਹੁ ਰਿਸ
 ਪਰਸਹਿ ਹਰੈ ॥ ਅਕਾਸਾ ਪਵਨ ਕਰੈ ਤਬ ਨਭ ਮੈਂ ਬਾਸਾ ॥ ੧੬ ॥ ਕਾਲ ਕਰੈ ਜਬ ਸਬਾ ਦਿਹਿ ਛੀਨ
 ਤਾਮਸ ਅੰਧ ਕਾਰ ਨ ਕੁਲੀਨ ॥ ਤਾਮਸ ਅੰਧ ਕਾਰ ਮਨੁ ਮਿਲੈ ॥ ਰਾਜ ਸਾ ਅੰਧ ਕਾਰ ਦੋ ਉਗਿਲੈ
 ॥ ੧੭ ॥ ਇੰਦ੍ਰੀਅ ਰਾਜ ਸਾ ਅੰਧ ਕਾਰ ॥ ਸਤੁ ਅੰਧ ਕੀਨੇ ਆਹਾਰਾ ॥ ਬੁਧ ਦੇਵ ਸਾਤ ਕਾ ਅੰਧ ਕਾਰ
 ਮਹਤ ਤਤੁ ਕੀਨੇ ਸੰਹਾਰਾ ॥ ੧੮ ॥ ਮਹਤ ਤਤੁ ਸੋ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਹਿ ਮਿਲੈ ॥ ਯਾ ਬਿਪਿਕਾਲ ਸਕਲ ਕੋ ਗਿਲੈ
 ॥ ਐਸੇ ਸੇਧੀ ਬਿਪਿਬਰੰਬਾਰਾ ॥ ਉਤਪਤਿ ਪੁਲੈ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾ ॥ ੧੯ ॥ ਇਹ ਸਬ ਹਰਿ ਕੀ ਮਾਯਾ ਕਰੈ ॥ ਓ
 ਪਜਾਵੈ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੈ ਹਰੈ ॥ ਮੈਂ ਤੁਮ ਕੋ ਸੰਛੇਪ ਸੁਨਾਈ ॥ ਬਹੁ ਰੋਕ ਰੋਪ ਸਨਮਨ ਭਾਈ ॥ ੨੦ ॥ ਦੋਹਰਾ
 ॥ ਐਸੀ ਸੁਨਿ ਮਾਯਾ ਪ੍ਰਬਲ ਉਪਜਿਓ ਨਿਪਕੈ ਗੀਤਾ ॥ ਤਬ ਪੁਛੀ ਅਧੀਨ ਹੁਇ ਤਤੁ ਬੇਕੀ ਗੀਤਾ
 ॥ ੨੧ ॥ ਰਾਜ ਉਵਾਚਾ ॥ ਐਸੀ ਪ੍ਰਬਲ ਈਸ ਕੀ ਮਾਯਾ ॥ ਜਿਨਿਏ ਸਕਲ ਲੋਕ ਭਰਮਾਇਆ ॥ ਤਾ ਕੋ ਤੁ

ਮਸੇਰਾ ਨੀਤ ਹੈਂ॥ ਹਮ ਸੇਜੀ ਵਕਿ ਉਕਰਿ ਨਿਸਤ ਹੈਂ॥ ੨੨॥ ਜਾਕੋ ਸੁਖ ਯੀਤ ਗਏ ਦੇਵਾ॥ ਸੋ ਕਰਿ ਕਿ
 ਪਾਬਤਾ ਵਹੁ ਰੇਵਾ॥ ਏ ਸੁਨਿ ਬਚਨ ਨਿਪਾਤਿ ਕੇ ਸੁਧਾ॥ ਤਬ ਬੋਲੈ ਚੋ ਬੇਪਰ ਬੁਧਾ॥ ੨੩॥ ਪਰ ਬਧ ਉਦ
 ਗਾ ਸਕਲ ਮਨੁਖ ਸੁਖ ਨ ਕੇਕਾ ਜਾ॥ ਕ੍ਰਿਆ ਕਰਮ ਅਰੰਭੈ ਰਾਜਾ॥ ਤਿਨ ਤੇ ਕੇਵਲ ਦੁਖਾ ਅਪਿਕਾਰ
 ਅਬਹੁੰ ਅਰੁ ਅਗੈ ਬਿਸਤਾਰਾ॥ ੧॥ ਪਾਏ ਹੁੰ ਪਨ ਦੁਖਾ ਅਪਗਾ॥ ਨਿਸਾਦਿ ਨ ਚਿੰਤਾ ਕੋ ਅਪਿਕਾਰ
 ਸੋ ਉਅਤਿ ਦੁਲਭ ਨਹੀ ਆਵੈ॥ ਜੇ ਆਵੈ ਤੋ ਬਿਰਨ ਰਹਾਵੈ॥ ੨॥ ਤਿਉ ਹੀ ਗੁਰ ਕੁਟੰਬ ਸੁਤ
 ਗਾ॥ ਪਲਕ ਮਾਂਹਿ ਛਾਹਿ ਜਾਹਿ ਪਸਾਰਾ॥ ਜਿਉ ਪੰਥ ਮਾਹਿ ਮਿਲਾ ਨਹੋਈ॥ ਘਰੀ ਕਮਾਹਿ ਬਿਛੁਰੈ
 ਸਬ ਕੋਈ॥ ੩॥ ਜੋ ਕਛੁਈ ਹਾਂ ਕਰਮ ਕਮਾਵੈ॥ ਤਿਨ ਤੇ ਜੋ ਨਿਜੋ ਨਿਦੁਖ ਪਾਵੈ॥ ਇਨ ਮੇਂ ਕੋਈ ਨਹੀ
 ਛੁਡਾਵੈ॥ ਆਪ ਆਪ ਕੋ ਸਬ ਕੋਈ ਜਾਵੈ॥ ੪॥ ਯਾਹੀ ਬਿਧਿ ਨ ਸੁਰ ਪੁਰਲੋਕਾ॥ ਬਿਰਨ ਰਹੈ ਬਿ
 ਧਹੁੰ ਕੋਲੋਕਾ॥ ਛੋਟੇ ਬਡੇ ਨੀਚ ਬਹੁ ਗੁੰਤੀ॥ ਤਿਨ ਕੇ ਮਨ ਕੀ ਮਿਟੈ ਨ ਭ੍ਰਾਂਤੀ॥ ੫॥ ਮਦ ਮਛਰਾ

੧੨

੦

੦

੦

ਰੁਚਾਰੈ ਮਾਨਾ ਕਾ ਮਕੋਧ ਅਰੁ ਲੋਕੁ ਸੋ ਮਾਨਾ ॥ ਤਿਸਨ ਬੰਧੇ ਕਛੂ ਨ ਜਾਨੈ ॥ ਆਪ ਆਪ ਮੈਂ ਜੁਪ
 ਰਿਠਾਨੈ ॥ ੬ ॥ ਕਾਲ ਪਾਇ ਉਹਾਂ ਤੇ ਪਰੈ ॥ ਬਹੁ ਰਿਆਇ ਈਹਾਂ ਅਵਤਰੈ ॥ ਇਉਂ ਬਿਚਾਰ ਬੈਰ
 ਗਉ ਪਾਵੈ ॥ ਤਬ ਹਿ ਸੋ ਪਿਗੁਰ ਸਰਨੀ ਆਵੈ ॥ ੭ ॥ ਸਬਦ ਬ੍ਰਹਮ ਸਕਲ ਜੋ ਰਾਖੈ ॥ ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ
 ਨਿਤਿ ਰਿਦੈ ਰਾਖੈ ॥ ਮੇਸੇ ਗੁਰ ਬਿਨ ਰਿਸਾਨ ਨ ਪਾਵੈ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਸੋ ਪਿਗੁਰੁ ਪੈ ਆਵੈ ॥ ੮ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਜਾਨਿ
 ਤਾ ਸੇਵਾ ਠਾਨੈ ॥ ਆਲ ਸਕਪਟ ਕਾ ਮਨ ਭਾਨੈ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਸੀਖਿ ਭੁਗਤ ਕੇ ਅੰਗਾ ॥ ਜਿਨ ਤੇ ਹਰਿ ਜੀਤ
 ਜੈ ਨ ਸੰਗਾ ॥ ੯ ॥ ਸਬ ਤੇ ਮਨ ਕੋ ਸੰਗੁ ਮਿਟਾਵੈ ॥ ਉਲਟਿ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਮੇਲਾਵੈ ॥ ਅਰੁ ਦੀਨ ਨਿਪ
 ਰ ਕਰੁਣਾ ਆਨੈ ॥ ਸਮ ਮਿਤਤਾ ਉਤਮ ਬਹੁ ਮਾਨੈ ॥ ੧੦ ॥ ਸੋਚ ਪਾਠ ਤਪ ਮੈਂ ਨਿਤ ਤਿਖਾ ॥ ਬਹੁ ਬਿਧਿ
 ਲਵੈ ਗੁਰ ਸੋ ਸਿਖਾ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਚਰਜ ਅਰੁ ਕੋ ਮਲ ਕਰੁਣਾ ॥ ਹੋ ਸਾਂਤਿ ਆਗਵੰਦ ਸਬ ਸਹਨਾ ॥ ੧੧ ॥
 ਏਕਾਏ ਕੀ ਅਸ ਮੁਨ ਬਾਂਧੈ ॥ ਬਸਤ੍ਰ ਕਰੈ ਬਲ ਕਲ ਸਾਂਧੈ ॥ ਜਹ ਤਹ ਚੇਤਨ ਆਤਮੁ ਦੇਖੈ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਿਅੰਤਾਲੇਖੈ॥੧੩॥ ਗ੍ਰੰਥ ਭਗਤ ਕੀ ਸਰਧਾ ਕਰੈ॥ ਨਿੰਦਿ ਆਰਾਗ ਦਵੈ ਖਪਰਹਗਾਦੇ ੧੩
ਹਬਚਨ ਅਰੁ ਮਨ ਕੋ ਦੰਝੈ॥ ਸਮਦਮ ਸਤ ਸੰਤੋ ਖਨ ਛੰਡੈ॥੧੩॥ ਜਨਮ ਕਰਮ ਅਰੁ ਗੁਨ ਹਰਿ ਜੀ
ਕੇ॥ ਸਦਾ ਸੁਨੈ ਉਪਚਨ ਜੀ ਕੇ॥ ਤਿਉ ਹੀ ਕਰੈ ਨਿਰੰਤਰਿ ਧਯਾਵੈ॥ ਸੋਈ ਕਰੈ ਹਰਿ ਹਿ ਜੋ ਭਾਵੈ॥੧੪॥ ਜ
ਪਤ ਪਜੋਗ ਜਗ ਬ੍ਰਤ ਦਾਨਾ॥ ਤਨ ਮਨ ਧਨ ਦਰਾਸੁ ਤਪਾਨਾ॥ ਜੋ ਕਛੁ ਸੋ ਸਬ ਹਰਿ ਹਿ ਨਿਵੇਦੈ॥ ਯ
ਥਿ ਪਿਸਕਲ ਕਰਮ ਕੋ ਛੇਦੈ॥੧੫॥ ਥਾਵਰ ਜੰਗ ਮਹਰਿ ਮੇਜਾਨੈ॥ ਪਰੁ ਸੇਵਾ ਸਾਧਨ ਕੀ ਠਾਨੈ॥ ਮਿਲੈ
ਪ੍ਰਸਪਰ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਵੈ॥ ਨਿਸਦਿ ਨ ਕਹਤ ਸੁਨਤ ਸੁਖ ਪਾਵੈ॥੧੬॥ ਪਲ ਪਲ ਪ੍ਰੀਤ ਬਢੈ ਹੀ
ਅਛੂਲੈ॥ ਗੁਨ ਨਿਸਕੁਲਾ ਤਿਤ ਨਿਕੋ ਕੂਲੈ॥ ਦੂਜੋ ਕੁਊ ਨ ਕਬਹੂੰ ਉਪਾਨੈ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਮਗਨ ਜਾਗਤ
ਅਰੁ ਸੁਪਾਨੈ॥੧੭॥ ਅਸੇ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਕੋ ਪਾਵੈ॥ ਪਲ ਪਲ ਤਨੁ ਪੁਲਕਤ ਹੋਇ ਆਵੈ॥ ਕਬਹੂੰ ਹਰਿ
ਚਿਤ ਵਨ ਤੇ ਰਵੈ॥ ਕਬਹੂੰ ਹਸੈ ਅਨਿਦ ਤਤਿ ਵੈ॥੧੮॥ ਕਬਹੂੰ ਨ ਚੈ ਕਬਹੂੰ ਗਾਵੈ॥ ਲਾਜ ਰਹਤ ਜਿ

ਉਜਿਉਮਨਿਗੁਵੈ। ਕਥਹੁੰਗੁਨ ਸਿਮਿਤਿ। ਮਾਲੇਜਾਵੈ। ਸ੍ਵਾਸਸਬਦਬਾਹਰਿਨਹੀਆਵੈ। ੧
੮। ਯਾਥਿਧਿਲੇਵੈਗੁਰਤੇਸਿਛਿ। ਮਾ। ਗੁਰਸਿਛਨਕੀਇਹੈਪਰਿਛਿ। ਮਾ। ਬ੍ਰਹਮਪਰਾਇਨ
ਤਜਨਕੇਰੇ। ਮਾਇਆਭੂਲਨਆਵੈਨੇਰੇ। ੨੦। ਦੋਹਰਾ। ਏਸੁਨਿਬਚਨਬਿਦੇਹਕੇਹਿਰਦੈ
ਬਛਿਓਆਨੰਦਾ। ਪ੍ਰਸਨਕਰੀਤਬਬ੍ਰਹਮਕੀਜਿਉਛੁਟੈਭੁੰਠਪਾ। ੨੧। ਰਾਜਉਵਾਚਾ। ਚੋਪਈ
ਬ੍ਰਹਮਬੇਤਨਮੇਆਤਿਅਧਿਕਾਰੀ। ਤੁਮਹੋਇਹਮੇਰ੍ਹਿਦੈਬਿਚਾਰੀ। ਤਾਂਤੇਕਹੋਬ੍ਰਹਮਕੋਰੂ
ਪਾ। ਜਾਨੇਜਾਰਿਮਿਟੈਗੁਰਿਕੂਪਾ। ੧। ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਬ੍ਰਹਮਭਗਵਾਨਾ। ਏਸਬਏਕਕਿਧੋਰੈਨਾ
ਨਾ। ਸਬਜੀਵਨਕੋਆਤਿਕਰੁਨਾਇਨਾ। ਤਬਬੋਲੇਪੰਚਮਪਿਪਲਾਇਨਾ। ੨। ਪਿਪਲਾਇਨ
ਉਵਾਚਾ। ਸੁਛਮਸੁਲਸਕਲਸੰਸਾਰਾ। ਜਾਕੀਸਕਤਿਸਕਲਬਿਸਭਾਗਾ। ਉਤਪਤਪਲੈਕ
ਰੈਵਹਯਾਕੋ। ਕਾਹੁੰਤੇਜਨਮਨਹੀਤਾਕੋ। ੩। ਜਾਗ੍ਰਤਸੁਪਨਸਬੋਪਤਤੁਰੀਆ। ਚਹੁਮੇਸ

ਦਾਇਕਰਸਪੁਰੀਆਇਦੀਅਦੇਹਰਿਦੈਅਰੁਪਾਨਾਜਾਤੇਚੇਤਨਹੁਇਵਰਤਾਨਾ॥੪॥
 ਜੈਸੇਇਹਜਤੁਲੋਹਵਰਤੈ॥ਉਥਕਸੀਗਿਬਹੁਤਾਥਿਪਿਨਿਰਤੈ॥ਸੋਭਗਵਾਨਬ੍ਰਹਮਪੈਸੋ
 ਈ॥ਸੋਪ੍ਰਮਾਤਮਜਾਨੈਕੋਈ॥੫॥ਮਨਅਰੁਬੁਧਿਚਿਤਅਰੁਪ੍ਰਾਨਾ॥ਇਦ੍ਰਅਦੇਹਸਬ
 ਦਅਭਿਮਾਨਾਕੋਈਤਾਹਿਪਹੁਚਿਨਹੀਸਕੈ॥ਜਾਤਜਾਤਊਰਹੀਤੇਥਕੈ॥੬॥ਜੈਸੇ
 ਪਾਵਕਲੋਹਤਪਾਇਓ॥ਪਾਵਕਸਮਾਨਤੇਜਤਿਨਪਾਇਓ॥ਸਬਪ੍ਰਕਾਸੇਸਬਕੋਜਾਲੈ
 ਪਰੁਪਾਵਕਪਰਿਜੋਰਨਚਾਲੈ॥੭॥ਇਉਸਬਾਇਦੀਅਹਿਦੈਅਚੇਤਨਾ॥ਤਾਕੈਸੀਗ
 ਹੁਤੇਹੁਇਚੇਤਨਾ॥ਅਊਰਸਕਲਅਰਥਨਕੋਜਾਨੈ॥ਕੋਨਸਕਤਿਜੋਤਾਹਿਪਛਾਨੈ॥
 ੮॥ਲੈਲੈਅਰਥਥਖਾਨੈਬੇਦਾ॥ਪਰੁਪਰਤਛਨਜਾਨੈਭੇਦਾ॥ਇਹਨਹੀਇਹਨਹੀਇਹਨਹੀ
 ਹੋਈ॥ਯਾਤੈਪਰੈਸਤਿਹੈਸੋਈ॥੯॥ਸੁਛਮਸੁਲਨਜਾਵੈਬਰਨਾ॥ਗਗਨਪਵਨਪਾਵਕ

ਜਲਪੰਗਨਾਨਹਿਮਨਬੁਧਿਚਿਤਅਹੰਕਾਰਾਚਿਦਨੰਦਮੈਸਬਕੈਪਾਰਾ॥੧੦॥ਨਾਸੋਬਾਲ
 ਬਿਰਪਿਨਹੀਜੁਵਾਨਾਸੋਬਿਨਮੈਨਾਸੋਹੁਵਾ॥ਤਿਰੀਆਪੁਰਖਕਲੀਵਨਹੋਈ॥ਸੁਰਨਰਨ
 ਗਾਅਸੁਰਨਹੀਸੋਈ॥੧੧॥ਰਕਤਪੀਤਸਿਤਅਸਿਤਨਹਰਤਾ॥ਜਾਤਬਰਨਾਅਸੁਮ
 ਨਧਰਤਾ॥ਸਤਿਨਉਸਨਚੰਦਨਹਿਸੁਰਾ॥ਦਿਵਸਨਗਤਿਨਿਕਦਿਨਹੀਦੂਰਾ॥੧੨॥ਸੁ
 ਖਦਖਰਤਸਬੈਸਬਮਾਹੀ॥ਆਪਹੀਆਪਲਿਪੈਕਹੂੰਨਾਹੀ॥ਬੰਧੈਭਾਵਸੋਆਤਮ
 ਅੰਸਾ॥ਸੁੰਨਸਰੋਵਨਬਿਲਸੈਹੰਸਾ॥੧੩॥ਗਗਨਪਵਨਪਾਵਕਅਰੁਨੀਰਾ॥ਧਰਨਿਬੰ
 ਧਿਸਬਕੀਏਸਰੀਰਾ॥ਪੰਚਬਸਤੁਏਪੰਚਉਬੰਧਾ॥ਸਬਦਸਪਰਸਰੂਪਰਸਰੀਧਾ॥੧੪॥
 ੧੪॥ਇੰਦ੍ਰੀਦਸਅਰੁਤਿਨਕੇਦੇਵਾ॥ਸਾਤਕਰਾਜਸਤਾਮਸਭੇਵਾ॥ਮਨਬੁਧਿਚਿਤਮ
 ਹਤਤੁਅਹੰਕਾਰਾ॥ਏਕਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਕੋਸਕਲਪਸਾਰਾ॥੧੫॥ਏਕਬ੍ਰਹਮਹੈਤਾਕੋਕਾਰਨਾ॥

ਬਿਨਾਇਛਾਅਸਬਕੋਬਿਸਤਾਰਨਾ। ਜਿਉਰੂਤੇਬਹੁਪਟਉਪਜਾਵੈ। ਰੂਵਮੇਂਗਹਿਰੂਵਮਾਹਿ
 ਸਮਾਵੈ॥੧੬॥ ਤੇਸਬਪਟਦੀਸਹਿਬਿਪਿਨਾਨਾਪਰੁਰੂਵਛਾਡਿਨਹੀਕਛੁਆਨਾ। ਤਿਉਸ
 ਬਜਗਤਆਦਿਮਪਿਅੰਤਾ। ਅਉਰਨਕਛੁਏਕਰੁਗਵੰਤਾ॥੧੭॥ ਸੋਨਹਿਉਪਜਿਓਬਿਨ
 ਸੇਨਾਹੀ। ਬਾਲਜੁਵਾਦਿਪਰੈਨਹੀਛਾਹੀ। ਬਦੈਨਪਟੈਚਲੈਨਹੀਝੋਲੈ। ਰੋਖਲਤੋਖਮੋਨਨਹੀ
 ਬੋਲੈ॥੧੮॥ ਜਹਤਹਪੂਰਨਪ੍ਰਮਅਨੁਪਾ। ਚਿਦਾਨੰਦਬਿਗਿਆਨਸਰੂਪਾ। ਦੇਹਰੂਦਬ
 ਹੁਧਾਸੋਸੋਹੈ। ਗਿਆਨਬਿਨਸਾਰੋਜਗਮੋਹੈ॥੧੯॥ ਜੈਸੇਪਵਨਏਕਹੀਪ੍ਰਾਨਾ। ਦਸਇਦ੍ਰੀ
 ਅਨਸੰਗਦੀਸੈਨਾਨਾ। ਉਤਰੂਜਸੇਤਜਜੇਰਜਅੰਡਾ। ਚਾਰਿਖਾਨਿਪੂਰਨਬ੍ਰਹਮੰਡਾ॥੨੦॥
 ਲਿਗਦੇਹਜਾਦੇਹਹਿਜਾਵੈ। ਪ੍ਰਾਨਬਾਇਤਹਾਂਆਇਸਮਾਵੈ। ਸਬਦਸਪਰਸਰੂਪਰਸਰੀ
 ਧਾਮਨਅਹੰਕਾਰਬੁਧਿਚਿਤਥੰਧਾ॥੨੧॥ ਲਿਗਦੇਹਇਨਹੀਨਵਕੋ। ਯਕੇਮਿਟੈਨਿਰੰਜ

ਸੰ

ਨਸੋਰੈ॥ ਨਿਦਾ ਬਸਸੁਖਪਤਜਬਾਵੈ॥ ਤਬਇਹਲਿਗਦੇਹਛੁਟਕਾਵੈ॥ ੨੨॥ ਅਹੰਕਾਰ
ਮਮਤਾਕਹੂੰ ਨਹੀ॥ ਮਨਅਰੁਭੁਪਿਚਿਤਸਬਜਾਹੀ॥ ਤਬਅਦਵੈਤਏਕਹੈਸੋਈ॥ ਦਵੈ
ਤਭਾਵਕੋਨਾਵਨਕੋਈ॥ ੨੩॥ ਮਨਭੁਪਿਚਿਤਅਹੰਕਾਰਨਰਹੈ॥ ਜਾਗੇਪਿਥਮਥਾਤਕੋਕਹੈ॥
ਜੋਕਰਨੈਤਿਉਹੀਕੀਓ॥ ਅਗੈਪਾਛੈਲੀਓਦੀਓ॥ ੨੪॥ ਤਾਂਤੇਸੋਹਰਿਜਾਨਨਹਾਰਾਯਾ
ਬਿਪਿਕੀਜੈਬਹਮਾਬਿਚਾਰਾ॥ ਪਰੁਥਾਸਨਾਸਹਿਤਹੀਰਹੈ॥ ਤਾਂਤੇਦੇਹਛੇਰਕਰਲਹੈ॥ ੨੫॥
ਲਿਗਸਰੀਰਸਹਤਬਾਸਨਾ॥ ਤਾਹਿਮਿਟੈਨਹੀਭੁਵਕੀਸਾਸਨਾ॥ ਤਾਂਤੇਹਰਿਚਰਨਨਚਿ
ਤੁਲਾਵੈ॥ ਅਓਰਸਕਲਬੰਧਨਛੁਟਕਾਵੈ॥ ੨੬॥ ਯਾਬਿਪਿਸਕਲਚਿਤਮਲਨਾਮੈ॥ ਗਵਿਸ
ਮਾਨਿਤਬਥਹਮਪ੍ਰਕਾਸੈ॥ ਜੋਜਨਪਿਥਮੈਭੁਗਤਨਹੀਜਾਨੈ॥ ਤੋਵਹੁਕਰਮਜੋਗਕੋਨਾਨੈ॥
੨੭॥ ਕਰਮਜੋਗਤੇਉਪਜੈਭੁਗਤਿ॥ ਤਬਹਰਿਚਰਨਬਛੈ॥ ਅਸਕਤਿ॥ ਤਾਂਤੇਹੋਇਬ੍ਰਹਮ

ਪ੍ਰਕਾਸਾ ਕਾਟੈ ਕਾਲ ਜਾਲ ਭਵ ਪਾਸਾ ॥ ੨੮ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਇਹ ਪਿਪਲਾਇ ਨ ਬੈਨ ਸੁਨਿ ਕਰੀ ਪ੍ਰਸੂ
 ਮਿਥਲੇ ਸਾ ॥ ਕਰਮ ਜੋਗ ਅਥ ਕਰਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ ਪਰਮ ਜੋਗੇ ਸਾ ॥ ੨੯ ॥ ਜਨ ਕਥਿ ਦੇਹ ਉਥਾ ਚਾ ॥
 ਚੋਪਈ ॥ ਕਰਮ ਜੋਗ ਅਥ ਕਰੋ ਗੁਸਾਈ ॥ ਮੈਂ ਆਇਓਂ ਤੁਮ ਹੀ ਸਰਨਈ ॥ ਜਾ ਕੇ ਕੀਏ ਮਿ
 ਟੈ ਸਥ ਕਰਮਾ ॥ ਉਪ ਜੋਗ ਯਾਨ ਹੋਇ ਨਿਹ ਕਰਮਾ ॥ ਵ੍ਰਜੀ ਪ੍ਰਸੂ ਕਰੋ ਤੁਮ ਏਹਾ ॥ ਯਾ ਕੋ ਮੇਰੇ
 ਅਤਿ ਸੰਦੇਹਾ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਪੁਤ੍ਰ ਸਨਕਾ ਟਿਕ ਚਾਰੀ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਪਰਾਇ ਨ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਚਾਰੀ ॥ ੨
 ॥ ਏ ਕਥਾਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਆਏ ॥ ਪਿਤਾ ਸਮੀਪ ਦਰਸ ਮੈਂ ਪਾਏ ॥ ਏਹੈ ਪ੍ਰਸਨ ਮੈਂ ਤਿਨ ਸੋ ਕੀ
 ਨੀ ॥ ਉਤਰਨ ਦੀਓਂ ਰ੍ਹਿਦੈ ਪਰਿਲੀਨੀ ॥ ੩ ॥ ਨਹਿ ਬੋਲੈ ਸੋ ਕੋਨੈ ਕਾਰਨਾ ॥ ਇਹ ਭਾਖੇ ਭਵ ਸਾਗ
 ਰਤਾਰਨਾ ॥ ਅੰਮੇ ਸੇਬ ਚਨ ਨਿਪਤਿ ਜਬ ਭਾਖੇ ॥ ਅਥਿਰ ਹੋੜਛੁ ਠੇਤ ਬਾਖੇ ॥ ੪ ॥ ਅਥਿਰੋ
 ਤਉ ਵਚਾ ॥ ਰਾਜਾ ਸੁਨੈ ਕ੍ਰਮ ਗਤਿ ਗਯਨਾ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਜਹਤ ਹਬੈ ਨ ਕਹਨਾ ॥ ਇਹ ਜਿਉ ਹੈ ਤਿਉ

ਬੇਦ ਬਖਾਨੈ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਯਾਹਿ ਨ ਕੋਈ ਜਾਨੈ॥ ਪਾ ਬੇਦ ਪਗਟ ਕਰਤਾ ਹਰਿ ਦੇਵਾ॥ ਰਿਖਿ ਅਰੁਪ
 ਰਖ ਲਹੈ ਕਿਉ ਭੇਵਾ॥ ਭੇਵ ਲਹੈ ਬਿਨ ਮਿਟੈ ਨ ਮਰਨਾ॥ ਲਹੈ ਭੇਵ ਪਾਵੈ ਹਰਿ ਚਰਨਾ॥ ੬॥
 ਜਾਤੇ ਤੁਮ ਹੋਤੇ ਤਬ ਬਾਲਾ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਕਹਿਓ ਨ ਕਰਮ ਬਿਸਾਲਾ॥ ਅਬ ਮੈ ਕਹੋ ਸੁਨੋ ਚਿਤਲਾ
 ਈ॥ ਜਾਤੇ ਹੋਇ ਪ੍ਰੇਮ ਅਧਿਕਾਈ॥ ੧॥ ਕਰਮ ਜੋਗ ਹੈ ਤੀ ਨ ਪ੍ਰਕਾਰਾ॥ ਕਰਮ ਅਕਰਮ ਬਿਕ
 ਰਮ ਪਸਾਰਾ॥ ਹਰਿ ਨਿਮਤਿ ਸੋ ਕਹੀ ਮੇ ਕਰਮਾ॥ ਹਰਿ ਬਿਯੋ ਨ ਸੋ ਸਕਲ ਬਿਕਰਮਾ॥ ੮॥
 ਸੋ ਅਕਰਮ ਜੋ ਦੋਉ ਤਿ ਆਗੈ॥ ਗਯਾਨ ਬਿਨਾ ਸੁਖ ਈਹ ਨ ਆਗੈ॥ ਕਰਮ ਕਰਤ ਛੂਟੈ ਸ
 ਬ ਕਰਮਾ॥ ਉਪ ਜੈ ਗਯਾਨ ਮਿਟੈ ਭੁਵ ਭੁਰਮਾ॥ ੯॥ ਕਰਮ ਤ ਜਨਿ ਕੋ ਕਰਮ ਗਹਾਵੈ॥ ਤਾਂ ਤੇ
 ਬੇਦ ਨ ਸਮਝਿਓ ਜਾਵੈ॥ ਪਹਿਲੈ ਸੁਰਗਾ ਦਿ ਕਛ ਲਭਾਖੇ॥ ਆਗੈ ਸਕਲ ਦੂਰਿ ਕਾਰਿ ਨਖੇ
 ੧੦॥ ਜਿਉ ਕੋਈ ਬਾਲ ਕਰੋ ਗੀ ਹੋਵੈ॥ ਅਉਖ ਕਟ ਕਨਾਮ ਸੁਨਿ ਰੋਵੈ॥ ਤਾ ਕੋ ਲਾਭੁ ਪਤਾ ਦਿ

ਖਾਵੈ॥ ਅਉਖਦ ਕਾਜ ਲੇਭੁ ਉਪਜਾਵੈ॥ ੧੧॥ ਅਉਖਦ ਕੋ ਛਲ ਲਾਡੂ ਨਹੀ॥ ਅਉਖਦ ਪੀਏ
 ਰੋਗ ਸਬ ਜਾਹੀ॥ ਤਿਉ ਸੁਰਗਾਦਿ ਕੁਲੇ ਹੂਦਿ ਖਾਵੈ॥ ਕਰਮ ਨਾਸ ਕੋ ਕਰਮ ਕਰਾਵੈ॥ ੧੨॥ ਸੁਰ
 ਗਾਦਿ ਕੁਲ ਪੁਰ ਪਤਿ ਬਾਨੀ॥ ਤਿਰੈ ਪੁਰ ਪਰੋਤ ਛਲ ਹਾਨੀ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਕਰੈ ਬੇਦ ਕੇ ਕਰਮ॥ ਹਰਿ
 ਕੇ ਹੇਤ ਬਡੇ ਇਹ ਧਰਮ॥ ੧੩॥ ਅਉਰ ਕੁਛ ਛਲ ਛੁਲਿ ਨ ਜਾਨੈ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਹੇਤ ਕਰਮ ਸਭ
 ਨੈ॥ ਮੇ ਕਰਤਾ ਇਉ ਕਦੇ ਨ ਭਾਖੈ॥ ਜੋ ਕੁਛ ਸੋ ਹਰਿ ਕੋ ਕਰਿ ਰਾਖੈ॥ ੧੪॥ ਯਾ ਬਿਧਿ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ
 ਉਪਜਾਵੈ॥ ਤਬ ਸਬ ਕਰਮ ਅਪਹੀ ਜਾਵੈ॥ ਤਬ ਹੀ ਪ੍ਰਗਟੈ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਕਾਸਾ॥ ਮਿਲੈ ਰਾਮ ਛੁਟੈ
 ਭ੍ਰਮ ਪਾਸਾ॥ ੧੫॥ ਬੈਦ ਕਪਥ ਕਹਿਓ ਮੇ ਤੇ ਸੋ॥ ਅਬ ਸੁਨਿ ਤੰਤ੍ਰ ਪੰਥ ਪੁਨਿ ਮੇ ਸੋ॥ ਹਿੰਦੈ ਗਾਠ
 ਕਾਟੀ ਜੋਰਾਏ॥ ਸੋ ਬਿਧਿ ਸੋ ਪੂਜਾ ਅਵਗਾਏ॥ ੧੬॥ ਬੇਦ ਮਿਲਤ ਭਾਖਤ ਹੋ ਪੂਜਾ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਮਿ
 ਟੈ ਸਕਲ ਭਾਵ ਦੂਜਾ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹਿ ਪਾਵੈ॥ ਸੋ ਜਿਉ ਜਿਉ ਸਬ ਬਿਧਿ ਹਿ ਬਤਾਵੈ

॥१॥ ਜਾਂ ਮੂਰਤ ਪਰਿਭਾ ਹੋਈ ॥ ਹਰਹਿ ਜਾਨਿ ਕਰਿ ਪੂਜੈ ਸੋਈ ॥ ਅਤਿ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੁਇ ਕਰੈ ਇਸ
 ਨਾਨਾ ॥ ਮਨ ਕੀ ਤਜੈ ਬਾਸ ਨਾਨਾ ॥ ੧੮ ॥ ਥਾਇ ਅਪਾਨ ਛੀ ਕਜੰਭਾਈ ॥ ਅਭਿਰਪਵਨ ਗੁਨ ਉ
 ਠੈ ਨਕਾਈ ॥ ਸਨਮੁਖਿ ਬੈਠਿ ਕਰੈ ਤਨ ਗਛਿ ॥ ਅੰਗਨਿ ॥ ਮਾਸ ਮੰਤ੍ਰ ਪਛਿ ॥ ਅਛਿ ॥ ੧੯ ॥
 ॥ ਮਾਸਨ ਸੋਪਿ ਸੋਜ ਸੇਵਾ ਕੀ ॥ ਸਬ ਲੈ ਬੈਠੇ ਤਜੈ ਨਬਾ ਕੀ ॥ ਬਿਸ਼ਨੁ ਪ੍ਰਾਪਿਤ ਮਾਮੈ ਆਨੈ ॥
 ਅਰਪ ਪਾਦ ਅਰੁ ਬਿਸਟ ਰਠਾਨੈ ॥ ੨੦ ॥ ਮੂਲ ਮੰਤ੍ਰ ਕਰ ਪੂਜਾ ਕਰੈ ॥ ਅਭਿਰਨ ਕਛੂ ਬਚ
 ਨ ਉਚਰੈ ॥ ਸਕਲ ਅੰਗ ਹਰਿ ਜੀ ਕੇ ਪਿਯਾਵੈ ॥ ਸੰਖਰੁ ਗਦਾ ਪਦ ਮਮਿ ਲਾਵੈ ॥ ੨੧ ॥ ਭੂਖ
 ਨ ਬਲ ਪਾਰਖਟ ਸਹਤਾ ॥ ਹਸਤ ਬਟ ਨਟੇ ਖਤ ਦੁਖਟ ਹਿਤਾ ॥ ਬਿਬਿਧ ਭਾਂਤ ਅਸਨਾ
 ਕਰਾਵੈ ॥ ਕਰਿ ਤਿਲ ਕਾਟਿ ਕਬ ਸਤ ਪਹਿਰਾਵੈ ॥ ੨੨ ॥ ਬਹੁ ਸੁਗੰਧ ਮਾਲਾ ਪਹਰਾਵੈ ॥ ਬਹੁ ਤਿ
 ਭਾਂਤਿ ਕਰਿ ਭੋਗ ਲਗਾਵੈ ॥ ਗੰਧ ਪੁਪਾ ਅਰਤੀ ਸੰਚਾਵੈ ॥ ਘੰਟਾ ਆਦਿ ਕਸਬਟ ਬਿਸਤਾਰੈ ॥

॥ २३ ॥ ਯਾਥਿਧਿਮੰਤ੍ਰਨਿਸੋਸਬਕਰੈ। ਤਾਪਾਛੈਉਸਤਤਿਬਿਸਤਰੈ। ਬਹੁਰਿਕਰੈਰੰਡੋਤਪ੍ਰ
 ਮਾ। ਪਛੈਮੰਤ੍ਰਲੇਵੈਹਰਿਨਾਮਾ॥ २੪ ॥ ਬਾਹਰਿਬਸਤੁਮਿਲੈਤਾਨੈ। ਅਉਰਨਸੋਪੁ
 ਜਾਠਾਨੈ। ਤਨਮੈਇਭੁਇਓਨਿਰੰਤਰਿਸੇਵੈ। ਵਹਪ੍ਰਸਾਦਿਮਾਥੈਧਰਿਲੇਵੈ॥ २੫ ॥ ਬਹੁ
 ਰਿਦੇਵਕੋਰ੍ਹਿਦੈਧਰੈ। ਮੂਰਤਿਸੈਨਪਿਟਾਰੈਕਰੈ। ਯਾਥਿਧਿਹਰਿਕੋਆਤਮਜਾਨੈ। ਜਥ
 ਸਕਤਸਬਪੁਜਾਠਾਨੈ॥ २੬ ॥ ਅੇਸੇਸੇਵਤਉਪਜੈਗਯਾਨ। ਬੇਗੈਆਇਮਿਲੈਕੁਗਵ
 ਨ। ਤਬਹਰਿਕਾਪੂਰਨਹੋਇਦਾਸ। ਅੇਸੇਸੇਵੈਹਰਿਕੋਪਿਯਾਸਾ॥ २੭ ॥ ਦੋਹਰਾ। ਏਸੁਨਿ
 ਬਚਨਬਿਦੇਹਕੈਬਾਛਿਓਮਨਮੈਂਪਿਆਗ। ਤਬਗੁਨਅਰੁਕਰਮਨਿਸਹਤਪੂਛੈਹ
 ਰਿਅਵਤਾਗ॥ ੨੮ ॥ ੧੦੧ ॥ ਇਤਿਸੀਭਾਗਵਤੰਮਹਾਂਪੁਰਾਣੇਏਕਾਦਸਸਕੰਧੇਬਸੁਦੇ
 ਵਨਾਰਦਸੰਬਾਦੇਜਾਇਤੇਜੋਪਖਯਾਨੇਤ੍ਰਿਤੀਓਯਾਇ॥ ੩ ॥ ਗਜਉਦਾਚਾਰੋਪਣੀ

੦੧੮

ਮਨ

॥ ਅਬ ਅਵਤਾਰ ਕਥਾ ਬਿਸਤਾਰੇ ॥ ਗੁਨ ਅਰੁ ਕਰਮ ਸਾਹਿਤ ਉਚਾਰੇ ॥ ਜੇ ਜੇ ਲੀਏ ਲੇਹਿ ਜੇ
 ਆਗੈ ॥ ਅਬ ਚੈ ਸਬ ਭਾਖੈ ਅਨੁਗੈ ॥ ਯੇ ਸੁਨਿ ਨਿਪਤਿ ਜਨ ਕੇ ਬੈਨਾ ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਿ
 ਧ ਕਰੁ ਨ ਕੇ ਮੇਨਾ ॥ ਤਬ ਸਾਤ ਏਵੁ ਮਲ ਸੇਨਾ ਮਾ ॥ ਬੋਲੇ ਬਚਨ ਪ੍ਰਮਾ ਅਭਿਰਾਮਾ ॥
 ੨ ॥ ਦੁਮਲ ਉਬਾਰਾ ਚੈ ਪਈ ॥ ਜੈ ਅਨੰਤ ਕੇ ਗੁਨ ਅਵਤਾਰਾ ॥ ਤਿਨ ਕੇ ਨਿਪਤਿ ਲਹੈ ਕੇ
 ਪਾਰਾ ॥ ਭੂਮਰੇ ਨੁਕਾ ਕਰਿ ਕੋਈ ਗਨੈ ॥ ਸੋ ਉਕਹਾਂ ਸਕਲ ਗੁਨ ਕੁਨੈ ॥ ੩ ॥ ਯਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਅਵ
 ਤਾਰ ਅਨੰਤਾ ॥ ਬਾਲ ਬੁਧਿ ਜੋਚਾ ਹੈ ਅੰਤਾ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਕਛੁ ਏਕ ਮੇਭਾਖੈ ॥ ਤੇਰੈ ਹ੍ਰਿਦੈ ਨ ਸੰਸਾਰ
 ਖੋ ॥ ੪ ॥ ਪੰਚ ਰੂਤ ਨਿਰਮਤ ਬ੍ਰਹਮੰਡਾ ॥ ਰਾਖਿ ਓਨਿ ਰਮਾਂਹਿ ਜਿਉ ਅੰਗਾ ॥ ਤਾ ਮੈਂ ਅੰਸੁ ਅ
 ਪਨੋ ਧਾਰਾ ॥ ਜੋ ਹੈ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਅਵਤਾਰਾ ॥ ੫ ॥ ਜਿਨ ਕੀ ਦੇਹ ਹੁਤੇ ਸਬ ਦੇਹਾ ॥ ਦੇਹ ਮਾਹਿ
 ਵਰਤੈ ਸਬ ਦੇਹਾ ॥ ਤਿਸ ਕੇ ਅੰਗ ਨਿਤੇ ਸਬ ਅੰਗਾ ॥ ਇੰਦ੍ਰਿਅ ਹੋ ਬੁਧਿ ਬਹੁਰੰਗਾ ॥ ੬ ॥ ਸਤ

ਰਜਤਮਤੇ ਸਕਲਪਸਾਗਾਉਤਪਤਿਅਰੁਪਾਲਨਸੰਹਾਰਾ॥ ਪ੍ਰਥਮਹਿਰਜਤੇ ਬਹਮਾਕੀਓ॥
 ਸਾਂਤਕਜਨਮਾਥਿਸਨਕੋਦੀਓ॥ ੧॥ ਤਾਂਮਸਕਰਿ ਸੰਕਰਉਪਜਾਏ॥ ਤਿਨਸੋ ਸਕਲਲੋਕਹੋ
 ਇਆਏ॥ ਬਹਮਾਰਚੈਥਿਸੁਪ੍ਰਤਪਾਲੈ॥ ਹਰੈਰੁਦ੍ਰਇਉਭਵਪੰਥਚਾਲੈ॥ ੮॥ ਬਹੁਰਿਸੁਨੋਹਿ
 ਕੇਅਵਤਾਰਾਭੋਸਾਗਰਕੇਤਾਰਨਹਾਰਾ॥ ਪਰਮਪਿਤਾਅਰੁਮੂਰਤਿਮਾਤਾ॥ ਤਹਾਂਨਰਨਗਇ
 ਨਬਿਖਾਤਾ॥ ੯॥ ਆਤਮਾਗਿਆਨਭਗਤਥਿਸਤਾਰੈ॥ ਜਾਸੋਲਾਗਿਜੀਵਨਿਸਤਾਰੈ॥ ਅ
 ਬਹੁੰਪ੍ਰਗਟਕਰੈਆਚਰਨਾ॥ ਨਰਦਆਦਿਨਿਤਸੇਵੈਚਰਨਾ॥ ੧੦॥ ਏਕਬਾਰਸੁਰਪਤਿਮਨ
 ਆਨਿਓ॥ ਮਮਲੋਕਹਿਲੈਹੈਇਉਜਾਨਿਓ॥ ਤਬਤਿਨਕਾਮਹਿਆਗਯਾਦੀਨੀ॥ ਕਾਮਸੰਗ
 ਸੇਨਾਸੁਬਲੀਨੀ॥ ੧੧॥ ਰੰਭਾਦਿਕਾਅਪਸਰਾਅਪਗਾ॥ ਤ੍ਰਿਬਿਧਿਪਦਨਬਸੰਤਪਸਾਰਾ॥ ਬ
 ਫ੍ਰੀਖੰਡਸਥੈਚਲਿਆਏ॥ ਨਰਨਗਇਨਬੈਠੇਪਾਏ॥ ੧੨॥ ਭਰਿਭੁਰਿਥਾਨਿਨਹਨੇਸਰੀਰਾ

ਨਿਹਠਲਭੁਏ ਅਗਨਿਜਿਉ ਨਿਗਾ ਤਬਤੇਰੋ ਮਰੋ ਮਥਹਰਾਨੇ ਸਾਪ ਅਗਨਜੀਵਨਗਤਿ
 ਜਾਨੈ ॥ ੧੩ ॥ ਹਰਿਅਪਾਧਇੰ ਦ੍ਰਿਕ੍ਰਿਤਿਜਨਿਓ ॥ ਹਸਿਬੋਲੇਤਿਨਕੋਭੈ ਭੁਨਿਓ ॥ ਮਤਭੈਕਰੋ
 ਪੰਚਸਰਬੀਗਾ ॥ ਦੇਵਨਾਰਿਭੁਵ ਪ੍ਰਾਨਸਮੀਗਾ ॥ ੧੪ ॥ ਥੈਠੇਇਹਾ ਅਥਿਤਕਰਾਵੈ ॥ ਹਮਾ ॥
 ਸੁਮਸੁਠਲਕਾਰਿਜਾਵੈ ॥ ਏਸੁਨਿਅਭੈਦਾਨਕੋਬੈਲਾ ॥ ਤੇਸਬਜੋਰਿਸਕੈਨਹਿਨੈਲਾ ॥ ੧੫ ॥ ਲਜ
 ਭਾਰਨਿਵਾਏ ਸੀਸਾ ॥ ਬੋਲੈ ਬਚਨਜਾਨਜਗਦੀਸਾ ॥ ਦੇਵੇਵਾਚਾ ॥ ਹੇਪ੍ਰਭੁਇਹਕਛਨਹੀਅ
 ਚੰਭਾ ॥ ਤੁਮਹੋਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਪੁਰਖਕੇਬੰਭਾ ॥ ੧੬ ॥ ਨਿਰਬਿਕਾਰਨਿਰਗੁਨਨਿਰਭੇਦਾ ॥ ਜਿਨਕੋਜਾਨਿ
 ਸਕੈਨਹੀਬੇਦਾ ॥ ਨਿਜਾਨੰਦਪੂਰਨਮੁਨਸਾਰੇ ॥ ਤੇਸੇਵਤਪੈਚਰਨਤੁਮਾਰੇ ॥ ੧੭ ॥ ਤੁਮਰੇਚਰਨ
 ਸਰਨਜੇਆਵੈ ॥ ਤਿਨਕੋਸੁਰਬਹੁਬਿਘਨਪਠਾਵੈ ॥ ਤਿਨਕੋਲੋਕਦਾਬਿਪਗਨਿਚੈ ॥ ਗਏਚ
 ਪੈਤੁਮਰੇਪਦਊਚੈ ॥ ੧੮ ॥ ਤਾਂਤੇਬਿਘਨਕਰੈਂਸਬਦੇਵਾ ॥ ਮਿਟਤੇਜਾਨਆਪਨੀਸੇਵਾ ॥ ਅ

ਉਹ ਕਿਸੀ ਕੋ ਬਿਘਨ ਨ ਕਰਹੀ। ਜਾ ਤੇ ਤਿਨੈ ਰੰਗ ਸਬ ਕਰਹੀ॥੧੯॥ ਪਰ ਤੁਵ ਜਨ ਨਹੀ ਬਿਘ
 ਨ ਸੀਤਾ ਦੇ॥ ਬਿਘਨ ਨ ਸੀ ਸਚ ਨ ਦੇ ਜਾ ਦੇ॥ ਜੇ ਤਿਰੁ ਵਨ ਪਤਿ ਤੁਮ ਰਖਵਾਰੇ॥ ਕਹਾਂ ਕਰੈ ਤੇ ਬਿ
 ਘਨ ਬਿਚਾਰੇ॥੨੦॥ ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਮ ਰੋ ਕਹਾਂ ਅਚੰਭਾ॥ ਜਾ ਤੇ ਮੋਹਿ ਸਕੀ ਨਹੀ ਰੰਗਾ॥ ਛੁੱਧਾ ਤਿਖਾ ਅ
 ਰੁਆਲ ਸਨਿ ਦ੍ਰਾ॥ ਸੀਤ ਉਸ ਨ ਬਰਖਾ ਅਰੁ ਤੰਦ੍ਰਾ॥੨੧॥ ਜਿਹ ਬਾਸਿ ਸਨਾਇ ਕ ਬਿਸਤਾਰਾ
 ਇਨ ਕੇ ਗੁਨ ਤੇ ਜਲ ਧਾਅ ਪਾਰਾ॥ ਤਾ ਕੋ ਬਹੁਤ ਕ ਸਟ ਕਰ ਤਰੈ॥ ਗੋਪ ਦਰੋ ਪਬੂਰ ਤੇ ਮਰੈ॥੨
 ੨॥ ਤਿਨ ਕੋ ਤਪ ਸਬ ਮਿਥਿਆ ਹੋਈ॥ ਵਹੁੰ ਲੋਕ ਮੇਏ ਕ ਨ ਕੋਈ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਸਬ ਸਾਪ ਨ ਉਕਰੈ
 ਤੁਮਰੀ ਕੁਗਤਿ ਬਿਨ ਨਹੀ ਤਰੈ॥੨੩॥ ਯਾ ਬਿਧਿ ਦੇਵ ਬਚ ਨ ਉਚਾਰੇ॥ ਤਬ ਹਰਿ ਏਕ ਅ
 ਚੰਭਾ ਕਰੈ॥ ਅਤਿ ਅਦਭੁਤ ਛਬ ਨ ਰਿਅ ਨੇਕਾ॥ ਮਨ ਮੋਹੀ ਏਕ ਤੇ ਏਕਾ॥੨੪॥ ਤੇ ਸਬ
 ਸੇਵਾ ਕਰਤ ਦਿਖਾਈ॥ ਮਾਨੋ ਰਮਾ ਸਖ ਨ ਤੇ ਆਈ॥ ਤਿਨ ਕੇ ਗੰਧ ਰੂਪ ਸਭ ਮੋਹੈ॥ ਚੰਦ੍ਰ ਉ

ਦੈਉਡਗਨਜਿਉਸੋਪੈ॥੨੫॥ਤਿਨਸੋਹਰਿਜੀਬਲੈਬੈਨਾ॥ਇਨਮੈਏਕਲੇਹਤਮਮੈਨਾ॥ਸੁ
 ਰਗਲੇਕਕੋਭੂਖਨਰੂਪ॥ਜਾਤੇਏਸਬਪਰਮਅਨੂਪ॥੨੬॥ਤਿਨਸਬਹਰਿਕੋਕੀਓਪ੍ਰਨਮਾ
 ਲੀਨੀਏਕਉਰਬਸੀਨਾਮ॥ਕਰਪ੍ਰਨਾਮਪੁਨਿਬਾਰੰਬਾਰਾ॥ਪਹਚੇਸਕਲਇੰਦ੍ਰਦਰਬਾਰ
 ॥੨੭॥ਤਿਨਇੰਦ੍ਰਹਿਪ੍ਰਸੰਗਸੁਨਾਇਓ॥ਬਿਸਮੈਤਾਸਇੰਦ੍ਰਮਨਾ॥ਇਓਬਹੁਰਿਲੀਓ
 ਰੰਸਾਅਵਤਾਰਾ॥ਚਾਰਿਭੁਏਸਨਕਾਟਿਕੁਮਾਰਾ॥੨੮॥ਦਤਕਪਲਅਰੁਪਿਤਾਹਮਾਰਾ॥ਅ
 ਨੁਬ੍ਰਹਮਰੂਪਬਿਸਤਾਰਾ॥ਹੈਗੀਵਮਧੁਪ੍ਰਾਨਿਨਿਵਾਰੇ॥ਤਾਕਰਿਹਰੇਬੇਟਉਧਾਰੇ॥੨੯॥
 ਸਤਿਬਿਤਰਾਜਾਹਰਿਭੁਗਤਿ॥ਤਾਕੋਹਰਿਜੀਕੀਓਬਿੰਕੁਤਾ॥ਬਿਨਹੀਪ੍ਰਲੈਪ੍ਰਲੈਦਿਖਗਾਇਓ
 ॥ਮੰਡਰੂਪਗਨਾਨਹਸਮਣਾਇਓ॥੩੦॥ਬਹੁਰਬਰਾਹਰੂਪਹਰਿਧਾਰਿਓ॥ਹਰਿਨਾਛਖਅਤਦ
 ਸਟਹਿਮਾਰਿਓ॥ਬੋਹੀਹਤੀਪ੍ਰਿਥੀਜਿਲਮਾਂਹੀ॥ਸੋਉਪਰਿਥਾਪੀਪਲਤਾਹੀ॥੩੧॥ਕੁਰਮ

ਰ ੩

ਹੁਵੈ ਮੰਦਰਗਿਰਪਰਿਓ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਕਾਢ ਸੁਰਕਾਰਜਕਾਰਿਓ। ਗ੍ਰਾਹਿਗ੍ਰਾਹਿਓ ਗਜਰਾਜਪੁਕ
 ਰਿਓ। ਤਬਹਰਿਜੀਤਤਕਾਲਉਥਾਰਿਓ। ੩੨॥ ਬਾਲਖਿਲਾਅਾਦਿਕਜੇਗਜਾ। ਅੰਗੁਸਟਸ
 ਮਾਨਅਕਾਰਬਿਰਾਜਾ। ਕਸਾਪਿਕੇਕਾਜੇਇਕਥਾਰਾ। ਸਮਧਨਕੋਤੇਬਨਹਿਸਿਧਾਰਾ। ੩੩॥
 ਤਹਾਂਗਾਇਗੋਪਗਜਲਭੁਰਿ। ਅਾਤਿਨਮੇਆਪਆਪਸਭਪਰਿ। ਅਾਹਾਸੀਕਰੈਇੰਦ੍ਰਤ
 ਹਾਂਖਰੋ। ਤਬਤਿਨਹਿੰਦੈਹਰਿਸੰਭਾਰੋ। ੩੪॥ ਜਬਅਾਤਮਕੋਕੋਈਨਾਹੀ। ਤਬਤੁਮਨਬ
 ਉਧਾਰਨਮਾਂਹੀ। ਤਾਂਤੇਅਬਹਮਭਏਅਨਾਥਾ। ਕਰੁਨਾਸਿੰਧਗਹੋਕਾਰਿਹਾਥਾ। ੩੫॥
 ਇਤਲੀਸੁਨਅਾਰਤਕੀਬਾਨੀ। ਤਹਉਠਿਧਾਏਸਾਰੰਗਪਾਨੀ। ਤਬਹਰਿਕਰੁਗ੍ਰਾਹਿ
 ਸਬਨਿਉਧਾਰਾ। ਬਾਲਖਿਲਿਉਰਧਰਨਅਵਤਾਰਾ। ੩੬॥ ਬਹਮਹਤਿਅਾਭੈਇੰਦ੍ਰ
 ਸੰਮਾਰਿਓ। ਤਬਹਰਿਜੀਤਤਕਾਲਉਧਾਰਿਓ। ਸੁਰਬਨਿਤਜਬਅਸੁਰਨਿਹਰੀ। ਤਬ

ਤੇਹਰਿ ਸਰਨਹਿ ਅਨੁਸਰੀ॥੩॥ ਤਬਹਰਿ ਜੀ ਤੇ ਸਕਲ ਉਪਾਰੀ॥ ਅਸੁਰਮਾਰਿ ਸਬ ਬਿਪ
 ਤਨਿ ਵਾਰੀ॥ ਪੁਨਿ ਨਰਸਿੰਘਹਰੁ ਪਹਰਿ ਧਾਰਿਓ॥ ਅਸੁਰਹਿ ਰਨਿ ਕਸਪਿ ਜਿਨਿ ਮਾਰਿਓ॥
 ੩੮॥ ਜਨ ਪਹਲਾ ਦਹਿਲੀ ਨਰਾਖੀ॥ ਜਾਕੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕਹੈ ਸਬ ਸਾਖੀ॥ ਜਬ ਜਬ ਅਸੁਰ ਪ੍ਰ
 ਬਲ ਅਤਿ ਭੁਏ॥ ਦੇਵ ਨ ਕੇ ਅਸਥਲਹਿ ਰਿਲਏ॥ ੩੯॥ ਤਬ ਤਬ ਸਬ ਮਨ ਤਰਿ ਮਾਯੀ॥ ਬਿ
 ਸਕਲਾ ਅਵਤਾਰ ਪਰਾਯੀ॥ ਮਾਰਿ ਅਸੁਰ ਸਬ ਦੁਖ ਮਿਟਾਵੈ॥ ਸਰਨ ਗਤ ਸੁਰਨਰ ਸੁਖ ਪ
 ਵੈ॥ ੪੦॥ ਬਾਵਨ ਰੁਪਇ ਦ੍ਰਕੇ ਕਾਜਾ॥ ਭਿਛਿ ਅਛਲ ਛਲਿ ਓਬਲ ਰਾਜਾ॥ ਤੀਨ ਲੋਕ ਲੈਇ
 ਦ੍ਰਹਿ ਦਏ॥ ਬਲ ਕੀ ਭੁਗਤ ਆਪ ਬਸ ਭੁਏ॥ ੪੧॥ ਬਹੁਰਿ ਅਪ੍ਰਮੀਓ ਪਜੈ ਰਾਜਾ॥ ਪ੍ਰਸਰਾਮ
 ਪ੍ਰਗਟੇ ਤਿਨ ਕਾਜਾ॥ ਇਕ ਟੀਸ ਬਾਰ ਕਰੀ ਨਿਹ ਛੁੰਡੀ॥ ਰੂਵ ਮੈ ਕਹੂੰ ਨਰਾਖਿ ਓਖੜੀ॥ ੪੨॥
 ਬਹੁਰਿ ਭੁਏ ਦਸਰ ਬਸੁਤਰਾਮਾ॥ ਜੇਹੈ ਪ੍ਰਗਟ ਲੋਕ ਅਭਿਰਾਮਾ॥ ਰਾਵਨ ਆਦਿ ਦੁਸਟ ਪਰ
 ਸਾਇਰ ਉਪਰਿ ਸੈਲ ਜਿਨ ਤ
 ਰੇ॥

ਗੈ। ਸ। ਇਹ ਦੂ ਜਹਿ ਸੈਦ ਜਿਨ ॥ ੪੩॥ ਆਗੇ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅੰਤਾਰਾਭੂ ਕੋ ਪ੍ਰਬਲ ਹਿਰ
 ਰਿਗੇ ਰਾਗਾ ਜਦ ਕੁਲ ਜਨ ਮਿਕਰਮ ਤੇ ਕਰਿਓਂ ॥ ਜਿਨ ਸੋਲਾ ਗਜੀ ਵਨਿ ਸਤਰਹੈਂ ॥ ੪੪॥
 ਅਸੁਰ ਦੇਖਿ ਜਗਿ ਨ ਕੇਕਰਤਾ ॥ ਜੀਵਨ ਮਾਰਿ ਉਦਰ ਕੇ ਕੁਰਤਾ ॥ ਬੋਧ ਰੂਪ ਹਰਿ ਜੀਤ ਬ
 ਧਰਿਓਂ ॥ ਜਗਨਿ ਦ ਪਾਖੰਡ ਬਿਸਤਰਿਓਂ ॥ ੪੫॥ ਬਹੁਰਿ ਧਰ ਹਿਗੇ ਕੁਲ ਕੀ ਰੂਪਾ ॥ ਅਤਿ
 ਅਪਰਾਧ ਕਰਹਿ ਜਬ ਰੂਪਾ ਕਲਿ ਕੇ ਅੰਤ ਸਕਲ ਸੰਹਰਿਓਂ ॥ ਬਹੁਰਿ ਪ੍ਰਬਿਤ ਸੰਤ ਜੁਗਿ
 ਕੀ ਕਰਹੈਂ ॥ ੪੬॥ ਐਸੇ ਬਿਸੁ ਕਰਮ ਅਵਤਾਰਾ ॥ ਕੋਈ ਕਹਤ ਨ ਪਾਵੈ ਪਾਰਾ ॥ ਕਛੁ ਏਕ ਮੈਂ ਤੋ
 ਸੋ ਕਹੇ ॥ ਅਉਰੈ ਕੋਟ ਅੰਨ ਤਨਿ ਰਹੈ ॥ ੪੭॥ ਇਨ ਕੋ ਕਹੈ ਸੁਨੈ ਜੋ ਗਾਵੈ ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਸੋਹਿਤ ਨਿ
 ਸਬਾ ਸੁਰਾਯਾਵੈ ॥ ਸੋਭਵ ਸਾਗਰ ਮੈਂ ਨਹੀ ਰਹੈ ॥ ਪਾਵੈ ਗਯਾਨ ਪਰਮ ਪਦ ਲਹੈ ॥ ੪੮॥ ਏਹ
 ਏ ਸੁਨਿ ਬੈਨ ਦੂ ਮਲ ਕੇ ਕੀਲਿ ਪ੍ਰਸੂਨ ਰਿਦਾ ॥ ਪੁਤ੍ਰ ਜੀਤਿ ਨ ਕੀਕੋ ਨਗਾ ਤਿਜੈ ਨ ਕੁਜੈ ਗੋਬਿਦ

੪੮॥ ਇਤਸੀਭਾਗਵਤੇ ਮਹਾਂਪੁਰਾਂਏਏਕਾਦਸਸਕੰਧੇਬਸੁਦੇਵਨਾਰਟਸੰਬਾਦੇਜਾਇਤੇਜੋਪਖ
 ਯਾਨੇਚਤੁਰਥੋਪਿਸਾਇ॥ ੪॥ ਜਨਕਬਿਦੇਹਉਬਾਚਾਚੌਪਈ॥ ਜੇਨਕਰੈਹਰਿਜੀਕੀਸੇਵਾ॥ ਤਿ
 ਨਕੀਕਹੈਕੋਨਗਤਿਦੇਵਾ॥ ਤਿਨਕੈਤ੍ਰਿਪਤਨਸੁਪਨੇਆਵੈ॥ ਨਿਸਦਿਸੁਤ੍ਰਿਸਨਾਅਗਨਿਜਲ
 ਹੈ॥ ੧॥ ਪਰਜੈਬਹੁਬਿਧਿਧਰਮਉਪਾਵੈ॥ ਤਿਉਮੁਹਿਕਹੈਕਛੁਸੁਖਪਾਵੈ॥ ਏਕਹਿਬਚਨਜਨ
 ਕਜਬਰਹੈ॥ ਅਸਟਮਚਮਸਨਮਤਬਕਹੈ॥ ੨॥ ਚਮਸਉਬਾਚਾਹਰਿਜੀਬਿਪ੍ਰਬਦਨਤੇਕੈ
 ਬਾਹੁਨਤੇਛੱਤੀਬਿਸਤਰੈ॥ ਜੀਪਨਹੁਤੇਥੈਸਉਪਜਾਏ॥ ਸੂਦ੍ਰਤਿਮੈਚਰਨਨਿਤੇਆਏ॥ ੩॥
 ਯਾਹੀਭਾਂਤਿਕੀਏਅਸਮਾਤਾਂਤੇਭਜਨਸਬਨਕੋਧਰਮਾਤੇਆਪਹੀਕਰੈਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ॥ ਆ
 ਪਹਿਪੋਖੀਦੀਨਦਇਆਲਾ॥ ੪॥ ਮੇਸੇਪੁਰੈਜੈਬੀਸਰੈ॥ ਤੇਅਪਾਰਅਪਰਾਧਨਿਕਰੈ॥ ਤੇਈ
 ਗੁਰਦ੍ਰੋਹੀਪਿਤ੍ਰਨਕੇਦ੍ਰੋਹੀ॥ ਸੁਆਮੀਦ੍ਰੋਹੀਕ੍ਰਿਤਪਨਓਹੀ॥ ੫॥ ਤਿਨਅਰੋਧਨਿਅਪੁਰਾ

ਤਿਜਾਵੈ। ਕਥਹੂੰ ਕੂਲਿ ਸੁਖ ਨਹੀ ਪਾਵੈ। ਸੁਦ੍ਰਜੋ ਖਿਤਾ ਅੰਤਿ ਜਾਇ। ਤਿਨ ਕੋ ਕਥਾ ਦੂਰਿ ਸੁੰਦ
 ਲਾਇ। ੬॥ ਤੇ ਮਨ ਮੈਂ ਅਭਿਮਾਨ ਨ ਧਰੈਂ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਮ ਸੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੈਂ। ਯਾ ਤੇ ਇਨ ਕੋ ਹੋ ਉਧਾਰ।
 ਪਰ ਉਚ ਨ ਕੋ ਵਾਰ ਨ ਪਾਗ। ੭॥ ਬਿਪਰਛੰਡੀ ਬੈਸ ਤਿ ਬਰਨਾ। ਉਪਨੈ ਨ ਦਬੇਟ ਮਖ ਕਰਨਾ।
 ਇਨ ਸਬ ਹਨਿ ਕੇਤੇ ਅਧਿਕਾਰੀ। ਤਾਂ ਤੇ ਹੋਰਿ ਬਹੁਤ ਅਹੰ ਕਾਰੀ। ੮॥ ਤਾ ਤਪਰਜ ਕੋ ਜਾਨੈ
 ਨਾਹੀ। ਪੁਰਪਤਿ ਬਾਨੀ ਮੇਂ ਭਰਮਾਹੀ। ਬਿਸੁਭ ਜਨ ਉਤਮ ਅਧਿਕਾਰੀ। ਪਾਇਓ ਤਾਰਿਨ
 ਲਖੇ ਗਵਾਰ। ੯॥ ਕਰਮ ਅਕਰਮ ਬਿਕਰਮ ਨ ਜਾਨੈ। ਅਤਿ ਕਠੋਰ ਆਪ ਹਿ ਬਹੁ ਮਾਨੈ।
 ਮਪੰਡਿਤ ਜਗਿਨ ਕੇ ਕਾਰਕ। ਅਉਰ ਬਹੁਤ ਧਰਮ ਨ ਬਿਸਤਾਰਕ। ੧੦॥ ਆਪ ਭਰਮੈਂ ਅਉ
 ਰ ਨਿਭਰਮਾਵੈਂ। ਪ੍ਰਿਅ ਬਾਨੀ ਬਹੁ ਭਾਂਤਿ ਸੁਨਾਵੈਂ। ਕਾਮ ਅਰੁ ਅਰਥ ਅਰਥ ਕਰਿ ਮਾਨੈ। ਪਛਿ
 ਪਛਿ ਬੇਟ ਸਾਖ ਬਹੁ ਮਾਨੈ। ੧੧॥ ਬਹੁ ਸੰਕਲਪ ਕਰੈਂ ਮਨ ਮਾਂਹੀ। ਬਹੁਤ ਬਹੁਤ ਅਰੰਭ ਕਰ

ਗੀ॥ਤਿਉਹੀਤਿਉਰਜਸਅਧਿਕਾਰਾਕਾਮਕ੍ਰੋਧਅਰੁਲੋਭਅਹੰਕਾਰਾ॥੧੨॥ਭਿੰਭੁਕਪਟਚਤੁ
ਰਾਣੀਆਨੈ॥ਹਰਿਭਗਤਨਿਕੋਹਾਸੀਠੈਨਾ॥ਆਪਆਪਮਿਲਬੈਠੈਜਬਹੀ॥ਗੁਰਕੇਸੁਖਨਿ
ਸਰਹੈਤੁਬਹੀ॥੧੩॥ਜਿਨਮੈਅਨੰਦਏਕਛਿਨਨਾਹੀ॥ਦੰਭਮਾਨਸੋਜਗਿਕਰਾਹੀ॥ਬਹੁ
ਤਪਸੁਨਿਮਾਰੋਅਗਯਾਨੀ॥ਤਿਨਅਪਰਾਧਨਸਕੈਪਛਾਨੀ॥ਇਤਨੋਧਨਆਇਓਇਹੁ
ਮੇਰੈ॥ਏਤੋਮਿਲਿਏਤੋਤਬਹੁਇਹੈ॥ਕੁਲਸੰਪਤਿਬਿਦਿਆਠਕਰਾਈ॥ਤਿਆਗਰੂਪਬ
ਲਕਰਮਬਢਾਈ॥੧੪॥ਇਨਕੋਮਦਬਛਿਓਅਧਿਕਾਈ॥ਤਾਂਤੇਹਿਰਦੈਸਮਝਨਕਾਈ
॥ਹਰਿਭਗਤਨਸੋਠੈਨਾਹਾਸੀ॥ਮਗਹਰਿਮਰੈਛੋਡਿਖਲਕਾਂਸੀ॥੧੫॥ਥਾਵਰਜੰਗਮਸਬ
ਘਟਿਮਾਂਹੀ॥ਹਰਿਪੂਰਨਖਾਲੀਕਹੂੰਨਾਹੀ॥ਜਿਉਅਕਾਸਲਿਪਤਨਹੀਹੋਈ॥ਤਿਉਹਰਿ
ਬੇਦਕਹਤਹੈਸੋਈ॥੧੬॥ਪਰਵੈਮੂਢਨਕਬਹੂੰਜਾਨੈ॥ਜਾਤੇਹਰਿਭਗਤਿਨਿਨਹਿਮਾਨੈ॥

ਬਹੁਤ ਮਨੋਰਥ ਨਿਸ਼ਾਦਿ ਨ ਕਰੈ ॥ ਤਿਸ ਨਾਤਾ ਪਜਲ ਨ ਨਹ ਟਰੈ ॥ ੧੮ ॥ ਮਾਦਿ ਪਾਨ ਅਰੁ ਮਾਸ
 ਆਹਾਰਾ ਨਾਗੀਨੇ ਹਸਹਿ ਤਜਗੁ ਸਾਗਾ ॥ ਤਾਂ ਸਕਲ ਹਿਤਿ ਆਗ ਬੇਨਾਮਿਤਾ ॥ ਬਿਧ ਮੇ ਬੇਦ
 ਲਗਾਇ ਓਚਿਤਾ ॥ ੧੯ ॥ ਸੰਗ ਕਰੈ ਤੋ ਨਾਰਿ ਬਿਵਾਹੀ ॥ ਤਾਹੂੰ ਮੇ ਬਹੁਤੈ ਬਿਤਿ ਨਾਹੀ ॥ ਬਹੁਰਿ ਕਹਿ
 ਓਦੇ ਵੈ ਰਿਤ ਦਾਨਾ ॥ ਪਰਜਾ ਨਿਮਿਤਿ ਚਿਤਿ ਨਹੀ ਆਨਾ ॥ ੨੦ ॥ ਯਾ ਬਿਪਿਕ੍ਰਮ ਕ੍ਰਮ ਬਹੁਤ ਛੁਡਾ
 ਵੈ ॥ ਬਹੁਰਿ ਬੇਦ ਸਬਾਤਿ ਆਗ ਕਰਾਵੈ ॥ ਐਸਾ ਹਿ ਆਮਿਖ ਅਰੁ ਮਦਾ ਪਾਨਾ ਜਗਿ ਮਹਿੰਦ
 ਹੀ ਕਹੂੰ ਆਨਾ ॥ ੨੧ ॥ ਬਹੁਰਿ ਓਊਹਾਂ ਤੇ ਜੁਛੁਡਾ ਵੈ ॥ ਐਸੋ ਤਾਤ ਪਰਜ ਕੋ ਪਾਵੈ ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਨ
 ਰਿ ਆਵੈ ਕੋਈ ॥ ਸਾਰੀ ਬਿਪਿਸਮ ਝੈ ਇਕ ਸੋਈ ॥ ੨੨ ॥ ਕੈਜੋ ਤਿਨ ਕੀ ਸਰਨ ਰਿ ਆਵੈ ॥ ਅ
 ਭਿਪ੍ਰਾਇ ਸਾਰੇ ਸੋ ਪਾਵੈ ॥ ਵੈ ਹਰਿ ਜਨ ਹਿ ਅਰੁ ਹਰਿ ਨ ਜਾਨੈ ॥ ਆਪਾਹਿ ਕੋ ਪੰਡਿਤ ਕਾਰਿ ਮਾਨੈ
 ੨੩ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਤਾਤ ਪਰਜ ਨਹ ਜਾਨੈ ॥ ਪਾਛਿ ਪਾਛਿ ਬੇਦ ਅਨਰਥ ਨਿਠਾਨੈ ॥ ਧਨੁ ਐਸੋ ਜੋ ਕਰੈ ਉਧ

ਜੰਗਮਸਬਘਟਮਾਂਹੀ। ਏਕੈਹਰਿਦੂਜੋਕੋਨਹੀ॥ ਤਿਨਕੋਦੋਹਕਰੈਂਤਨਪੋਖੈ॥ ਦਾਰਾਸੁਤ
 ਨਿਆਨਿਸੰਤੋਖੈ॥ ੩੧॥ ਨਹਮੂਰਖਨਹਿਤੰਤੁਗਯਾਨੀ॥ ਪਾਢਿਪਾਢਿਗੰਥਿਯੋਰਿਅਭਿਮਾਨੀ
 ਤੇਅਸਾਧਰੋਗੀਸਬਜਾਨੀ॥ ਤਿਨਸੋਗਯਾਨਨਮਾਡੇਗਯਾਨੀ॥ ੩੨॥ ਤੇਸਬਕਰੈਂਅਪਨੇ
 ਘਾਤਾ॥ ਸੁਪਨੈਹੂੰਨਲਹੈਕੁਸਲਾਤਾ॥ ਕਰਮਪੰਥਮੈਂਸੁਖਕੋਚਾਹੈਂ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤਦੈਕਰਿਬਿਖਰਿ
 ਬਿਸਾਹੈਂ॥ ੩੩॥ ਨਾਨਾਤਾਪਤਪਤਤੇਰਹੈਂ॥ ਕਰੈਂਮਨੋਰਥਫਲਨਹੀਲਹੈਂ॥ ਬਹੁਤਭਾਂਤਿਸੁ
 ਮਕਰਿਉਪਜਾਏ॥ ਸੁਤਾਬਿਤਦਾਰਾਸਕਲਮਨਭਾਏ॥ ੩੪॥ ਤਿਨਸਬਹਨਿਕੋਛੋਭਿਇਯਾਂ
 ਹੀ॥ ਬੰਧੈਆਪੁਜਮਦੁਆਰੈਜਾਂਹੀ॥ ਜਮਕੇਦੂਤਨਰਕਭੋਗਾਵੈ॥ ਤਹਾਂਕੇਦੁਖਕਹੇਨਹੀਜਾ
 ਵੈ॥ ੩੫॥ ਤਿਨਕੋਕੋਈਨਰਾਖਨਹਾਰਾ॥ ਹਰਿਰਛਕਸੋਨਾਹਿਸਮਾਰਾ॥ ਕਹਾਂਕਹੂੰਕਛੂਕਹੇ
 ਨਜਾਂਹੀ॥ ਹਰਿਬਿਨੁਕਹੂੰਪਲਕਸੁਖਨਹੀ॥ ੩੬॥ ਦੋਹਰਾ॥ ਚਮਸਬਚਨਸੁਨਿਭੂਪਕੈਬਾ

ਗਾ ਸੋਧਨੁ ਖੈਵੈ ਬਿਰਥਾ ਗਵਾਰਾ ॥ ੨੪ ॥ ਜੋਧਨੁ ਹਰਿ ਕੈ ਕਾਜਿ ਲਗਾਵੈ ॥ ਸੋਤ ਬਖਸਿ ਮਭਗਤ ਕੋ
 ਪਾਵੈ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਹੋਇ ਗੰਯਾਨ ਪ੍ਰਕਾਸਾ ॥ ਤਬ ਹਰਿ ਮਿਲੈ ਮਿਟੈ ਭੁਵ ਪਾਸਾ ॥ ੨੫ ॥ ਐਸੇ ਸੋਧਨੁ ਤੇ ਮੁਢ
 ਅਜਾਨਾ ॥ ਦੇਹ ਕਾ ਜਥੈ ਵੈਰ ਮਾਨਾ ॥ ਕਾਲੁ ਨਿਰੰਤਰਿ ਹਰਿ ਗਤਿ ਨ ਦੇਖੈ ॥ ਬਹੁ ਮਦ ਮਤ ਦੂਰਿ ਕਰਿ
 ਲੈਖੈ ॥ ੨੬ ॥ ਮਦਿ ਮਾਸੁ ਜਗਮੈ ॥ ਆਸਿ ਜੈ ॥ ਅਉਰ ਭੂਲਿ ਕਹੂੰ ਨ ਵਨ ਲੀਜੈ ॥ ਤਹੂੰ ਆਪਲੇ
 ਇਅੰ ਪਾਨਾ ਖਾਂ ਪਾਨ ਤੇ ਅਪੁਗਤਿ ਜਾਨਾ ॥ ੨੭ ॥ ਤਿਉ ਬਲਿਤਾਰਿਤ ਦਾ ਨਹਿ ਦੇਵੈ ॥ ਅਉਰ
 ਭੂਲਿ ਕਹੂੰ ਨ ਵਨ ਲੇਵੈ ॥ ਸੋਭਿ ਜਬਾਹਿ ਲਗਿ ਇਕ ਸੁਤ ਹੋਈ ॥ ਸੁਤ ਕੇ ਭਏ ਤਿ ਆਗੇ ਸੋਈ ॥
 ੨੮ ॥ ਐਸੇ ਸੋਧਨੁ ਬਰਨ ਕੋ ਪਰਮਾ ॥ ਤਾ ਕੋ ਭੂਲਿ ਨ ਪਾਵੈ ਮਰਮਾ ॥ ਮਰਮ ਹੀ ਨ ਸੁਤਿ ਸਿਮਿ
 ਤ ਬਖਾਨੈ ॥ ਮੂਰਖ ਆਪਹਿ ਪ੍ਰਿਤ ਮਾਨੈ ॥ ੨੯ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਬਹੁਤ ਕਰਮ ਆਰੰਭੈ ॥ ਇੰਦ੍ਰੀਅਮ
 ਨਹਿ ਕਦੇ ਨ ਥੀਰੈ ॥ ਦੋਹਰੈ ਬਹੁ ਜੀਵਨਿ ਮਾਰੈ ॥ ਤੇ ਬਹੁ ਜਨਮ ਤਿ ਨਹਿ ਸੰਯਾਰੈ ॥ ੩੦ ॥ ਥਾਵਰ

ਗਮਲ ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਅਰੁਣੀ ਸੁਗ ਪੁਰਖੋਤਮ ਬੈਰੰਠ ਅਥਿਕਤਾ ॥ ਤਿਨ ਕੇ ਨਾਮ ਹੋਰਿ ਏਥਿ ਅ
 ਕਤਾ ॥ ੬ ॥ ਰਕਤ ਬਰਨ ਤੇਤਾ ਜੁਗਮਾਂਹੀ ॥ ਤਿਗੁਨ ਮੇਖਲਾ ਕਟ ਪਹਿਰਾਹੀ ॥ ਪੀਤ ਕੇ ਸਸੁਰ
 ਵਾਦਿ ਕਹਾਥਾ ॥ ੭ ॥ ਰਿਗੁਜੁਯ ਸ੍ਰਾਮ ਤਈ ਮੈ ਨਾਥਾ ॥ ਤਬ ਤਿਨ ਹਿਤ ਜਗਿ ਅਧਿਕ ਕਰੈ ॥
 ਬੇਟ ਬਿਹਤਿ ਕਰਮ ਨ ਬਿਸਤਰੈ ॥ ਸਰਬ ਦੇਵ ਮੈਂਹ ਰਿਕੋ ਜਾਨੈ ॥ ਤਬ ਸਬਾਇ ਉਹਰਿ ਪੂਜਾ
 ਠਾਨੈ ॥ ੮ ॥ ਪ੍ਰਸਨ ਗੁਭ ਉਰਗਾਇ ਨ ਕਹੀ ਜੈ ॥ ਬਿਸੁ ਬਿਖਾ ਕਪਿਜ ਗਿਰੁ ਨ ਜੈ ॥ ਸਬ ਦੇ
 ਵ ਉਰਕ੍ਰਮ ਬਿਜਅੰਤਾ ॥ ਮੈ ਸੇਨਾ ਮਕਹੈ ਸਬ ਸੰਤਾ ॥ ੯ ॥ ਦੁਆ ਪੁਰਿ ਪੀਤਿ ਬਸਨ ਪਾਨ
 ਸਿਅਮਾ ॥ ਸੰਖਾਦਿ ਕਾਯਾਇ ਪਾਅਰਿ ਰਾਮਾ ॥ ਚਾਰ ਬਾਹ ਭ੍ਰਿਗੁ ਲਤਾ ਪਰਨਾ ॥ ਲਖ ਮੀਠਿ
 ਹਨ ਬਹੁਤਾ ਆਭੁਰਨਾ ॥ ੧੦ ॥ ਚਾਮਰ ਛਤਰ ਆਦਿ ਬਹੁ ਸੈਨਾ ॥ ਮਹਾਰਾਜ ਲਖਨ ਸੁਖ ਦੇ
 ਨਾ ॥ ਬੇਟ ਤੰਤ੍ਰ ਬਿਪਸੇ ਵਾਕਰੈ ॥ ਸਬ ਅਰਪਨ ਪੂਜਾ ਬਿਸਤਰੈ ॥ ੧੧ ॥ ਬਾਸ ਦੇਵ ਸੰਕਰ ਬ

ਛਿਓਤਾਸ ਅਰੁਪਿਆਗਾਤ ਬਜਗਜਗਕੋ ਪੁਛਿਓਹਿ ਕੋਭੁਜਨ ਪ੍ਰਕਾਰਾ ॥ ੩ ॥ ਰਾਜ ਉਬਾਚਾ ॥ ਕ
 ਉਨ ਸਮੇਂ ਕੋਸੋ ਅਵਤਾਰਾ ॥ ਕੋਸੋ ਨਾਮ ਬਰਨਾ ਅਕਾਰਾ ॥ ਕਿਹਿ ਬਿਪਿਭਜੈ ਬਰਨਾ ਅਸਮਾ ॥ ਕ
 ਹੋਗਾ ਨਕੇ ਸਾਧਨ ਧਰਮਾ ॥ ੧ ॥ ਜਿਨ ਤੇ ਗਯਾ ਨ ਲਧੈ ਸਬਤਿ ਆਗੈ ॥ ਨਿਤ ਹਰਿ ਚਰਨ ਕਵਲ
 ਅਨੁਗੈ ॥ ਸੁਨਿਨਿ ਪਥੈ ਨਭਗਤਿ ਕੇਭਾਂਜਨਾ ॥ ਤਬ ਬੋਲੈ ਨਵ ਮੇਕਰ ਭਾਂਜਨਾ ॥ ੨ ॥ ਕਰ ਭਾਂਜਨ
 ਉਬਾਚਾ ॥ ਸਤ ਤੇਤਾ ਦੁਆ ਪਰੁ ਕਲਕਾਲਾ ॥ ਬਹੁਤ ਭਾਂਤ ਭੁਜੀ ਐ ਗੋਪਾਲਾ ॥ ਬਹੁ ਬਿਪਿ ਬਰ
 ਨ ਬਹੁਤ ਆਕਾਰਾ ॥ ਬਹੁਤ ਨਾਮ ਬਹੁ ਭੁਜਨ ਪ੍ਰਕਾਰਾ ॥ ੩ ॥ ਸਤ ਜੁਗ ਸੁਕਲ ਬਰਨ ਭੁਜ ਚਾਗੈ
 ਸੀਸ ਜਟਾਤ ਨ ਬਲ ਕਲ ਧਾਰੀ ॥ ਕੰਠਿ ਜਿਨੇ ਉਕਰ ਜਪ ਮਾਲਾ ॥ ਟੰਡ ਕਮੰਡਲ ਅਰੁ ਮਿ
 ਗਛਾਲਾ ॥ ੪ ॥ ਤਬ ਮਨੁ ਖਹੈ ਵੈਸ ਬਸੁ ਧਾ ॥ ਸਮਨਿ ਰਵੈ ਰਸੁ ਰਿਦ ਪ੍ਰਭੁ ਧਾ ॥ ਅਸ ਬਿਰੁ ਕਰਿ
 ਇੰਦ੍ਰ ਮਲ ਪਾਨਾ ॥ ਕਰੈ ਸਬਨਿ ਤਿਹ ਰਿਕੋ ਪਿਆਨਾ ॥ ੫ ॥ ਹੰਸ ਸੁਪ੍ਰਨ ਧਰਮ ਜੋਗੇ ਸੁਗਾਨਿ

ਬਾਛੈ ਜਾ ਕੋ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੇਰ ਜਾਣੈ ਰੁਕ ਰਿਤਾ ਕੋ॥ ਦਸ ਰਬ ਭਗਤ ਬਚਨ ਸਾਭਿ ਕਰਨਾ॥ ਬਨ ਕੋ
 ਗਮ ਨ ਕੀਓ ਜਿਨ ਚਰਨਾ॥ ੧੮॥ ਹੇ ਮਾਮ੍ਰਿਗ ਸੀਤਾ ਮਨਿ ਭਾਇਓ॥ ਜੇ ਤਾ ਕੋ ਪੀਛੈ ਉਠਿਯਾ
 ਸੋ ਭਿਗਤ ਨਿਕੇਇ ਉਘਾਧੀ ਨਾ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੇਰ ਜਾਣੈ ਸਰਨ ਮੇਲੀ ਨਾ॥ ੧੯॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੀਥਿ ਪਿਕਲਿ ਉ
 ਸਤ ਤਿਕਰੈ॥ ਬਹੁ ਬਿਪਿ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਹਿ ਉਚਰੈ॥ ਕਹੈ ਸੁਨੈ ਅਗੁ ਸਿਮਰੈ ਯਾਵੈ॥ ਤੇਤ ਤਕ
 ਲਤ ਤਕੋ ਪਾਵੈ॥ ੨੦॥ ਯਾ ਬਿਪਿ ਜੇ ਜੁਗ ਜੁਗ ਹਰਿ ਸੇਵੈ॥ ਤਿਨ ਤਿਨ ਕੋ ਹਰਿ ਗਯਾਨ ਹਿ ਦੇਵੈ॥
 ਗਯਾਨ ਪਾਇ ਨਿਜ ਤੰਤ ਸਮਾਵੈ॥ ਜਹਾਂ ਜਾਇ ਬਹੁ ਰਿਓ ਨਹਿ ਆਵੈ॥ ੨੧॥ ਜੇ ਕਲ ਜੁਗ
 ਕੇ ਗੁਨ ਕੋ ਜਾਨਤਾ ਤੇ ਬਹੁ ਬਿਪਿ ਉਸਤਤਿ ਹੀਠਾ ਨਤਾ॥ ਜੈ ਸੋ ਪ੍ਰਮਾ ਸਾਰ ਕਲਿ ਮਾਹੀ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ
 ਸੋ ਅਉਰ ਜੁਗ ਨ ਮੈ ਨਾਹੀ॥ ੨੨॥ ਸਤ ਜੁਗ ਧਮਾਨ ਜਗਿ ਤੇਤਾ ਮਹਿ॥ ਦੁਵਾ ਪਰਪਤਮ
 ਪੁਜਹਿ ਰਾਮਾਹਿ॥ ਕਲਿ ਕੇ ਵਲ ਨਾਮਾ ਦਿਕ ਗਾਵੈ॥ ਸੋ ਸੋ ਫਲ ਤਤਕਾਲ ਹਿ ਪਾਵੈ ੨੩॥

੨੧

ਦਿਓ

ਯਾ ਕੁਵ ਸਾਗਰ ਮਾਂਹਿ ਨਿਰੰਤਰ ॥ ਦੁਖ ਤਜੀ ਵਪਰੈ ਨਹੀ ਅੰਤਰ ॥ ਤਾ ਮੈਂ ਹਰਿਗੁਨ ਨਾਮ ਉਚਾਰ
 ਨਾ ॥ ਏਕ ਜਹਾਜ ਸਕਲ ਕੋਤਾਰ ਨਾ ॥ ੨੪ ॥ ਪਾਪ ਅਪਾਰ ਘੋਰ ਕਲਮਾਹੀ ॥ ਜਾ ਮੈਂ ਪੁੰਨ ਲੇਸ ਕ
 ਹੂੰ ਨਹੀ ॥ ਤਾ ਮੈਂ ਜੇ ਹਰਿਗੁਨ ਨ ਉਚਾਰੈ ॥ ਤੇ ਤਰਿਆ ਪਾ ਅਉਰ ਕੋਤਾਰੈ ॥ ੨੫ ॥ ਤੇ ਕ੍ਰਿਤ ਕ੍ਰਿਤ ਤੇ
 ਈ ਬਡ ਭਾਗੀ ॥ ਜੇ ਕਲਿ ਹਰਿ ਕੀ ਰਤਿ ਅਨੁਗਾਗੀ ॥ ਆਪਿ ਸਿਮਰਿ ਅਉਰ ਨਿਸਿਮਰਾਵੈ ॥
 ॥ ਤੇ ਜਗਿ ਜਨ ਮਿ ਬਹੁ ਰਿਨ ਹਿ ਆਵੈ ॥ ੨੬ ॥ ਸਤ ਤੇਤਾ ਦੁਵਾਪਰ ਅਵਤਰ ਹੀ ॥ ਤੇ ਕਲਿ ਜੁ
 ਗ ਕੀ ਬਾਛਾ ਕਰ ਹੀ ॥ ਕਲ ਕਛੁ ਸਾਧਨ ਅਰੁ ਸੁਮ ਨਹੀ ॥ ਹਰਿਗੁਨ ਗਾ ਵਤ ਹਰਿ ਸਮਾ ਹੀ
 ੨੭ ॥ ਅਰੁ ਕਹੂੰ ਕਹੂੰ ਕੋਈ ਦੇਸ ਬਿਸੁਧਾ ॥ ਦ੍ਰਾਵਣਾ ਦਿ ਮਾਨ ਵਤ ਹਬੁ ਧਾ ॥ ਜੋ ਉਪਜੈ ਤੇ ਭਗਤ
 ਹਿ ਕਰੈ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਤਹਾ ਬਹੁਤ ਉਧਰੈ ॥ ੨੮ ॥ ਅਰੁ ਜਹਾਂ ਤਾਂ ਮੁਪਰਣੀ ਕ੍ਰਿਤ ਮਾਲਾ ॥ ਕਾਬੇ ਗਪੈ ਇ
 ਸੁਨੀ ਬਿਸਾਲਾ ॥ ਅਰੁ ਸੁਰਸਤੀ ਪਛਮ ਬਹਨੀ ॥ ਗੀ ਗਾ ਆਦਿ ਦੁਤਰ ਸਬਦ ਹਨੀ ॥ ੨੯ ॥

ਜੇਮਾਨਵਪੀਵੈਜਲਇਨਕੋ। ਦੂਰਿਹੋਇਹ੍ਰਿਦੈਮਲਤਿਨਕੋ। ਤੇਸੁਬਥਾਹੋਹਿਹਰਿਭੁ
 ਗਤਾ। ਸਾਪਸੀਗਿਹੋਵੈਆਸਕਤਾ॥੩੦॥ ਭੂਤਕੁਟੰਬਪਿਤ੍ਰਰਿਖਦੇਵਾ॥ ਇਨਕੈਰਿਨਿਕਰੈਸ
 ਬਸੇਵਾ॥ ਸੋਨਹਿਰਿਨਿਨਹਿਸੇਵਾਕਰਹੀ॥ ਜੇਸਬਤਜਿਹਰਿਕੋਅਨੁਸਰਹੀ॥੩੧॥ ਜੇ
 ਬਿਪਿਤਜਿਹਰਿਚਰਨਨਿਆਵੈ॥ ਤਿਨਕੇਮਲਹਰਿਦੂਰਿਬਹਾਵੈ॥ ਬਹੁਰਿਓਮਲਉਪਜੈ
 ਨਹੀਕੋਈ॥ ਉਪਜੈਕਦੈਹਰੈਹਰਿਸੋਈ॥੩੨॥ ਤਾਂਤੇਸਬਬਿਪਿਕੋਫਲਏਕਾ॥ ਗਯਏਹਰਿਪ
 ਦਛਾਡਿਅਨੇਕਾ॥ ਸਬਕੇਪ੍ਰਭਸਬਕੇਸੁਖਦਾਤਾ॥ ਸਰਨਾਗਤਿਪਾਲਿਕਾਬਿਖਯਾਤਾ॥੩੩॥
 ਜਬਜਬਜੋਜੋਸਰਨਹਿਆਇਓ॥ ਤਬਹੀਤਬਤਿਨਿਤਿਨਿਹਰਿਪਾਇਓ॥ ਤਾਂਤੇਅਉਰਸ
 ਕਲਪਹਰੀਐ॥ ਸ੍ਰੀਭਗਵਾਨਚਰਨਚਿਤਧਰੀਐ॥੩੪॥ ਸ੍ਰੀਨਾਰਦਉਬਾਚਾ॥ ਐਸੇਸੁਨਿ
 ਨਵਹੂੰਕੇਬੈਨਾ॥ ਜਨਕਹ੍ਰਿਦੈਅਤਿਉਪਜਿਓਚੈਨਾ॥ ਸੰਸਾਰਮਾਟਿਓਸਕਲਕ੍ਰਮਭਾਗਿਓ॥

॥ ਬਹਮਗਮਾਨਸੁ ਤੇ ਸੋ ਜਾਗਿਓ ॥ ੩੫ ॥ ਤਬ ਤਿਨ ਕੀ ਬਹੁ ਪੂਜਾ ਕੀਨੀ ॥ ਬਿਪ੍ਰਣ ਸਹਿਤ ਪ੍ਰਦਛ
 ਨਾਦੀਨੀ ॥ ਯਾ ਬਿਪਿਦਰਸਨ ਪਾਏ ਸਬ ਹੀ ॥ ਅੰਤਰ ਘਾਨ ਭੁਏ ਤੇ ਤਬ ਹੀ ॥ ੩੬ ॥ ਜਨ ਕਬਿ
 ਦੇ ਹਮ ਉਰਸ ਬੁਤਿ ਆਗਿਓ ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਨ ਕਵਲ ਅਨੁਗਾਗਿਓ ॥ ਯਾ ਬਿਪਿਬ੍ਰਹਮ ਪਾ
 ਇਨ ਭੁਇਓ ॥ ਤਰ ਭੁਵ ਸਿੰਧ ਬ੍ਰਹਮੇ ਗਇਓ ॥ ੩੭ ॥ ਯਾ ਹੀ ਬਿਪਿਤੁ ਮਹੰ ਬਡ ਭਾਗੀ ॥ ਹੁ
 ਇਕ ਰਿਹਰਿ ਚਰਨ ਅਨੁਗਾਗੀ ॥ ਅਉਰ ਸਕਲ ਕੋ ਤਜਿ ਹੋ ਸੰਗਾ ॥ ਤੁ ਬਹੁ ਪਾਇਓ ਰੋਬ
 ਹਮ ਪ੍ਰਸੰਗਾ ॥ ੩੮ ॥ ਅਰੁ ਤੁ ਮਤੈ ਦੇਵ ਕੀ ਬਸੁ ਦੇਵਾ ॥ ਭੁਏ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਕਰਿਹਰਿ ਸੇਵਾ ॥ ਤੁ ਮ
 ਰੇ ਜਸ ਪੂਰਿਓ ਜਗ ਸਾਰਾ ॥ ਜਿਨ ਕੈ ਹਰਿ ਲੀਨੋ ਅਵਤਾਰਾ ॥ ੩੯ ॥ ਦਰਸਨ ਅਲਿਗਨ ਪਰਲ
 ਪਾ ॥ ਅਸਨ ਭੋਜਨ ਸੈਨ ਮਿਲਾਪਾ ॥ ਹਰਿ ਸੋ ਪ੍ਰਤਿ ਜਾਨਿ ਚਿਤਿ ਦੀਨੋ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਸਕਲ ਭਜਨ ਤੁ
 ਮ ਕੀਨੋ ॥ ੪੦ ॥ ਕਪਟ ਬਾਸੁ ਦੇਵ ਅਰੁ ਸਿਸਪਾਲਾ ॥ ਦੰਤ ਬ੍ਰਹਮ ਲਿਅਾ ਦਿਕ ਗਲਾ ॥ ਬੈਰ

ਭਾਵਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹਿਚਿਤਧਾਰਿਓ। ਤਿਨਹੂੰ ਕੋਹਰਿ ਦੇਵਉਧਾਰਿਓ॥੪੧॥ ਤੋਜੇ ਪੈਮਪ੍ਰੀਤਿ ਸੋਸੇਵੈ
 ॥ ਤਿਨਕੋ ਕਿਉਨ ਪਰਮਪਦ ਦੇਵੈ॥ ਅਬਤੁ ਮਪੁਤਬੁਧਿ ਮਤੁ ਆਨੋ॥ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇਵ ਕੋ ਬਹਮਹਿ ਜਾਨੋ
 ॥੪੨॥ ਮਾਇ ਆਕਰਿਧਾਰੀ ਨਰ ਦੇਹੀ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਤੁ ਮਜਾਨੈ ਦੇਹੀ॥ ਬਾਦਿਓ ਦੇਖਭੁਵਮੇ
 ਅਪਭਾਰਾ॥ ਮੇਟਨ ਕਾਰਜਿਧਾਰਿਓ ਅਵਤਾਰਾ॥੪੩॥ ਪਰਮਪ੍ਰੀਤਿ ਜਸਹਿ ਬਿਸਤਰਿ
 ਓ॥ ਤਾਕੋ ਲਾਗਿ ਜੀਵਨਿ ਸਤਰਿਓ॥ ਜੇਜੇ ਇਨ ਸੋਹੇ ਤਲਗਾਵੈ॥ ਤੇਤੇ ਸਕਲ ਪਰਮਪਦ
 ਪਾਵੈ॥੪੪॥ ਸ੍ਰੀਸੁਕੋਵਾਚ॥ ਮੇਸ੍ਰੀਸੁਨਿ ਨਾਰਦਕੀਬਾਨੀ॥ ਬਸੁਦੇਵ ਦੇਵਕੀ ਅਤਿਭੂਤ
 ਮਾਨੀ॥ ਆਪਹਿ ਦੁਹੂੰ ਮੁਕਤਿ ਕਰਿ ਜਾਨਿਓ॥ ਧਰਿਮੇਂ ਭਾਵਬ੍ਰਹਮਕੋ ਆਨਿਓ॥੪੫॥
 ਇਹਇਤਹਾ ਸਕਥਾਜੇਭਾਖੇ॥ ਸਾਵਧਾਨਸੁਨਿਧਿ ਦੈਰਾਖੇ॥ ਸੋਸਬਭੁਵਬੰਧਨਛੁਟਕਵੈ
 ॥ ਉਪਜੈਗਯਾਨ ਪਰਮਪਦ ਪਾਵੈ॥੪੬॥ ਇਹਗਾਇਹਭਾਖਿਓ ਸੀਖੇ ਪਸੋਹਰਿ ਮਿਲਨਕੋਦੁ

ਗਾਹਰਿਉ ਪਵ ਸੰਬਾਦ ਅਬ ਬਰ ਨੋ ਕਰਿ ਬਿਸਤਾਰਾ ॥ ੪੧ ॥ ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਮਹਾਂ ਪੁਰਾਣੇ ਏਕਾ
 ਦਸ ਸਕੰਧੇ ਬਸੁ ਦੇਵ ਨਾਰਦ ਸੰਬਾਦੇ ਜਾਇ ਅੰਤੀ ਪਖਾਨੇ ਪੰਚ ਮੋਘਾਇ ॥ ੫ ॥ ਬਸੁ ਦੇਵ ਨ
 ਰਦ ਸੰਬਾਦੇ ਸਮਾਪਤੀ ॥ ਅਥ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਉਪਵਸੰਬਾਦੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਪ੍ਰਸੂਯੰਤੋਤਤਾ ਸ੍ਰੀ ਸੁਕ੍ਰਉਵਾ
 ਚਾਰੋ ਪਈ ॥ ਬਹੁਰਿ ਸੁਨੋ ਨਿਪਾਅਤ ਮਾਵਿਦਿਅਾ ਜਾਕੈ ਜਾਨੈ ਮਿਟੈ ਅਵਿਦਿਅਾ
 ਮਿਟੈ ਅਵਿਦਿਅਾ ਬ੍ਰਹਮਹਿਪਾਵੈ ॥ ਬ੍ਰਹਮਹਿਪਾਇ ਕੁਠਿ ਰਿਨੀਆਵੈ ॥ ੧ ॥ ਤਬ ਬ੍ਰ
 ਹਮਾਸਨ ਕਾਦਿਕ ਸੰਗਾ ਨਾਰਦਾਦਿ ਰੰਗੇ ਹਰਿ ਰੰਗਾ ॥ ਸਕਲ ਪ੍ਰਜਾਪਤਿ ਭ੍ਰਿਗੁ ਮਰੀਚ
 ਦਿਕਾ ਮਹਾਂ ਦੇਵ ਲੀਨੇ ਭੂਤਾਦਿਕਾ ॥ ੨ ॥ ਸੁਰਸਮੁੰਹ ਸੰਗ ਲੈ ਸੁਰਪਤੀ ॥ ਪਵਨ ਅਸੁਨੀ
 ਸੁਤਗ੍ਰਹ ਪਤੀ ॥ ਬਸੁ ਅੰਗਿ ਰਿਹੁ ਰੁਧ੍ਰੇ ਦੇਵਾ ॥ ਸਾਧਾਦਿਕ ਅਰੁ ਬਿਸ੍ਵੇ ਦੇਵਾ ॥ ੩ ॥ ਗਿਖ
 ਗੰਧ ਬਪਿਤਰ ਅਰੁ ਨਾਗਾ ਚਾਰਣ ਸਿਪਕੁਏ ॥ ਨੁਰਾਗਾ ॥ ਅਪਸਰਾ ਅਰੁ ਗ੍ਰਹ ਜਾਬਿ

ਦਿਆਪਗਾ ਕਿੰਨਰਜਖਆਦਿਕਮਾਇਆਪਗਾ॥੪॥ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਦੇਖਬੇਕਾਰਨਿਸਾਰੇ॥ਆ
 ਨੰਦਤਦਵਾਰਕਾਪਾਧਾਰੇ॥ਕੇਈਨਾਚੈਕੇਈਗਾਵੈ॥ਕੇਈਬਾਜੈਬਹੁਤਬਜਾਵੈ॥੫॥ਕੇਈ
 ਜੈਜੈਸਬਦਉਚਾਰੈ॥ਕੇਈਕ੍ਰਿਸ਼ਨਸਾਰਿਬਿਸਤਾਰੈ॥ਯਾਥਿਧਿਕਰੈਬਹੁਤਉਛਾਹਾ॥ਮਗਨ
 ਕੁਏਹਰਿਪ੍ਰੇਮਪਵਾਹਾ॥੬॥ਸ੍ਰੀਭਗਵਾਨਮਨੁਜਤਨਧਾਰੀ॥ਦਰਸਨਸਥਿਮਨਹਰਨਿਮ੍ਰ
 ਰਗੀ॥ਲੋਕਨਿਮਾਰਿਜਸਾਰਿਬਿਸਤਾਰੈ॥ਸੁਵਨਾਦਿਕਨਿਸਕਲਅਪਜਾਰੈ॥੭॥ਨਿ
 ਧਿਰਿਧਿਪੁਰਨਿਦਵਾਰਵਤੀ॥ਜਕੈਸਮਨਹੀਅਮਰਾਵਤੀ॥ਤਾਮੈਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕਚਲਿਅ
 ਏ॥ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਦੇਵਕੇਦਰਸਨਪਾਏ॥੮॥ਸੁਰਗਾਬਿਛੁਛੂਲਨਕੀਮਾਲਾ॥ਛਾਦਿਤਕੀਨੇਂਦੀਨ
 ਦੈ॥ਆਲਾਪਾਵਤਦਰਸਨਤ੍ਰਿਪਤਿਨਹੈ॥ਚਿਤਲਿਖੇਜਿਉਸਨਮੁਖਜੈਵੈ॥੯॥ਚਿਤ
 ਰਪਦਨਬਹੁਉਸਤਤਿਕਰੈ॥ਉਤਮਅਰਥਨਿਜਸਥਿਸਤਰੈ॥ਸਹਤਬੇਨਤੀਅਰੁਪ੍ਰਾਮ

੩੦

॥ ८८ ॥ ਦਰਸਭਏ ਸਬ ਪੁਰਨ ਕਾ ਮਾ ॥ ੧੦ ॥ ਦੇਵ ਉਵਾਚਾ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਚਰਨਿ ਸਰੋਜ ਤੁਮਾਰਾ ॥ ਮਨ ਕ੍ਰਮ
 ਬਚਨ ਚਿਤ ਅਹੰਕਾਰਾ ॥ ਇੰਦ੍ਰੀਅ ਬੁਧਿ ਪ੍ਰਾਨ ਅਰੁ ਦੇਹਾ ॥ ਬੰਦਤ ਹੈ ਹਮ ਪ੍ਰਗਟ ਏਹਾ ॥
 ੧੧ ॥ ਜਾਕੋ ਪ੍ਰਾਨ ਬਚਨ ਮਨ ਸਾਧੈ ॥ ਸਾਵਧਾਨ ਨਿਸਦਿਨ ਆਗਾਧੈ ॥ ਭਾਵ ਸਹਿਤ ਅਭਿਮੰ
 ਤਰਧਾਵੈ ॥ ਤੇਊ ਯਾ ਬਿਧਿ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹਿ ਪਾਵੈ ॥ ੧੨ ॥ ਧਨਿ ਧਨਿ ਹਮ ਧਨਿ ਭਾਗ ਮਾਰੇ ॥ ਪਰ
 ਗਟ ਦੇਖੇ ਚਰਨ ਤੁਮਾਰੇ ॥ ਜਿਨਿ ਕੋਪਿ ਆਨ ਕਰਿਤ ਨ ਸੁਦਨਾ ॥ ਬਹੁ ਰਿਨ ਹੋਵੈ ਆਵਾਗਵਨ ॥
 ੧੩ ॥ ਤੁਮ ਅਦ੍ਵੈਤ ਦ੍ਵੈਤ ਇਹ ਕਰੇ ॥ ਅਪਨੀ ਮਾਇਆ ਸਬ ਬਿਸਤਰੇ ॥ ਤੁਮ ਹੀ ਮੈਂ ਉਪਜੈ
 ਸੀਸਾਗਾ ॥ ਸਦਾ ਰਹੈ ਤੁਮਰੈ ਆਧਾਰਾ ॥ ੧੪ ॥ ਤੁਮ ਹੀ ਮਹਿਲੀ ਨ ਸਬ ਹੋਈ ॥ ਤੁਮ ਕੋ ਪਰਸਿਸ
 ਕੈ ਨਹੀ ਕੋਈ ॥ ਰਾਗ ਰਹਤ ਆਨੰਦ ਸਰੂਪਾ ॥ ਅਜਿਅਮਿਤ ਚਿਦਰੂਪ ਅਨੂਪਾ ॥ ੧੫ ॥ ਬਹੁ ਅ
 ਧੈਨ ਸੁਵਨ ਅਰੁ ਦਾਨਾ ॥ ਕ੍ਰਿਆ ਉਪਾਸਨ ਤਪ ਅਸਨਾਨਾ ॥ ਤਿਯਾ ਗਿਜੋਗ ਜਗਾ ਆਦਿ ਕਜੇ ਤੇ

ਅਤਮਸੁਪਕਰੈਂ ਨਹਿਏਤੇ॥੧੬॥ ਤੁਵਗੁਨਸੁਵ ਨਕਰਤਯੋਪਨਾਸੈਂ॥ ਜਿਉਤਮਮਾਹਿਸੁ ੩੧
ਰਪਰਕਾਸੈ॥ ਤਾਂਤੇਜਨਮਕਰਮਤੁਮਧਾਰੋ॥ ਦੀਨਬੰਧਦੀਨਨਿਉਧਾਰੋ॥੧੭॥ ਜੋਤੁਵਚਰ
ਨਕਮਲਮੁਨਿਧਾਵੈਂ॥ ਭਵਭੈਭੇਦਸਕਲਛੁਟਕਾਵੈਂ॥ ਅਰੁਨਿਜਭਗਤਿਨਿਰੰਤਰਿਸੇਵੈਂ
ਭੈਨਹੀਸਮਝੈ ਨਹਿਕਛੁਲੇਵੈਂ॥੧੮॥ ਅਰੁਏਕੈਬੈਕੁੰਠਨਮਿਤਾ॥ ਹਿੰਦੈਧਰੈਏਚਰਨਜੁਨਿਤਾ॥
ਬਹੁਰਿਏਕਸੇਵੈਂ ਸਹਕਾਮਾ॥ ਏਕਭਏਚਾਰੈਂ ਨਿਹਕਾਮਾ॥੧੯॥ ਜੀਵਨਮੁਕਤਿਭਏਇਕ
ਸੇਵੈਂ॥ ਪ੍ਰੇਮਭਾਵਸੋਅਤਿਸੁਖਲੇਵੈਂ॥ ਏਕੈਜਗਮਾਦਿਕਸੋਭਜੈਂ॥ ਸਰਬਦੇਵਮੈਂਤੁਮਕੋਜ
ਜੈਂ॥੨੦॥ ਏਕੈਬਨਆਦਿਆਸੁਮਾ॥ ਤੁਮਰੈਹੇਤਕਰੈਂ ਸਬਧਰਮਾ॥ ਏਕੈਏਕਰੂਪਕਰਿ
ਧਾਵੈਂ॥ ਦ੍ਰੋਤਭਾਵਕਬਹੂੰ ਨਹਿਲਿਆਵੈ॥੨੧॥ ਏਕੈਤੁਮਪ੍ਰਤਮਕੋਸੇਵੈਂ॥ ਏਕੈਨਾਮਨਿ
ਰੰਤਰਿਲੇਵੈ॥ ਏਕੈਸੁਵਨਕੀਰਤਨਧਾਨਾ॥ ਕਹਾਂਲਗੈਕਹੀਏਬਿਧਿਨਾਨਾ॥੨੨॥ ਇਉਜੇ

ਜੇਤੁ ਵਚਰਨ ਹਿ ਸੇਵੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਸਬ ਬਾਂਛ ਤ ਫਲ ਲੇਵੈ। ਸੋ ਤੁ ਵਚਰਨ ਪ੍ਰਗਟ ਹਮ ਪਾਯੋ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਅਬ ਦੀਜੈ ਮਨ ਭਾਯੋ। ੨੩॥ ਇਹ ਹਮ ਬੰਛਾ ਪੂਰਨ ਕਰੋ। ਅਪਨੇ ਚਰਨ ਕਵਲ
 ਚਿਤ ਪਰੋ। ਰੁਸਮ ਕਰੋ ਦੂਜੀ ਬਾਸਨਾ। ਜਿਨ ਤੇ ਉਪਜੈ ਭੁਵਕੀ ਸਾਸਨਾ। ੨੪॥ ਪਰਮ ਦ
 ਇਆਲ ਭਗਤ ਹਿਤ ਕਾਰੀ। ਇਛਾ ਪੂਰ ਕਰੇ ਵਮੁ ਰਾਰੀ। ਪੂਰਨ ਬੰਛਾ ਕਰੋ ਹਮਾਰੀ।
 ਨਿਹਚਲ ਉਪਜੈ ਭਗਤ ਤੁਮਾਰੀ। ੨੫॥ ਜੇਤੁ ਵਚਰਨ ਬਨ ਮਾਲਾ ਕਰੈ। ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਹਿਤ ਤੁ
 ਵਆ ਗੈਧਰੈ। ਕਵਲਾ ਦੇ ਖਿਸ ਪਰਧਾਅਨੈ। ਤਾ ਕੋ ਅਪਸਪਤ ਨਿਜਾਨੈ। ੨੬॥ ਪ
 ਰਤੁਮ ਅਸੇ ਦੀਨ ਦਿਆਲਾ। ਭਗਤਾ ਧਨਿ ਕਰਨ ਪਤ ਪਾਲਾ। ਤਬ ਇੰਦ੍ਰਾ ਨਿਰਾਦ
 ਰ ਕਰੋ। ਬਨ ਮਾਲਾ ਤਾਂ ਉਪਰ ਪਰੋ। ੨੭॥ ਜੇਤੁ ਵਚਰਨ ਭਗਤ ਸੁਰਕਾਰਨ। ਦਸਟ ਅ
 ਸੁਰ ਸੈਨਾ ਸੰਘਾਰਨ। ਅਸੁਰ ਨਿਕੋ ਅਧੁਗਤਿ ਕੇ ਦਾਤਾ। ਸੁਰ ਨਿਸੁਰਗ ਦੀਜੈ ਬਿ

ਖਿਯਾਤਾ॥੨੮॥ਅਭੈਦਾਨਾਅਪਨਸਨਬਾਨੋ॥ਲੋਕਬੇਦਇਹਪਗਟਬਖਾਨੋ॥ਬਾਂਧੀ
 ਧੁਜਾਗੰਗਾਤ੍ਰਿਹੁਲੋਕਾ॥ਜਾਕੈਦਰਸਿਮਿਟੈਕੈਸੋਕਾ॥੨੯॥ਬਹਮਾਦਿਕਸੁਰਨਰਾਮ
 ਧਿਕਾਰੀ॥ਤੁਮਰੇਚਰਨਕਵਲਬਸਿਚਾਰੀ॥ਜਿਉਅਤਿਬਲੀਬੈਲਮਦਗੁੰਨਾ॥ਨਾ
 ਬੈਨਾਕਧਨੀਅਧੀਨਾ॥੩੦॥ਜਬਜਬਅਸੁਰਨਤੇਦਖਪਾਵੈ॥ਤਬਤਬਸਰਨਚਰਨ
 ਕੀਆਵੈ॥ਤਬਹੀਸੁਖਉਪਜੈਦਖਭਾਜੈ॥ਅਪਨੇਅਪਨੇਠੰਗਬਿਰਾਜੈ॥੩੧॥ਪ੍ਰਕ੍ਰਿ
 ਤਪੁਰਖਮਹਤਤੁਨਿਅੰਤਾ॥ਤੁਮਇਨਕੇਕਾਰਨਭਗਵੰਤਾ॥ਤੁਮਤੇਪੁਰਖਸਕਤਿਜਬ
 ਪਾਵੈ॥ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਹਿਮਿਲਿਮਹਤਤਉਪਾਵੈ॥੩੨॥ਤਾਂਤੇਉਪਜੈਇਹਬਹਮੰਡਾ॥ਜਲ
 ਆਧਾਰਤਰੈਜਿਉਅੰਡਾ॥ਥਾਵਰਜੰਗਮਬਿਬਿਧਪ੍ਰਕਾਰਾ॥ਤਾਂਤੇਹੋਇਸਕਲਬਿ
 ਸਤਾਰਾ॥੩੩॥ਤਾਂਤੇਤੁਮਯਾਸਬਕੇਕਰਤਾ॥ਉਪਜਾਵਨਪਿਤਪਾਲਨਹਰਤਾ॥ਤੁਮ

ਆਪਾਰਸਕਲਕੇ ਸੁਮੀ। ਤੁਮਛਲਦਾ ਤੁਮੀ ਤਰਿਜਾਮੀ ॥ ੩੪ ॥ ਜੋ ਕਛੁ ਹੋਇ ਸਕਲ
ਜਗਮਾਹੀ। ਤੁਮਕਰਤਾ ਦੂਜਾ ਕੋ ਨਹੀ। ਪਰਕਹੀ ਲਿਪਤ ਹੋਇ ਨਹੀ ਦੇਵਾ। ਕੋਈਲ
ਖਿਨਸਕੈ ਤੁਵਭੇਵਾ ॥ ੩੫ ॥ ਸੋਲਹਸਹੰਸੁਏਕਸਤਾਮਾਠਾ। ਜਿਨਕੈਰਿਦੈਪੇਮਅਤਿ
ਕਾਠਾ। ਹਾਵਗਾਵਸੋਪੀਤਬਛਾਵੈ। ਅਦਨਬਾਨਬਹੁਗਾਂਤਿਚਲਾਵੈ ॥ ੩੬ ॥ ਤੁਮਤੋਹੂੰ
ਬਸਹੋਵੈ ਨਹੀ। ਨਿਹਚਲਨਿਜਾਨੰਦਪਦਮਾਹੀ। ਅਊਰਛੋਰਹੂੰਬੈਠੇਕੋਈ। ਕਰਤ
ਬਾਸਨਾਬੰਧੇਸੋਈ ॥ ੩੭ ॥ ਏਹਦਇਨਦੀਪ੍ਰਗਟਤੁਮਕੀਨੀ। ਜਿਨਕੀਮਹਿਮਾਪਰੈਨ
ਚੀਨੀ। ਏਕਗੀਗਾਚਰਨਨਕੋਲਿਗਾ। ਪਰਸਤਾਨਿਰਮਲਕਰੈਸਰੀਰਾ ॥ ੩੮ ॥ ਦੂਜੀਤੁ
ਵਕੀਰਤਿਕੀਸਰਤਾ। ਤ੍ਰਿਭੁਵਨਜਹਾਂਤਹਾਂਬਿਸਤਰਤਾ। ਸੁਵਨਕਰਤਅੰਤਰਮਲ
ਨਾਸੈ। ਨਿਰਮਲਰਿਦੈਬਹਮਪਕਾਸੈ ॥ ੩੯ ॥ ਬਹਮਪਕਾਸਭੁਏਰੈਨਹੀ। ਖੇਲੇਏਕ

ਮੇਕਮਨਮਾਂਗੀ। ਇਨਦੁਨਦੀਭੁਜੈਜੇਪੀਡਿਤਾ। ਤਿਨਕੋਕਾਲਕਰੈਨਹਿਖੀਡਿਤਾ। ੪੦॥
ਤਾਂਤੇਨਾਥਕ੍ਰਿਪਾਅਥਕੀਜੈ। ਸਾਧਸੰਗਿਹਮਕੋਨਿਤਦੀਜੈ। ਜਿਨਮੇਕਥਾਨਦੀਹਮਪ
ਵੈਂ। ਜਾਤੇਤੁਵਚਰਨਨਚਿਤੁਲਾਵੈਂ। ੪੧॥ ਸ੍ਰੀਸੁਕਉਥਾਚਾ। ਇਉਲੈਸਿਵਸਨਕਾਦਿ
ਕਸੰਗਾ। ਅਸਤੁਤਿਕਰੀਬਹੁਤਪਸੰਗਾ। ਬਹੁਰਿਓਥਿਪਿਏਬਚਨਸੁਨਾਏ। ਜਾਕੈ
ਕਾਜਸਕਲਮਿਲਿਆਏ। ੪੨॥ ਬਹੁਮਉਥਾਚਾ। ਹੇਪ੍ਰਭਹਮਤਬਥਿਨਤੀਕੀਨੀ। ਪ
ਰਨੀਭਾਰਭਰੀਜਬਚੀਨੀ। ਤਾਂਤੇਤੁਮਲੀਨੈਅਵਤਾਰਾ। ਸਕਲਉਤਾਰਿਓਕੂਕੋਭਾਰਾ।
੪੩॥ ਮੇਟਿਅਪਰਮਪਰਮਬਿਸਤਾਰਿਓ। ਸਬਸੰਤਨਕੋਕਾਰਜਸਾਰਿਓ। ਅਰੁਕੀ
ਗਤਿਬਹੁਬਿਧਿਬਿਸਤਰੀ। ਭਵਸਾਗਰਤਰਥੇਕੋਤਰੀ। ੪੪॥ ਲੈਅਵਤਾਰਭੂਅਜਦੁ
ਬੰਸਾ। ਸਕਲਜਨਨਕੋਮੇਟਿਓਸੰਸਾਰਾ। ਬਹੁਬਿਧਿਕੀਨੈਕਰਮਅਪਾਰਾ। ਜਿਨਸੋਲ

੩੩

ਗਿਜੈਐਂ ਰੂਪਾਗਾ॥੪੫॥ਅਰੁਜਵਕੁਲਾਦਿਜਸ੍ਰਪਥਿਨਾਸਿਓਨਾਹਿਗਹਿਐਂਦਿਨਦੇਅੇ
 ਪੈਭਾਸਿਓਤਾਂਤੇਦੇਵਕਾਜਸਬਕਾਰਿਓਕਰਬੇਕਛੂਨਹੀਉਬਰਿਓ॥੪੬॥ਗਏਬਰਖਸਤ
 ਅਧਕਪਚੀਸਾ॥ਤਾਂਤੇਹਮਥਿਨਵੈਂਜਗਦੀਸਾ॥ਅਬਕਾਰਿਕ੍ਰਿਪਾਚਲੇਨਿਜਲੇਕਾ॥
 ਕਰਤਪੁਨੀਤਹਮਾਰੇਲੇਕਾ॥੪੭॥ਹਮਐਂਦਾਸਤੁਮਾਰੇਦੇਵਾ॥ਨਿਸਾਦਿਨਕਰੈਂਤੁਮਾਰੀਸੇ
 ਵਾ॥ਐਸੀਸੁਨਬਹਮਾਰੀਬਾਨੀ॥ਤਬਹਸਬੋਲੈਸਾਰੰਗਪਾਨੀ॥੪੮॥ਸ੍ਰੀਭਗਵਾਨੋਵਚ
 ਮੇਸਬਸੁਨੀਤੁਮਾਰੀਬਾਨੀ॥ਤੁਮਰੋਕਾਜਭਾਇਓਇਹਜਾਨੀ॥ਪਰਜਵਕੁਲਜੋਇਉ
 ਹੀਪਰਹਰੋਤੋਨਾਸਸਕਲਭੂਵਨਕੋਕਰੋ॥੪੯॥ਏਸਬਜਾਦਵਮਦਕੇਮਤਾਂ॥ਨਿਵੈ
 ਰੈਂਸੋਮੇਗੀਸਤਾ॥ਮੋਹਿਤਜੈਸਬਪਰਲੈਠਾਨੈ॥ਜਿਉਸਾਇਰਮਿਰਜਾਦਾਭਾਨੈ॥੫੦॥
 ਤਾਂਤੇਨਾਸਹੇਤੁਉਪਜਾਇਓਸ੍ਰਾਪਸਬਨਬਿਪਨਤੇਪਾਇਓ॥ਅਬਇਨਸਬਹਨ

ਕੋ ਬਿਨਸਾਉਂ ਪਾਛੈ ਤੁਲੋ ਕਨਿ ਮੇਂ ਆਉਂ ॥ ੫੧ ॥ ਮੇਂ ਸੇ ਸੁਨਿ ਹਰਿ ਜੀ ਕੇ ਬੈਨਾ ॥ ਤਿੰਦੈ ਬ
 ਛਿਓਂ ਸਬ ਹਨਿ ਕੈ ਚੈਨਾ ॥ ਕਰ ਪ੍ਰਨ ਮਾਤਿ ਬਿਨਤੀ ਸਾਰੇ ॥ ਅਪਨੇ ਅਪਨੇ ਲੋਕ ਪਸਾਰੇ ॥
 ੫੨ ॥ ਤਬ ਨਰ ਪਤਿ ਕੀ ਸਭਾ ਮੰਤ੍ਰਾ ਗੀ ॥ ਬੈਠੇ ਜਦ ਕੁਲ ਸਹਿਤ ਮੁਰਾਰੀ ॥ ਵਦਾਰਾ ਵਤੀ ਉਠੈ
 ਉਤਪਾਤਾ ॥ ਤਿਨ ਕੋ ਦੇਖਿ ਕਹੀ ਹਰਿ ਬਾਤਾ ॥ ੫੩ ॥ ਸ੍ਰਿਗ ਵਾਨੇ ਵਾਯੂ ॥ ਏ ਉਤਪਾਤ ਉਠੈ ਚ
 ਹੁੰਓਗਾ ॥ ਅਤਿ ਭੈਦਾਇ ਕਦੀ ਸੇਂ ਪੋਗਾ ॥ ਅਰੁ ਦਿਜ ਸ੍ਰਾਪ ਭੁਇਓਂ ਕੁਲ ਮਾਹੀ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਭੁਲੇ
 ਦੇਖੀਏ ਨਹੀ ॥ ੫੪ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਅਬ ਈਹਾਂ ਨਹਿ ਰਹੀਐ ॥ ਤਜੀਏ ਬੇਗ ਜੋ ਜੀਓ ਚਹੀਐ ॥ ਅ
 ਤਿ ਪੁਨੀ ਤਛੇ ਤੁਪਰਭਾਸਾ ॥ ਤਹਾਂ ਬੇਰੁ ਚਲਿ ਕੀ ਜੈ ਬਾਸਾ ॥ ੫੫ ॥ ਏ ਕਥਾਰ ਦੱਖ ਸ੍ਰਾਪ ਹਿਦ
 ਇਓ ॥ ਸਸਿ ਕੈ ਖਈ ਰੋਗ ਤਬ ਭੁਇਓਂ ॥ ਜਬ ਸੇ ਸਸਿ ਪ੍ਰਭਾਸ ਹਿਨਾਇਓ ॥ ਛੂਟਿਓਂ ਸ੍ਰਾ
 ਪ ਪਰਮ ਸੁਖ ਪਾਇਓ ॥ ੫੬ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਅਬ ਪ੍ਰਭਾਸ ਚਲੀ ਜੈ ॥ ਤਹਾਂ ਜਾਇ ਅਸਨ ਨਹਿ ਕੀ

ਜੈ॥ ਤਿਪਤਿ ਦੇਵਪਿਤ੍ਰਨਿਕੋਕਰੀਏ॥ ਬਿਪ੍ਰਨਭੋਜਨਬਹੁਬਿਧਿਬਿਸਤਰੀਏ॥ ੫੧॥ ਤਿ
 ਨਕੋਦਾਨਬਹੁਤਬਿਧਿਦੀਜੈ॥ ਸਰਪਾਸਹਿਤਪ੍ਰਣਮਹਿਕੀਜੈ॥ ਤਿਨਪ੍ਰਸਾਦਿਦੁਖਪਰਹ
 ਰੀਏ॥ ਜਿਉਨਾਵਨਿਸੋਸਾਇਰਾਤਰੀਏ॥ ੫੨॥ ਐਸੀਸੁਨਿਹਰਿਜੀਕੀਬਾਨੀ॥ ਸਬ
 ਜਾਦਵਨਿਭੁਲੀਕਰਿਮਾਨੀ॥ ਤਬਚਲਬੋਕੋਸਕਲਬਿਚਾਰੈ॥ ਅਪਨੇਅਪਨੇਰਬਨਿਸਵ
 ਰੈ॥ ੫੩॥ ਤਬਉਧਵਹਰਿਕੋਨਿਜਦਾਸਾ॥ ਦੇਖਿਸਕਲਬਿਧਿਭਾਇਓਉਦਾਸਾ॥ ਚਲਿਏਕ
 ਤਹਰਿਜੀਪੈਆਇਓ॥ ਚਰਨਨਿਪਰਿਕੈਬਚਨਸੁਨਾਇਓ॥ ੬੦॥ ਉਧਵੋਵਾਚਾਦੇਵਦੇਵ
 ਈਸਰਜੋਗੇਸਾ॥ ਸਵਨਕੀਰਤਨਹਰਨਕਲੇਸਾ॥ ਜਦੁਕੁਲਕੋਸੰਹਾਰਹਿਕਰਿਓ॥ ਅਬਤੁਮ
 ਮਿਤਲੋਕਹਿਪਰਹਰਿਓ॥ ੬੧॥ ਬਿਪ੍ਰਸਾਪਮੋਟਿਨਸਮਰਥਾ॥ ਨਹਿਮੋਟਿਓਸੋਇਹਿਓਅਰ
 ਥਾ॥ ਮੇਰੇਜੀਵਨਚਰਨਤੁਮਰੇ॥ ਜੈਸੇਮੀਨਉਦਕਅਧਾਰੇ॥ ੬੨॥ ਪ੍ਰਣਨਾਥਅਬਐਸੀ

ਕੀਜੈ॥ ਸੀਗਿਆਪਨੈਮੋਕੋਲੀਜੈ॥ ਤੁਮਰੇਸਬਆਚਰਨਅਨੂਪਾ॥ ਸਬਕੋਆਤਿਕਲਿਆ
ਨਸਰੂਪਾ॥ ੬੩॥ ਜਿਨਕੋਪਾਇਅਭਿਰਸਬਾਤਿਆਗੈ॥ ਤਿਭਵਨਕੇਸੁਖਦੁਖਸੇਲਾਗੈ॥
ਆਲਗਵਨਅਸੁਇਸੁਨਾ॥ ਜਾਗਤਅਰੁਸੇਵਤਬਿਧਨਨਾ॥ ੬੪॥ ਸਦਾਨਿਰੰਤਰ
ਕੋਮੇਂਦਾਸਾ॥ ਕਿਉਪਲਤਜੇਤੁਮਾਰੋਪਸਾ॥ ਇਹਮਾਇਆਭੈਤੇਨਹਿਕਹੈ॥ ਤੁਮਬਿਨ
ਅਧਰਨਿਮਖਨਹੀਰਹੈ॥ ੬੫॥ ਗੰਧਬਲਮਾਲਾਆਭਰਨਾ॥ ਤੁਮਅਵਤੀਰਨਕੋਮੇ
ਧਰਨਾ॥ ਮਹਾਂਪਸਾਦਿਨਿਰੰਤਰਿਪੋਖਿਓ॥ ਦਰਸਪਰਸਬਹੁਬਿਧਿਸੰਤੋਖਿਓ॥ ੬
੬॥ ਅੇਸੋਨਿਜਦਾਸਤੁਮਾਰੋ॥ ਮਾਯਾਕਰਹੈਕਹਾਹਮਾਰੋ॥ ਮਾਯਾਭੈਅਰੁਤੁਮਰੇਹੇਤ
ਹੋਰਿਦਿਗੀਬਰਭੂਰਧਰੇਤਾ॥ ੬੭॥ ਇੰਦ੍ਰੀਦੇਹਪਾਨਮਨਸਾਧੈ॥ ਸਾਵਧਾਨਤੁਮਕੋਆ
ਰਾਧੈ॥ ਬਹੁਮਥਿਚਾਰਸਦਾਮਨਲਾਵੈ॥ ਤੇਨਿਜਰੂਪੰਤੁਮਾਰੋਪਾਵੈ॥ ੬੮॥ ਹਮਕਛੁ

ਮੁ

ਕਰਮ ਅਕਰਮ ਨਜਾਨੈ ॥ ਹਿੰਦੈ ਗਾਨ ਬੈਰਾਗਨ ਅਨੈ ॥ ਤੁਮਰੇ ਭਗਤ ਨਿਕੈ ਮਿਲਿ ਸੰ
 ਗਾ ॥ ਭਵਤ ਰਿਹੈ ਤੁਸੁ ਨਿਪਰਸੰਗਾ ॥ ੬੮ ॥ ਤੁਮਰੇ ਕਰਮ ਬਚਨ ਪਰਿਹਾਸਾ ॥ ਅਸੁ
 ਗਵਨ ਰੂਪ ਪਗਾਸਾ ॥ ਕਹਤ ਸੁਨਿਤ ਸਿਮਰਤ ਸੁਖ ਮਾਹੀ ॥ ਭਵ ਸਾਗਰ ਹਮਰ ਹਿਓ
 ਨਾਹੀ ॥ ੭੦ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਮਾਯਾ ਭ੍ਰੈ ਨਾਰਿ ਅਨੈ ॥ ਆਪ ਹੁਸਦ ਮੁਕਤਿ ਕਰਿ ਮਨੈ ॥ ਪਰੁ ਤੁਮ ਬਿ
 ਨਾਪ ਨਤ ਜਿਜਾਹੀ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਮੋਹਿ ਛੋਡੀ ਮੈ ਨਾਹੀ ॥ ੭੧ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਏਉ ਪਵਨਿ ਜਭਗ
 ਤ ਕੇ ਸੁਨੇ ਬਚਨ ਗੋਪਾਲਾ ॥ ਤਬ ਕਰੁਣਾ ਮੈ ਇਕ ਰਿਕ੍ਰਿਪਾ ਬੋਲੈ ਬਚਨ ਸਾਲਾ ॥ ੭੨ ॥
 ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਭਾਗਵਤ ਮਹਾਂ ਪੁਰਾਣੇ ਕਾ ਦਸਮ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਉਪਦੇਸ਼ ਬਾਦੇਖ
 ਸੁਮੇਧਿਯਾਇ ॥ ੬ ॥ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਵਾਚਾ ॥ ਮਹਾਂ ਭਾਗ ਉਪਦੇਸ਼ੁ ਹੁਇ ਉਯੀ ॥ ਜਿਉ ਤੈ
 ਕਹੀ ਬਾਤ ਹੈ ਤਿਉ ਯੀ ॥ ਸਿਵ ਬਿਰੰਚ ਸਨਕਾਦਿ ਦਿਵੇਸਾ ॥ ਬੀਛੈ ਮਮ ਬੈਕੁੰਠ ਪ੍ਰਦੇਸ ॥

१॥ ਰੂਮੇਂ ਭਰੁ ਬਢਿਓ ਜਬ ਭਰੀ ਤਬ ਰੂ ਬਹਮਾਪਾਸਿ ਪੁਕਾਰੀ ਬਹਮਾਦਿ ਕਨਿ ਬੇਨ
 ਤੀ ਕਰੀ ਤਾਂ ਤੇ ਮਾਨੁ ਜਦੋ ਹਮੇਂ ਧਰੀ ॥ ੨॥ ਅਬ ਰੂ ਕੋ ਸਬ ਭਰੁ ਉਤਾਰਿਓ ਸਕਲ ਸੁਰਨ ਕੋ ਕ
 ਰਜ ਸਾਰਿਓ ਅਰੁ ਕੀਨੋ ਜਸੁ ਕੋ ਬਿਸਤਾਰਾ ਜਾ ਤੇ ਜੀਵ ਜਾਹਿ ਭਵ ਪਾਰਾ ॥ ੩॥ ਜਦੁ ਕੁ
 ਲ ਸਾਪ ਲਾਹਿਓ ਦਿਜ ਪਾਸਾ ਅਪਾਪ ਮੈਂ ਹੁਇ ਹੈ ਨਾਸਾ ਅਜੁ ਹੁੰ ਤੇ ਸਪਤ ਦਿਨ
 ਮਾਹੀ ਸਿੰਧ ਦੁਆਰ ਕਾਰਾ ਬੇਨਾਹੀ ॥ ੪॥ ਜਬ ਹੀ ਮੈਂ ਤਜਿ ਹੋਇ ਹਲੇ ਕਾ ਤਬ ਪਾਵੈ
 ਗੇਦੁ ਖਭੈ ਸੋ ਕਾ ਕਲ ਜੁਗਿ ਆਨ ਅਪਿਸਟ ਤੋਈ ਤਾਂ ਤੇ ਅਪਕਰਹੈ ਸਬ ਕੋਈ
 ॥ ੫॥ ਤਾਂ ਤੇ ਸੁਨਿਓ ਪਵ ਬਡ ਭਾਗਾ ਅਬ ਤੂੰ ਕਰ ਸਬ ਹੀ ਕੋਤਿ ਆਗਾ ਮੈਂ ਸਦਾ ਚਿ
 ਤ ਬਿਰਕਰੋ ਸਮਦਰ ਸੀ ਹੁਇ ਰੂ ਬਿਚਰੋ ॥ ੬॥ ਜੋ ਕਛੁ ਕਹਨ ਸੁਨਨ ਮੈਂ ਆਵੈ ਅ
 ਰੁਮਨ ਬੁਧਿ ਜਹਾਂ ਲਗੁ ਜਾਵੈ ਸੋਇ ਹਸਬ ਮਨ ਕੋ ਕ੍ਰਿਤ ਜਾਨੋ ਛਿਨ ਭੰਗ ਮਾਯਾ ਕ

ਰਿਮਾਨੋ॥ ੧॥ ਜਿਨਿ ਇਹ ਸਕਲ ਸਤਿਕਾਰਿ ਜਾਨਾ॥ ਤਿਨ ਕੈ ਬੁਝੈ ਭਾਇ ਓਹੈ ਨਾਨਾ॥ ਤਾ ਕੁ ਦ
 ਹਿ ਭ੍ਰਮ ਕਰਿ ਨਹ ਜਾਨੈ॥ ਬਿਧਿ ਨਖੇ ਪਤਾ ਹੀ ਤੇ ਨਾਨੈ॥ ੮॥ ਬਿਧਿ ਨਖੇ ਪਜੈ ਭਾਖੇ ਬੇਦਾ॥ ਸੋ ਤਾ
 ਕੋ ਜਾ ਕੋ ਹੋ ਭੁਝੈ॥ ਭੁਝੈ ਮਿਟੈ ਬਿਨ ਕਰੈ ਨ ਤਿ ਆਗਾ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਏਦਵੈ ਕੀਏ ਬਿਭਾਗਾ॥ ੯॥ ਜਿ
 ਉਜਿ ਉਤ ਜੈ ਸੁਖੀ ਤਿ ਉਹੋ ਏਨਾ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਬੇਦ ਬਤਾਵੈ ਦੋਏਨਾ॥ ਆਗੈ ਜਾਇ ਛੁਡਾਵੈ ਸਾਰੇ॥ ਜੇਅ
 ਪਹੀ ਹੁਤੇ ਬਿਸਤਾਰੈ॥ ੧੦॥ ਤਾਂ ਤੇ ਇਹ ਸਬ ਮਿਥਿਆ ਜਾਨੈ॥ ਉਚ ਨੀਚ ਗੁਨ ਦੇਖ ਨ ਮਾਨੈ॥
 ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਅਰੁ ਮਨੁ ਨਿਹਚਲ ਕਰੈ॥ ਅਹੰਕਾਰ ਮਮਤਾ ਪਰਹਰੈ॥ ੧੧॥ ਸੁਛ ਮਸੂਲ ਸਕਲ
 ਬਿਸਤਾਰਾ॥ ਏਕੈ ਆਤਮ ਕੈ ਆਧਾਰਾ॥ ਸੋ ਆਧਾਰ ਬਹਮ ਕੈ ਜਾਨੈ॥ ਅਸੀ ਬਿਧਿ ਭਵ ਕੈ ਭੈ ਭਾ
 ਨੈ॥ ੧੨॥ ਯਾ ਬਿਧਿ ਬੇਦ ਅਰਥ ਕੋ ਜਾਨੈ॥ ਬਹੁ ਰਿਹਿ ਦੈ ਨਿਹਚਲ ਕਰਿ ਆਨੈ॥ ਦੁਹਲੋ ਕਰੀ
 ਆਸਾ ਛੋੜੈ॥ ਯਾ ਬਿਧਿ ਅੰਤਰਾਇ ਸਬ ਖੰਡੈ॥ ੧੩॥ ਜਿ ਤਨਿ ਜਾ ਕੈ ਆਸਾ ਹੋਏਨਾ॥ ਤਿ ਤਨੇ ਬਿ

ਘਨਕਰੈਸਬਕੋਈ॥ਜਿਉਜਿਉਤਜਿਤੇਜਾਵੈ॥ਆਸਾ॥ਤਿਉਤਿਉਮਿਟੈਬਿਘਨਕੈਪਾਸਾ॥੧
 ੪॥ਜਬਇਹਹੋਇਆਤਮਾਰਾਮਾ॥ਤਬਡਿਨਲਾਰਿ॥ਆਸਾਕੋਧਾਮਾ॥ਤਬਬਿਘਨਨਕੇਕਰ
 ਤਾਦੇਵਾ॥ਤੇਉਉਲਾਟਿਕਰੈਤਾਂਸੇਵਾ॥੧੫॥ਤਾਂਤੇਬਿਘਨਖੇਪਿਸਬਨਖੋ॥ਆਸਾਛੋਰਿਰਿਦੈ
 ਹਰਿਰਾਖੋ॥ਏਕਬਹਮਕਰਿਸਬਕੋਦੇਖੋ॥ਦੂਜੈਕਸਹੂੰਭੂਲਨਲੇਖੋ॥੧੬॥ਅਰੁਜਿਨਪਾ
 ਇਓਬਹਮਗਯਾਨਾ॥ਤਿਨਕੈਬਿਘਿਨਖੇਧਨਹੀਨਾਨਾ॥ਪਰੁਤਿਨਕੈਨਿਤਹੀਬਿਘਿਰੋਈ
 ਕਦੇਨਖੇਧਨਪਰਸੈਕੋਈ॥੧੭॥ਵੈਸੁਖਦੁਖਗੁਨਦੋਖਨਜਾਨੈ॥ਬਾਲਕਸਮਿਆਚਰ
 ਨਨਿਠਾਨੈ॥ਪਰੁਬਿਘਿਸਾਰੀਸੇਵਾਕਰੈ॥ਅਰੁਨਖੇਧਾਪਾਹਿਪਰਹਰੈ॥੧੮॥ਸਬਪਸੁ
 ਰ੍ਹਿਦਿਸਦਾਅਤਿਸਾਂਤਾ॥ਗਯਾਨਬਿਗਯਾਨਸਹਤਨਿਤਦਾਂਤਾ॥ਸਬਜਗੁਬਹਮਜਾ
 ਨਿਬਿਰੁਹੋਈ॥ਬਹੁਰਿਓਜਨਮੁਨਪਾਵੈਸੋਈ॥੧੯॥ਐਸੇਸੁਨਿਹਰਿਜੀਕੇਬੈਲਾ

ਅਤਿਦੁਹਕਾਰਿਅਰੁਅਤਿਸੁਖਕੋਦੈਨਾ॥ਤਤੁਸੁਨਨਕੀਬਾਢੀਪਿਆਸਾ॥ਤਬਬਲੈਉ
 ਧਵਨਿਜਦਾਸਾ॥੨੦॥ਉਧਵੇਵਾਚਾਜੋਗਸਰੂਪਜੋਗਉਪਜਾਵਨਾ॥ਜੋਗਦਾਨਜੋਗੇਸੁ
 ਰਭਾਵਨਾ॥ਤੁਮਇਹਤਿਆਗਕਾਰਿਓਮੇਰੇਹਿਤਾ॥ਸੇਦੁਹਕਾਰਿਆਵੈਨਹੀਚਿਤਾ॥੨੧॥
 ਕਿਉਹੋਵੈਬਿਖਅਨਕੋਤਿਆਗਾ॥ਪੁਤਕਲਿੜਾਦਿਕਅਨੁਰਾਗਾ॥ਇਹੁਤਨੁਇਹੁਪ
 ਨੁਇਹੁਸੁਤਮੇਰੇ॥ਏਬਨਤਾਏਗਾਹਿਏਚੇਰੇ॥੨੨॥ਯਾਬਿਧਿਮਮਅਹੰਕਾਰਸਮੁੰਦਾ॥
 ਬੁਢਿਗਹਿਓਮੇਮਤਿਕੋਛੁੰਦਾ॥ਤੁਮਰੀਮਾਯਾਅਤਿਭਰਮਾਇਓ॥ਤਾਂਤੇਗਯਾਨਹਿੰਦੈਨ
 ਹੀਆਇਓ॥੨੩॥ਅਬਤੁਮਮੋਹਿਸਿਖਿਉਪਦੇਸੋ॥ਮੇਰੇਉਰਕਛੁਗਯਾਨਪ੍ਰਵੇਸੋ॥
 ਤਾਂਤੇਅੱਬਹੁਬਿਧਿਸਮਝਾਵੋ॥ਮਮਉਰਪੂਰਨਗਯਾਨਬਾਢਾਵੋ॥੨੪॥ਜਾਂਤੇਸਬਤਜਿਤੁ
 ਮਕੋਪਾਉ॥ਬਹੁਰਿਓਜਗਤਜਨਮਨਹੀਆਉ॥ਅਰੁਦੂਜੇਐਸੋਨਹੀਕੋਈ॥ਜਾਤੇਲਾ

ਬ

੨੭

ਭਗਯਾਨਕੋਹੋਈ॥੨੫॥ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕਤਨਧਾਰੀਜੇਤੇ॥ਤ੍ਰਿਮਾਇਯਾਬਸਿਕੀਨੇਤੇਤੇ॥ਤਾਂਤੇਮ
ਇਆਹੀਕੋਦੇਖੋ॥ਕਰਮਅਰੁਕੋਗੁਲੇਕਰਿਲੇਖੋ॥੨੬॥ਤਾਂਤੇਮੈਜਨਤੁਮਰੀਸਰਨਾ॥
ਸੋਕੀਜੈਪਾਉਂਤ੍ਰਚਰਨਾ॥ਤੁਮਰੋਆਦਿਨਅੰਤਨਪਾਗਾਗਯਾਨਰੂਪਸਬਹੀਤੇਨਿਆ
ਗਾਂਸੋਈਤਰੈਗਹੋਕਰਜਾਕੋ॥ਮਾਯਾਕਛੁਨਸਕੈਕਰਿਤਾਕੋ॥ਤੁਮਹੀਤੇਉਪਜਿਓਇਹ
ਜੀਵਾ॥ਜੈਸੇਅਗਨਹੁਤੇਬਹੁਦੀਵਾ॥੨੭॥ਸਦਾਰਹੈਤੁਮਰੋਆਧਾਰਾ॥ਨਿਤਉਨਿਪ
ਖੋਸਿਰਜਨਹਾਰਾ॥ਐਸੇਪੁਕਉਸੇਵੈਨਾਹੀ॥ਤਾਂਤੇਪਰੇਪਰਮਦੁਖਮਾਹੀ॥੨੮॥ਯਾ
ਭਵਕੇਦੁਖਕਹੈਨਜਾਹੀ॥ਪਰਿਓਨਿਰੰਤਰਿਮੈਤਿਨਮਾਹੀ॥ਅਬਮੋਕੋਸਰਨਾਗਤਿਜਾਨੋ
ਦੇਕਰਿਗਯਾਨਸਕਲਭੈਭਾਨੋ॥੨੯॥ਮੇਰੇਤਨਮਨਧਨਤ੍ਰਚਰਨਾ॥ਮਨਬਚਕਮਆ
ਇਓਮੈਸਰਨਾ॥ਐਸੇਸੁਨਿਉਪਵਕੇਬੈਨਾ॥ਹਸਿਕਰਿਬੈਲੇਅੰਗੁਜਨੈਨਾ॥੩੦॥

ਸੀਭੁਗਵਾਨੇਵਾਚਾਉਥਵਮੇਕਹਿਦੇਊਗਮਾਨਾ॥ਸਤਕਹਤਊਨਾਹੀਆਨਾ॥ਯਾਜਗਸਾ
 ਧਭੁਏਪੈਜੇਤੇ॥ਆਪਹੀਆਪਉਧਰੇਤੇਤੇ॥੩੩॥ਆਪਹਿਭੁਲੇਬੁਰੇਪਹਿਚਾਨੈ॥ਛੋਰੈਬੁਰੇ
 ਭੁਲੇਕੋਠਨੈ॥ਗੁਰੁਆਪਨੇਆਪਹਿਹੋਈ॥ਪਸੁਪੀਖੀਭੁਵੈਜੋਕੋਈ॥੩੩॥ਪਰੁਨਰਤਨਐਸੋ
 ਹੈਨੀਕੋ॥ਬਹੁਮਾਆਦਿਸਬਨਕੋਟੀਕੋ॥ਜਾਤੇਬਹੁਮਾਬਿਚਾਗਹਿਪਾਵੈ॥ਬਹੁਰਿਓਜਗਤਜ
 ਨਮਨਹੀਆਵੈ॥੩੪॥ਇਕਪਗਦਐਪਗਤੈਪਗਏਕਾ॥ਚੋਪਦਾਦਿਬਹੁਪਾਦਅਨੇਕਾ॥
 ਮੈਂਬਹੁਭਾਂਤਿਸਿਸਟਿਬਿਸਤਾਰੀ॥ਤਮੈਂਪ੍ਰਿਅਨਰਦੇਹਸਵਾਰੀ॥੩੫॥ਮੋਹਿਪਾਵੈਸੋਯਾ
 ਕਰਿਪਾਵੈ॥ਅਊਰਸਬਨਿਸੁਖਦਖਭੋਗਾਵੈ॥ਯਾਮੈਂਮੇਰੋਕਰੈਬਿਚਾਰਾ॥ਸਾਵਧਾਨਹੋਇ
 ਬਹੁਪਰਕਾਰਾ॥੩੬॥ਭਾਈਇਹਤੋਜਵਹੈਦੇਹਾ॥ਇਵੀਆਦਿਅਰੁਸਕਲਸਨੇਹਾ॥ਅ
 ਪਨੇਅਪਨੇਅਰਥਨਿਗਹੈ॥ਸੋਏਸਕਤਿਕੋਨਿਕੀਲਹੈ॥੩੭॥ਅਰੁਸੋਵਤਜਬਸੁਪਨ

ਪਾਵੈ। ਤਬ ਤੋ ਇੰਦੀ ਤਨੁ ਛੁਟ ਕਾਵੈ। ਸੁਪਨ ਮਾਰਿ ਸੁਖ ਦੁਖ ਕੋ ਲਹੈ। ਜਾਗੇ ਬਾਤ ਸਕਲ ਸੋ ੩੮
 ਕਹੈ। ੩੮। ਤਾਂ ਤੇ ਮੈਂ ਤੋ ਇਹ ਤਨੁ ਨਾਹੀ। ਮੈਂ ਤੋ ਵਾਸ ਕੀਓ ਯਾ ਮਾਹੀ। ਤਿਉ ਬਨਤਾ ਸੁਤ ਬਿਤ
 ਪਵਾਰਾ। ਮੇਰੇ ਤੋ ਨਹਿ ਸਕਲ ਪਸਾਰਾ। ੩੯। ਏਤੇ ਸਕਲ ਦੇਹ ਸੀ ਗਿ ਜਾਹੀ। ਸੋ ਇਹ ਦੇ
 ਹ ਕਦੈ ਮੈਂ ਨਾਹੀ। ਜਾਤੇ ਸੁਪਨ ਮਾਰਿ ਨਹੀ ਕੋਈ। ਉਹਾਂ ਸਕਲ ਅਉਰਈ ਹੋਈ। ੪੦। ਅਰੁ
 ਭਾਈ ਮੈਂ ਤੋ ਵਹ ਨਾਹੀ। ਜੇ ਤਨੁ ਦੀ ਮੈਂ ਸੁਪਨੇ ਮਾਹੀ। ਜਾਤੇ ਵਹ ਉਥਿ ਰਨ ਰਹਾਵੈ। ਵਾਕੋ ਤ
 ਜਿਯਾ ਮੈਂ ਟਿਰਿਆਵੈ। ੪੧। ਵਾਤੇ ਇਹ ਯਾਤੇ ਵਹ ਝੂਠਾ। ਇਹ ਮੈਂ ਰਯਾ ਨਗਾਰਿ ਓਦਿ ਛਮੁ
 ਠੀ। ਜੇ ਇਨ ਦੁਹੰ ਦੇਹ ਕੋ ਲਹੈ। ਇੰਦੀ ਅਨਹੋਇ ਸਬ ਅਰਥ ਨਗਹੈ। ੪੨। ਇੰਦੀ ਅਬੁ
 ਪਿਆ ਦਿਕਾ ਅਰੁ ਬਾਨੀ। ਯਾ ਕੋ ਕੋਈ ਸਕੈ ਨ ਜਾਨੀ। ਸੋ ਮੈਂ ਨਿਤ ਨਿਰੰਤਰਿ ਏਕਾ। ਉਪਜੈ ਬਿ
 ਨ ਸੇ ਦੇਹ ਅਨੇਕਾ। ੪੩। ਭਾਈ ਸੋ ਮੈਂ ਕਹਾਂ ਤੇ ਆਇਓ। ਕਿਨਿ ਤਨੁ ਦੀ ਨੋ ਕਿਨਿ ਉਪਜਾਇ

ਓ॥ ਅਬ ਤੋ ਮੈਂ ਦੈ ਦੰਗ ਆਧਾਰਾ॥ ਪਲਾਇ ਕੁਰਹਿ ਨ ਸਕੋ ਨਿਰਧਾਰਾ॥ ੪੪॥ ਏਦੋ ਉਤਜਿ ਯਾ ਮੈਂ
 ਤਾਂ ਸੋ ਪੈ ਸਤਿ ਤਾਰਿ ਮੈਂ ਗਹਾ॥ ਅੰਸੇ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਕਰੈ ਬਿਚਾਰਾ॥ ਤਿਆਗੈ ਦੇਹਾ ਦਿਕ ਪਰਵਾਰ
 ॥ ੪੫॥ ਸੋ ਜਹ ਤਹ ਤੇਲੈ ਵੈਰ ਜਾਨਾ॥ ਕਬਹੂੰ ਕਛੂ ਨ ਜਾਨੈ ਆਨਾ॥ ਯਾ ਬਿਧਿ ਆਪ ਆਪ ਕੋ ਤਾਰੈ
 ॥ ਲਹੈ ਬਹੁ ਮਭਵ ਦੁਖ ਨਿਵਾਰੈ॥ ੪੬॥ ਇਹ ਬਿਚਾਰ ਮਾਨਵ ਤਨਹੋਈ॥ ਦੂਜੇ ਕੂਲ ਨ ਪਾਵੈ ਕੋ
 ਈ॥ ਤਾਂ ਤੇਤੁ ਮਮਾਨਵ ਤਨ ਪਾਇ ਓ॥ ਅਰੁ ਕਛੂ ਇਕੁ ਮੈਂ ਤੋਹਿ ਲਖਾਇ ਓ॥ ੪੭॥ ਤਾਂ ਤੇਤ ਜੋ
 ਸਕਲ ਕੋ ਸੰਗਾ॥ ਮਨ ਕ੍ਰਮ ਬਚਨਹੋਇ ਨਿਹ ਸੰਗਾ॥ ਸਬ ਤੇ ਪਰੈ ਆਪ ਕੋ ਜਾਨੈ॥ ਸੋ ਆਧਾ
 ਰ ਬਹੁ ਮਕੈ ਮਾਨੈ॥ ੪੮॥ ਜਹਾਂ ਤਹਾਂ ਦੇਖੋ ਉਪਦੇਸਾ॥ ਯਾ ਬਿਧਿ ਕਰੈ ਬਹੁ ਮਪ੍ਰਵੇਸਾ॥ ਅੰਸੇ ਜ
 ਹਾਤਹਾਂ ਲੈ ਗਿਆਨਾ॥ ਬਹੁ ਤਕੁ ਭਏ ਬਹੁ ਮਪਰਵਾਨਾ॥ ੪੯॥ ਤਿਨ ਮੈਂ ਕਹੋਏ ਕਕੀ ਬਾਤਾ॥
 ਜੋਇ ਤਹਾ ਸਕਥਾ ਬਿਖਾਤਾ॥ ਦੰਤ ਦਿਗੰ ਬਰਾਮਰੁ ਜਦੁ ਭੂਪਾ॥ ਤਿਨ ਕੋ ਪੈਸੀ ਬਾਦਮ

ਨੂਪਾ/ ੫॥ ਦੋਹਰਾ/ ਸੁਨਿਉਪਵਇਤਹਾਸਅਬਭਾਖੋਪਰਮਅਨੂਪਾ/ ਬਕਤਾਦੰਤਾ
ਵੈਤਹਾਂਅਰੁਸੋਤਾਜਦੁਭੂਪਾ/ ੫੧॥ ਸੀਰਗਵਾਨੇਵਾਚਾ/ ਏਕਸਮੰਭੂਪਤਜਦੁਨਾਮਾ/ ਗਏ
ਮਿਕਾਰਛੋਰਿਨਿਜਧਾਂਮਾ/ ਤਬਤਾਨਗਰਨਿਕਟਿਹੈਸੂਤਾ/ ਦੇਖਿਓਇਕਪਰਮਅਵਸੁ
ਤਾ/ ੧॥ ਨਿਰਭੈਨਿਸਚਲਇਛਾਚਾਰੀ/ ਤੇਜਨਿਧਾਨਤਰੁਨਤਨਧਾਰੀ/ ਕਰਿਪਨਾਮਬ
ਹਤਪ੍ਰਕਾਰਾ/ ਜਦੁਭੂਪਤਿਤਬਬਚਨਉਚਾਰਾ/ ੨॥ ਜਦੁਊਵਾਚਾਹੇਪਰਪੂਰਨਪਰਮ
ਦੈਆਲਾ/ ਕਹੋਕ੍ਰਿਪਾਕਰਿਹੋਹੁਕ੍ਰਿਪਾਲਾ/ ਐਸੀਬੁਧਿਕਯਾਤੁਮਪਾਈਜਾਤੇਬਿਚਰੋ
ਸਹਜਸੁਭਾਈ/ ੩॥ ਭਏਅਕਰਤਾਇਛਾਚਾਰੀ/ ਬਾਲਕਸਮਸਬਝਿਤਾਟਾਹੀ/ ਸਬ
ਜਗੁਨਿਸਾਦਿਨਇਹੈਬਿਚਾਰੈ/ ਪਰਮਅਰੁਅਰਥਕਾਮਬਿਸਤਾਰੈ/ ੪॥ ਸੋਊਨਰਿਉਪ
ਜੈਦਖਪਾਵੈ/ ਤਿਨਸੋਲਾਗਸਬਆਉਗਵਾਵੈ/ ਤੁਮਸਮਰਥਸਬਧੀਬਿਪਿਜਾਨੈ/

ਕ੍ਰਿ ਅਨਿਪੁਨਿਪੁ ਬੈਨ ਬਖਾਨੇ॥ ੫॥ ਸ ਬ ਬਿਪਿ ਸਰਸੁ ਤਰੁ ਨ ਤਨੁ ਸੁੰਦਰੁ॥ ਤੁਸਟੁ ਪਸਟਿ
 ਕੋਲਿ ਪੈਨ ਦੰਦਗਾ ਨ ਕਛੁ ਬਾਛੁ ਨ ਕਛੁ ਕਰੋ॥ ਜ ਛ ਉ ਨ ਮਤਿ ਜਿ ਵੈ ਬਿਚਰੋ॥ ੬॥ ਤਿਸਾ
 ਰਾਮ ਲੋਕੁ ਦਉਲਾਗੀ॥ ਸਕਲ ਲੋਕ ਦਾਝੈ ਤਿਨ ਆਗੀ॥ ਤੁਮ ਅਨੰਦ ਮੇ ਦਾਝੈ ਨਾਹੀ
 ਅਉਗਾਇ ਦਰੀਗੋ ਦਰਮਾਹੀ॥ ੭॥ ਦੇਹ ਅਰਥ ਸਭ ਹੀ ਤੁਮ ਤਿ ਆਗੇ॥ ਰਹੋ ਅਨੰਦਿ
 ਤ ਸੋਕਿ ਹਲਾਗੇ॥ ਸੰਗ ਨ ਕੋਈ ਰਾਖੋ ਦੇਵਾ॥ ਕੋਈ ਲਹਿ ਨ ਸਕੈ ਤੁਵੇ ਦੇਵਾ॥ ੮॥ ਤਾਂ ਤੇ ਕਹੋ
 ਕ੍ਰਿ ਪਾਕ ਰਿਸਾਥਾ॥ ਭਵ ਜਲ ਬੁਝਤ ਪਕਰੋ ਹਾਥਾ॥ ਇਉ ਜ ਦੁਭੂਪ ਬੈਨ ਤੀਕਰੀ॥ ਤਬ ਅਵ
 ਪੁਤ ਗਿਰਾਉ ਚਰੀ॥ ੯॥ ਅਵ ਪੁਤ ਉਦਾਚਾ॥ ਸੁਨਿ ਜ ਦੁਭੂਪ ਪਰਮ ਬਡ ਭਾਗੀ॥ ਜਾਕੀ ਮਤਿ
 ਹਰਿ ਸੋ ਅਨੁਗਾਗੀ॥ ਬਹੁ ਤੇਰੇ ਮੇਰੇ ਗੁਰ ਦੇਵਾ॥ ਜਿਨ ਤੇ ਮੇਂ ਜਾਨਿਓ ਸਬ ਦੇਵਾ॥ ੧੦॥ ਪਰ
 ਮੇਂ ਮਤੋ ਆਪ ਤੇਲੀਨੋ॥ ਤਿਨ ਮੇਂ ਸੋਕਿ ਨਹੀ ਚੀਨੋ॥ ਤੇ ਗੁਰ ਸਕਲ ਸੁਨੇ ਤੁਮ ਮੋਸੋ

ਹਰਿਜਨਜਾਨਿਕਹ ਤਹੋਤੋ ਸੋ ॥੧॥ ਧਰਨੀ ਪਵਨਗਗਨ ਅਰੁ ਪਾਨੀ ॥ ਅਨਲ ਚੰਦਰ
 ਵਿਕਪੋਤਹਿ ਜਾਨੀ ॥ ਅਜਗਰ ਸਿੰਧੁ ਪਤੰਗੁ ਅਰੁ ਭ੍ਰਿੰਗਾ ॥ ਕੁੰਦਰੁ ਮਧਰਤਾ ਅਓਕੁਰੰ
 ਗਾ ॥੧੨॥ ਮੀਨ ਪਿੰਗੁਲ ਕੁਰਕੁ ਅਰੁ ਬਾਲਾ ॥ ਕੰਨਿਆਂ ਸਰਕਰਤਾ ਅਰੁ ਬਿਆਲਾ ॥ ਮ
 ਕਰੀ ਭ੍ਰਿੰਗਇ ਚੋਬੀ ਸਾ ॥ ਇਨ ਤੇ ਸੀਖਿਓ ਸੋ ਸੁਨਹੁ ਮਹੀਪਾ ॥੧੩॥ ਪ੍ਰਥਮੇਂ ਧਰਣੀ ਮੇਂ ਗੁ
 ਨਦੇਖਿਓ ॥ ਸੋ ਮੈ ਪਰਮਤਤੁ ਕਾਰਿ ਲੇਖਿਓ ॥ ਸਬੈ ਰਹੈ ਧਰਣੀਆ ਧਾਰਾ ॥ ਤਪਰਮੁ ਛਕੈ
 ਅਪਕਾਰਾ ॥੧੪॥ ਠੋਰ ਠੋਰ ਅਤਿ ਉਤਮ ਅੰਗਾ ॥ ਤਿਨ ਕੋ ਕਰੈ ਬਹੁਤ ਬਿਪਿਰੰਗਾ ॥ ਤਾ
 ਕੋ ਪਰਬਤ ਬਿਛ ਅਨੰਤਾ ॥ ਪਰਉਪਕਾਰ ਸਬੈ ਵਰਤੰਤਾ ॥੧੫॥ ਪਰਾਪਰਾ ਪਕਛੂਨ
 ਹਿਜਾਨੈ ॥ ਉਲਟਿ ਅਪਉਪਕਾਰ ਹਿਛਾਨੈ ॥ ਮੈਸੀ ਸੀਖਧਰਨ ਕੀ ਲੇਵੈ ॥ ਜੋ ਜਨਹਰਿ ਚ
 ਰਨਿਕੋ ਸੇਵੈ ॥੧੬॥ ਪ੍ਰਾਨ ਬਾਇ ਜਿਉ ਲੇਇ ਮਹਾਰਾ ॥ ਸਦਕੁ ਸਦਕੁ ਦਨਕੋਈ ਪਿ

ਆਗਾਇਉਤਰਿਜਨਆਤਰਹਿਲੇਵੈ॥ਸ੍ਵਾਦਕੁਸ੍ਵਾਦਨਹੀਮਨਦੇਵੈ॥੧੭॥ਬਿਨ
ਆਤਰਬੀਚਾਰਨਆਵੈ॥ਸ੍ਵਾਦਕੁਸ੍ਵਾਦਨਮਨਠਹਿਰਾਵੈ॥ਤਾਂਤੇਏਤੋਲੇਇਅ
ਹਾਰਾ॥ਜੇਤੋਰੋਵੈਪ੍ਰਾਨਆਧਾਰਾ॥੧੮॥ਅਰੁਜਿਉਪਵਨੁਫਿਰੈਜਗਮਾਯੀ॥ਸੁਧਾਅਸੁਧ
ਲਿਪੈਕਹੂੰਨਾਹੀ॥ਨਾਨਾਭੇਦਨਮਨਮੇਂਸੰਚਰੈ॥ਪ੍ਰਾਅਪ੍ਰਾਅਗੁਨਦੋਖਨਧਰੈ॥੧੯॥
॥ਤਿਉਬਿਖਾਅਨਕਉਭੋਰੈਜੋਗੀ॥ਮਨਬਚਕਰਮਨਹੋਵੈਭੋਗੀ॥ਭੇਦਅਨੇਕਨਿਮੇਂਅ
ਨੁਸਰੈ॥ਪਰਕਛੁਭੇਦਹਿਦੈਨਹੀਧਰੈ॥੨੦॥ਅਰੁਜਿਉਪਵਨਗੰਧਸੰਜੋਗਾ॥ਲਿਪਤਭ
ਇਓਜਾਨੈਸਬਲੋਗਾ॥ਪਰਸੋਪਵਨਸਦਾਇਕਰੂਪਾ॥ਲਿਪੈਨਕਬਹੂੰਮੇਸੋਅਨੂਪਾ॥
੨੧॥ਪੰਚਭੂਤਨਿਰਮਤਤਿਉਦੇਹਾ॥ਸਕਲਬਿਕਾਰਨਿਯੀਕੋਗੇਹਾ॥ਤਾਮੇਂਜੋਗੀਲਿਪਤ
ਨਹੋਈ॥ਅਉਗਲਿਪਤਜਾਨੈਸਬਕੋਈ॥੨੨॥ਜਿਉਸਬਹਨਿਮੇਂਏਕਾਅਕਾਸਾ॥ਅਰੁ

ਸਬਹਾਨਿਕੋਤਾਮੇਥਾਸਾਸਬਉਪਜੈਬਿਨਸੈਵਰਤਾਹੀ।ਗਗਨਨਲਿਪੇਕਾਲਿਤਿਉ
 ਮਾਂਹੀ॥੨੩॥ਤਿਉਬਹੁਬਿਧਿਸਬਜਗਤਪਸਾਰਾ।ਮੁਨੁਦੇਖੇਆਤਮਾਅਧਾਰਾਜਿਕੋ
 ਛੁਟੀਸੈਜਟਹੈਸੋਈ।ਜਾਕੇਸੰਗਤੇਚੇਤਨਹੋਈ॥੨੪॥ਜਿਉਆਤਮਾਦੇਹਨਿਮੇ
 ਦੇਖੇ।ਤਿਉਪਮਾਤਮਜੱਹਤੱਹਲੇਖੇ।ਏਕਅਨੰਤਨਕਹੂੰਅਵਰਨਾ।ਲਿਪੇਨਾਛਿਪੇਜ
 ਨਮਨਹੀਮਰਨਾ॥੨੫॥ਸੋਪਮਾਤਮਾਤਮਾਏਕਾ।ਕਦੇਨਦੇਖੇਭੂਲਿਅਨੇਕਾ।ਜਿ
 ਉਜੋਗਗਨਿਪਟਨਮੈਹੋਈ।ਬਾਹਰਹੂੰਪੁਨਜੱਹਤੱਹਸੋਈ॥੨੬॥ਕਹਬੇਕੋਦੁ
 ਇਨਤਰੁਏਕਾ।ਤਿਉਆਤਮਾਅਰੁਬਹਮਬਬੇਕਾ।ਜਿਉਬਹੁਮੇਹਪਵਨੁਦਮ
 ਸੀ।ਬਰਖੇਬਹੁਬਾਸੁਰਅਰੁਜਾਮਨੀ॥੨੭॥ਪਰੁਨਭਿਲਿਪਤਕਦੇਨਹੀਹੋਈ।ਅ
 ਉਰਲਿਪਤਜਾਨੈਸਬਕੋਈ॥ਤਿਉਆਤਮਮੈਦੇਹਅਨੰਤਾ।ਉਪਜੈਵਰਤੈਪਾਵੈਅੰ

੪੨

ਤਾ॥੨੮॥ਪ੍ਰਮਾਤਮਲਿਪਤਕਹੂੰ ਨਹੀ॥ਸਾਧਬਿਚਾਰੈਇਉਮਨਮਾਹੀ॥ਇਹਅੰਬ
 ਰਗੁਨਤੋਰਿਸੁਨਾਇਓ॥ਅਬਭਾਂਭੁਜੋਜਲਤੇਪਾਇਓ॥੨੯॥ਨਿਤਨਿਰਮਲਾਅਉਰ
 ਨਿਮਲਹਰੈ॥ਤਾਪਮੇਟਸੀਤਲਤਾਕਰੈ॥ਸਬਸੁਖਦਾਇਕਹਿਤਰਸਵੰਤਾ॥ਏਗੁਨ
 ਜਲਤੇਸੀਖੇਸੰਤਾ॥੩੦॥ਤੇਜਵੰਤਾਅਤਿਦੀਪਤਜੁਗਤਾ॥ਛੋਕੁਰਹਤਜਹਤੰਹਨਿਰਮੁ
 ਕਤਾ॥ਸ੍ਵਦਰਹਤਭੁੰਛਨਕੋਕਰੈ॥ਅਗਨਿਨਲਿਪੈਸੰਚਿਨਹੀਧਰੈ॥੩੧॥ਜਦਪਿਬ
 ਹੁਥਿਪਿਭੋਜਨਕਰੈ॥ਸ੍ਵਦਰਹਤਗੁਨਦੋਖਨਧਰੈ॥ਤਿਉਹੀਗਯਾਨਤੇਜਮੇਇਹਹੋ
 ਈ॥ਇੰਦ੍ਰੀਆਦਿਕ੍ਰਿਸਦੀਪਤਿਸੋਈ॥ਕਾਹੂਹਤੇਛੋਕੁਨਹੋਈ॥ਕਾਹੂਕੇਗੁਨਮਿਲੈ
 ਨਸੋਈ॥ਉਦਰਪ੍ਰਮਾਨਲੇਅਹਾਰਾ॥ਕਛੂਨਜਾਨੈਸੰਚਪਸਾਰਾ॥੩੨॥ਗੁਪਤਰੈ
 ਨਹੀਭੂਲਿਜਨਾਵੈ॥ਕੀਨੇਪਗਟਪਗਟਹੋਇਆਵੈ॥ਪਗਇਛਯਾਅਹੁਤਕੋਲੇਈ॥

॥ ਤਿਨ ਕੇ ਪਾਪ ਰਹ ਨ ਨਹਿ ਦੇਈ ॥ ੩੪ ॥ ਤਿਉ ਮੁਨਿ ਗੁਪਤੁ ਆਪ ਤੇ ਰਹੈ ॥ ਖੋਜ ਲੇਇ ਤ ਕੋਝ
 ਮਟੈ ॥ ਉਤਮ ਭੋਜ ਨਾਹਿ ਕਰੇਈ ॥ ਪਰ ਇਛਾ ਤੇ ਲੇਵੈ ਸੋਈ ॥ ੩੫ ॥ ਬਹੁ ਰਿਓ ਅਗਾਨਿ
 ਏਕ ਰਸ ਏਕਾ ॥ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਦੀ ਸੇਕਾ ਨ ਅਨੇਕਾ ॥ ਤਿਉ ਆਤਮਾ ਏਕ ਸਭ ਮਾਯੀ ॥ ਕੇਚ
 ਦੇਹ ਕ੍ਰਿਤ ਸਾਚੇ ਨਾਹੀ ॥ ੩੬ ॥ ਦੀਵਾ ਮਸਾਲ ਪਗਟ ਜਿਉ ਹੋਈ ॥ ਜੂਲਾ ਜਾਤ ਲਖੇ
 ਸਬ ਕੋਈ ॥ ਪਰੁ ਤੇ ਦੀ ਸੇ ਤਿਉ ਕੇ ਤਿਉ ਹੀ ॥ ਪਤਿ ਦਿਨ ਜਾਤੈ ਹੋਇ ਉਹੀ ॥ ੩੭ ॥ ਜੈ ਸੇਸ
 ਸਕੈ ਬਾਛੈ ਕਲਾ ॥ ਤਿਉ ਤਿਉ ਦਿਨ ਦਿਨ ਦੀ ਸੈਭ ਲਾ ॥ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਕਰਿ ਦਿਨ ਦਿਨ
 ਨਾ ਸੋ ॥ ਸਕਲ ਮਿਟੇ ਤੇ ਨਹੀ ਪ੍ਰਕਾਸੈ ॥ ੩੮ ॥ ਤਿਉ ਬਾਲਾ ਦਿਅ ਵਸਾ ਆਵੈ ॥ ਪ੍ਰੈ ਕਰਿ ਤ
 ਰੁਨ ਕ੍ਰਮ ਕ੍ਰਮ ਹੀ ਜਾਵੈ ॥ ਤਬ ਆਤਮਾ ਦੇਖੀ ਅਨਹੀ ॥ ਪਰੁ ਹੋਸਦਾ ਕਾਲਿ ਤਿਹ ਮਾਯੀ
 ੩੯ ॥ ਜਿਉ ਰਵਿ ਰਿਰਣ ਨਿਸੋ ਜਲੁ ਲੇਵੈ ॥ ਸਮੇਂ ਪਾਇ ਬਹੁ ਰੋਸ ਬਦੇਵੈ ॥ ਪਰੁ ਕਬਹੂੰ

੪੩

ਸੁਨੇ ੫੭

ਅਭਿਮਾਨਨਾਮਾਨੈ। ਲੀਓਂਦੀਓਂਆਪਨਹਿਮਾਨੈ। ੪੦॥ ਤਿਉਮੁਨਿਕਹੈਸੁਨੈਅਰੁਦੇਖੈ।
 ਸਿਕਲਅਰਥਇੰਦੀਕ੍ਰਿਤਲੇਖੈ। ਨਿਤਾਮਾਤਮਾਅਕਰਤਾਜਾਨੈ। ਸਬਤਜਿਬਹਮਥਿ
 ਚਾਹਹਿਠਾਨੈ। ੪੧॥ ਜਿਉਪ੍ਰਤਜਲਪ੍ਰਤਬਿਬਤਸੁਰਾ। ਲਿਪਤਦੇਖੀਮੇਪਰੁਹੈਦੁਰਾ।
 ਤਿਉਆਤਮਾਦੇਹਸਨਬੰਧਾ। ਬੁਲਦ੍ਰਿਸਟਜਾਨਤਹੈਬੰਧਾ। ੪੨॥ ਗੁਰ। ੧॥ ਅਬਕ
 ਪੋਤਕੀਕਥਾਸੁਨਾਊ। ਤੇਰੇਮਨਕੇਭਰਮਿਮਿਟਾਊ। ਏਕਕਪੋਤਕਪੋਤੀਸੰਗਾ। ਬਨਮੇ
 ਕੀਨੋਗ੍ਰਹਿਪ੍ਰਸੰਗਾ। ੪੩॥ ਆਪਆਪਮੇਅਤਿਅਸਕਤਾ। ਆਠਪਹਰਮੇਪਲ
 ਨਬਿਕਤਾ। ਮਨਸੋਂਮਨਅੰਗਨਸੋਂਅੰਗਾ। ਨੈਨਨਿਨੈਨਬਢਿਓਬਹੁਰੰਗਾ। ੪੪॥ ਅ
 ਸਨਗਵਨਅਸੁਅਸਨਾਨਾ। ਸੈਨਬੈਨਸਾਰੀਬਿਧਨਾਨਾ। ਮਿਲੈਸਕਲਕਰਮਨਕੋ
 ਕਰੈ। ਨਿਰਭੈਰਹੈਨਕਬਹੁੰਰਹੈ। ੪੫॥ ਸੋਕਪੋਤਕਪੋਤੀਬਸਿਕੀਓ। ਹਾਵਭਾਵਤਨਮ

ਨਹਿਲੀਓ। ਬਨਤਾ ਜੇਬਾਏ ਸੋਲਿਆਵੈ। ਕਸਟ ਸਾਹਿਤ ਜਾਗੀ ਬਿਧਿ ਪਾਵੈ॥੪੬॥ ਸੋ
 ਅਸਤੀ ਜਿਤ ਜਿਓ ਤੁਮ ਰਾਜਾ॥ ਅਪਨੈ ਲਖੈ ਨ ਕਾਜਾ ਅਕਾਜਾ॥ ਤਨ ਮੇਭਾਇਓ ਨਿਰੰ
 ਤਰਿ ਰਹੈ॥ ਪ੍ਰਾਨ ਨਿਹੁ ਤੇ ਤਾਰਿ ਪਿਆ ਕਰੈ॥੪੭॥ ਤਾ ਕੀ ਤਿਆ ਅੰਗੁ ਉਪਜਾਏ॥ ਤਿ
 ਨ ਮੈਂ ਮਨ ਦੂਨੋ ਮਿਲ ਲਾਏ॥ ਤਬ ਹਰਿ ਮਾਯਾ ਸਿਸ ਨਿਰਮਏ॥ ਕੋਮਲ ਅੰਗ ਰੋਮ ਤੇ ਭ
 ਏ॥੪੮॥ ਤਬ ਦੇਉ ਮਿਲਿ ਤਿਨ ਕੋ ਪੈਖੈ॥ ਬਹੁਤ ਭਾਂਤਿ ਨਿਸਾਦਿਨ ਸੰਤੋਖੈ॥ ਕੋਮਲ ਬ
 ਚਨ ਸੁਨੈ ਮੁਖ ਦਰਸੈ॥ ਅਪਨੈ ਅੰਗ ਅੰਗ ਸੋ ਪਰਸੈ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਮਾਯਾ ਬਹੁਤ ਭੁਲਾਏ
 ॥ ਅਪ ਅਪ ਮੈਂ ਸਕਲ ਬੀਧਾਏ॥ ਪੁਤ ਸਨੇਹ ਰਹੈ ਅਨੁਗਾਗਾ॥ ਸਿਰ ਪਰ ਕਾਲੁ ਨ ਲਖੈ ਅ
 ਭਾਰੈ॥੪੯॥ ਏਕ ਬਾਰ ਬਾ ਲਕ ਕੇ ਕਾਰਨਾ॥ ਚਾਰੇ ਲੇਨ ਗਏ ਤਜਿ ਆਰਨਾ॥ ਤਾਂਹੀ ਸਮੇ ਬਿ
 ਆਪਿ ਇਕਾ ਆਇਓ॥ ਬਾਲ ਕਦੇ ਖਿਜਾਲ ਬਿਥ ਗਾਇਓ॥੫੦॥ ਦੇਖੀ ਚੋਗਨ ਦੇਖਿ

੪੪

੪੫

ਓਜਾਲਾ। ਬੰਧੋ। ਅਨਸਕਲਖਗਥਲਾ। ਤਬਦੋਉਚਾਹਾਕੋਲਿਯਾਏ। ਤਿਨਗਹਿਮਾਹਿ
ਨਬਾਲਕਪਾਏ। ੫੨॥ ਤਬਦੇਖੇਮਾਤਾਤੇਬਾਲਾ। ਬੰਧੋਜਲਮਹਾਂਬਿਹਾਲਾ। ਤਬਸੋਤਹਾਂ
ਪੁਕਾਰਤਪਾਈ। ਜਾਲਮਾਹਿਸੁਤਹੇਤਬੰਧਾਈ। ੫੩॥ ਤਬਕਪੋਤਦੇਖੇਸਬਬੰਧੋ। ਹਰਿ
ਕੀਮਾਯਾਕੀਨੇਅੰਧੋ। ਤਬਸੋਬਹੁਬਿਧਿਕਰੈਬਿਲਾਪਾ। ਦੇਖੇਬਹੁਤਆਪਨੇਪਾਪਾ। ੫੪
। ਹਾਪਾਪਕੋਨਮੇਂਕੀਨੇ। ਅਸੇਦੁਖਦਈਮੁਹਿਦੀਨੇ। ਜਾਕੀਇਹਪਤਿਬੂਤਾਨਾਰੀ।
ਪੁਤਨਿਲੈਸੁਰਲੋਕਸਿਧਾਰੀ। ੫੫॥ ਮੋਹਿਛਾਡਿਸੁਨੈਗਹਿਮਾਹੀ। ਸਬਮਿਲਿਆਪ
ਇੰਦ੍ਰਪੁਰਜਾਹੀ। ਨਮੇਸੁਖਭੋਗੇਇਹਲੋਕਾ। ਨਹੀਸਾਪਨਪਾਇਓਪਰਲੋਕਾ। ੫੬॥ ਪ
ਰਮਾਮਰੁਅਰਥਕਾਮਸਬਜਾਮੇਂ। ਕਛੁਵੈਰਹਿਓਨਹੀਗਹਿਤਾਮੇਂ। ਅਬਪ੍ਰਾਨਿਰਖੇ
ਕਛੁਨਹੀ। ਪਰੀਪਰੀਮੇਂਦੁਖਅਧਿਕਾਰੀ। ੫੭॥ ਯਾਬਿਧਿਭੁਇਓਬਹੁਤਬਿਹਾਲਾ।

ਥੀਏ ਦੇਖੇ ਬਨਤਾ ਅਰੁ ਬਾਲਾ ॥ ਬਾਕੁਲ ਬੁਧਿ ਬਿਚਾਰ ਨ ਕਰਿਓ ॥ ਆਪਹਿ ਆਇ ਜਾਲੇ ਮੇ
 ਪਰਿਓ ॥ ੫੮ ॥ ਸਹਿਤ ਕੁਟੀ ਬਕਪੋਤਹਿ ਪਾਇਓ ॥ ਤਬ ਹੀ ਭਇਓ ਬਯਾਧਿ ਮਨ ਰਾਇਓ ॥
 ॥ ਐਸੀ ਮੇਂ ਕਪੋਤ ਕੀ ਦੇਖੀ ॥ ਤਬ ਅਪਨੇ ਰ੍ਹਿ ਦੇਏ ਹਲੇਖੀ ॥ ੫੯ ॥ ਇਉਂ ਕੁਟੀ ਬਹੋਵੈ ਜਾਂਹੀ ਕੈ
 ॥ ਤਿਸ ਨਗਰਾ ਬਾਢੈ ਤਾਹੀ ਕੈ ॥ ਜੀਵਤ ਅਤਿ ਅਰੰਭ ਨ ਕਰੈ ॥ ਸਹਿਤ ਕੁਟੀ ਬਕਾਲ ਮੁਖ ਪ
 ਰੈ ॥ ੬੦ ॥ ਯਾ ਬਿਧਿ ਜੋ ਮਾਨਵ ਤਨ ਪਾਵੈ ॥ ਸੋ ਤੋ ਝਾਰ ਬਹੁ ਮਕੈ ਆਵੈ ॥ ਤਾਹੁ ਪਰ ਜੋ ਗਹਿਰਿ
 ਤ ਕਰੈ ॥ ਸੋ ਨਰ ਬਹੁ ਮਦਵਾਰ ਚਢਿ ਪਰੈ ॥ ੬੧ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਭੋਗ ਕੁਟੀ ਬਾਹੁ ਗ੍ਰਹਾ ॥ ਤਿਨ ਕੋ
 ਜੀਵਲੈ ਪ੍ਰਤਿ ਦੇਹਾ ॥ ਐਸੇ ਮਾਨਵ ਤਨ ਨ ਗਵਈਏ ॥ ਜਾ ਕਰਿ ਦੇਵ ਨਿਰੰਜਨ ਪਈ
 ਏ ॥ ੬੨ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਇਹ ਭਾਖੀ ਗੁਰ ਅਠਕੀ ਸਿਛਾ ਮੈ ਭੁਵ ਪਾਸਾ ॥ ਅਬਾ ਓਗਨਿ ਕੀ
 ਕਹਤ ਹੋ ਜਿਉ ਛੂਟੈ ਭੁਵ ਪਾਸਾ ॥ ੬੩ ॥ ਇਤਿ ਮੰਭਾ ਗਵਤੇ ਮਹਾਂ ਪੁਰਾਣੇ ਏ ਕਾਦ ਸ ਸਕੀ

ਪੇਸੀਭੁਗਵਾਨਉਥਵਸੰਬਾਦੇਭਾਖੀਅਵਸੁਤਇਤਹਾਸੋਪਖਜਾਨੇਸਪਤਮੋਘਾਇ॥੧॥
 ਅਵਸੁਤਉਵਾਚਾਜੋਇੰਦ੍ਰੀਸੁਖਕਛੁਕਹਾਵੈ॥ ਤੇਤੋਸੁਰਗਨਰਕਹੁਆਵੈ॥ ਜਿਉਸੁਕ
 ਰਕੁਕਰਸੁਖਮਾਹੀ॥ ਤਿਉਹੀਦੇਵਲੋਕਕਛੁਨਾਹੀ॥੧॥ ਅਰੁਸੋਸੁਖਆਪਹੁਤੇਆਵੈ॥ ਕ
 ਰਮਲਿਖਿਓਸੁਕੋਈਨਮਿਟਾਵੈ॥ ਜਿਉਕੋਈਦੁਖਕੋਨਹੀਚਹੈ॥ ਪਰਦੁਖਆਇਆਪਹੀ
 ਰਹੈ॥੨॥ ਤਿਉਹੀਸੁਖਆਪਹੁਤੇਆਵੈ॥ ਬਿਨਜਾਨੈਨਰਬਹੁਦੁਖਪਾਵੈ॥ ਤਾਂਤੇਬੁਧਸੁਖ
 ਲਾਮਲੇਵੈ॥ ਹੋਇਅਕਰਤਾਹਰਿਪਦਸੇਵੈ॥੩॥ ਸ੍ਵਦਕੁਸ੍ਵਦਬਹੁਤਕੇਬੋਰਾ॥ ਜੋਹਰਿ
 ਜੀਪਠਵੈਤਿਸਓਰਾ॥ ਤੋਕੋਭਛੈਰਹੈਉਦਾਸਾ॥ ਅਜਗਰਬਿਤਗਹੈਇਹਦਾਸਾ॥੪॥
 ਜੋਕਬਹੁਆਹਾਰਨਆਵੈ॥ ਤੋਥਿਰਹੈਨਕਛੁਮਨਲਿਆਵੈ॥ ਕਰਮਾਧੀਨਦੇਹਕੋਜਾ
 ਨੈਮਨਕੁਮਬਚਨਨਉਦਿਮਠਨੈ॥੫॥ ਅਤਸੰਮਥਇੰਦ੍ਰੀਅਮਨਦੇਹਾ॥ ਪਰਕਛੁਓ

ਦਿਮਕਰੈਨਏਹਾ॥ ਨਿਰਚਲ ਬਹਮ ਨਿਰੰਤਰਿ ਸੇਵੈ॥ ਇਹ ਸਿਛਾ ਅਜ ਗਰਤੇ ਲੇਵੈ॥ ੬॥
 ॥ ਦਰਸਪਰਸੂਪ ਰਮ ਗੀਭੀਗਾ॥ ਅਧਿਕ ਅਗਾਧਿ ਰਯਾਨ ਸੋਨੀਰਾ॥ ਵਾਰ ਪਾਰ ਕੋਈ ਥਾਹ
 ਨ ਲਹੈ॥ ਏ ਗੁਨ ਸਾਇਰ ਕੇ ਜਨੁ ਗਹੈ॥ ੭॥ ਜਿਉ ਬਰਖਾ ਬਹੁ ਨੀਰ ਪਵੇ ਸਾ॥ ਸਾਇਰ ਕ
 ਬਹੁ ਬਢੈ ਨ ਲੇ ਸਾ॥ ਗੀਖ ਮਮੈਂ ਕਛੁ ਹੀ ਨ ਨਹੋਈ॥ ਸਦਾ ਸੁਬਿਧਿ ਆਪ ਤੇ ਸੋਈ॥ ੮॥
 ॥ ਤਿਉ ਕੋਈ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਅਰਚਾਵੈ॥ ਭੋਜਨ ਬਸਤਾਇ ਕਪਹਰਾਵੈ॥ ਉਸਤਤਿ ਮਾਨ ਬ
 ਰਾਈ ਦੇਵੈ॥ ਬਹੁ ਤਭਾਤਿ ਬਹੁ ਤੇ ਮਿਲਿ ਸੇਵੈ॥ ਅਰੁ ਜੋ ਕਲੈ ਜਾਹ ਉਤਾਗੀ॥ ਨਿੰਦਿ
 ਆਦਿ ਠਾਨੈ ਇਕਭਾਗੀ॥ ਪਰੁ ਨ ਰਾਇ ਨ ਮੈ॥ ਇਹੁ ਨਿਮਾਯੀ॥ ਰਾਗ ਦੋਖ ਕਛੁ ਉਪਜੈ
 ਨਾਹੀ॥ ੧੦॥ ਬਨਤਾ ਬਸਤ ਕਨਿਕਾ ਭਰਨਾ॥ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਮਾਯਾ ਕੇ ਉਪਕਰਨਾ॥ ਇ
 ਨ ਮੈ॥ ਆਇ ਪਰੈ ਜੋ ਕੋਈ॥ ਅਗਾਨਿ ਪਤੰਗ ਸੈ ਮਾਪਤ ਹੋਈ॥ ੧੧॥ ਜੋ ਲਗਿ ਮੁਨਿ ਸਮ

ਏਨਿਜਦੇਹਾ॥ ਜਾਚਿਅਹਾਰਲੇਬਹੁਗੇਹਾ॥ ਜਾਤੇਕਹੂੰ ਅਨੁਗਾਗਨਬਛੈ॥ ਇਹਬਿਛ
 ਮਧੁਕਰਤੇਪਛੈ॥ ੧੩॥ ਛੋਟੇਬਡੇਬਹੁਤਬਿਧਿਗੰਥਾ॥ ਤੇਨਤੇਸਾਰੁਗਹੈਹਰਿਪੰਥਾ॥
 ॥ ਜਿਉਮਧੁਕਰਬਹੁਟੂਲਨਮਾਹੀ॥ ਬਾਸੁਗਹੈਟੂਲਨਕੋਲਾਹੀ॥ ੧੩॥ ਸੋਮਧੁਕਰਦੁ
 ਇਬਿਧਿਕੋਕਹੀਏ॥ ਦੁੰਪ੍ਰਸਤੇਸਿਛਾਲਹੀਏ॥ ਬਹੁਤਗੇਹਨਿਤੇਲਏਅਹਾਰਾ॥ ਉਦ
 ਰਪਰਮਾਨਏਕਹੀਬਾਰਾ॥ ੧੪॥ ਦੂਜੇਕੋਕਛੁਸੰਚਨਧਰੈ॥ ਨਿਭੈਬਹਮਬਿਚਾਰਹਿਕਰੈ॥
 ॥ ਸੰਗਹਿਕੂਲਿਕਰੈਜੋਕਬਹੂੰ॥ ਮਧੁਮਾਖੀਜਿਉਬਿਨਸੈਤਬਹੂੰ॥ ੧੫॥ ਪੁਤਲੀਕਾਠ
 ਹੁਕੋਜੋਹੋਏ॥ ਪਗਹੂੰਬੁਧਪਰਸੇਮਤਿਕੋਏ॥ ਪਰਸਕਰਤਹੋਵੈਦਿਢਬੰਧਾ॥ ਜਿਉਗ
 ਇਦਕਰਨਿਸਨਬੰਧਾ॥ ੧੬॥ ਮ੍ਰਿਤੁਜਾਨਬਨਿਤਾਕੋਤਜੈ॥ ਪੀਤ੍ਰਿਤਕਬਹੂੰਕੂਲਿਨਭਜੈ॥
 ॥ ਭੁਜਤੇਹੋਵੈਕਰੀਸਮਾਨਾ॥ ਏਕਹਿਮਿਲਿਮਾਰੇਗਜਨਨਾ॥ ੧੭॥ ਜੇਕੋਈਧਨਸੰਗਹਿਕ

ਹੈ॥ ਸੋ ਕੋਈ ਅਉਰ ਉਪਰ ਹੋ॥ ਜਿਉ ਮਾਧੁਮਾਖੀ ਮਧੁਸੰਗ ਹੈ॥ ਮਧੁਆਸੋ ਉਦਮਸਿਨ
 ਲ ਹੈ॥ ੧੮॥ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਗੀਤ ਸੁਨੈ ਨਹਿ ਅਉਰਾ॥ ਗਇਓ ਚੈ ਜੋ ਹਰਿ ਕੇ ਠੰਗਾ॥ ਅਉਰ
 ਸੁਨਤ ਗਾਤਿ ਹੋਵੈ॥ ਅੰਸੀ॥ ਬਯਾਪਗੀਤ ਹਰਣਾ ਕੀਜੈ ਸੀ॥ ੧੯॥ ਸੁਨੇ ਹਰ ਨਗਤਿ ਸੁਨਿ
 ਬਹੁਰੰਗਾ॥ ਸਿੰਗੀ ਰਿਖ ਜਿਉ ਗੰਨਕਾ ਸੰਗਾ॥ ਅਬਲਾ ਕਿਧੋ ਮੁਕਤਿ ਉਹੋਈ॥ ਤਿਨ
 ਕੈ ਸਬਦ ਸੁਨੈ ਨਹਿ ਕੋਈ॥ ੨੦॥ ਮੁਨਿ ਜਿਹਵਾ ਅਸਾ ਕਿਭਿ ਨ ਕਰੈ॥ ਸ੍ਵਾਦ ਕੁਸ੍ਵਾਦ ਸ
 ਕਲ ਪਰਹੈ॥ ਜਿਹਵਾਰ ਸ ਤੇ ਹੋਵੈ ਕਾਲਾ॥ ਜੈ ਸੇ ਮੀਨ ਮਰੈ ਤਤ ਕਾਲਾ॥ ੨੧॥ ਜੇ ਮੁਨਿ ਸ
 ਬ ਅਰਥ ਨ ਪਰਹੈ॥ ਜਾਇ ਇਕਾਂਤ ਵਾਸ ਕਰੈ॥ ਸਹਜੈ ਹੋਇ ਇੰਦ੍ਰੀ ਸਬ ਛੀਨ
 ਪਰ ਰਸ ਨ ਨਹਿ ਹੋਇ ਅਧੀਨਾ॥ ੨੨॥ ਰਸਨੁ ਸਬ ਕੋਠੈ ਰਿਜੀਵਾਵੈ॥ ਜਬ ਹੀ ਰਸ
 ਸੰਜੋਗਾ ਹਿਪਾਵੈ॥ ਜੋ ਸੁਬ ਇੰਦ੍ਰੀ ਜੀਤੈ ਕੋਈ॥ ਪਰ ਰਸਾ ਕਰਮੈ ਨਹੀ ਹੋਈ॥ ੨੩॥ ਤੋਲ

ਗਿਸਕਲਬਿਥਾਕਰਜਾਨੀ। ਰਸੁਜੀਤਜੀਤਕਰਮਾਨੀ॥ ਤਾਂਤੇਮੁਨਿਰਸਾਬਸਕਰੈ॥
 ਉਰਸਕਲਸਾਪਨਪ੍ਰਯੋਗੈ॥ ੨੪॥ ਇਉਜੇਏਕਏਕਬਸਕੁਏ। ਤੇਸਬਜਮਕੇਦੁਵਾਰੇਗ
 ਏ। ਪਰੁਜੇਏਕਪੰਚਬਸਹੋਈ॥ ਤਾਕੇਦੁਖਜਾਨੈਗਾਸੋਈ॥ ੨੫॥ ਬਹੁਰਿਏਕਗਨਿਕਾ
 ਪਿੰਗੁਲਾ॥ ਤਾਂਤੇਮੈਂਸੀਖਿਓਗੁਨਕੁਲਾ॥ ਸੋਤੁਮਸੋਭਾਖਤਹੋਰਾਜਾ॥ ਜਾਤੇਸਰੈਤੁਮਾਰੋ
 ਕਾਜਾ॥ ੨੬॥ ਜਨਕਬਿਦੇਹਪੁਰੀਮੈਬਾਸਾ॥ ਨਾਮਪਿੰਗੁਲਾਰੂਪਨਿਵਾਸਾ॥ ਏਕਬਾ
 ਰਸਿੰਗਾਰਬਨਾਇਓ। ਧਨੀਪੁਰਖਮਨਮੈਂਠਹਗਾਇਓ॥ ੨੭॥ ਬੈਠੀਨਿਕਸਭਵਨਕੇ
 ਦੁਵਾਰਾ॥ ਆਗੈਚਲੇਲੋਕਬਜਾਰਾ॥ ਕੋਈਭੁਲੇਆਵਤੋਦੇਖੈ। ਇਹਆਵੈਗੋਇਉਕ
 ਰਿਲੇਖੈ॥ ੨੮॥ ਜਬਦਹਆਗੈਤੇਚਲਿਜਾਵੈ। ਤਬਪਿੰਗੁਲਾਅਉਰਨਿਕੋਘਾਵੈ॥
 ਅਉਰੋਆਇਆਇਚਲਿਜਾਹੀ॥ ਤਿਉਤਿਉਦੁਖਪਾਵੈਮਨਮਾਂਹੀ॥ ੨੯॥ ਕਬਹੂੰ

ਉਠ ਗ੍ਰੀਤ ਕੋ ਜਾਵੈ। ਕਬਹੂੰ ਬਿਜਾ ਕੁਲ ਬਾਹਰਿਆਵੈ। ਅਰਧ ਗਤਿ ਮੇਸੀ ਬਿਪਿਕੁਇਓ।
 ਲੋਕ ਬਜਾਰ ਚਲਤ ਰਹਿ ਗਇਓ। ੩੦॥ ਤਬ ਵਹੁੰ ਗਨ ਮਨੋ ਰਬ ਕੁਈ। ਚਿੰਤਾ ਦੁਖ ਅਨ
 ਲ ਅਨੁ ਮਈ। ਅਪਨੋ ਤਿਸ ਕਾ ਕੋਰਿ ਮਾਨਿਓ। ਸਬ ਤੇ ਹੀ ਨ ਅਪ ਕੋ ਜਾਨਿਓ। ੩੧॥ ਤਬ
 ਤਾ ਕੋ ਕੋਈ ਬਡਿ ਭਾਗਾ। ਜਾਤੇ ਉਪਜਿ ਓਦਿ ਦੁਬੈਰਾਗਾ। ਜਬ ਲਗਨ ਹੀ ਉਪਜੈ ਨਿਰ
 ਬੇਦਾ। ਤੋਲ ਗਨ ਹਿਨ ਮਿਟੈ ਕੁਦਖੇਦਾ। ੩੨॥ ਯਾ ਕੁਦਨ ਖਿਸਿਖ ਦੁਖ ਅਨੇਕਾ। ਤਾ
 ਮੇਂ ਪਰਮ ਰਤ ਨ ਸੁਖ ਏਕਾ। ਬੰਧਨ ਬੰਧਿ ਓਜੀਵ ਅਪਾਗਾ। ਤਿਨ ਕੋ ਹਰਿ ਜੀ ਰਚਿ ਓਕੁ
 ਠਾਗਾ। ੩੩॥ ਤਾ ਕੀ ਮਹਿ ਮਾਕ ਹੀ ਨ ਜਾਵੈ। ਜਾ ਕੇ ਭਾਗ ਵਰੇ ਸੋ ਪਾਵੈ। ਜਾ ਕੋ ਨਾਮ ਕਹੇ ਬੈ
 ਰਾਗਾ। ਸੋ ਤੋ ਹਰਿ ਕੋ ਵੀ ਓਸੁ ਹਾਗਾ। ੩੪॥ ਜਾਹਿ ਦੇਇ ਸੋਈ ਪਾਵੈ। ਭੋਕੁ ਭੋਕੁ ਬ੍ਰਹਮ
 ਮੇਂ ਆਵੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਮਾਨਵ ਸਭ ਛੁਟ ਕਾਵੈ। ਜਿ ਉਤਿ ਉਕਾਰੁ ਬੈਰਾਗੁ ਉਪਾਵੈ। ੩੫॥ ਤਬ

ਪਿੰਗੁਲਾਬਚਨਉਚਾਰੈ॥ ਬਹੁਤਭਾਂਤਿਆਪਰਿਧਿਰਕਾਰੈ॥ ਗਏਦਿਨਨਕੋ॥ ਅਤਿਪਛੁਤਾਵੈ
 ॥ ਸਬਤੇਦਿਛਬੈਰਾਗੁਉਪਾਵੈ॥ ੩੬॥ ਪਿੰਗੁਲਉਥਾਚਾ॥ ਅਹੋਏਕਮੇਰੋ॥ ਅਗਯਾਨਾ॥ ਜਾ
 ਕੈਰਿਦੈਬਾਢਿਓਕ੍ਰਮਨਾ॥ ਜਲਬੁਟਬੁਟਾਸਮਜੈਦੇਹਾ॥ ਤਾਸੈਸੁਖਹਿਤਕੀਓਸਨੇ॥
 ੩॥ ਸਰਵਰਜਲਪੂਰਨਤਜਿਪਾਸਾ॥ ਮ੍ਰਿਗਜਲਧਾਇਕਰੀਜਲਾ॥ ਸਾ॥ ਚਾਰਿਪਦ
 ਰਿਬਦਾਇਕਦੇਵਾ॥ ਸਦਾਨਿਕਟਿਲਾਹਿਓਨਹੀਭੇਵਾ॥ ੩੮॥ ਸਤਸਦਾਸੁਖਦਾਇਕਸ੍ਰ
 ਮੀ॥ ਸੋਛੋਰਿਓਨਿਜਪਤਿਘਣਨਾਮੀ॥ ਝੂਠੇਸਦਾਕਾਲਮੁਖਮਾਂਹੀ॥ ਜਾਤੇਦੁਖਸੋਕਾ॥
 ਧਿਕਾਹੀ॥ ੩੯॥ ਅਯੋਸੇਪੁਰਖਤਾਰਿਮੈਭੁਜਿਓ॥ ਆਪਹਿਦੁਖਆਪਕੋਸਾਜਿਓ॥ ਦੇਹਬੇਚ
 ਮੈਂਦੇਹਾਰਿਪੋਖਿਓ॥ ਯਾਹੀਭਾਂਤਿਮਨਹਿਸੰਤੋਖਿਓ॥ ੪੦॥ ਅਸਤੀਲੰਪਟਾਤ੍ਰਿਸਨਦਾਹਿ
 ਓ॥ ਦੁਖਤਨਰਸੋਮੈਸੁਖਚਾਰਿਓ॥ ਹਾਰਮਾਸਮਜਾਅਗਾਨੀਤੀ॥ ਮੇਧੁਰੁਪਰਨਖਰੋਮਾਅ

ਨੰਤਾ॥ ੪੧॥ ਬਿਸਟਾਮੁਤ੍ਰਪ ਸੇਵਕਿ ਮਗ੍ਰਾਯਾ॥ ਭੂਰੈ ਦੁਆਰਨਵਯੇ ਸੀਦੇਯਾ॥ ਤਮੈਂ ਕਹੋਰਮ
 ਤਿਕਿ ਉਹੋਯਾ॥ ਸੋਸੋ ਮੁਛਾ ਅਉਰਨਾਰਿ ਕੋਈ॥ ੪੨॥ ਯਾਪੁਰਮਾਹਿ ਜਨਕ ਨਿਪਾਏ ਸੋ॥ ਸੁ
 ਖਾਅ ਪਕਾਰਸੁ ਰੇ ਸੁਰਜੈ ਸੋ॥ ਤਾਹੁ ਪਰਸਬ ਸੁਖ ਕੋ ਤਜੈ॥ ਹੁਇ ਬਿਦੇ ਹਰਿ ਚਰਨ ਨਿਭ
 ਜੈ॥ ੪੩॥ ਅਰੁ ਸਬ ਪ੍ਰਜਾ ਭਜੈ ਹਰਿ ਚਰਨ॥ ਜਾਤੇ ਮਿਟੈ ਜਨਮ ਅਰੁ ਮਰਨਾ॥ ਜਾ ਕੋਭ
 ਜੈ ਬਹਿ ਸਿਵ ਸੇਖਾ॥ ਪਰਸੋ ਤਿਨੂੰ ਕਦੇ ਨ ਦੇਖਾ॥ ੪੪॥ ਐਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਕਉ ਜੇ ਨਰ ਸੇਵੈ॥
 ਤਿਨ ਕੋ ^{ਮੁ}ਗੀਝਿ ਆਪ ਕੋ ਦੇਵੈ॥ ਐਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਮੈ ਨਾਰਿ ਅਗਾਧਿ॥ ਕੀਓ ਅਨਰਥ ਅਰਥ ਨ
 ਹਿ ਸਾਧਿਓ॥ ੪੫॥ ਅਬ ਮੈਂ ਆਪ ਨਿਦੇ ਦਨ ਕਰੋ॥ ਅਉਰ ਸਕਲ ਉਰਤੇ ਪਰਹਰੋ॥ ਅਪ
 ਨੇ ਪਤਿ ਹਰਿ ਜੀ ਕੇ ਸੰਗਾ॥ ਸਦਾ ਰਹੋ ਜਿਉ ਸ੍ਰੀ ਅਰੁ ਪੰਗਾ॥ ਕਹਾਂ ਅਉਰ ਸੁਰਨਰ ਪ੍ਰਾ
 ਕਰਿਓ॥ ਜੇਬ ਪੁਰੇ ਆਪ ਹੀ ਮਰਿਓ॥ ੪੬॥ ਅਰਿਤੇ ਸੁਖ ਕੋਈ ਬਿਰਨਾ ਹੀ॥ ਦੇਖਤ ਸਕਲ

ਪਲਕ ਮੇਂ ਜਾਹੀ ਮੇਰੀ ਦੇਸਟ ਦੁਖੀ ਸਬ ਆਵੈ ਕਾਲੀ ਨ ਕਹਾਂ ਸੁਖ ਪਾਵੈ ॥ ੪੧ ॥
 ਤਾਂ ਤੇ ਮੇਇ ਹਨਿ ਹਚੈ ਜਾਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਹੈ ਸੰਗ ਪਾਨੀ ਜਿਨਿ ਮੇਰੈ ਬੈਰਾਗ ਉਪਾਇ
 ਓ ॥ ਅਪਨੇ ਚਰਨ ਕਵਲ ਚਿਤ ਲਾਇ ਓ ॥ ੪੨ ॥ ਇਹ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਬਿਨਾ ਨ ਹੀ ਹੋਈ
 ਜੋ ਬੈਰਾਗ ਲੈ ਨ ਰਕੋਈ ਜਾਂ ਤੇ ਸਬ ਭਵ ਬੰਧਨ ਨਾ ਮੇ ॥ ਰਿਦੈ ਰਮਾ ਪਤਿ ਆਇ ਪ੍ਰ
 ਕਾਸੇ ॥ ੪੩ ॥ ਮੇਂ ਤੇ ਮੰਦ ਭਾਗ ਨੀ ਮੇ ਸੀ ॥ ਤ੍ਰਿਭੁਵਨ ਮਾਰਿ ਨਾਹਿ ਕੋ ਜੈ ਸੀ ॥ ਤਾ ਕੋ ਕੈਸੇ
 ਹਰਿ ਕੋ ਭੁਜਨੋ ॥ ਕੈਸੇ ਕਾਲ ਜਾਲ ਕੋ ਤਜਨੋ ॥ ੪੪ ॥ ਪਰ ਤੇ ਦੀ ਨ ਬੰਧ ਗੋ ਪਾਲਾ ॥ ਪਤਤਿ ਉ
 ਧਾਰਨ ਪਰ ਮਦਿ ਆਲਾ ॥ ਤਿਨ ਹੀ ਆਪ ਕ੍ਰਿਪਾਇ ਹਰੀ ॥ ਜਿਨਿ ਮੇਰੈ ਉਰ ਮੇ ਸੀ ਧਰੀ
 ॥ ੪੫ ॥ ਅਬ ਲੈ ਯਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹੀ ਸੀ ॥ ਨਿਸਦਿ ਨ ਭੁਜੇ ਚਰਨ ਜਗ ਦੀ ਸਾ ॥ ਜਿਨੇ
 ਯਾਦੇ ਹਨਿ ਨਿਰਬਾਹੇ ॥ ਸੋ ਉਨਾਹਿ ਅਰੰਭ ਸੀ ਬਾਹੇ ॥ ੪੬ ॥ ਸਹਜ ਮਾਰਿ ਜੇ ਹਰਿ ਜੀ ਲਿ

ਆਵੈ। ਤਾ ਕਰਿਯਾ ਦੇਹ ਵਰਤਾਵੈ। ਯਾ ਭਵ ਕੂਪ ਪਰਿਓਨਿਤ ਪਾਨੀ। ਬਿਖੇ ਆਵਰਣ
 ਵਿਸਟਿਛੁਪਾਨੀ। ੫੩। ਤਾ ਪਰ ਅਜਗਰ ਕਾਲਿਗਾ ਸਿਓ। ਇਉਂ ਨਰ ਬਹੁਤ ਪਾਸਿ ਸੇਖ
 ਸਿਓ। ਤਾ ਕੋ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਕੋ ਨ ਛੁਡਾਵੈ। ਆਪਰਿ ਕੋ ਨ ਯੀ ਛੁਟ ਨ ਪਾਵੈ। ੫੪। ਅਗੁਆ
 ਪਕੋ ਆਪਹੀ ਰਖੈ। ਜਬ ਸਬ ਬਸਤਰਿ ਦੈ ਤੇ ਨ ਖੈ। ਜਬ ਹੀ ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਣ ਹਿਯਾ
 ਵੈ। ਤਬ ਹੀ ਆਪਹਿ ਆਪ ਛੁਡਾਵੈ। ੫੫। ਦੈ ਪ੍ਰਭ ਨਿਜਾਨੰਦ ਮੇ ਦੇਵਾ। ਕਰਾ ਕਰੈ ਕੋਤਿ
 ਨ ਕੀਸੇਵਾ। ਪਰ ਸਬ ਜਗਤ ਕਾਲ ਛੁਟ ਕਾਵੈ। ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਨ ਆਇ ਸੁਖ ਪਾਵੈ। ੫੬
 ਤਾਂ ਤੇ ਅਭਿਰਸ ਕਲ ਕੋਤ ਜੋ। ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਵ ਹਰਿ ਚਰਨ ਨਿਭ ਜੋ। ਯਾ ਬਿਧਿ ਆਪਹਿ ਆਪੁ
 ਓਧਾਰੋ। ਅਬ ਨਹਿ ਰੁਵ ਸਾਗਰ ਮੈ ਡਾਰੋ। ੫੭। ਇਉਂ ਪਿੰਗਲਾ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਾਈ
 ਦੁਹੈ ਲੋਕ ਕੀ ਆਸ ਮਿਟਾਈ। ਸੀਤਲ ਹਉਇ ਸਹਜ ਮੈ ਗਈ। ਪਰਮਾਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭੁ
 ਕੇ

੫੦

ੲੀ॥੫੮॥ਇਹਸਿਛਾਮੇਤਾਤੇਲੀਨੀ॥ਭਲੀਜਾਨਉਰਅਸਥਿਰਕੀਨੀ॥ਜੋਲਗਿਅ
ਸਕਰੈਨਰਕੋੲੀ॥ਤੋਲਗਿਸੁਖੀਕਦੇਨਹੀਹੋੲੀ॥ਜਬਹੂੰਸਕਲਅਸਛਿਟਕਾਵੈ॥ਤ
ਬਤਤੁਕਾਲਪਰਮਪਦੁਪਾਵੈ॥੫੯॥ਦੋਹਰਾ॥ਇਹਗੁਰਸਤਹਕੀਕਹੀਸਿਛਾਮੇਸਮ
ਝੁਇ॥ਅਬਅਉਰਨਕੋਕਹਤਹੋਸੁਨੀਓਰਿਤਚਿਤਲਾਇ॥ਇਤਸੀਭਾਗਵ
ਤੇਮਹਾਂਪੁਰਾਣੇਕਾਦਸਸਕੰਧੇਸੀਭਗਵਾਨਉਧਵਸੰਬਾਦੇਅਵਤੁਤਉਪਖਾ
ਨੇਪੀਗੁਲਾਗੀਤੋਨਾਮਅਸਟਮੋਪਿਯਾਇ॥੬॥ਅਵਤੁਤਉਵਾਚਾਚੋਪੲੀ॥ਜੋਜੋ
ਹਿਤਕਾਰਿਸੰਗਹਿਕਰੈ॥ਸੋੲੀਸੋਅਤਿਦੁਖਬਿਸਤਰੈ॥ਜਬਹੀਹਿਤਸੰਗਹਿਛਿਟਕਾ
ਵੈ॥ਤਬਅਪਾਰਸੁਖਸਾਗਰਪਾਵੈ॥੭॥ਕੁਰਰਪੰਖਕਹੂੰਅਮਿਖਪਾਇਓ॥ਸੋਲੈਉਰਿ
ਓਬਹੁਤਹਿਤਲਾਇਓ॥ਤਬਬਹੁਤੇਕੁਰਰਨਿਦੁਖਦਇਓ॥ਅਮਿਖਤਾਜਿਓਤਬਹੀਸੁ

ਖਗੁਇਓ॥੨॥ਇਹਮੇਸੀਖਕੁਰਰਤੇਪਾਈ॥ਜਾਤੇਸੀਗੁਰਕਰੋਨਕਾਈ॥ਬਹੁਰਿਸਿਖ
ਬਾਲਕਤੇਲਈ॥ਮੇਰੈਉਰਤਾਤੇਮਾਤਿਰੁਈ॥੩॥ਨਾਮੇਮਾਨਾਪਮਾਨਹਿਜਾਨੇ॥ਚਿਤ
ਕਛੁਚਿਤਿਨਹੀਆਨੇ॥ਨਿਸਦਿਨਰਹੋਆਤਮਾਰਮਾ॥ਕਬਹੂੰਕਛੂਨਉਪਜੈਕਾਮ
॥੪॥ਯਾਕੁਵਮੇਦਵਹੀਕੋਸੁਖਹੈ॥ਅਉਰਸਕਲਜੀਵਨਕੋਦੁਖਹੈ॥ਉਦਮਿਰਹਤ
ਬਾਲਾਮਾਤਿਹੀਨਾ॥ਅਰੁਜੋਗੁਨਾਤੀਤਪਦਲੀਨਾ॥੫॥ਏਕਬਿਪਕੇਹਤੀਕੁਮਾਰੀ॥
ਤਾਬਿਵਾਹਕੀਬਿਪਬਿਚਾਰੀ॥ਤਾਕੇਮਾਤਪਿਤਾਇਕਬਾਰਾ॥ਅਉਰਗਾਂਵਕਿਉ
ਕਾਮਸਿਧਾਰਾ॥੬॥ਸਮਾਚਾਰਇਕਬਿਪਨਪਾਏ॥ਬਿਆਹਕਾਜਦਿਜਕੇਗਹਿਓ
ਏ॥ਕੀਨਿਆਬਚਨਕਿਸੀਸੋਭਾਖੈ॥ਤਿਨਤੇਦਿਜਆਦਰਕਰਿਰਾਖੇ॥੭॥ਤਬਤਿਨ
ਕੇਭੋਜਨਕੀਧਾਰੀ॥ਚਾਵਰਕੂਟਨਲਗੀਕੁਮਾਰੀ॥ਤਬਤਾਕੇਕਰਜਿਉਜਿਉਡੋਲੈ॥

॥ ਤਿਉਹੀ ਤਿਉ ਕਰਕ ਕਨ ਬੋਲੈ ॥ ੮ ॥ ਤਿਨ ਲਜਿ ਤਹੁ ਇਸ ਕਲਉ ਤਾਰੇ ॥ ਵੈ ਵੈ ਦੁਹੰ ਹਾਥ ਮੇਧ ॥
 ਰੈ ॥ ਬਹੁ ਰਿਲ ਗੰਜ ਬਚਾ ਵਰ ਛੁਰੈ ॥ ਤੋਹੁ ਲਗੇ ਸਬਦ ਕੋ ਕਰੈ ॥ ੯ ॥ ਤਬ ਤਿਨ ਏਕ
 ਏਕ ਹੀ ਰਾਖਿਓ ॥ ਚੁਪਿ ਹੁਣੁ ਰਹਿ ਬਹੁ ਰਿਨਾਹਿ ਕੁੰਘਿਓ ॥ ਮੇਥਿ ਚਰਤ ਤਉ ਇਛਾ ਚਾਹੀ ॥
 ਭਾਤੇ ਦੇਖਿ ਰਿਦੈ ਮੈਧਾਰੀ ॥ ੧੦ ॥ ਬਹੁ ਤਨਿ ਸੰਗ ਬਢੈ ਬਕ ਬਾਦਾ ॥ ਦੂਜੈ ਹੁਤੇ ਹੋਇ ਅ
 ਨੁਬਾਦਾ ॥ ਭਾਤੇ ਰਹੈ ਇਕੇ ਲਾਜੇ ਗੀ ॥ ਸਦਾ ਬਿਚਾਰ ਬਹੁ ਮਰਸ ਭੋਗੀ ॥ ੧੧ ॥ ਅਸਨ ਪ੍ਰ
 ਨਦੇ ਹਮਨ ਬੰਧੋ ॥ ਦਿਛੁ ਵੈ ਗਗਨਿ ਦੈ ਮੈ ਸੰਧੈ ॥ ਨਿਹ ਚਲਹੁ ਇਨਿ ਤਬ ਹਮ ਬਿਚਾਰੈ ॥
 ॥ ਇਉ ਕ੍ਰਮ ਕ੍ਰਮ ਰਜਤ ਮਕੋ ਜਾਰੈ ॥ ੧੨ ॥ ਤਿਉ ਤਿਉ ਨਿਹ ਚਲ ਬਢੈ ਸਮਾਧਿ ॥ ਤਜਿ ਤੇਜਾ
 ਵੈ ਸਕਲ ਉਪਾਧਿ ॥ ਤਬ ਜਿਉ ਪਾਵ ਕਈ ਪਨ ਹੀਨਾ ॥ ਤਿਉ ਹੋਵੈ ਨਿਜ ਪਦ ਮੈਲੀਨਾ ॥ ੧੩
 ॥ ਤਬ ਕਬਹੂੰ ਕਛੁ ਦਵੈ ਤਨ ਜਾਨੈ ॥ ਸਿਲਾ ਸਮਾਨ ਦੇਹ ਗੁਨ ਭਾਨੈ ॥ ਜਿਉ ਆਰੈ ਹੁਇ ਨ

ਰਪਤਗਇਓ। ਸੈਨਾਸਬਦ ਬਹੁਤ ਬਿਧਿਭੁਇਓ। ੧੪॥ ਪਰਸਰਕਰਕ ਛੁਰੇਦਨਪਾਇਓ
 ਯਾਬਿਧਿਸਰਮੇਚਿਤਲਗਾਇਓ। ਮੇਸੀਸੀਖਲਈਮੇਤਾਤੇ। ਨਿਰਿਚਲਬੁਧਿਕੁਈ
 ਮਮਜਾਤੇ। ੧੫॥ ਜਿਉਲੋਗਨਤੇਰੁਰੈਭੁਵੰਗਾ। ਬਸੈਗੁਹਮੇਰੈ। ਅਸੰਗਾ। ਸਾਵਧਾਨਅ
 ਤਿਬਰੋਬੋਲੈ। ਗਤਿਆਦਿਕਅੰਤਰਨਹੀਖੋਲੈ। ੧੬॥ ਗੁਹਅਰੰਕੁਦਖਕੋਮੂਲਾ। ਤੇਅ
 ਰੰਭੈਜੇਨਰਭੂਲਾ। ਸਰਪਪਗਾਏਗੁਹਮਹਿਰੈ। ਯਾਬਿਧਿਮੁਨਿਅਹਿਸਿਛਾਗਰੈ। ੧੭
 ਏਕੈਆਪਨਿਰੰਜਨਦੇਵਾ। ਜਾਕੋਕੋਈਲਹੈਨਭੇਵਾ। ਆਪਹੁਤੇਮਾਇਆਬਿਸਤਾਰੈ
 ਸਤਰਜਤਮਬਹੁਰੇਦਪ੍ਰਸਾਰੈ। ੧੮॥ ਬਹੁਰਿਆਪਹੀਸਬਸੰਗਰੈ। ਨਿਜਾਨੰਦਮੇਏਕੋ
 ਰੈ। ਤਾਤੇਇਹਸਬਮਿਥਿਆਜਾਨੈ। ਯਾਕੋਕਰਤਾਸੋਸਤਿਮਾਨੈ। ਇਹਸਿਛਾਮਕ
 ਗੀਤੇਲੇਵੈ। ਸਬਤੇਪਰੈਬਹਮਕੋਸੇਵੈ। ਜਹਾਜਹਾਇਹਮਨਕੋਪਰੈ। ਨਿਸਬਾਸੁਰਕਬ

ਹੁੰਨਾ ਹਿਟਾਗੈ॥ ੨੦॥ ਰਾਗ ਦੇਖ ਭੁਕਿ ਉਯੀ ਹੋਈ॥ ਹੋਤ ਰੂਪ ਤਾਹੀ ਕੋ ਸੋਈ॥ ਭ੍ਰਿਗੀ ਕੀਟਹੁ
 ਤੋਇ ਹੁਲੀਨੋ॥ ਤੋਮ ਨਿਹਾਰਿ ਚਰਨ ਨਿਥਿ ਰਕੀਨੋ॥ ੨੧॥ ਇਹ ਚੋਬੀ ਸਗੁਰਨ ਕੀ ਸਿਛਾ॥
 ਤੋਸੋ ਮੈਭਾਖੀ ਦਿਛਾਵੇਛਾ॥ ਅਬ ਤਿਨ ਤੇ ਸੀਖਿਓ ਸੋ ਕਹੂੰ॥ ਤੇਰੇ ਸਥਾ ਅਗਯਾਨ ਹਿਦਹੂੰ॥
 ੨੨॥ ਮੇਰੀ ਦੇਹ ਮੋਹਿ ਸਮਝਾਵੈ॥ ਹਿਦੈ ਗਯਾਨ ਵੈਰਾਗ ਉਪਾਵੈ॥ ਜਿਉ ਬਾਲਪਨ ਗਇਓ
 ਬਿਲਾਈ॥ ਤਿਉਯੀ ਅਬ ਇਹ ਜੋਬਨ ਜਾਈ॥ ੨੩॥ ਆਵੈ ਜਗ ਮਰਨ ਤਾ ਆਗੈ॥ ਬਹੁ
 ਬਿਧਿ ਦੁਖ ਦੇਹ ਸੋ ਲਾਗੈ॥ ਸੁਆਂ ਨ ਸਿੰਗਲ ਨ ਕੋਇ ਹਭਛਾ॥ ਤੋਸੋ ਪੀਤਨ ਜੋ ਰੈਦਛਾ॥ ੨੪॥
 ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਿਤ ਅਰਥ ਪਸੁ ਗੇਹਾ॥ ਕੁਲ ਕੁਟੰਬ ਬਹੁ ਸੇਵਕ ਜੇਹਾ॥ ਤਿਨ ਸੋ ਮਿਲਿ ਜਾਵੇਹੀ
 ਸੇਵੈ॥ ਸੋਈ ਅੰਤ ਮਹਾਦੁਖ ਦੇਵੈ॥ ੨੫॥ ਆਗੈ ਕੋ ਬਹੁ ਕਰਮ ਉਪਾਵੈ॥ ਬਹੁ ਤੇਜ ਮਕੇਦੁ
 ਵਾਰ ਪਠਾਵੈ॥ ਰਸ ਨ ਮਿਤ ਖਿਚੈ ਨਿਤ ਰਸਨਾ॥ ਪਾਨ ਸਦਾ ਚਾਹੈ ਜਲ ਅਸਨਾ॥ ੨੬॥ ਨਿਨ

ਰੂਪ ਅਰੁ ਸਬਦ ਰਿਸੁ ਵਨਾ ॥ ਇਵੀ ਚਹੈ ਨਰ ਕੋ ਰਵਨਾ ॥ ਤੁਚਾ ਸਪਰਸਨਾ ਸਾਬ ਹਰੀ ॥
 ॥ ਚਰਨ ਗਵਨ ਕਰਕ ਰਿਚੈ ਧੰਧਾ ॥ ੨ ॥ ਯਾ ਬਿਪਿਸ ਬਮਿਲਿ ਲੂਟੈ ਤਾ ਕੋ ਬਿਪਿਓ ਦੇਹ
 ਸੋ ਦੇਖੇ ਯਾ ਕੋ ॥ ਤਾ ਤੇ ਨੇਹ ਦੇਹ ਕੋ ਤਜੀਏ ॥ ਸਦਾ ਨਿਰੰਤਰਿ ਹਰਿ ਕੋ ਭੁਜੀਏ ॥ ੨੮ ॥ ਹਰਿ
 ਜਬ ਮਾਇਆ ਗੁਨ ਬਿਸਤਾਰੈ ॥ ਤਬ ਨਾਨਾ ਬਿਪਿ ਦੇਹ ਸਵਾਰੈ ॥ ਤਿਨ ਤਿਨ ਤੇ ਮਨੁ ਸੰ
 ਤੁਸਟ ਨ ਭਾਇਓ ॥ ਬਹੁ ਰਿਓ ਮਾਨਵ ਤਨ ਨਿਰਮਾਇਓ ॥ ੨੯ ॥ ਤਾ ਕੋ ਦੇਖਿ ਬਹੁਤ ਸੁਖ
 ਪਾਇਓ ॥ ਤਾਂ ਮੇ ਅਪਨੇ ਧਾਮ ਬਨਾਇਓ ॥ ਤਬ ਹਰਿ ਜੀ ਬੋਲੈ ਇਹ ਬਾਨੀ ॥ ਜੋ ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ
 ਬੇਦ ਬਖਾਨੀ ॥ ੩੦ ॥ ਮੇਰਿ ਲੂਹੈ ਸੋ ਯਾ ਕਰਿ ਲਹੈ ॥ ਯਾ ਕਰਿ ਸਬ ਭਵ ਥੰਧ ਨ ਦਹੈ ॥ ਜਬ ਮੇ
 ਰੇ ਹਿ ਤ ਕਰੈ ਉਪਾਇਆ ॥ ਤਬ ਮੇ ਯਾ ਕੋ ਕਰੈ ਸਹਾਇਆ ॥ ੩੧ ॥ ਤਾ ਤੇ ਇਹ ਅਤੁ
 ਲ ਭੁਵੇਹਾ ॥ ਸ੍ਰੀ ਭੁਗਵਾਨ ਰਚਿਓ ਨਿਜ ਗੋਹਾ ॥ ਅਤੁ ਲਭ ਕਹੂੰ ਜਤਨ ਨ ਪਾਵੈ ॥ ਜੋ

ਪਾਇਓਤੋਬਿਰਨਰਹਾਏ॥੩੨॥ਪਿਤਿਦਿਨਿਮ੍ਰਿਤੁਨਿਰੰਤਰਿਗੁਮੈ॥ਏਕਾਦਿਨਤਤ
 ਕਾਲਬਿਨਾਮੈ॥ਜਗਰੋਗਕੈਸੋਕਨਿਧਾਨ॥ਜਾਮੈਪਲਕਸੁਖੀਨਹੀਪਾਨ॥੩੩॥ਤਾ
 ਤੇਤਾਰਿਪਾਇਕਰਿਗਜਾ॥ਤਬਕਰਿਲੀਜੈਅਪਨੋਕਾਜਾ॥ਜਾਇਹਛੁਟੈਸੰਸਾਰਾ॥ਜਾ ਤੇ
 ਕੇਦੁਖਕੋਵਾਰਨਪਾਗਾ॥੩੪॥ਨਿਸਦਿਨਦੇਵਨਿਰੰਜਨਭਜੀਏ॥ਏਭੈਭੀਤਬਿਖੇਸਬ
 ਤਜੀਏ॥ਬਿਖਿਆਖਾਨਪਾਨਸੁਤਦਾਗਾ॥ਏਹਸਬਦੇਹਨਿਬਾਰੰਬਾਰਾ॥੩੫॥ਤਾਤੇ
 ਤਿਆਗਸਕਲਕੋਕੀਜੈ॥ਹਰਿਕੈਚਰਨਕਵਲਚਿਤੁਦੀਜੈ॥ਯਾਬਿਧਿਏਨਤੇਸਿਛਾ
 ਪਾਇ॥ਤਬਮੈਅਭਿਰਸਕਲਛੁਟਕਾਇ॥੩੬॥ਭੂਮੈਬਿਚਰੋਹੁਇਨਿਹਸੰਗਾ॥ਯਾਤ
 ਨਹੂੰਕੋਛੋਰਿਓਸੰਗਾ॥ਸਦਾਰਹੋਹਰਿਚਰਨਨਿਵਾਸਾ॥ਬਹੁਬਿਧਿਦੇਖੋਜਗਤਤਮਾਸ
 ॥੩੭॥ਬਹੁਤਗੁਰਨਿਤੇਪੂਰਨਿਗਯਾਨਾ॥ਜਹਤਹਲੇਵੈਸਾਧੁਜਾਨਾ॥ਛੁਟੈਅੰਧਕਾਰ

ਅਰੁਮਮਤਾ॥ ਹਿੰਦੈ॥ ਅਨਾਬੇਗਜੈ ਸਮਤਾ॥ ੩੮॥ ਨਿਰਗੁਨ ਸਰਗੁਨ ਭੇਦ ਪਹਿਚਾਨੈ॥
 ਸਾਰਾ ਅਸਾਰਾ ਅਥਿਰਥਿਰਜਾਨੈ॥ ਜਹਾਂ ਤਹਾਂ ਲੈ ਲੈ ਦਿਸਟੀ ਤਾ॥ ਸਮਧਾਇ ਦੁਖੇ ਅੰਤ
 ਮਿਟਾਵੈ ਸੰਤਾ॥ ੩੯॥ ਪਰੁਏ ਪ੍ਰਮਾਥ ਗੁਰਨਾਹੀ॥ ਏਸ ਬਗੁਰ ਹੈ ਸਾਤਿ ਗੁਰਮਾਹੀ॥
 ਸਾਤਿ ਗੁਰ ਤੇਜ ਬਗਯਾਨ ਹਿ ਪਾਵੈ॥ ਤਬ ਸਾਰੇ ਜਗਗਯਾਨ ਸਿਖਾਵੈ॥ ੪੦॥ ਤਾਤੈ ਮੇ
 ਰੇ ਸਦਾ ਅਨੰਦਾ॥ ਹਿੰਦੈ ਬਿਗਜੈ ਪਰਮਾਨੰਦਾ॥ ਯਾ ਬਿਧਿ ਜੇਈ ਹਰਿ ਕੋ ਸੇਵੈ॥ ਤਿਨ
 ਕੋ ਹਰਿ ਨਿਜ ਚਰਣ ਨਿਦੈ॥ ੪੧॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੁਕੋ ਬਚਨ ਸੁਨਾਏ॥ ਮਨ ਕੇ ਭ੍ਰਮ ਸੰਦੋ
 ਮਿਟਾਏ॥ ਗਜੇ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਪੂਜਾ ਕੀਨੀ॥ ਕਰਿ ਪ੍ਰਨਾਮ ਪ੍ਰਦਛਨਾ ਦੀਨੀ॥ ੪੨॥ ਤਬ
 ਰਾਜਾ ਕੋ ਕਰਿ ਸਨਮਾਨਾ॥ ਦਤਾ ਤ੍ਰੈ ਮੂਨਿ ਕੀ ਓਪਿਆਨਾ॥ ਰਾਜਾ ਬਚਨ ਪਾਰਿ ਉਰਮਾਹੀ॥
 ਸਭ ਕੋ ਸੰਗਤ ਜੇ ਛਿਨ ਤਾਂਹੀ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਿਸਾਟੈ ਸਬਰੀ ਮੀਆਨੀ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਇਓ

ਪਰਮਬਿਰਯਾਨੀ। ਸੋਗਜਾਜਦੁ ਬਡੇ ਹਮਾਰਾ। ਜਿਨਿ ਅਪਨੇ ਭਵ ਸੰਕਟ ਟਾਰਾ॥੪੪॥
। ਤਾਂ ਤੇ ਉਪਦਾ ਅਭਿਰੁ ਕੋਈ। ਗੁਰਾ ਅਪਨੇ ਅਪਹੀ ਹੋਈ। ਅਪਹੀ ਬੂਝੈ ਅਪਹੀ
ਤਰੈ। ਅਪਹੀ ਜੀਵੈ ਅਪਹੀ ਮਰੈ॥੪੫॥ ਦੋਹਰਾ॥ ਇਹ ਭਾਖਿ ਓ ਬਿਰਯਾਨ ਮੇ ਸਬ
ਅਦੁ ਮੇ ਤਉ ਪਾਇ। ਅਬ ਤਾ ਕੋ ਸਾਧਨ ਕਹੈ ਬਹੁ ਤਕੁ ਤਿ ਸਮਝਾਇ॥੪੬॥ ਇਤ
ਸੀ ਭਾਗਵਤੇ ਮਹਾਂ ਪੁਰਾਣੇ ਏਕਾਦਸ ਸਕੰਧੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਉਪਦੇਸ਼ ਬਾਦੇ ਚਤੁਰਥਿ
ਸਤਿਗੁਰ ਪਖਾਨੇ ਨਾਮ ਨਵ ਮੋਧਿ ਆਇ॥੪੭॥ ਅਵਸੁ ਤਾਇ ਤਹਾ ਸੋ ਸ੍ਰੀ ਪੁਰਾਣੀ ਸ੍ਰੀ
ਭਗਵਾਨੇ ਵਾਚਾ ਚੋ ਪਈ। ਸੁਨ ਉਪਦਾ ਅਬ ਸਾਧਨ ਕਹੈ ਤੇਰੇ ਸਬ ਸੰਦੇਹ ਹਿਟਹੈ
। ਜਾਂ ਤੇ ਉਪਜੈ ਬਹੁ ਮਰਯਾਨਾ। ਛੁਟੈ ਅਭਿਰੁ ਸਕਲ ਕੁਮਨਾਨਾ॥੪੮॥ ਮਮ ਭਗਤ ਨਿ
ਜੇ ਲਛੁ ਨ ਭਾਖੈ। ਤੇ ਸਬ ਚਿਦੈ ਬੈਠਿ ਮੇ ਆਖੈ। ਤੇ ਕਹੀਏ ਆਤਮ ਕੇ ਪਰਮਾ ਅਭਿ

ਰਸ ਬੈਥੈ ਧਨ ਕੇ ਕਰਮ ॥ ੨ ॥ ਤਿਨ ਕੇ ਸਦਾ ਧਨ ਹੁਇ ਜਾਨੈ ॥ ਬਰਣਾ ਸੰਮੁਕੁਲ ਮਿਥਿਆ
 ਮਾਨੈ ॥ ਜੇ ਜੇ ਬਹੁ ਅਰੰਭੁ ਨਿਕਰੈ ॥ ਸੁਖ ਚਾਹੈ ਨਿਸਦਿ ਨ ਦੁਖ ਭਰੈ ॥ ੩ ॥ ਆਰੈ ਕੋ ਬੈਥੈ
 ਉਪਜਾਵੈ ॥ ਜਿਨ ਕੇ ਸੰਗਿ ਜਮ ਦੁਵਾਰੈ ਜਾਵੈ ॥ ਇਉਂ ਬਿਚਾਰ ਅਰੰਭੁ ਨਿਤ ਜੈ ॥ ਹੁਇ
 ਨਿਹਕਾ ਮਚਰਨ ਨ ਮਮ ਭਜੈ ॥ ੪ ॥ ਜਹਾ ਲਗੁ ਹੈ ਨਾਨਾ ਬੁਧਿ ॥ ਸੋ ਸਬ ਉਪਵਜਾਨਿ
 ਕ ਬੁਧਿ ॥ ਦੁਖੇ ਤਭਾਵ ਸੋ ਕੁਮਕਰਿ ਜਾਨੈ ॥ ਸੁਪਨ ਮਨੋਰਥ ਜਮ ਕਰਿ ਮਾਨੈ ॥ ੫ ॥ ਤਤੇ
 ਅਉਰ ਕਰਮ ਸਬ ਤਜੈ ॥ ਨਿਤ ਨੈਮਿਤ ਕ ਕਛੁ ਅਕ ਭੁਜੈ ॥ ਤੇਉ ਕਛੁ ਸਾਤਿ ਨ ਜੀਜੈ
 ॥ ਕਰੈ ਤੋ ਕਰੈ ਨਹੀ ਤੋ ਭਾਜੈ ॥ ੬ ॥ ਕੁਗਾਤਿ ਮਾਰਿ ਜੋ ਅੰਤ ਰਪਰੈ ॥ ਤਉ ਤੇ ਭੂਲ ਨ ਕਬਹੂੰ ਕਰੈ
 ॥ ਜੇ ਜਾਸ ਮੈ ਨਿਅੰਤ ਰਿਜਾਨਿ ॥ ਤੋ ਤਾਸ ਮੈ ਸਹਜਿ ਮੈ ਠਾਨੈ ॥ ੭ ॥ ਯਮ ਨਿਮਾਰਿ ਨਿਹਚਲ
 ਚਿਤ ਪਰੈ ॥ ਨੇਮ ਨਿਕੋ ਭਾਂਵੈ ਤਿਉ ਕਰੈ ॥ ਬਹੁ ਮਥਿਗੰਗੁਰ ਸੰਗ ਨਾਰਿਆਵੈ ॥ ਜਾ ਤੇ ਭੇਦ ਸ

ਕਲਕੋਪਾਵੈ॥੮॥ਯਮਅਰੁਨੇਮਕਛੂਨਹਿਸੇਵੈ॥ਸਤਿਗੁਰਕਹੈਸਿਖਸੋਲੇਵੈ॥ਮਾਨਰ
 ਹਤਮਤਸਰਨਹੀਜਾਨੈ॥ਤਨਮਨਅਰਪਿਪੀਤਿਸੋਠਾਨੈ॥੯॥ਜਹਤਹਤੇਮਮਤਾਪਹ
 ਰੈ॥ਸਾਵਧਾਨਅਲਸਨਹਿਕਰੈ॥ਤਜੈਅਸੁਆਬਿਥਾਨਬੋਲੈ॥ਤਨਮਨਨਿਹਚਲਕਦੇ
 ਨਡੋਲੈ॥੧੦॥ਸਰਧਾਸਾਰਿਤਾਸਤਕਹੋਈ॥ਗੁਰਚਰਨਨਿਸੇਵੈਸਿਖਸੋਈ॥ਦਾਰ
 ਸੁਤਬਿਤਗੋਹਕੁਟੰਬਾ॥ਸਕਲਭੂਤਾਅਤਮਾਪਿਤਾਮੀਬਾ॥੧੧॥ਤਿਨਸਬਹਨਿਕੋਸਮਕ
 ਰਿਦੇਖੈ॥ਮੇਮੇਰਾਕਰਿਕਦੇਨਲੇਖੈ॥ਰਹੈਉਦਾਸਾਸਪਰਹਰੈ॥ਨਿਸਦਿਨਬਹਮਮਾਹਿ
 ਮਨੁਪਰੈ॥੧੨॥ਸੂਛਮਥੁਲਦੇਹਦੁਇਜੇਹੈ॥ਭਰਮਰੂਪਮਾਇਆਕੇਤੇਹੈ॥ਇਨਦੋਨੋਤੇ
 ਆਤਮਦੂਰਿ॥ਸੁੰਪਕਾਸਚੇਤਨਭਰਪੁਰਾ॥੧੩॥ਥੁਲਸਰੀਰਪਗਟਜਤੁਏਹਾ॥ਚੇ
 ਤਨਕਰੈਤਾਰਿਵਹਿਦੇਹਾ॥ਸੋਵਹਉਤਨਜਤੁਹੈਅੰਗਾ॥ਚੇਤਨਹੋਇਆਤਮਾਸੰਗਾ॥੧੪॥

ਸੋਆਤਮਦੁਹਵਨਤੇਨਿਆਗਾ॥ਦੁਹੁਪਕਾਸਕਦੁਹੁਆਧਾਗਾ॥ਜਿਉਇਕੁਕਾਨੁਅਨ ੫੬
 ਲਪਰਜਰੈ॥ਸੋਦੂਜਹਿਪਕਾਸਤਕਰੈ॥੧੫॥ਪਰੁਸੋਅਨਲਦੁਹੁਤੇਨਿਆਗਾ॥ਸੁਪਕਾ
 ਸਆਤਮਆਧਾਗਾ॥ਬਹੁਧਾਸੋਬਹੁਕਾਨਨਸੰਗਾ॥ਪਾਵੈਉਤਪਤਿਥਿਤਅਰੁਕੰਗ ੦
 ॥੧੬॥ਤਿਉਦਵੈਤਨਹਰਿਮਾਯਾਕੀਏ॥ਤੇਆਤਮਆਪਕਾਰਿਲੀਏ॥ਤਿਨਸੰਗ
 ਜਨਮਮਰਨਦੁਖਪਾਵੈ॥ਲਰੈਅਨੰਦਜਬਹਿਛੁਟਕਾਵੈ॥੧੭॥ਤਾਂਤੇਬਹੁਬਿਧਿਕਰੈ
 ਬਿਚਾਰਾ॥ਆਤਮੁਜਾਨੈਸਬਤੇਨਿਆਗਾ॥ਏਕਾਅਜਨਮਾਮਰੁਅੰਬਨਸੀ॥ਚੇਤਨ
 ਘਨਪੁਰਨਸੁਖਰਾਸੀ॥੧੮॥ਤਨਉਪਜੈਬਿਨਸੈਵਰਤਾਈ॥ਪਰਮਅਸੁਧਸੁਧਨੀ
 ਕਾਈ॥ਸਕਲਬਿਕਾਰਨਕਸੰਘਾਤਾ॥ਪਗਟਦੀਸੈਆਵਤਾਜਾਤਾ॥੧੯॥ਮੇਸੋਯ ੦
 ਸੋਕੈਸੋਸੰਗਾ॥ਮੈਚੇਤਨਇਹਜਤੁਬਹੁਰੰਗਾ॥ਇਉਬਿਚਾਰੁਤਿਆਗੈਤਨਮਮਤ ੦

ਖਪਾਵੈ॥ ਅਰੁ ਤਿਉਹੀ ਸੁਰਪੁਰਲੋਕਾ॥ ਮਦਮਛਰਨਿਭਿ॥ ਆਭੈ ਸੋਕਾ॥ ੩੨॥ ਤਿਨਕੇਰੇ
 ਤਜਤਨ ਬਹੁਕਰੈ॥ ਸਿਧਨਹੋਹਿ ਬਿਘਨਆਤਿ ਪਰੈ॥ ਜਿਉ ਖੇਤੀ ਮੇਂ ਬਿਘਨ ਅਨੇਕਾ॥ ਤਿ
 ਉ ਸੁਰਗਾਦਿ ਲਹੈ ਕੋਈ ਏਕਾ॥ ੩੩॥ ਅਰੁ ਜੇ ਲਹਿਓ ਤਉ ਬਿਰਨਾਹੀ॥ ਦੇਖਤ ਬਿਨਸਿ
 ਜਾਇ ਪਲਮਾਂਹੀ॥ ਈਹਾਂ ਜਗਕਰੈ ਬਹੁ ਕੋਈ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਅੰਤਗਾਇ ਨਹੀ ਹੋਈ॥ ਤਬ ਸੋ ਸੁ
 ਰਗਲੋ ਕੋ ਜਾਵੈ॥ ਹੁਇ ਕਰਿ ਦੇਵ ਦੇਵ ਸੁਖਪਾਵੈ॥ ਆਪਨੇ ਪੁੰਨਿ ਨਿਕੋ ਉਪਜਾਇਓ॥ ਉ
 ਤਮ ਜਾਇ ਬਿਬਾਨਹਿ ਪਾਇਓ॥ ੩੪॥ ਬਹੁਗੰਧ ਬਗਾਇ ਨਕੋ ਕਰੈ॥ ਬਹੁ ਸੁੰਦਰੀ ਨਾਰਿ
 ਮਨਿ ਹਰੈ॥ ਇਛਾ ਹੋਇ ਤਹਾਂ ਚਲਿ ਜਾਵੈ॥ ਸਹਿਤ ਬਿਬਾਨ ਬਿਲੰਬ ਨਲਾਵੈ॥ ੩੫॥ ਅੰਮ੍ਰਿ
 ਤ ਪਾਨ ਤਹਾਂ ਨਿਤ ਕਰੈ॥ ਬਸਤ੍ਰਾ ਭਰਨ ਦੇਹ ਬਹੁ ਪਰੈ॥ ਇਉ ਨਿਤ ਮਗਨ ਬਹੁਤ ਸੁਖਪਾ
 ਵੈ॥ ਮਰਬੇ ਕੀ ਕਛੁ ਚੀਤਨ ਆਵੈ॥ ੩੬॥ ਜੇ ਤੋ ਪੁੰਨ ਈਹਾਂ ਕੋ ਹੋਈ॥ ਤੇ ਤੋ ਰਹੈ ਸੁਰਗ ਮੇਂ ਜੋ

ਈ॥ ਪ੍ਰੀਤਿ ਛੀਨ ਹੋਵੈ ਪ੍ਰੀਤ ਜਬ ਹੀ॥ ਕਾਲ ਤਹਾਂ ਤੇ ਛਾਹੈ ਤਬ ਹੀ॥ ੩੮॥ ਸੋ ਸੁਖ ਕਹੈ ਤਜਿ
 ਓਕਿ ਉਜਾਵੈ॥ ਤਾਂ ਦੁਖ ਕੀ ਕਛੁ ਕਹਤ ਨ ਆਵੈ॥ ਗਹਿ ਓਠਹੈ ਪਰਿ ਕਿਉ ਕਾਰਿ ਰਹੈ॥ ਕਾ
 ਲਾਧੀ ਨ ਮਹਾਂ ਦੁਖ ਲਹੈ॥ ੩੯॥ ਕੋਈ ਸੁਖ ਪਾਵੈ ਕਹੂੰ ਜੇ ਤੋ॥ ਛੀਨ ਲੀਏ ਹੋਵੈ ਦੁਖ ਤੇ
 ਤੋ॥ ਸੋ ਤਜਿ ਸੁਰਗ ਭੂਮੀ ਆਵੈ॥ ਪੀਛੈ ਜੇ ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਨ ਪਾਵੈ॥ ੪੦॥ ਇਹ ਭਾਖੀ ਬਿਧਿ
 ਕੀ ਗਤਿ ਤੋ ਸੋ॥ ਅਬ ਨਿਖੇਧ ਕੀ ਸੁਨਿ ਓਮ ਸੋ॥ ਜੋ ਕੁਸੰਗ ਮੇਂ ਪਾਇ ਪਰੈ॥ ਤੋ ਬਹੁ ਭਾਂਤਿ
 ਅਧਮ ਨ ਕਰੈ॥ ੪੧॥ ਬੰਛੈ ਕਾ ਮਇਵੀ ਆਧੀਨ॥ ਅਸਤੀ ਲੰਪਟ ਲੋਭੀ ਦੀਨ॥ ਬਹੁ
 ਜੀਵਨਿ ਕੀ ਹੋ ਸਾਕਰੈ॥ ਪੇਤ੍ਰ ਤੁਗਨ ਕੋ ਅਨੁਸਰੈ॥ ੪੨॥ ਮੇਂ ਹੀਏ ਕਬ ਸੋ ਸਬ ਮਾਂਹੀ
 ਤਿਨ ਕੇ ਦੋਹੀ ਨ ਰਕਾਹਿ ਜਾਂਹੀ॥ ਬਹੁ ਰਿਅੰ ਨਿਥਾਵਰ ਤੁਨ ਲਹੈ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਬਹੁ
 ਸੰਕਟ ਸਹੈ॥ ੪੩॥ ਤਾਂ ਤੇ ਬਿਧਾਨਿ ਖੇਧ ਜੇ ਕਰੈ॥ ਤੇ ਸਬ ਜਲੰਮ ਮਰਨ ਮੇਂ ਪਰੈ॥ ਕਰਮ ਕਰੈ

॥ ਤਿਨ ਤੇ ਤਨੁ ਪਰੈ ॥ ਤਨੁ ਪਰਿ ਪਰਿ ਬਹੁ ਦੁਖ ਸੋ ਮਰੈ ॥ ੪੪ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰਵਿਗਤਿ ਮਾਰਿ ਸੁਖ ਨਹੀ
 ॥ ਭਾਵੈ ਬਹੁ ਮਲੋ ਕਲੋ ਜਾਂਹੀ ॥ ਲੋਕ ਪਾਲ ਸਬ ਲੋਕ ਸਮੇਤੀ ॥ ਇਤਨੇ ਰਹੈ ਬਹੁ ਮਾਦਿ ਲੋ
 ਤਾ ॥ ੪੫ ॥ ਸੋ ਬਹੁ ਮਾਊ ਅੰਤਿ ਨ ਰਹੈ ॥ ਤੀਤਰ ਬਾਜ ਕਾਲ ਤਿਉ ਗਹੈ ॥ ਅਗਨਿ ਰਹੈ ਮੇ
 ਰੇ ਭੈ ਮਾਂਹੀ ॥ ਪਵਨ ਵਹੈ ਨਿਹ ਚਲ ਪਲ ਨਾਹੀ ॥ ੪੬ ॥ ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਏ ਕਰ ਸਚ ਲੈ ॥ ਮਿ
 ਰਿ ਜਾ ਦਾ ਤੇ ਸੀ ਪੁਨਹੀ ਟਲੈ ॥ ਮ੍ਰਿਤੁ ਨਿਰੰਤਰਿ ਸਬ ਕੋ ਗਸੈ ॥ ਮੇਰੈ ਕਾਲ ਰੂਪ ਤੇ ਤਾ ਸੇ ॥ ੪੭ ॥
 ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਕਹੂੰ ਨ ਸੁਖ ਪ੍ਰਵਿਰਤਾ ॥ ਸੁਖ ਚਾਹੈ ਸੋ ਗਹੈ ਨਿਵਿਰਤਾ ॥ ਅਰੁ ਇੰਦ੍ਰੀਏ ਕਰ ਮਉਪ
 ਵੈ ॥ ਤਿਨ ਕੋ ਸਤ ਰਜ ਤਮ ਵਰਤਾਵੈ ॥ ੪੮ ॥ ਸੋ ਆਤਮਾ ਇੰਦ੍ਰੀਵ ਸਹੇਈ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਸੁਖ ਦੁ
 ਖ ਪਾਵੈ ਸੋਈ ॥ ਪਰੁ ਆਤਮਾ ਅਕਰਤਾ ਜਾਨੈ ॥ ਭੋਗ ਰਹਤ ਤਾਂਹੀ ਤੇ ਮਾਨੈ ॥ ੪੯ ॥ ਕਰਮ
 ਅਰੁ ਭੋਗਾਦਿ ਕਹੈ ਜੇਤੇ ॥ ਇੰਦ੍ਰੀਅਰੁ ਗੁਨ ਕ੍ਰਿਤ ਸਬ ਤੇਤੇ ॥ ਜੋ ਲਾਗਿ ਇਹ ਇੰਦ੍ਰੀਅ

ਗੁਨਬੰਧਾ ਤਬਲਗਮਿਟੈ ਨ ਤਨਸਨਬੰਧਾ ॥੫੦॥ ਤਨਸਨਬੰਧਮਿਟੈ ਨਹੀਜੋਲੋ ॥ ਨਾਨ
 ਭਾਵਬਹੁਤਬਿਧਿਤੋਲੋ ॥ ਨਾਨਾਭਾਵਰਹੈਜਬਲਗਾ ॥ ਪਰਾਧੀਨਮਾਤਮਤਬਲਗਾ ॥੫
 ੧॥ ਪਰਾਧੀਨਜੋਲੋਗਾਇਹਰਹੈ ॥ ਤੋਲੋਗਕਾਲਨਿਰੰਤਰਿਗਹੈ ॥ ਤਾਂਤੇਜੋਪ੍ਰਥਿਤਰਤ
 ਹੋਵੈ ॥ ਜੁਗਜੁਗਜਨਮਜਨਮਤੇਰੋਵੈ ॥੫੨॥ ਪ੍ਰਿਥਮਹੁਤੋਮੈਏਕਨਿਰੰਜਨਾ ॥ ਤਾਂਹੀਤੇਉ
 ਪਜਿਓਇਹਅੰਜਨਾ ॥ ਕਾਲਆਤਮਾਲੋਕਅਰੁਥੇਦਾ ॥ ਪ੍ਰਮਸੁਭਾਵਬਹੁਤਬਿਧਿਭੇਦਾ
 ॥੫੩॥ ਏਸਥਮਾਯਾਸਤਿਨਕੋਈ ॥ ਤਾਂਤੇਬੁਧਅਨੁਰਕਤਨਹੋਈ ॥ ਏਕਨਿਰੰਜਨਾਮਾਤ
 ਮਜਾਨੈ ॥ ਤਬਸਬਸੰਕਟਭਵਕੇਭਾਨੈ ॥੫੪॥ ਲੋਕਅਰੁਥੇਦਬਾਸਨਾਤਜੈ ॥ ਇੰਦ੍ਰੀਏਹ
 ਬਿਖੈਨਹਿਭੁਜੈ ॥ ਮਨਪਹੁਚੰਸੋਮਾਥਿਮਾਲੇਖੈ ॥ ਮਨਅਤੀਤਸੋਜਹਤਹਦੇਖੈ ॥੫੫॥
 ॥ ਬ੍ਰਹਮਅਰੁਆਤਮਏਕਬਿਚਾਰੈ ॥ ਯਾਬਿਧਿਸਕਲਉਪਾਹਿਜਾਰੈ ॥ ਤਬਹੀਏਕਬਹੁ

ਮਕੋਪਾਵੈ॥ ਛੂਟੈ ਵੈਤ ਬਹੁ ਰਿਨ ਰਿਆਵੈ॥ ੫੬॥ ਇਹ ਆਤਮਾ ਅਰੁ ਦੇਹ ਬਿਬੇਕਾ॥ ਯਾਕੋ
 ਜਾਨਏ ਕਰਕੇ ਏਕਾ॥ ਅਸੇ ਬਚਨ ਕਹੈ ਜਬ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ॥ ਉਪਵਦੋ ਸਕਰੀਤ ਬਪਲਾ॥ ੫੭॥ ਉਪ
 ਵਭਿ ਵਾਚਾ॥ ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਜੋ ਇਹ ਸਾਰੇ ਕਰਮਾ॥ ਇੰਦ੍ਰ ਦੇਹ ਬਿਖੈ ਗੁਨ ਕਰਮਾ॥ ਅਰੁ ਆਤਮਾ
 ਅਨੀਹ ਅਬੰਧਾ॥ ਤਾਕੋ ਭਇਓ ਕਉ ਨ ਬਿਧਿ ਬੰਧਾ॥ ੫੮॥ ਅਰੁ ਜੋ ਬਹੁ ਰਿਗਮਾਨ ਕੋ ਲਹੈ॥
 ਛੋਡਿ ਉਪਾਧਿ ਦੇਹ ਮੇਰਹੈ॥ ਸੋ ਬਹੁ ਰਿਓ ਕਉ ਲਿਪਤ ਨ ਹੋਈ॥ ਅਰੁ ਕਉ ਕਰਿ ਜਾਨੈ ਜੋ ਸੋਈ
 ੫੯॥ ਕੈਸੇ ਬਿਚਰੈ ਕੈਸੇ ਰਹੈ॥ ਕੈਸੇ ਜੀਵੈ ਕੈਸੇ ਕਹੈ॥ ਕੈਸੇ ਪਹਰੈ ਕੈਸੇ ਸੋਵੈ॥ ਕੈਸੇ ਸੁਨੈ ਕੋ ਨ ਬਿਧਿ
 ਜੋਵੈ॥ ੬੦॥ ਅਰੁ ਆਤਮਾ ਏਕ ਦੁਇ ਨਾਹੀ॥ ਏਕ ਮੁਕਤਿ ਕਉ ਏਕ ਬੰਧਾ॥ ਏਕ ਬੰਧੇ
 ਕੈ ਕਉ ਮੁਕਤਾ॥ ਏਤੋ ਬਹੁਤ ਏਕ ਕਉ ਉਕਤਾ॥ ੬੧॥ ਗੁਨ ਅਨਾਦਿ ਆਤਮਾ ਅਨਾਦਿ॥ ਤਾਂ
 ਤੇ ਇਹ ਤੋ ਬੰਧਨਾਦਿ॥ ਨਿਤ ਮੁਕਤਿ ਕਉ ਕਹੀਏ ਦੇਵਾ॥ ਯਾਕੋ ਮੋਹਿ ਬਤਾਵੈ ਭੇਵਾ॥ ੬੨

ੴ ਹਰਗੁਣੇ ਉਪਵਨਿਜ ਕੁਗਤਿ ਕੇ ਸੁਨਿ ਕਰਿ ਨਿਰਮਲ ਬੈਠਾ ਤਾ ਕੋ ਪ੍ਰਤਿ ਭਿਤਿ ਕਰਿ ਭਿਤਿ ਹਰਿਜੀ ੬੦
 ਕਰਨਾ ਮੇਨਾ ॥ ੬੩ ॥ ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਭਾਗਵਤ ਮਹਾਂ ਪੁਰਾਣੇ ਕਾ ਦਸਮ ਸਕੰਧੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਗਵਾਨ ਉਪਵਸੰ
 ਬਾਦੇ ਭਾਖਾ ਟੀਕਾ ਅੰਦ ਸਮੋਧਿਯਾਇ ॥ ੧੦ ॥ ਸ੍ਰੀ ਭਾਗਵਾਨੋ ਵਾਚਾ ਚੌਪਈ ॥ ਸੁਨ ਉਪਵਾਸ
 ਬ ਪਰਮ ਗੁਣਾਨਾ ॥ ਜਾਤੇ ਭੁਦੀ ਮਟੈ ਤੁਵਨਾਨਾ ॥ ਬੰਧ ਅਰੁ ਮੁਕਤਿ ਤੋਹਿ ਸਮਣਾਉ ॥ ਤੇਰੇ ਸਬ
 ਅਗੁਨਾਨ ਮਿਟਾਉ ॥ ੧ ॥ ਬੰਧ ਮੁਕਤਿ ਜੋ ਕਹੀਏ ਕੋਈ ॥ ਸੋ ਤੋ ਸਕਲ ਗੁਨਾਨਿ ਤੋਹੀ ॥ ਤੇਸ
 ਬ ਗੁਨ ਮਾਇਆ ਕੇ ਜਾਨੋ ॥ ਇਨ ਤੇ ਦੂਰਿ ਆਤਮਾ ਮਾਨੋ ॥ ੨ ॥ ਸੋ ਕਾ ਅਰੁ ਮੋਹ ਜਨਮ ਅਰੁ ਸੁ
 ਖਾ ਭੈ ਅਰੁ ਮਰਨਾ ਦਿਕੁ ਬਹੁ ਦੁਖਾ ॥ ਏਸਾਰੇ ਮਾਇਆ ਭ੍ਰਿਤ ਕੇ ਵਲਾਸ ਦਾਏ ਕਾ ਆਤਮਾ ਨਿ
 ਹ ਕੇ ਵਲਾ ॥ ੩ ॥ ਜਿਉ ਸੁਪਨੈ ਸੁਖ ਦੁਖ ਅਨੇਕਾ ॥ ਤਿਨ ਮੈਂ ਆਤਮ ਕੋ ਨਹੀਏ ਕਾ ॥ ਤੇਸ ਬ ਬੁਧਿ
 ਅਰੁ ਮਨ ਕੋ ਹੋਵੈ ॥ ਇੰਦ੍ਰੀਏ ਹ ਪਗਟ ਤੇ ਸੋਵੈ ॥ ੪ ॥ ਪੁਨਿ ਬੁਧਿ ਆਦਿ ਕਛੂ ਨ ਰਹੈ ॥ ਜਾ ਕੋ ਪਗ

੮ ਸੁਖੋਪਤਿਕਰੈ॥ ਤਬ ਆਤਮਾ ਨਿਰੰਤਰਿ ਰਹੈ॥ ਪਰੁ ਤਾ ਕੋ ਸੁਖ ਦੁਖ ਨਹਿ ਕੋਈ॥ ਪਾਜੈ ਸੁਖ
 ਤਿਮੈ ਆਤਮ ਰਹੈ॥ ਤੋ ਬਿਵਹਾਰ ਪੀਛੇ ਲੇਗੈ॥ ਪਰੁ ਤਾ ਕੋ ਕੋ ਨਹੀ ਬਿਕਾਰਾ॥ ਏਸ ਬਮਾਇ
 ਆ ਕੇ ਬਿਵਹਾਰਾ॥ ੬॥ ਪਰੁ ਆਤਮਾ ਪਾਨਿ ਮੈ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਸੁਖ ਦੁਖ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਜਾਨੈ॥ ਪਰੁ
 ਆਤਮਾ ਏਕ ਰਸ ਨਿਤ॥ ਬੰਧ ਮੋਖ ਏਸ ਕਲ ਅਨਿਤ॥ ਉਪਵਜਾਨੈ ਏਕ ਅਵਾਦਿ॥
 ਅਰੁ ਦੂਜੀ ਜੋ ਕਹੀਏ ਵਿਦਿਆ॥ ਏਹੋ ਉਹੈ ਮੰਗੀ ਸਕਾਤਿ॥ ਇਨ ਮੈਂ ਸਬ ਹੀ ਕੀਆ ਸਕਾਤਿ॥
 ੭॥ ਬੰਧਨ ਕਰਿ ਓਚਰੈ ਮੰਜਾ ਕੋ॥ ਪ੍ਰੇਰਾ ਵਿਦਿਆ ਪਠਾਉ ਤਾ ਕੋ॥ ਅਰੁ ਜਾ ਕੇ ਬੰਧਨ ਮਿਟਾ
 ਉ॥ ਤਾ ਕੋ ਵਿਦਿਆ ਸਕਤ ਪਠਾਉ॥ ੮॥ ਜੇ ਏਹੋ ਮੁਕਤਿ ਅਰੁ ਬੰਧਾ॥ ਤੇ ਮਮ ਸਕਤ ਨਿਕੇ
 ਲੁ ਬੰਧਾ॥ ਆਤਮ ਹੈ ਸੋ ਮੇਰੇ ਰੂਪਾ॥ ਸਬ ਤੇ ਨਿਆਰੋ ਪ੍ਰਮਾ ਅਨੂਪਾ॥ ੧੦॥ ਜਿਉ ਸਸਿ ਕੇ ਪ੍ਰਤਿ
 ਬਿਬ ਅਨੇਕਾ॥ ਪਰੁ ਤੇ ਬਹੁ ਤਿਨ ਹੀ ਸਬ ਏਕਾ॥ ਅਰੁ ਜਾ ਜਾ ਕੋ ਪਟ ਬਿਨ ਸਾਈ॥ ਸੋਈ ਸੋ

ਸਸਿਮਾਂਹਿਸਮਾਣੀ॥੧੧॥ਤਿਉਸਥਾਅਤਮਮੇਰੋਅੰਸਾਪਰੁਪਟਸੰਗਲਹੈਦੁਖਸੰਸਾਰਾਦਿਦਿ
 ਆਸਕਤਿਜਾਂਹਿਦੇਉਜਬਹੀ॥ਪਟਕੋਲਸਕਰੈਸੋਤਬਹੀ॥੧੨॥ਸੋਈਸੋਤਬਮੋਕੋਲਹੈ॥
 ਅਉਰਸਕਲਭਵਹੀਮੇਰਹੈ॥ਅਰੁਪਤਿਬਿਬਘਟਨਹੂੰਮਾਂਹੀ॥ਸਦਾਅਲਿਪਤਿਲਿਪਤਿ
 ਕਹੂੰਨਹੀ॥੧੩॥ਪਰੁਪਟਸੰਗਲਿਪਤਿਸੋਹੋਵੈ॥ਅਰੁਤਿਉਲਿਪਤਿਅਉਰਉਜੋਵੈ॥ਤਿ
 ਉਆਤਮਸਕਲਤੇਨਿਆਰਾ॥ਸਦਾਅਲਿਪਤਿਲਿਪੈਨਬਿਕਾਰਾ॥੧੪॥ਪਰੁਯਾਤਨਮੇਅ
 ਪਬੰਧਾਨਾ॥ਤਕੈਸੰਗਿਲਹੈਦੁਖਨਾਨਾ॥ਅਬਮੇਬੰਧਮੁਕਤਿਕੀਕਹੋ॥ਤੇਰੇਸਬਸੰਦੋਹ
 ਹਿਦਹੋ॥੧੫॥ਏਕਦੇਹਮੇਂਦੁਮੇਕੋਬਾਸਾ॥ਪਮਾਤਮਆਤਮਕੈਪਾਸਾ॥ਜਿਉਦੁਵੈਪੰਖਏ
 ਕਤਰਮਾਂਹੀ॥ਤਰੁਤੋਭੁੰਨਲਿਪਤਿਕਹੂੰਨਹੀ॥੧੬॥ਦੋਉਚੇਤਨਏਕਸਮਾਨਾ॥ਸਖਾਰੂਪ
 ਏਕੈਅਸਥਾਨਾ॥ਆਪਦੁਤੇਤਿਨਬਾਸਾਕੀਓ॥ਤਿਨਮੇਏਕਤਰਹਿਚਿਤਦੀਓ॥ਦੇਹਬ੍ਰ

੬੧

੧੧

ਛਕੇ ਸੁਖ ਫਲ ਪਾਵੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਦੁਖ ਆਪ ਹੀ ਪਾਵੈ। ਤਬ ਤਾਂ ਕਾਜ ਕਰਮ ਬੰਦ ਕਰੈ। ਤਿਨ ਤੇ ਜੁਗ ਜੁਗ
 ਨ ਮੇਂ ਮਰੈ॥ ੧੮॥ ਦੇਹ ਮਰੈ ਮਰਨ ਕਰਿ ਜਾਨੈ। ਦੇਹ ਜਨਮ ਤੇ ਜਨਮ ਹੀ ਮਾਨੈ। ਮੇਂ ਸੇ ਸਦਾ ਬਹੁਤ ਦੁ
 ਖ ਪਾਵੈ। ਦੁਵੈ ਮੇਂ ਸੋ ਅੰਤ ਮਾ ਕਹਾਵੈ॥ ੧੯॥ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇਹ ਤਰਮਾਂ ਹੀ। ਸੁਖ ਫਲ ਕਬਹੂੰ ਪਾਵੈ
 ਨਾ ਹੀ। ਤਾਂ ਤੇ ਕਛੂ ਕਰਮ ਨ ਗਰੈ॥ ਨਿਜਾਨੰਦ ਮੇਂ ਇਨ੍ਹਿ ਚਲ ਰਹੈ॥ ੨੦॥ ਇਉਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਅਤਮ
 ਜਾਨੈ। ਦੇਹ ਅਤੀਤ ਦੁਹੰ ਕੋ ਮਾਨੈ। ਸੁਖ ਫਲ ਅਰੁ ਅਰੰਭ ਨਿਤ ਜੈ। ਮੁਕਤਿ ਹੋਇ ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਭਜੈ॥
 ੨੧॥ ਜਿਉ ਤਨ ਮਾਹਿ ਮੁਕਤਿ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ। ਵਿਦਿਆ ਪਾਇ ਬਸੈ ਤਿਉ ਆਤਮਾ। ਤਨ ਮੇਂ ਹੈ ਪਰ
 ਤਨ ਮੇਂ ਨਾ ਹੀ। ਆਪ ਹੀ ਜਾਨਿ ਭਇਓ ਥਿਰਮਾਂ ਹੀ॥ ੨੨॥ ਸੁਪਨ ਦੇਖਿ ਜਿਉ ਜਾਗੈ ਕੋਈ। ਸੋ ਸੋ ਸੁ
 ਪਨ ਬਿਚਾਰੈ ਸੋਈ। ਪਰੁ ਸੋ ਸੁਪਨ ਦੇਹ ਅਰੁ ਸੁਪਨਾ। ਮਿਥਿਆ ਜਾਨੈ ਕੁਮਤੇ ਉਪਨਾ॥ ੨੩॥ ਅਰੁ
 ਜੋ ਸਹਤਿ ਆਵਿਦਿਆ ਹੋਈ। ਸੋ ਤਨ ਮੇਂ ਨਹਿ ਪਰੈ ਸੋਈ। ਜਿਉ ਸੋਵਤ ਸੁਪਨ ਤਨ ਪਾਵੈ

॥ ਤਕੋ ॥ ਪਜਾਨਿ ਮਨਲਾਵੈ ॥ ੨੪ ॥ ਤਨ ਮੈ ਬੰਧ ਮੁਕਤਿ ਜੋ ਜੀਵ ॥ ਬੰਧ ਜੀਵ ਮੁਕਤ ਸੋ ਸੀਵੈ ॥ ਬਹੁ
 ਰਿਓ ਕਰੋ ਮੁਕਤ ਕੇ ਲਛਨ ॥ ਜਿਨ ਕੋ ਜਾਨੈ ਹੋਇ ਬਿਚਛਨ ॥ ੨੫ ॥ ਦੋਖੈ ਸੁਨੈ ਕਹੈ ਕਛੁ ਕਰੈ ॥ ਸੋ ਕਛੁ
 ਕਰੈ ਨਹਿ ਦੋਖੈ ॥ ਸਕਲ ਅਰਥਾਇ ਵੀ ਕ੍ਰਿਤ ਜਾਨੈ ॥ ਆਪਹਿ ਏਕ ਅਕਰਤਾ ਮਾਨੈ ॥ ੨੬ ॥ ਪੁ
 ਰਬ ਕਰਮਾਧੀ ਨ ਸਰੀਰਾ ॥ ਕਰਮ ਕਰੈ ਇਝੈ ॥ ਮਨ ਸੀਰਾ ॥ ਤਿਨ ਮੈ ਬਾਸੁ ਕੀਓ ਨਹਿ ਜਾਨੈ ॥
 ਮੂਰਖ ਆਪਹਿ ਕਰਤਾ ਮਾਨੈ ॥ ੨੭ ॥ ਬਹੁ ਰਿਮੁਕਤਿ ਐਸੀ ਬਿਧਿ ਰਹੈ ॥ ਅਹੰਕਾਰ ਜਾਤ ਨ ਕੋਰ
 ਹੈ ॥ ਅਸਨ ਬਸਨ ਅਟਨ ਅਰੁ ਸੈਨਾ ॥ ਦਰਸ ਪਰਸ ਅਘਨ ਅਰੁ ਬੈਨਾ ॥ ੨੮ ॥ ਇਨ ਮੈ ਇ
 ਵੀ ਅਨ ਕੋ ਵਰਤਾਵੈ ॥ ਆਪਨ ਕਬਹੂੰ ਪੀਤਲ ਗਵੈ ॥ ਰਹੈ ਮਾਂਹਿ ਪਰਲਿਪਤ ਨ ਹੋਈ ॥ ਜਿਉ
 ਅਕਾਸ ਪਵਨ ਰਵਿ ਤੁਈ ॥ ੨੯ ॥ ਵਿਦਿ ਆਨਾ ਮਸੈ ਹਥੀ ਪਾਈ ॥ ਦਿਛੁ ਵੈ ਰਾਗ ਸਾਨਿ
 ਪਰਵਾਈ ॥ ਤਾਂ ਸੋ ਕਾਟੈ ਸੰਸਾਰੈ ॥ ਜਾਗਿ ਸਕਲ ਭ੍ਰਮ ਭੇਦ ਨਿਵਾਰੈ ॥ ੩੦ ॥ ਇਵੀ ਅਪ੍ਰਾਨ

ਬੁਧਿਮਨਮਾਂਹੀ। ਕਬਹੂੰ ਕਛੁ ਬਾਸਨਾਨਹੀ। ਸੋਜੈਦਪਿਤਨਹੂੰ ਮੈਂਦਰਸੈ। ਪਰਸੋਮੁਕਤਿਤਨਹੀ
 ਨਹੀਪਰਸੈ। ੩੧॥ ਏਕਦਸਦਤਨਪੀਤਾਕਰੈ। ਏਕਬਹੁਤਪੂਜਾਬਿਸਤਰੈ। ਪਰਬੁਧਰੋਖਤੋਖ
 ਨਹੀਆਨੈ। ਸਕਲਦੇਹਕ੍ਰਿਤਮਿਥਿਆਜਾਨੈ। ੩੨॥ ਬਿਧਿਨਿਖੇਧਜੋਕੋਈਕਰੈ। ਕਿੰਥਾਕਰੈਗਿੰ
 ਥਬਿਸਤਰੈ। ਮੁਨਿਕਛੁਕੁਲੋਬੁਰੋਨਹੀਦੇਖੈ। ਗੁਨਅਰੁਦੇਖਰਹਤਸਮਲੇਖੈ। ੩੩॥ ਬਿਧਿ
 ਨਿਖੇਧਨਹੀਕਛੁਕਰੈ। ਨਕਛੁਕਹੈਨਹੀਦੇਖੈ। ਨਿਸਾਦਿਨਰਹੈਬ੍ਰਹਮਰਸਮਤਾ। ਇਛਾਹੀਨ
 ਜਿਉਜਤੁਉਨਮਤੈ। ੩੪॥ ਮੇਸੋਚਿਹਨਮੁਕਤਿਕੇਮਾਨੈ। ਅਰੁਮਮੋਛਕੇਸਾਧਨਜਾਨੈ। ਮੁਕ
 ਤਿਕੁਇਓਚਾਹੈਜੋਕੋਈ। ਏਸਬਸਾਧਨਸਾਪੈਸੋਈ। ੩੫॥ ਜਿਨਸਬਸਬਦਬ੍ਰਹਮਪੈਜਾਨਿ
 ਓ। ਪਰਨਿਜਤਤੁਨਹੀਪਹਿਚਾਨਿਓ। ਇਨਸਾਧਨਨਿਮਾਂਹਿਰਤਨਹੀ। ਤਾਂਕੇਸੁਮਸਬਮਿਥਿ
 ਆਜਾਂਹੀ। ੩੬॥ ਸਬਦਬ੍ਰਹਮਬ੍ਰਹਮਕੇਕਾਜਾ। ਹਰਿਜੀਅਰੁਹਰਿਭਗਤਨਿਸਾਜਾ। ਤਾਤੇਬ

ਹਮ ਬਿਨਾਸੁ ਮਾਮੇ ਸੋ। ਬੀਧਿ ਆਗਾਂਏ ਸੇਵੀਏ ਜੈ ਸੇ॥੩॥ ਬੀਧਿ ਗਾਇ ਦੂਪ ਬਿਨ ਹੋਈ॥ ਪਰ
 ਧੀਨਤ ਨਰਾਖੈ ਕੋਈ॥ ਅਸਤੀਜਾ ਰਿਪੁ ਤ ਅਨਿਆਈ॥ ਧਰਮ ਬਿਧੀ ਨਿਧਨ ਅਧਿਕਾਈ॥੩੪॥
 ਜਿਉ ਏਨ ਤੇ ਦਿਨ ਦਿਨ ਦੁਖ ਹੋਈ॥ ਕਬਹੂੰ ਸੁਖ ਪਾਵੈ ਨਹੀ ਕੋਈ॥ ਮੋਹਿ ਬਿਨਾ ਤਿਉ ਬਹੁ ਬਿ
 ਧਿ ਬਾਨੀ॥ ਕੇਵਲ ਬੰਧਨ ਹੀ ਕੋ ਜਾਨੀ॥੩੫॥ ਮੋਤੇ ਜਗੁ ਉਤਪਤ ਸੰਹਾਰਾ॥ ਸਬ ਪਾਤਿ ਪਾਲਨ
 ਬਿਬਿਧਿ ਪ੍ਰਕਾਰਾ॥ ਕਿੰਬਾ ਜਨਮ ਕਰਮ ਬਹੁ ਤੇਰੇ॥ ਜਾਂਬਾਨੀ ਮੈਂ ਨਹੀ ਮੇਰੇ॥੪੦॥ ਮੇਰੇ ਨਾਨ
 ਬਿਧਿ ਸਨ ਬੰਧਾ॥ ਜਾਬਾਨੀ ਮੈਂ ਨਹੀ ਬੰਧਾ॥ ਬੀਧਿ ਬਾਨੀ ਤਾਰਿ ਬਿਚਾਰੈ॥ ਨਿਹ ਫਲ ਜ
 ਨਿਨ ਪੀਤੁ ਤਧਾਰੈ॥੪੧॥ ਯਾ ਬਿਧਿ ਜਾਨ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰਾ॥ ਬਹੁਤ ਭਾਂਤਿ ਕਰਿ ਬਹੁਤ ਬਿਚਾਰਾ
 ਜਹਾਂ ਤਹਾਂ ਤੇ ਮਨ ਹਿਨਿ ਵਾਰੈ॥ ਪੂਰਨ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਮੈਂ ਪਾਰੈ॥੪੨॥ ਜੇਤ ਜਿ ਦੂਜੈ ਨਾਨ ਅਰਥਾ
 ਮਨ ਧਾਰਨ ਕੋ ਨਹੀ ਸਮਰਥਾ॥ ਸੋਮ ਮਹੇਤ ਕਰਮ ਸਬ ਕਰੈ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਮਗਨ ਫਲ ਜਸ ਪ੍ਰਧਾਰੈ॥

॥ ४३ ॥ अ० उ० र० क० म० अ० क० म० थि० क० म० ॥ ब० प० न० ज० न० त० जै० स० ब० उ० र० म० ॥ ज० गी० ते० उ० प० जै० म०
 म० ब० ग० त० ॥ त० गी० मी० र० धी० अ० न० उ० र० क० त० ॥ ४४ ॥ स० र० प० स० रि० त० सु० नै० ग० न० मे० रे० ॥ जि० त० ने० क० र० म० न०
 अ० वै० ने० री० ॥ ग० वै० सि० म० रै० उ० स० त० ॥ तै० क० रै० ॥ प० म० स० रि० त० नि० सा० दि० न० धि० स० त० रै० ॥ ४५ ॥ जै० क० छु० ष०
 म० क० म० अ० रु० अ० र० थ० ॥ क० रै० स० क० ल० तै० मे० रे० अ० र० थ० ॥ म० म० अ० पी० न० नि० री० त० रि० र० पै० ॥ म० न० ब० च० क० म०
 अ० न० न० हि० ग० रै० ॥ ४६ ॥ ज० धि० पि० रो० वै० नि० च० ल० उ० ग० त० ॥ अ० उ० र० स० क० ल० तै० स० ह० ज० धि० र० क०
 त० ॥ त० थ० मे० रे० नि० ज० रू० प० हि० ज० नै० ॥ त० तै० न० न० ब० उ० द० ह० उ० नै० ॥ ४७ ॥ त० थ० त० गी० प० द० म० हि० स० म०
 वै० ॥ ज० तै० डे० रि० ज० न० म० न० गी० प० वै० ॥ प० रु० दि० ह० स० ति० स० ग० त० तै० ह० ई० ॥ स० त० स० ग० ति० धि० न० ल० पै० न०
 क० ई० ॥ ४८ ॥ उ० ग० त० नि० धि० न० उ० ग० ति० न० हि० प० वै० ॥ उ० ग० ति० धि० न० न० म० म० अ० वै० ॥ त० तै० स० त० म०
 ग० ति० क० रै० ॥ द० जै० ज० त० न० स० क० ल० प० रै० ॥ ४९ ॥ दै० र० ग० ॥ मे० से० सु० नि० ह० रि० क० ब० च० न० म० न० मे०

ਬਾਢੀਪਿਅਸਾ॥ ਤਬਗਤਨਅਰੁਗਤਕੇਲਛਨਪੂਛੈਦਾਸਾ॥ ੫੦॥ ਉਪਵਉਵਾਚਾਚੋਪ
 ਈ॥ ਹੇਪ੍ਰਭਪੂਰਨਬ੍ਰਹਮਅਨੰਤਾ॥ ਯਾਜਗਬਹੁਤਭਾਂਤਿਕੇਸੰਤਾ॥ ਜਾਕੇਸੰਤਕਹੋਤੁਮਦੇਵ
 ॥ ਤਾਕੇਮੋਰਿਬਤਾਵੇਭੇਵਾ॥ ੧॥ ਅਰੁਸੋਭਗਤਿਕਵਨਜੋਠਾਨੈ॥ ਜਾਤੇਤੁਵਨਿਜਰੂਪਹਿਜ
 ਨੈ॥ ਤਬਉਪਵਕੋਦੇਬਹੁਮਾਨਾ॥ ਕ੍ਰਿਪਾਸਿਧਬੋਲੈਭੁਗਵਾਨਾ॥ ੨॥ ਸੀਭਿਗਵਾਨੋਵਾਚਾ॥
 ਚੋਪਈ॥ ਪ੍ਰਮਕ੍ਰਿਪਾਲਵੋਹਨਜਾਨੈ॥ ਛਿਮਵੰਤਅਰੁਸਤਿਬਖਾਨੈ॥ ਨਿੰਦਿਆਰਹਤਵੰ
 ਦਸਬਸਮਤਾ॥ ਪਰੁਉਪਕਾਰੀਰਿਦੈਨਮਮਤਾ॥ ੩॥ ਆਏਕਾਮਬੁਧਿਥਿਰਰਹੈ॥ ਇੰਦ੍ਰੀ
 ਜਿਤਕੋਮਲਤਾਗਹੈ॥ ਸਦਾਚਾਰਸੰਗ੍ਰਹਿਨਹਿਜਾਨੈ॥ ਲਪੁਆਹਾਰਨਈਹਾਅਨੈ॥
 ॥ ੪॥ ਸੀਤਲਰਿਦੈਬਿਚਾਰਹਿਕਰੈ॥ ਧਰਮਆਪਨੈਦਿਛਤਾਪਰੈ॥ ਸਾਵਧਾਨਅਰੁਰਹਤ
 ਬਿਕਾਰਾ॥ ਧੀਰਜਵੰਤਦਾਅਧਿਕਾਰਾ॥ ੫॥ ਹਰਖਸੋਕਅਰੁਛੁਧਾਪਿਪਾਸਾ॥ ਜਗਮਿਤੁ

ਜੀਤੋਖਟਪਾਸਾ॥ਆਪਮਾਨਆਪਮਾਨਨਜਾਨੈ॥ਅਉਰਨਕੋਬਹੁਮਾਨਰਿਠਾਨੈ॥੬॥ਜੇਕੋ
 ਈਸਰਨਗਤਿਆਵੈ॥ਤਕੋਜਿਉਤਿਉਗਯਾਨਉਪਾਵੈ॥ਸਬਮਿਤਸੁਭਾਸੁਭਜਾਨੈ॥ਦਿ
 ਛਬਿਸਵਸਸਕਲਕੁਮਕੁਨੈ॥੧॥ਮਮਆਧੀਨਦੀਨਹੁਇਰਹੈ॥ਸਾਧਨਕੋਬਲਕਦੇ
 ਨਗਹੈ॥ਮੋਹੀਕੋਕਰਤਾਰਿਜਾਨੈ॥ਕਬਹੂੰਕੁਲਿਨਆਪਾਅਨੈ॥੨॥ਜਾਦਿਪਬੇਦਰੂਪਮੇ
 ਗਾਏ॥ਬਰਦਾਸੁਮਕੁਲਪੁਮਬਤਾਏ॥ਤੋਹੂੰਬਿਧਨਿਖੇਪਸਬਤਜੈ॥ਦਿਛਲਿਹਚੈਮਮਚ
 ਰਨਨਿਭਜੈ॥੩॥ਮੇਸੋਭਗਤਿਨਿਜਭਗਤਿਕਹਾਵੈ॥ਤਕੋਸੰਗਭਗਤਿਕੋਪਾਵੈ॥ਦੇਸਅਰੁਕ
 ਲਰਹਤਸੂਬਾਤਮਾ॥ਚਿਦਾਨੰਦਮੇਪ੍ਰਭਪ੍ਰਮਾਤਮਾ॥੪॥ਮੇਸੋਜਾਨਿਜਾਨਿਮੋਹਿਭੁਜੈ॥ਆ
 ਉਰੈਸਕਲਕਲਪਨਾਤਜੈ॥ਸੋਮੋਰੋਕਹੀਏਨਿਜਭਗਤਿ॥ਤਾਸੋਨਿਤਹੁਜੈਅਨਰਕਤਾ॥
 ੫॥ਅਰੁਜੈਮੇਸੋਮੋਹਿਨਜਾਨੈ॥ਆਤਿਅੰਤਿਪ੍ਰਤਿਕੋਠਾਨੈ॥ਲੈਕਰਿਮੋਸਕਲਪਰਹ
 ਪਰਿ

ਹੈ॥ ਤੇਜਨ ਮੋਹਿ ਆਪ ਬਸ ਕਰੈ॥ ੧੩॥ ਏਕੁ ਗਤ ਨ ਕੇ ਲਛ ਨ ਕਹੀਏ॥ ਮੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੁਤੇ ਤੇਲ ਹੀ
 ਏ॥ ਤਿਨ ਕੋ ਪਾਇ ਭੁਗਤਿ ਕੋ ਪਾਵੈ॥ ਭੁਗਤਿ ਪਾਇ ਮਮ ਚਰਨ ਨਿ ਆਵੈ॥ ੧੩॥ ਤਾ ਤੇ ਮੋਹਿ
 ਚਰੈ ਜੋ ਕੋਈ॥ ਮਮ ਸੀਤ ਨ ਕੇ ਸੇਵੈ ਸੇਈ॥ ਅਬ ਮੈ ਕਹੋ ਭੁਗਤਿ ਕੇ ਅੰਗਾ ਜਾ ਤੇ ਪਾਵੈ ਮੇ
 ਰੇ ਸੰਗਾ॥ ੧੪॥ ਮਮ ਪ੍ਰਤਮਾ ਮੇ ਮੋ ਕੋ ਭੁਜੈ॥ ਮਨ ਕ੍ਰਮ ਬਚਨ ਫਲਾ ਦਿਕਤ ਜੈ॥ ਹਿਤ ਸੋ ਦਰਸ
 ਪਰਸ ਪਰ ਚਰਚਾ॥ ਅਸਤੁ ਤਿ ਅਰੁ ਰੰਗੁ ਵਤਸ ਪ੍ਰਜਾ॥ ~~ਮੁਖ ਕਰੁਣੀ~~ ੧੫॥ ਮੇਰੀ ਕ੍ਰਿ
 ਬਾ ਬਿਖੈ ਅਤਿ ਸਰਧਾ॥ ਮੋ ਬਿਨ ਕਛੁ ਨ ਕਰੈ ਪਲੁ ਅਰਧਾ॥ ਮੇਰੇ ਜਨ ਮਕਰਮ ਗੁਨ ਗਾਵੈ
 ॥ ਸਦਾ ਨਿਰੰਤਰਿ ਮੋ ਕੋ ਧਿਆਵੈ॥ ੧੬॥ ਤਨ ਅਰੁ ਤਨ ਕੇ ਲਛੁ ਏ ਜੇਤੇ॥ ਮੋ ਕੋ ਸਕਲ ਸ
 ਮ੍ਰਪੈ ਤੇਤੇ॥ ਜਨਮਾ ਸਟ ਮੀ ਆਵਿ ਜੋ ਪਰਬਾ॥ ਬਹੁਤ ਉਛਾਹ ਕਰੈ ਤੇ ਸਰਬਾ॥ ੧੭॥ ਨਿਤਿ
 ਗਤਿ ਅਰੁ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਬਿਧਾ ਜਾ॥ ਮੰਦਰ ਰੂਪ ਬਹੁਤ ਬਿਧਿ ਸਾਜਾ॥ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਬਹੁ

ਬਿਪਿਰਰਚਾ॥ ਜਾਗਰੰਦਾਦਿ ਬਹੁਤ ਬਿਪਿਅਰਚਾ॥ ੧੮॥ ਮੇਸੇ ਬਹੁਤ ਭਾਂਤਿ ਉਛਾਯਾ
 ਸਬ ਪਰਬਦਿ ਸਬ ਬਿਪਿ ਨਿਰਬਾਯਾ॥ ਮਥੁਰਾਦਿ ਕਹਰਿ ਧਾਮ ਨਜਾਵੈ॥ ਬਹੁਤਿ ਭਾਂਤਿ
 ਕਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਬਛਾਵੈ॥ ੧੯॥ ਅਭਿਗਨੈ ਕੋ ਅਰਚਾਂ ਸਿਖਰਾਵੈ॥ ਠੋਰ ਠੋਰ ਪ੍ਰਤਮਾ ਜੁ ਪਰਾਵੈ॥
 ਬਹੁ ਬਿਪਿ ਕਰੈ॥ ਬਾਗੁ ਲਵ ਗੀ॥ ਕ੍ਰੀਤਾ ਬਾਨਸਹਿਤ ਚਿਤ੍ਰ ਸਾਰੀ॥ ੨੦॥ ਪੁਰਮੰਦਰ ਬ
 ਹੁ ਭਾਂਤਿ ਕਰਾਵੈ॥ ਜੋਹਰਿ॥ ਰੁਹਰਿ ਭਗਤ ਨਿਭਾਵੈ॥ ਆਪਮਾਂਹਿ ਜੋ ਸਕਤਿ ਨ ਹੋਈ॥ ਤੋਊ
 ਉਦਿ ਮਠਾਨੈ ਸੋਈ॥ ੨੧॥ ਬਹੁ ਬਿਪਿ ਮਹਿ ਮਾਕਰੈ ਕਰਾਵੈ॥ ਅਭਿਗਨਿ ਸੰਮਿਲਿ ਕਰੈ ਕ
 ਰਾਵੈ॥ ਮੰਦਰਾਦਿ ਬਹੁ ਭਾਂਤਿ ਬੁਝਾਰੈ॥ ਬਹੁ ਬਿਪਿ ਸਚੈ ਪੁਲਿ ਨਿਵਾਰੈ॥ ੨੨॥ ਚਿਤ੍ਰ ਬਿ
 ਚੰਤ ਚੋਕ ਬਿਸਤਰੈ॥ ਹੁਦੈ ਕਰਿ ਦਾਸ ਆਪਹੀ ਕਰੈ॥ ਮਾਨ ਰਹਤ ਕਛੁ ਭਿੰਨ ਨ ਜਾਨੈ॥ ਜੋਕ
 ਛੁਕਰੈ ਸੋ ਨਹੀ ਬਖਾਨੈ॥ ੨੩॥ ਮੋਕੈ ਕਰੈ ਆਰਤੀ ਜਾ ਸੋ॥ ਅਭਿਗਨ ਕਛੁ ਨਹੀ ਦੇਖੈ ਤਾ ਸੋ॥

ਮਮ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪ੍ਰੀਤ ਸੋਲੈ ਦੈ ॥ ਪ੍ਰੀਤ ਜੀ ਨ ਜੀਵਨ ਜੀਵੈ ॥ ੨੪ ॥ ਇਉਂ ਹੀ ਜਿਉ ਜਿਉ
 ਉਪਜੈ ਪ੍ਰੇਮ ॥ ਤਿਉ ਤਿਉ ਅਧਕ ਬਢਾਵੈ ਨੇ ਮਾਮ ਮਭਗਤ ਨਿਕੇਰੈ ॥ ਅਪੀਨਾ ਤਨਮ
 ਪਨ ਸੋ ਨਿਤ ਲੈ ਲੀਨਾ ॥ ੨੫ ॥ ਅਰੁ ਏਕਾਦਸ ਠੈਰ ਨਿਭ ਝਾਮ ਮਪ੍ਰਜਾ ਕਰਿ ਹਰੈ ॥ ਅਭੁ
 ਝਾਮ ਸੁਰਜਾ ਅਗ ਨਿਬਿ ਪ੍ਰਾਮ ਰੁਗਾਇ ॥ ਰੁਗਤ ਰੁਖਾ ਅਕਾਸ ਅਰੁ ਬਾਇ ॥ ੨੬ ॥ ਜ
 ਲਾ ਅਰੁ ਪਗਇ ॥ ਅਪਮੈਂ ਤਿਉ ਹੀ ਸਬ ਨਿਮਾਰਿ ਮਮ ਪ੍ਰਜਾਇ ਉਹੀ ॥ ਬਿਦਿਅਾ ਤਈ
 ਸੁਰਜ ਕੀ ਪ੍ਰਜਾ ਮੋਕੋ ਛੋਡਿ ਨ ਜਾਨੈ ਦੂਜਾ ॥ ੨੭ ॥ ਬਰਖਾਰਾ ਜਸ ਕਰਿ ਉਪਜਾਵੈ ॥ ਜਾਤ ਕੇ
 ਸੀਤ ਸਬ ਨਿਵਰਤਾਵੈ ॥ ਤਾਮ ਸਗ੍ਰੀਖ ਮਸਕਲ ਬਿਨਾ ਸੈ ॥ ਸਕਲ ਜਗਤ ਕੋ ਅਪ ਪ੍ਰਕਾ
 ਸੈ ॥ ੨੮ ॥ ਤਾਤੇ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਮਾ ਬਿਭੁੰਤਿ ॥ ਅਸੇ ਜਾਨ ਕਰੈ ਅਸਤੁ ਤਿ ॥ ਪਾਵਕ ਮਾਰਿ ਹੋ ਮੁਕਰਿ
 ਜਜੈ ॥ ਬਿਪ੍ਰਾਨਿ ਅਥਿਤ ਭਾਵ ਸੋਭ ਜੈ ॥ ੨੯ ॥ ਤਿਏ ਜਲਾਦਿ ਗਾਇ ਕੀ ਪ੍ਰਜਾ ॥ ਰੁਗਤ

੬੬

ਤਿਨਾਗੁ
 ਦਾਦੁ
 ਗਾਮੇਰੇ
 ਉਪਤਪਾ
 ਲਨਸਿਪਾ
 ਰਕਰਤਾ
 ਦੁਸੁਰਜ
 ਦੁਦਾਗਾ
 ੫੨

ਕੇਖਮੇਂ ਅਭਿਰਨ ਦੁਜਾ ॥ ਭੁਗਤ ਭੇਖ ਨਿਜ ਬੰਧਵ ਜਾਨੈ ॥ ਅਤਿ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਇ ਪੂਜਾ ਠਾਨੈ ॥ ੩ ॥
 ॥ ਜਿਉ ਆਪਨੇ ਬੰਧ ਸਬੰਧੀ ॥ ਤਿਨ ਸੋ ਪ੍ਰੀਤ ਸੰਬ ਨਿਹੈ ਬੰਧੀ ॥ ਤਿਨ ਕੋ ਬਹੁਤ ਭਾਂਤਿ ਕਰਿ ਸੇ
 ਵੈ ॥ ਤਨ ਮਨ ਪਨ ਨਿਸਚੈ ਕਰਿ ਦੇਵੈ ॥ ੩੧ ॥ ਤਿਉ ਹੀ ਭੁਗਤਿ ਆਪਨੇ ਭਾਈ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਾਨਿ ਕ
 ਰੈ ॥ ਅਪਿ ਕਾਈ ॥ ਤਨ ਮਨ ਪਨ ਸੋ ਪ੍ਰੀਤ ਬਢਾਵੈ ॥ ਜਿਨ ਤੇ ਮੇਰੇ ਭੇਦ ਹਿ ਪਾਵੈ ॥ ੩੨ ॥ ਪ੍ਰਿਦੈ
 ਆਕਾਸ ਪਿਆਨ ਸੋ ਸੇਵੈ ॥ ਸਬ ਆਧਾਰ ਪਵਨ ਚਿਤ ਦੇਵੈ ॥ ਜਲ ਕੋ ਜਲ ਅਰੁ ਫੁਲ ਫੁਲ
 ਦਿ ॥ ਭੂਧਰ ਨੀਪੂਜੈ ਮੰਤ੍ਰ ਦਿ ॥ ੩੩ ॥ ਭੋਜਨਿ ਸੋ ਨਿਜ ਦੇ ਹਰਿ ਭਜੈ ॥ ਜੋ ਬਿਚਿ ਅੰਤਰ
 ਇਸੇ ਤਜੈ ॥ ਸਭ ਭੂਤਨ ਮੇਂ ਮੋਕੇ ਜਾਨੈ ॥ ਸਮਦਰਸਨਾਇ ਹੁ ਪੂਜਾ ਠਾਨੈ ॥ ੩੪ ॥ ਇਨ ਸਬ ਠੇ
 ਰ ਨਿਪੂਜਾ ਕਰੈ ॥ ਮੇਰੇ ਰੂਪ ਪ੍ਰਿਦੈ ਮੰਧਰੈ ॥ ਰੂਪ ਚਤਰ ਭੂਜਾ ਆਇ ਪੁਰਾਗੀ ॥ ਸਿਯਾਮ ਸਰੀਰ
 ਖੀਤ ਬਰਧਾਗੀ ॥ ੩੫ ॥ ਸੀਸ ਮੁਕਟ ਸੁਭ ਕੁੰਡਲ ਕਰਣਾ ॥ ਕੋਸਤਕ ਆਦਿ ਬਹੁ ਬਿਧਿ

ਯੁੰ

॥ ३६ ॥ भुरगुगामेसोरुपसबनिमंयिपदै ॥ सावधानोइप्रीतबचादै ॥ ३६ ॥ जाधिपि ६१
 करैरूपसबगगाजपतपटासदइआसूतजगा ॥ मेरेगेति करैसैकरै ॥ मे
 धिनुआउरगिदै नजयै ॥ ३७ ॥ इनसायननिकरैनेकै ॥ प्रेमभगतममपदै
 सै ॥ ऐसायनकरतेबहुभुंति ॥ साधमिलापरोइदिनगाते ॥ ३८ ॥ तिनतेमेसी
 नुगतहिपादै ॥ जातेगमानुगतउरआदै ॥ तांतेगमानुगतकोकरा ॥ ऐकभुग
 तबुवसागरतार ॥ ३९ ॥ तांतेभुगतनसोरितलादै ॥ जिनतेमेगीभुगतहिपादै
 ॥ तिनकेबनिजभुगतकोनिता ॥ कबहुआउरनआदैचि ॥ ४० ॥ मेँउनकोमेरेते
 ॥ मेँसोबेदनजानैको ॥ जेकहुकरैकरैमेँसै ॥ जाँदिपमेरेमननहीरो ॥
 ४१ ॥ मोरिमिलनकोऐकउपाइआ ॥ बपुधिपिषेजत ॥ अउरनपाइआ ॥ साय

ਸੰਗਮਿਲ ਭਗਤ ਹਿਕਰੇ। ਸੋਈ ਏਕ ਜਗਤ ਜਲ ਤਰੈ। ੪੩॥ ਭਗਤ ਨਿਬਿਨ ਭਗਤ ਨ
ਹੀ ਪਾਵੈ। ਭਗਤ ਬਿਨ ਨਹਿ ਮੋਮੈ ਆਵੈ। ਮੋਮਾ ਏ ਬਿਨ ਜਹ ਜਹ ਜਾਈ। ਤਹ ਤਹ ਕਾਲ
ਨਿਰੰਤਰਿ ਖਾਈ। ੪੩॥ ਇਹ ਅਤਿ ਗੋਪਮ ਤੈ ਮੇਰੇ। ਅਰੁ ਮੇਰੇ ਅਪੀਨ ਚਿਤ ਪੈ ਤੇਰੇ।
ਤਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਤੇ ਸੋ ਕਹਿਓ। ਆਗੈ ਕਛੂ ਕਹ ਬੇਨਹੀ ਗਹਿਓ। ੪੪॥ ਦੋਹਰਾ। ਬਹੁ ਤਿਰੇ
ਪਾਪ ਪਨੇ ਮਤੇ ਕਹੋ ਤੇਰਿ ਸਮਝਾਈ। ਜਾ ਤੇ ਛੂਟੈ ਜਗਤ ਭੈ ਮੈਂ ਰਹੈ ਸਮਾਈ। ੪੫॥
ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਭਾਗਵਤੇ ਮਹਾਂ ਪੁਰਾਣੇ ਏਕਾਦਸ ਸਕੰਦ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਾਗਵਾਨ ਉਪਦ੍ਰਸੰ ਬਾਦੇ ਭਾਖਾਈ
ਕਾ ਪ੍ਰੰਏਕਾਦਸ ਮੋਘਾਈ। ੧੧॥ ਸ੍ਰੀ ਭਾਗਵਾਨੇ ਦਾਦਾ ਚੋਪਈ। ਉਪਦ੍ਰਸ ਤੋ ਗੋਪ ਸੁਨਿ ਮੇਰੇ।
ਪਾਵੈ ਮੋਰਿ ਮਿਟੈ ਭਵ ਤੇਰੇ। ਆਪ ਮਿਲ ਨ ਕੋਪ ਬਥਾਉਂ। ਅਭਿਰੈ ਸਕਲ ਕੁਪ ਬਦਿ ਖਾਉਂ। ੧॥
ਜੇਗ ਕਹੀ ਜੈ ਅਸਟ ਪ੍ਰਕਾਰਾ। ਸਾਖ ਪ੍ਰਿਤ ਅਰੁ ਪ੍ਰਭਾ ਬਿਚਾਰਾ। ਬਹੁ ਬਿਪਿ ਬਰਣ ਅਸਮ

ਪਰਮਾਸਕਲਾਤਿਅਗਹੋਵੈਨਿਹਕਰਮਾ॥੨॥ਬੇਦਅਦਿਕਬਹੁਬਿਦਿਅਪਾਠਾਜਹਾਲਰੇ
 ਹੈਤਪਅਤਿਕਾਠਾਹੋਮਜਗਸਰਬਾਪੀਕੁਪਾਇਛਿਅਦਾਨਸਮੇਅਨੁਰੂਪਾ॥੩॥ਏਕਾਦ
 ਸੀਅਦਿਬਤਹੈਜੇਤੇ।ਗੁਪਤਮੰਤਰਮੇਰੇਹੈਤੇਤੇ।ਮਮਪਤਮਾਪੂਜਾਅਚਰਣਾ।ਤੀਰਥਮ
 ਟਨਿਨੇਮਯਮਕਰਣਾ॥੪॥ਅਉਰਸੋਸਮਦਮਾਦਕਜੇਤੇ।ਸਾਧਨਸਕਲਮੁਕਤਿਕੇਤੇਤੇ
 ਇਨਸਬਯਨਿਤੇਮੋਹਿਨਪਾਵੈ।ਸਾਧੁਜਲਪਲਮਾਹਿਮਿਲਾਵੈ॥੫॥ਉਨਤੇਮਨਕੋਸੀਗਿਨਛੂ
 ਟੈ।ਮਮਚਰਨਨਸੋਚਿਤਨਚਹੂਟੈ।ਤਾਂਤੇਮੋਹਿਨਪਾਵੈਉਨਤੇਪਾਵੈਬਚਨਸਾਧਕੇਸੁਨਿਤੇ
 ॥੬॥ਸਾਧੁਮੇਸੇਬਚਨਸੁਨਾਵੈ।ਸੰਤਮਿਤਸੁਖਦੁਖਜਲਵੈ।ਸਾਗਾਸਾਰਕਾਲਨਿਹਕਾਲ
 ॥ਸਾਧਦਿਖਾਵੈਸਬਤਤਕਾਲਾ॥੭॥ਸਬਤੇਮਨਕੋਸੀਗਮਿਟਾਵੈ।ਮੇਰੇਚਰਨਕਵਲਲਪਟਾਵੈ
 ॥ਮੇਸੀਬਿਧਿਭੁਵਸਾਗਰਤਾਰੈ।ਮੇਰੇਜਨਤਤਕਾਲਉਧਾਰੈ॥੮॥ਜੇਤੇਤਰੇਤਰੇਗੇਜੇਤੇ।ਅਰੁ

ਅਥਹੁੰਤਰਤੋਏਕੇਤੋ। ਤੇਸਬਸਾਪਸੀਗਿਤੇਜਾਨੋ। ਦੂਜਉਅਉਰਉਪਾਵਨਮਾਨੋ। ੮। ਖਗ
 ਮਿਗਜਾਤਪਾਨਅਸੁਰਾਦਿਕਾ। ਚਾਰਨਸਿਪਨਗਗੁਯਾਦਿਕਾ। ਅਪਸਰਬਿਦਿਅਪ
 ਰਗੰਧਰਬਾ। ਜਿਨਿਜਿਨਿਪਾਇਓਤੇਤੇਸਰਬਾ। ੧੦। ਥੈਂਸਸੁਦਾਅੰਤਜਅਰੁਨਾਰੀ। ਬਹੁ
 ਰਾਜਸਤਾਮਸਾਅਪਿਕਾਰੀ। ਜੁਗਿਜੁਗਿਜੇਸਤਸੰਗਤਿਅਾਏ। ਤਿਨਹੀਤਿਨਮੇਰੇਪਦਪ
 ਏ। ੧੧। ਬਿਤਾਸੁਰਬਿਰਖਪਰਬਾਬਾਨ। ਬਲਪਾਰਿਲਾਦਿਬਭੀਛਨਜਾਨਾ। ਮੇਇਸੁਰਾਦਿ
 ਰੀਛਹਨਵੰਤਾ। ਗਜਅਰੁਗੀਪਥਿਅਾਪਿਅਪਵੰਤਾ। ੧੨। ਤੁਲਾਧਾਰਕੁਬਜਾਬਿਜਗੇ
 ਪੀ। ਧਰਮਨਕੀਸੰਵਾਜੇਨਿਲੇਪੀ। ਜਗਿਵੰਤਬਿਪ੍ਰਾਨਿਕੀਬਨਿਤਾ। ਪੁਰਖਨਿਕੀਕੀਨੀਅ
 ਪਿਮਨਤਾ। ੧੩। ਅਉਰਅਨੇਕਕਹਾਂਲੋਕਹੀਏ। ਕਹਤਕਹਤਕਹੁੰਅੰਤਨਲਹੀਏ। ਤਿਨਕ
 ਛੁਬਿਦਿਅਾਬੇਦਨਜਾਨੋ। ਸਾਂਖਅਰੁਜੋਗਨਹੀਪਰਿਚਾਨੋ। ੧੪। ਜਪਤਪਬਤਜਗਿ

॥ ਗਦਿ ਨ ਕੀਨੇ ॥ ਅਉਰੋ ਧਰਮ ਨ ਕੋਈ ਚੀਨੇ ॥ ਪਰੁ ਜੋ ਸਾਧ ਸੰਗ ਤਿਨ ਪਾਏ ॥ ਤੇ ਸਬ ਮੇਰੇ ਚ
 ਰਨ ਨਿ ਆਏ ॥ ੧੫ ॥ ਅਰੁ ਤੂੰ ਉਧਵਾਇ ਉਮਤ ਜਾਨੈ ॥ ਤਿਨ ਕੋ ਸੰਗ ਤਿ ਮੇਰੀ ਮਾਨੈ ॥ ਉਧਵ
 ਸੰਤ ਅਰੁ ਮੇਂ ਦਇ ਨਾਹੀ ॥ ਮੇਰੇ ਸੰਤ ਨ ਕੇ ਉਰ ਮਾਂਹੀ ॥ ੧੬ ॥ ਕੇਨੂੰ ਮਿਲੋਂ ਪਾਰਿ ਕੈ ਤਨ ਕਉ ॥
 ਮਿਲਿ ਕਰਿ ਸੋਧੋ ਤਿਨ ਕੇ ਮਨ ਕਉ ॥ ਅੇਸੀ ਬਿਧਿ ਦੇ ਕਨਕੋਂ ਤਾਰੋਂ ॥ ਏਕ ਨ ਸਾਧ ਰੂਪ ਉਪਾਰੋਂ ॥ ੧੭ ॥
 ਸਾਧ ਨਿਹਾਇ ਮਨ ਕੇ ਮਲ ਹਰੋਂ ॥ ਤਾਂ ਮਨੁ ਅਪਨੇ ਚਰਨ ਨਿਧਰੋਂ ॥ ਅੇਸੀ ਬਿਧਿ ਤਿਨ ਕੋਂ ਉਪਾਰੋਂ ॥ ਜਿ
 ਹਤਾਰੋਂ ਤਿਹ ਮੇਂ ਹੀ ਤਾਰੋਂ ॥ ੧੮ ॥ ਸਾਧ ਸੰਗੁ ਸੋ ਮੇਰੇ ਸੰਗੁ ॥ ਸਾਧ ਸਕਲ ਹੈ ਮੇਰੇ ਅੰਗੁ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਦੋ ਉ
 ਸਾਧ ਸੰਗ ਜਾਨੈ ॥ ਕੈ ਤੋ ਦੋ ਉ ਮੇਰੇ ਮਾਨੈ ॥ ਗੋਪੀ ਗਾਇ ਬਿਛ ਨਗ ਨਾਗਾ ॥ ਅਉਰੋ ਮੁਢ ਬੁਧਿ ਬਡ
 ਭਾਗਾ ॥ ੧੯ ॥ ਮਮ ਸਤ ਸੰਗ ਪੇਮ ਤਿਨ ਬਾਢਿਓ ॥ ਕਾਵਭਗ ਤਿ ਮੇਰੇ ਆਗਧਿਓ ॥ ਅਉਰ ਕਛੁ
 ਸਾਧਨ ਨਾਹ ਜਾਨਿਓ ॥ ਅਰੁ ਨਹਿ ਬਹੁ ਪਪਹਿ ਚਾਨਿਓ ॥ ੨੦ ॥ ਪਰੁ ਤਿਨ ਕੋ ਹਿਤ ਮੇਰੇ ਸੰਗੁ ਇਓ

॥ ਤਾਂ ਤੇ ਸਬ ਮਨ ਕੋ ਮਲ ਗਾਇਓ ॥ ਸਮ ਹੀ ਬਿਨ ਤਿਨ ਮੋ ਕੋ ਪਾਇਓ ॥ ਅਤੇ ਅਪਾਰ ਭਵ ਦੁਖ ਮਿਟਾਇ
 ਓ ॥ ੨੧ ॥ ਜਾ ਕੋ ਜੋ ਗਸਾ ਖਿਬੂਤ ਦਾਨਾ ॥ ਜਗਿ ਬੇਦ ਬਿਦਿ ॥ ਬਿਪਿਨ ਨਾ ॥ ਕਰਿ ਸੀਨਿ ॥ ਅਸੁ ਬ
 ਹੁਤ ਦੁਖ ਸਹੈ ॥ ਤੇਊ ਮੋ ਕੋ ਕਦੇ ਨ ਲਹੈ ॥ ਮੋ ਕੋ ਤਿਨ ਸੁਖ ਹੀ ਮੇਂ ਪਾਇਓ ॥ ਜੇ ਕੇਵਲ ਮਨੁ ਮੋ ਸੋ ਲਾਇ
 ਓ ॥ ੨੨ ॥ ਰਾਮ ਸਹਿਤ ਮੁਹਿ ਪਾਇਓ ਜਬ ਹੀ ॥ ਚਲੈ ਅਰੁ ਰਾਮ ਧਰੀ ਤਬ ਹੀ ॥ ਤਬ ਤੇ ਗੋਪੀ ਮੇਰੈ
 ਹੇਤਾ ॥ ਪਾਇ ਮੁਰ ਛਾ ਕੁਈ ਅਚੇਤਾ ॥ ੨੩ ॥ ਬਹੁ ਰਿਓ ਸਮਝ ਮਹਾਂ ਦੁਖ ਪਾਵੈ ॥ ਨਿਸਬਾ ਸੁਰ
 ਮ ਮਚ ਗਨਿ ਯਾਵੈ ॥ ਮੋਹਿ ਛੋਰਿ ਸਬ ਦੁਖ ਮੇਂ ਦੇਖੈ ॥ ਲੋਕ ਬੇਦ ਕੁਲ ਕਛੂ ਨ ਲੇਖੈ ॥ ੨੪ ॥ ਜੋ ਨਿ
 ਸਮੋ ਸੰਗ ਪਲ ਸੀਬੀ ਤੇ ॥ ਤੇਈ ਤਿਨ ਕੋ ਕਲਪ ਬਿਤੀ ਤੇ ॥ ਮੇਰੇ ਗੁਣ ਨਿ ਸੁਣੈ ਅਰੁ ਗਾਵੈ ॥ ਲੀ
 ਲਾਰੂ ਪਾਉਦੈ ਮੇਂ ਧਿਆਵੈ ॥ ੨੫ ॥ ਕਬਹੂੰ ਬਿਰਹ ਮਹਾਂ ਦੁਖ ਪਾਵੈ ॥ ਕਬਹੂੰ ਤਪੈ ਦਸੈ ਦਿਸ ਪਾ
 ਵੈ ॥ ਕਬਹੂੰ ਪਾਣ ਤਜਣ ਕੀਭਖਿ ॥ ਮਮਦਰਸਨ ਅਸਾ ਤੇ ਰਖੈ ॥ ੨੬ ॥ ਨੀਦ ਕੂਖਾ ਤਿਨ ਸਕ

ਲਗਵਾਈ॥ ਅੰ ਰਦੇਹਗੁਨਰਹਿ ਓਨਰਾਈ॥ ਤਿਨਕੇਦੁਖਤੇਈਪੈਜਾਨੈ॥ ਕੈਮੇਤੀਜੋਕਹਾਬਖਾਨੈ ੧੦
 ॥੨॥ ਬਿਰਹਪਰਚੰਡਅਨਲਅਧਕਾਰਾ॥ ਸਕਲਬਿਕਾਰਭਏਜਰਛਾਰਾ॥ ਪੇਮਪਵਾਹਸਕਲ
 ਮਲਛਾਲੇ॥ ਯੋਮੋਬਿਚਿਕੇਅੰਤਰਟਾਲੈ॥ ੨੮॥ ਤਬਇਹਉਪਜੀਪੰਮਅਨੁਪਾ॥ ਭੂਲੀਆ
 ਪਭਈਮਮਰੂਪਾ॥ ਜਿਉਜੋਗੇਸੁਰਬੰਮਯਾਵੈ॥ ਦੁਕਰਿਬੰਮਆਪਬਿਸਰਾਵੈ॥ ੨੯॥ ਅਰੁਜਿ
 ਉਸਰਤਾਸਿੰਧਸਮਾਵੈ॥ ਨਾਮਰੂਪਕੈਰੇਦਗਵਾਵੈ॥ ਤਿਉਦੈਰੁਈਰੂਪਸਰੁਮੇਰੈ॥ ਦੁਵੈ
 ਤੁਰਾਵਕਦੂਰਹਿਓਨਰੇਰੈ॥ ੩੦॥ ਪਾਪਜੋਨਿਅਬਲਾਤੇਸਾਗੀ॥ ਅਰੁਸੁਤਿਮਿਰਜਾਦਾ
 ਗੀ॥ ਨਿਜਪਾਤੰਛੋਡਿਕੀਓਬਿਭੁਚਾਰਾ॥ ਅਰੁਤਿਨਮੋਕੋਜਾਮੋਜਾਗਾ॥ ੩੧॥ ਬੰਮਭਾਵਕਬ
 ਓਨਹਿਜਾਨਿਯੋ॥ ਨਿਤਪਰਪੁਰਖਮੋਰਿਤਿਨਮਾਯੋ॥ ਪਰੁਤੰਓਭਵਸਿੰਧੀਮਟਾਇਓ॥ ਸਤੰਸ ੧੬
 ਹੰਸਇਮਮਪਦਪਾਇਓ॥ ੩੨॥ ਤਾਂਤੇਸੁਨਿਉਪਵਬਭਾਰਾ॥ ਲੋਕਬੇਦਸਭਕੋਕਾਰਿਤਿਅ

ਗਾ॥ ਜੋ ਪੈਸੁ ਨਿਓ ਸੁਨ ਨਿਕੋ ਜੋਈ॥ ਪਵਿਰਤ ਨਿਵਿਰਤ ਜੋ ਕਛੁ ਹੋਈ॥ ੩੩॥ ਸਭ ਤਜਿਏ ਕਸ
 ਰਨ ਮਮ ਆਵੈ॥ ਦਮੋਤ ਭਾਵ ਮਨ ਤੇ ਬਿਸਰਾਵੈ॥ ਜਹਾਂ ਤਹਾਂ ਮਮ ਰੂਪ ਹਿੰਦੇਖੀ॥ ਮਾਪਾ ਪਰਕ
 ਛੁਅਉ ਰਨ ਲੇਖੀ॥ ੩੪॥ ਮੇ ਸੋਧੈ ਕਾਰਿ ਮੋ ਕੋ ਪੈ॥ ਜਾਂ ਤੇ ਜਨ ਮਥਹੁ ਰਿਨ ਹਿੰਦੇਖੀ॥ ਯਿਉ
 ਰਿਜੀਥਾਣੀ ਬਿਸਤਰੀ॥ ਤਬ ਉਧਵਾਅ ਸੰਕਾਰੀ॥ ੩੫॥ ਉਧਵ ਉਵਾਚਾ॥ ਪਭਤੁ ਮਤਿ ਆ
 ਗਬਦ ਕੋ ਕਹਿਓ॥ ਸੋ ਮੇਰੇ ਉਰ ਸੰਸਾਰ ਹਿੰਦੇਖੀ॥ ਤੁਮਰੀ ਆਗਿਆ ਬੇਦ ਕਹਾਵੈ॥ ਤਾਂ ਹਿਛੋਰਿ ਕੈ
 ਸੇ ਸੁਖ ਪਾਵੈ॥ ੩੬॥ ਤੁਮਹੀ ਸੁਤਿ ਮੈਂ ਕਰਣੇ ਭਾਖੀ॥ ਤੁਮਹੀ ਯੀਹ ਦੂਰਿ ਕਾਰਿ ਨਾਖੀ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਮ
 ਨੁਭਰ ਮਤ ਹੋ ਮੇਰੇ॥ ਥਿਰੁ ਕੀਜੈ ਅਪਨੈ ਜਨ ਕੇਰੇ॥ ੩੭॥ ਕੀਧੈ ਸਤਿ ਕੀਧੈ ਦੇਵਾ॥ ਤਾਂ ਕੋ ਮੋ
 ਹਿ ਬਤਾਵਹੁ ਭੇਵਾ॥ ਤਬ ਗੋਪਾਲ ਬਚਨ ਉਚਾਰੇ॥ ਜਿਉਰ ਵਿਉਦੈ ਮਧਿ ਅੰਧਿਆਰੇ॥ ੩੮
 ॥ ਸੀਭਿਗਵਾਨੇ ਵਾਚਾ॥ ਉਧਵ ਅਬ ਸੁਨਿਉ ਤੁਮਗਯਾਨਾ॥ ਜਾਂ ਤੇ ਤੁਵਛੁਟੈ ਕੁਮਨ ਨਾਪਿਥਮ

ਹਿਆਪਨਿਰੰਜਨਏਕਾਅਰਕਛੂਨਹਿਉਤੋਅਨੇਕਾ॥ ੩੯॥ ਬਹੁਰਿਕੀਓਮਯਾਬਿਸਤਾਰਾ
 ਰਾਇਓਦੇਹਬਹੁਅਨਿਕਪਕਾਰਾ॥ ਤਮੈਂਆਪਪਵੇਸਾਕੀਓਪਣਅਰੁਸਬਦਸੰਗਿਕਰਿ
 ਲੀਓ॥ ੪੦॥ ਸੋਤੋਸਬਦਚੱਕਾਯਾਰਾ॥ ਪਰਾਨਮਕੀਨੋਅੰਗਾਰਾ॥ ਮਨਪੂਰਕਪਸੰਤੀਨਮਾ
 ਚੱਕਾਬਿਸੁੱਧਮੱਧਿਮਾਧਾਮਾ॥ ੪੧॥ ਬਹੁਰਪਗਟਬੈਖਰੀਬਾਨੀ॥ ਜੇਇਹਲੋਕਅਰੁਬੇਦ
 ਬਖਾਨੀ॥ ਸੂਰਲਗਮਾਤਰਾਅਛਰਜੇਤੇ॥ ਨਾਨਭਾਂਤਿਬਿਸਤਾਰੇਤੇ॥ ੪੨॥ ਲੋਕਮਾਰਿਓ
 ਰੈਬਿਸਤਾਰੇ॥ ਬੇਦਮਾਰਿਤਿਸਠਹੈਸਾਰੇ॥ ਪਰੁਤਿਨਕੋਬਹੁਬਿਧਿਬਿਸਤਾਰਾ॥ ਜਾਕੋਕੋ
 ਈਲਹੈਨਪਾਰਾ॥ ੪੩॥ ਜੈਸੇਅਨਲਕਾਠਮਬਕਾਢਿਓ॥ ਈਧਨਪਵਨਸੰਗਬਹੁਬਾਢਿ
 ਓ॥ ਇਉਮਮਬਾਨੀਕੋਬਿਸਤਾਰਾ॥ ਜਾਤੇਪਗਟਓਸਕਲਪਸਾਰਾ॥ ੪੪॥ ਇਹਬਿਸਤਾਰਸ
 ਬਦਿਕੋਸਾਰੇ॥ ਜਾਮੈਂਚੇਤਨਰੂਪਹਮਾਰੇ॥ ਇਵੀਉਪਜੀਦਸਪਕਾਰਾ॥ ਸੁਤਰਮਨਬੁਧਿਚਿਤ

ਅਹੰਕਾਰਾ॥੪੫॥ਸਤਰਜਤਮਮਾਇਯਾਗੁਨਜਾਨੋ॥ਸਭਬਿਸਤਾਰਤਿਹਨਕੋਮਾਨੋ॥ਜੋਅਦ
 ਮੇਤਏਕਲਿਰਧਾਰਾ॥ਤਿਨਕੀਨੋਮਾਯਾਬਿਸਤਾਰਾ॥੪੬॥ਤਿਨਮੈਬਹੁਤਭਾਂਤਿਆਭਾਸਿ
 ਓ॥ਉਤਮਮਧਮਨੀਚਪਰਕਾਸਿਓ॥ਬਿਧੰਨਖੇਪਤਾਂਤੋਕਰਿਲਏ॥ਸੁਖਦੁਖਦਵੈਤਿਨਕੇਫ
 ਲਭਏ॥੪੭॥ਇਹਸੰਸਾਰਏਕਤੇਅੰਸੇਏਕਬੀਜਤੇਬਹੁਬਨਜੈਸੇ॥ਤਾਂਤੇਏਸਬਏਕਾ
 ਧਾਰਾ॥ਅਰੁਏਕਹਿਕੋਸਕਲਪਸਾਰਾ॥੪੮॥ਜੈਸੇਬਸਤੰਤਮੈਇਹੋਈ॥ਓਤਪੋਤਦੂਜੇ
 ਨਹਿਕੋਈ॥ਅੰਸੇਇਹਕੁਵਤਰਪੈਏਕੈ॥ਦਵੈਫਲਫੂਲਅਰੁਸਾਖਅਨੇਕੈ॥੪੯॥ਇ
 ਹਸਭਮਮਚੇਤਨਆਧਾਰਾ॥ਪਰੁਤੰਤੰਚੇਤਨਤੇਨਿਆਰਾ॥ਸੋਚੇਤਨਪੈਮੇਰੋਅੰਸਾ॥ਯਮੈਂਭੂ
 ਲਿਨਆਨੋਸੰਸਾ॥੫੦॥ਯਹਸੰਸਾਰਬਿਛੁਰੈਜੈਸੋਮੈਂਭਾਖਤਹੋਮੁਨੀਏਤੈਸੋਪਾਪਅਰੁਪੁੰ
 ਨਬੀਜਿਦਵੈਜਾਕੈ॥ਮੂਲਅਪੁਰਬਸਨਾਤਾਕੈ॥੫੧॥ਆਦਹਿਕੇਤੈਗੁਣਤੈਸਾਖਾ॥ਤਿ

ਨਕੇਪੰਚਰੂਤਪ੍ਰਸਾਖਾਉਪਸਾਖਾਮਨਅਰੁਇੰਦ੍ਰੀਏਦਸਾਸਬਦਾਦਿਕਸਰਬੇਪੰਚੋਰਸ
 43 ਕਠਮਰੁਬਾਤਪਿਤਤ੍ਰੈਬਲਕਲਾਸੁਖਮਰੁਦਖਪ੍ਰਗਟਏਦਵੈਛਲਾਤਮੰਦ੍ਰੈਪੰਖੀਕੋਬ
 ਸਾਪ੍ਰਮਾਤਮਾਮਰੁਮਾਤਮਪ੍ਰਸਾਖਾ॥੫੩॥ਜੇਮੂਰਖਯਾਭੇਦਨਜਾਨੈ।ਤੇਬਹੁਭਾਂਤਿਬੇਦਬਿ
 ਧਿਨਾਨੈ।ਤਿਨਤੇਰੋਵੈਬਹੁਬਿਧਿਬੰਧਾ।ਜੁਗਿਜੁਗਿਦੁਖਪਾਵੈਤੇਅੰਧਾ॥੫੪॥ਜੋਇਹਦੇ
 ਹਬਿਛਕਾਰਿਜਾਨੈ।ਆਪਹਿਪੰਛੀਨਿਅਰੋਮਾਨੈ।ਬੇਦਮਿੰਮ੍ਰਿਤਿਸਭਮਾਯਾਦੇਖੈ।ਸਕਲ
 ਅਤੀਤਆਪਕੋਲੇਖੈ॥੫੫॥ਤਬਇਹਬਿਪਨਖੇਪਛੁਟਕਾਵੈ।ਸੁਖਮਰੁਦਖਕੇਨਿਕਟਿਨ
 ਆਵੈ।ਸਕਲਮਾਹਿਮਾਪਤਿਕੋਮਾਨੈ।ਭੇਦਦੇਹਕ੍ਰਿਤਮਾਯਾਜਾਨੈ॥੫੬॥ਚੇਤਨਸਕਤਿਬ
 ਹਮਕਰਿਲੇਖੈ।ਅੰਗਸਕਲਮਾਯਾਕਾਰਿਦੇਖੈ।ਪਰੁਇਹਸਕਲਭੇਦਤਬਪਾਵੈ।ਜਬਸ
 ਤਿਗੁਰਕੀਸਰਨਹਿਆਵੈ॥੫੭॥ਸਾਤਿਗੁਰਬਿਨਾਨਪਾਵੈਕੋਈ।ਬਹੁਮਾਦਿਕਭਾਵੈਸੋ

ਹੋਈ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਗੁਰਕੀ ਸਰਣ ਹਿਆਵੈ॥ ਦਿਛਿਉ ਪਾਸ ਨ ਕੁਗਤਿ ਬਢਾਵੈ॥ ੫੮॥ ਗੁਰਸੇਵ
 ਕੇ ਮੇਸੋ ਸੁਭਾਵਾ॥ ਜਾਂ ਤੇ ਉਪਜੈ ਮੇਰੋ ਭਾਵਾ॥ ਗੁਰਸੇਵਾ ਤੇ ਪਵੈ ਭਗਤ॥ ਗੁਰਸੇਵਾ ਤੇ ਸਕਲਾ ਬਿ
 ਰਕਤਿ॥ ੫੯॥ ਗੁਰਸੇਵਾ ਤੇ ਗਯਾਨ ਹਿਲੈ॥ ਗੁਰਸੇਵਾ ਤੇ ਕਰਮ ਹਿਟੈ॥ ਗੁਰਸੇਵਾ ਤੇ ਪ
 ਮ ਪ੍ਰਕਾਸਾ॥ ਗੁਰਸੇਵਾ ਮਮ ਚਰਨ ਨਿਵਾਸਾ॥ ੬੦॥ ਮੋਰਿ ਮਿਲ ਨ ਕੋਇ ਹੈ ਉਪਾਇ॥ ਗੁਰਸੇ
 ਵਾ ਬਿਨੁ ਅਵਰ ਨ ਕਾਇ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਗੁਰਕੀ ਸਰਣ ਹਿਆਵੈ॥ ਤਨੁ ਪਨ ਮਨ ਸੋ ਹੋਤ ਲਗਾਵੈ॥ ੬
 ੧॥ ਤਾਂ ਤੇ ਉਪਜੈ ਗਯਾਨ ਕੁਠਾਰਾ॥ ਸਭੁ ਫਲ ਸਨ ਕੋ ਕਾਟ ਨਹਾਰਾ॥ ਤ੍ਰਿਗੁਣ ਲਿੰਗ ਸਰੀਰ ਉਪਾਧ
 ਸੋ ਆਤਮ ਕੋ ਲਾਗੀ ਬਿਆਧਾ॥ ੬੨॥ ਗਯਾਨ ਕੁਠਾਰ ਸਕਲ ਸੋਹਰੈ॥ ਯਾ ਬਿਧਿ ਆਤਮ ਨਿ
 ਰਮਲ ਕਰੈ॥ ਪੀਛੈ ਗਯਾਨ ਪਾਨ ਸਭੁ ਤਿਆਗੈ॥ ਨਿਸਾਦਿ ਨ ਏਕ ਬਹਮ ਅਨੁਗਰੈ॥ ੬੩॥
 ਤਬ ਸੋ ਬਹਮ ਹਿਮਾ ਹਿ ਸੁਮਾਵੈ॥ ਬਹੁ ਰਿਓ ਜਗਤ ਜਨ ਮਨ ਹੀਆਵੈ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਮ ਸਭ ਸਾਧ

ਨਤਿਆਗੋ॥ ਨਿਸਦਿਨੁ ਏਕੁ ਬਹਮਾ ਅਨੁਗਾਰੋ॥ ੬੪॥ ਏਹੁ ਗਾਇਹੁ ਉਪਵਤੋ ਸੋ ਕਹਿਓ ਭੁਵ
 ਮੋਚਨ ਮਮਗਯਾਨਾ॥ ਅਬ ਬਹੁ ਰਿਓ ਸਾਧਨ ਸਹਤ ਭੁਖੋ ਪਰਮਾਨਿਧਾਨਾ॥ ੬੫॥ ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਭੁਗ
 ਵਤੇ ਮਹਾਂ ਪੁਰਾਣੇ ਏਕਾਦਸ ਸਕੰਧੇ ਸ੍ਰੀ ਭੁਗਵਾਨ ਉਪਵਸੰਥਾ ਦੇ ਭੁਖਾ ਅੰਦਾ ਅਦ ਸੋਧਾਇ
 ੧੨॥ ਸ੍ਰੀ ਭੁਗਵਾਨੋ ਵਾਚਾ ਚੌਪਈ॥ ਸੁਨਿ ਉਪਵਾ ਅਬ ਪਰਮਗਯਾਨਾ॥ ਯਾਂ ਤੇ ਪਾਵੈ ਪਰਮਾਨਿਧ
 ਨਾ॥ ਜਾਂ ਤੇ ਗਯਾਨ ਹੋਇ ਸੋ ਕਹੋ॥ ਯਾ ਬਿਧਿ ਤੁਵਾ ਅਗਯਾਨ ਹਿਦਹੋ॥ ੧॥ ਸਾਂਤ ਕਰਾਜ ਸਤ ਮਸ
 ਜੇਠੈ॥ ਉਪਵਤੇ ਗੁਣ ਮਾਯਾ ਕੇ ਹੈ॥ ਸੁਖ ਦੁਖ ਸਭ ਤਿਨ ਕੇ ਹੀ ਜਾਨੈ॥ ਤਿਨ ਤੇ ਪਰੈ ਅਤਮਾ ਮਨੈ॥
 ੨॥ ਤਾਂ ਤੇ ਨਰ ਸਾਂਤ ਕਰੇ ਗਾਏ॥ ਸਾਂਤ ਕਰਿ ਰਜਤ ਮਕੋਦਹੈ॥ ਪੀਛੈ ਬਹਮਾ ਹਿ ਬਿਰੁਹੇਈ
 ॥ ਸਾਂਤ ਕਉ ਤਬ ਤਿਆਗੈ ਸੋਈ॥ ੩॥ ਅੰਧੇ ਸੀ ਬਿਧਿ ਤੀਨੋ ਗੁਣ ਦਹੈ॥ ਤਬ ਪੈ ਬਹਮ ਬਹਮ ਮੇਰੈ
 ॥ ਜਿਉ ਜਿਉ ਪੈ ਸਾਂਤ ਕਾ ਧਕਾਰਾ॥ ਤਿਉ ਤਿਉ ਪ੍ਰੇਮ ਭੁਗਾਤਿ ਬਿਸਤਾਰਾ॥ ਸਕਲ ਬਸਤ ਸਾਂਤ

ਕਜਬਭਜੈ॥ ਤਬਹੀਸਾਂਤਕਕੇਗੁਣਉਪਜੈ॥ ਸਾਂਤਕਜਿਉਜਿਉਤਿਉਤਿਭੰਗਾਤਿ॥ ਤਿਉਹੀਤਿਉ
ਆਨਤੋਬਿਕਾਤਿ॥ ੫॥ ਤਬਰਜਤਮਦੋਉਮਿਟਿਜਾਵੈ॥ ਤਾਂਤੇਤਿਨਕੇਗੁਣਨਹਿਆਵੈ॥ ਹਰਖਅ
ਰੁਸੋਕਮਾਨਅਪਮਾਨ॥ ਨਿੰਦਾਅਲਸਗਰਬਗੁਮਾਨ॥ ੬॥ ਰਾਗਦੋਖਆਦਿਕਹੈਜੇਤੋਵੈ
ਦੁਸਕਲਰਜਤਮਕੇਤੇਤੇ॥ ਤਾਂਤੇਜਬਏਰਜਤਮਜਾਂਹੀ॥ ਤਬਤਿਨਕੇਗੁਣਉਪਜੈਨਾਹੀ॥
੧॥ ਤਾਂਤੇਸਾਂਤਕਸੰਗਤਕਰੈ॥ ਰਜਤਮਕੀਸੰਗਤਿਪਰਹਰੈ॥ ਮੂਲਸਕਲਕੋਸੰਗਤਕਾਰਣ
ਸੰਗਤਬੋਰੈਸੰਗਤਤਾਰਣ॥ ੮॥ ਦੇਸਅਰੁਕਾਲਪਿਤ੍ਰਜਲਪਾਨਾਰੀਥਿਅਰੁਕਰਮਜਨਮ
ਅਰੁਪਿੰਨਾਗਭੁਧਾਨਆਦਿਸੰਸਕਾਰ॥ ਮੰਤ੍ਰਜਾਪਏਦਸਪਕਾਰ॥ ੯॥ ਏਦਸਜਾਕੋਹੋ
ਵੈਜੈਸੇ॥ ਗੁਣਬਿਸਤਾਰੈਤਾਂਕੋਤੈਸੇ॥ ਸਾਂਤਕਤੋਸਾਂਤਕਉਪਜਾਵੈ॥ ਰਾਜਸਤੋਰਾਜਸਅਧ
ਕਾਵੈ॥ ੧੦॥ ਤਾਂਮਸਸੋਤਾਂਮਸੁਬਿਸਤਾਰੈ॥ ਜੈਸੇਏਦਸਤੈਸੇਕਰੈ॥ ਜਾਂਹੀਜਾਮੈਜੋਗੁਣਹੋਈ

ਸੋਤੋਤਮਜਾਨੈਸੋਈ॥੧੧॥ਪਰੁਸੋਤਮਜੋਸਾਧਬਖਾਨੈ॥ਸੋਅਤਿਸਾਂਤਕਉਤਮਮਾਨੈ॥
 ਜੋਅਤਿਨਿਦਿਤਮੋਗੁਣਸੋਧੈ॥ਸੋਰਾਜਸਕਛੁਮਧਮਜੋਧੈ॥੧੨॥ਤਾਂਤੇਏਦਸਸਾਂਤਕ
 ਸੇਵੈ॥ਰਾਜਸਤਾਂਮਸਨਾਮਨਲੇਵੈ॥ਰਾਜਸਤਾਂਮਸਜੋਰਿਤਹੋਈ॥ਤੋਹੂੰਸਕਛੁਟਕਾਵੈਸੋ
 ਈ॥੧੩॥ਸਾਂਤਕਸੰਗਾਤਿਉਪਜੈਸਤਾ॥ਤਿਉਤਿਉਲਹੈਕੁਗਤਕੋਤਤਾ॥ਜਬਹੀਦਿਛੁ
 ਉਪਜੈਬਿਗੁਨਾ॥ਦੇਖੈਏਕਸਕਲਕੁਗਵਾਨਾ॥੧੪॥ਅਰੁਦੋਨਦੇਹਨਕੁਮੁਜਾਨੈ॥ਸਭ
 ਬਿਸਤਾਰਸੁਪਨਸਮਮਾਨੈ॥ਤਬਾਇਹਬਹਮਮਾਂਹਿਬਿਰਹੋਵੈ॥ਸਾਂਤਕਹੂੰਕੀਓਰਨਜੋਵੈ
 ॥੧੫॥ਜਿਉਬਾਂਸਨਤੇਉਪਜੈਅਨਲਾ॥ਅਰੁਹੋਵੈਮਾਰਤਤੇਪ੍ਰਬਲਾ॥ਸਬਬਾਂਸਨਕੋਦਾਹੈਸੋ
 ਈ॥ਆਪਹਿਬਹੁਰਿਸਮਾਪਤਹੋਈ॥੧੬॥ਤਿਉਸਾਧਨਯਾਤਨਤੇਹੋਵੈ॥ਪ੍ਰੈਪਰਚੰਗੁਜਾ
 ਤਨਕੋਖੋਵੈ॥ਬਹੁਰਿਓਆਪਸਮਾਪਤਹੋਈ॥ਸਾਧਨਲੇਸਰਹੈਨਾਰਿਕੋਈ॥੧੭॥ਗੁਣਅਤਿ

ਤਸੋਕਹੀਏਜੋਗੀ॥ ਤਨੋਕਾਲ ਬਹੁਮਰਸਭੋਗੀ॥ ਸੋਬਹੁਰਿਓਭਵਮੈਂਨਹੀਆਵੈ॥ ਨਿਜਾਨ
 ਦੇਮੇਰੂਪਸਮਾਵੈ॥ ੧੮॥ ਤਾਂਤੇਸਭਸਾਧਨਛੁਟਕਾਵੈ॥ ਏਕਨਿਰੰਜਨਮੋਕੋਪਿਆਵੈ॥ ਤਬਹ
 ਰਿਕੀਸੁਨਿਅਦਿਭੁਤਬਾਨੀ॥ ਜਨਉਧਵਯਹਪ੍ਰਸੰਬਖਾਨੀ॥ ੧੯॥ ਉਧਵਉਵਾਚਾਹੇਪ੍ਰਭ
 ਈਹਾਂਮੇਸੋਕਹੀਏ॥ ਗਿਆਨਾਦਿਕਤਜੈਸੁਖਲਹੀਏ॥ ਪਰੁਜੇਬਿਖੇਸੁਖਨਕੋਚਾਹੈ॥ ਤਾਂਤੇਬਹੁ
 ਤਅਰੰਭਸੰਬਾਹੈ॥ ੨੦॥ ਤੇਬਪੁਰੇਸਦਾਦੁਖਮੇਰਹੈ॥ ਕਬਹੂੰਭੂਲਿਨਸੁਖਕੋਲਹੈ॥ ਪਰੁਤੇਤੇਬਿ
 ਖਅਨਦੁਖਜਾਨੈ॥ ਜਾਂਨਬੁਝਿਕਿਉਉਦਮੁਠਾਨੈ॥ ੨੧॥ ਜਿਉਬਕਰਾਮਾਰਨਕੋਲੀਜੈ॥ ਲੇਛੇ
 ਰਜਮੇਠਾਛੋਕੀਜੈ॥ ਵਹੁਨਿਲੰਜਕਛੂਨਹਿਜਾਨੈ॥ ਤਿਨਸੋਮਿਲਿਬਿਖਆਦਿਕਠਾਨੈ॥ ੨੨॥
 ਅਰੁਜੈਸੇਗਰਧਪਅਰੁਕੁਤਾ॥ ਤਿਸਕਾਰਤੇਸਹੈਬਹੁਤਾ॥ ਸੁਖਕੇਹੇਤਸਭਨਿਆਪਿਨਾ॥ ਸ
 ਦਾਰਹੈਦਰਬਲਅਰੁਦੀਨਾ॥ ੨੩॥ ਵੈਤੰਮੁਛਕਛੂਨਹਿਜਾਨੈ॥ ਤਾਂਤੇਬਿਖਈਉਦਮੁਠਾਨੈ॥

ਇਹ ਤੇ ਨਰੁ ਸਭੁ ਜਾਨੈ ਬਾਤਾ ਦੇਖਿ ਜਗਤੁ ਸਭੇ ਚਾਇ ਜਾਤਾ ॥ ੨੪ ॥ ਪਿਥੇ ਮੇਂ ਤੋ ਸੁਖ ਆਵੈ ਨਹੀ ਜੋ
 ਆਵੈ ਤੋ ਬਿਰੁ ਨ ਰਹਾਈ ॥ ਅਰੁ ਜੋ ਦਿਨ ਚਾਰੁ ਨਹੀ ਜਾਵੈ ॥ ਕਾਲ ਹੁਤੇ ਜੋ ਖਾਨੁ ਪਾਵੈ ॥ ਕਾਲ ਨਿਰੰ
 ਤਰਿ ਗਸਤੇ ਜਾਵੈ ॥ ਏਕਾਦਿ ਨ ਜਮ ਦੁਆਰ ਪਠਾਵੈ ॥ ਤਹਾ ਨ ਰਹੈ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰਾ ॥ ਜਿਨ ਕੇ ਦੁ
 ਖ ਕੋ ਵਾਰੁ ਨ ਪਾਰਾ ॥ ੨੫ ॥ ਆਗੈ ਚੌਰ ਸੀਭੈ ਭਾਰੈ ॥ ਬਿਖਿ ਅਨ ਕੋ ਬਹੁ ਦੁਖ ਬਿਸਤਾਰੈ ॥ ਯਾ ਭਵ ਜਲ
 ਕੇ ਦੁਖ ਅਪਾਰਾ ॥ ਕਹੈ ਕਹਾਂ ਲੋਵਾਰੁ ਨ ਪਾਰਾ ॥ ੨੬ ॥ ਮੇਸੀ ਸਭ ਬਿਖਿ ਮਾਨਵ ਜਾਨੈ ॥ ਤੋਹੁ ਕਿਉ ਅਰੈ
 ਭੁਨਿਠਾਨੈ ॥ ਆਪ ਆਪ ਕੋ ਦੁਖ ਉਪਜਾਵੈ ॥ ਆਪ ਆਪ ਜਮ ਦੁਆਰ ਪਠਾਵੈ ॥ ੨੭ ॥ ਜੋ ਇਹ ਸ
 ਕਲਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਰਹੈ ॥ ਮੇਰੇ ਉਚਕੋ ਸਹਸਾਵਹੈ ॥ ਯਿਉ ਕਾਰਿ ਕਰਿ ਜਬ ਉਧਰਹੈ ॥ ਤਬ ਹਰਿ
 ਜੀ ਪ੍ਰਤਿ ਉਤਰੁ ਕਹੈ ॥ ੨੮ ॥ ਸ੍ਰੀ ਭੰਗਵਾਲੇ ਵਾਚਾ ॥ ਉਧਵ ਇਹ ਆਤਮਾ ਬਿਨਾਸੀ ॥ ਗਯਾਨ ਸ
 ਰੂਪ ਪਰਮ ਪ੍ਰਕਾਸੀ ॥ ਸੋ ਜਬ ਹੀ ਯਾਤ ਨ ਕੋ ਪਾਵੈ ॥ ਤਬ ਸੁਵਾਧੀ ਨ ਬਿਖੈ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ॥ ੩੦ ॥ ਬਹੁ

ਰਿਓਤਿ ਨਹਿ ਤਉ ਦਮੁ ਗਹੈ ॥ ਨਹਿ ਪਾਵੈ ਤੋ ਦੁਖ ਕੋ ਲਹੈ ॥ ਯਾ ਬਿਪਿ ਸੁਖ ਦੁਖ ਜਬ ਹੀ ਜਾਨੈ ॥ ੩
ਬਹੀ ਦੇਹਿ ਆਪੁ ਕਰਿ ਮਾਨੈ ॥ ੩੧ ॥ ਮੇਸੇ ਬਛੈ ਦੇਹ ਅਹੰਕਾਰਾ ॥ ਤਬ ਹੋਵੈ ਰਾਜਸਾ ਅਪਿਕਾ
ਰਾ ॥ ਰਾਜਸਾ ਹਿਤ ਜਬੈ ਮਨ ਹੋਈ ॥ ਤਬ ਇੰਦ੍ਰੀ ਸੁਖ ਜਾਨੈ ਸੋਈ ॥ ੩੨ ॥ ਤਬ ਸੰਕਲਪ ਬਿਕ
ਲਪ ਨਿਕਰੈ ॥ ਨਿਸਦਿ ਨਹਿ ਦੇ ਬਿਖੈ ਸੁਖ ਪਰੈ ॥ ਜਬ ਯਾ ਸੁਖ ਹਿ ਸੁਨੈ ॥ ਅਰੁ ਦੇਖੈ ॥ ਤਬ ਬਸ ਹਉ
ਨਿ ਜਸੁ ਖਕਾਰਿ ਲੇਖੈ ॥ ੩੩ ॥ ਤਬ ਹਿ ਦੇ ਮੈ ਬਾਛੈ ਕਾਮਾ ॥ ਗਯਾਨ ਬਿਚਾਰ ਨ ਰਾਖੈ ਨਾਮਾ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਬਹੁ
ਰਾਜਸਾ ਅਪਿਕਾਰਾ ॥ ਰਾਜਸ ਤੇ ਮਨ ਗਹੈ ਬਿਕਾਰਾ ॥ ੩੪ ॥ ਤਬ ਰਾਜਸ ਕੋ ਬੇਗ ਪਚੰਡਾ ॥ ਗਯਾਨ
ਹਿ ਮਾਰਿ ਕਰੈ ਸਤ ਖੰਡਾ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਗਯਾਨ ਸੁਨੈ ॥ ਅਰੁ ਜਾਨੈ ॥ ਅਰੁ ਅਉਰ ਨਿਸੰ ॥ ਆਪ ਬਖਾਨੈ ॥ ੩੫ ॥
ਪਰੁ ਸੋਕਾ ਮਨ ਹੀ ਨਹ ਰਾਵੈ ॥ ਲੋਕ ਰਿਪ ਕਰ ਕਰ ਮਕਰ ਵਾਵੈ ॥ ਪਰੁ ਜੰਦ ਪਯਾਨ ਰਕੀ ਬੁਧਿ ॥ ਰ
ਜਤ ਮਤੇ ਨਹੀ ਪਾਵੈ ਸੁਧਿ ॥ ੩੬ ॥ ਤੋਹੁ ਨਿਸਦਿ ਨਹਿ ਦੇ ਬਿਚਾਰੈ ॥ ਉਰ ਤੇ ਸਕਲ ਕਾਮ ਨਾਟੈ ॥

ਸਦਧਾਨਾ ਲਸਨਹਕਰੈ ਕ੍ਰਮਕ੍ਰਮਮਚਰਨ ਨਿਚਿਤਧਰੈ ॥ ੩੧ ॥ ਅਸਨਸਾਪਕਰੈ
 ਬਸਪਾਨਾ ਨਿਸਾਦਿਨਉਰਰਾਖੇ ਮਮਧਾਨਾ ਅਰੁ ਮਮਸਿਖਚਾਰਸਨਕਾਟਾ ਸਕਲਤੋ
 ਤੁਗਯਾਨਕੀਆਇ ॥ ੩੨ ॥ ਤਿਨਬਿਚਾਰਕਾਰਿਜੇਗਾਰਿਭਾਖਿਓ ਸੋਤੋਇਹੀਐਰਸਭਨ
 ਖਿਓ ਜਿਉਹੀਜਿਉਮਨਦੁਜੋਤਜੈ ॥ ਅਰੁਤਿਉਤਿਉਮਮਚਰਨਨਿਭਜੈ ॥ ੩੩ ॥ ਯਾ
 ਹੀਤੇਸਭਮਿਟੈ ਬਿਕਾਰਾ ਯਾਹੀਤੇਛੁਟੈ ਸੰਸਾਰਾ ਯਾਹੀਤੇਮਮਚਰਨਨਿਪਾਵੈ ॥ ਬਹੁ
 ਰਿਓਜਗਤਜਨਮਨਹੀਆਵੈ ॥ ੪੦ ॥ ਤਾਂਤੇਪਰਮਜੋਗਾਹਿਰਾਖਿਓ ਯਾਂਤੇਮੇਰੇਸਿਖਨ
 ਭਾਖਿਓ ਜਬਇਹਬਾਨੀਬੋਲੈਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਤਬਉਪਵਜਨਕੀਨੀਪਸ਼ਾਉਪਵਉਵਾਚਾ ॥
 ਹੇਪ੍ਰਭਜੋਨਸਮੇਂਜੋਰੂਪਾ ਤੁਮਭਾਖਿਓਇਹਗਯਾਨਅਨੂਪਾ ਸਨਕਦੇਕਨਿਕਉਨਬਿ
 ਧਿਲਹਿਓ ਕਿਉਪੁਛਿਓਕੈਸੇਤੁਮਕਾਰਿਓ ॥ ੪੩ ॥ ਗਯਾਨਸਾਹਿਤਤੁਮਮੋਸੋਕਹੋ ਮੇਰੇ

ਉਰਕੋਸੰਸਾਦਹੋ॥ਜਬਇਹਉਪਵਕੀਨੀਪ੍ਰਸਾਤਬਥਲੈਕਰਣਾਮੇਕ੍ਰਿਸਨ॥੪੩॥ਸੀਭੁਗਵ
 ਨੋਵਾਚਾ॥ਬ੍ਰਹਮਪੁਤ੍ਰਸਨਕਾਦਕਚਾਗੀ॥ਮਨਤੇਉਪਜੈਬ੍ਰਹਮਬੀਚਾਗੀ॥ਜਨਮਹੁਤੇਜਿ
 ਨਗਯੀਨਿਰਵਿਗਤਿ॥ਮਨਬਚਕ੍ਰਮਸੋਤਜੀਪ੍ਰਵਿਗਤਿ॥੪੪॥ਪ੍ਰਸਕਰੀਤਿਨਬ੍ਰਹਮਾਮ
 ਗੈ॥ਐਸੇਸੁਰੇਦਜਿਉਸੇਵਾਤਿਜਾਗੈ॥ਅਤਿਸੁਛਮਜਾਨੀਨਹਿਪਰੈ॥ਉਤਰਕਹੋਕੋਨਉਚੈ
 ॥੪੫॥ਸਨਕਾਦਕਉਵਾਚਾ॥ਹੇਪੁਤ੍ਰਬ੍ਰਹਮਮੈਮੈਦੇਵਾ॥ਯਾਕੋਹਮਾਰਿਬਤਾਵਹੁਕੇਵਾ॥ਬਿਖੇ
 ਥਾਸਨਾਚਿਤਾਰਿਗਾਰਿਓ॥ਚਿਤਪੀਤਕਾਰੈਕੈਮਿਲਿਗਾਰਿਓ॥੪੬॥ਦੇਉਮਿਲੈਆਪਮੈਮੈ
 ਸੋ॥ਨੀਰਛੀਰਪਰਸਪਰਜੈਸੇ॥ਭਿੰਨਰੁਏਬਿਨਮੁਕਤਨਹੋਈ॥ਕਿਉਕਰਿਭਿੰਨਹੋਰਿਏਦੇ
 ਈ॥੪੭॥ਇਹਬਾਨੀਬ੍ਰਹਮਾਉਰਧਾਰੀ॥ਉਤਰਦੇਨਕੋਬਹੁਤੁਬਿਚਾਰੀ॥ਪਰੁਤੋਹੂੰਉਤਰ
 ਨਹਿਆਇਓ॥ਜਾਤੇਕਰਮਨਸੋਮਨੁਲਾਇਓ॥੪੮॥ਤਬਬ੍ਰਹਮਾਇਹਬੁਧਿਬਿਚਾਰੀ॥ਜਾ

॥ ਤਾਂ ਤੇ ਸਕਲ ਏਕ ਦੈ ਨਾ ਹੀ ॥ ਦੂਜੇ ਕੋ ਨ ਬਿਚਾਰੇ ਮਾਂ ਹੀ ॥ ਪੁਰਖਾ ਦਿਸਾ ਦਿ ਦੇਖੇ ਤੇ ਏਕਾ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਦਿ
 ਸਟ ਹੂੰ ਨ ਹੀ ਅਨੇਕਾ ॥ ੫੫ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਪਸ਼ੁ ਕਰੀ ਤੁਮ ਅਸੀ ॥ ਬਹੁਤ ਨ ਮਾਹਿ ਕਰੀ ਜੈ ਜੈ ਸੀ ॥ ਅ
 ਰੁ ਜੋ ਦੀਸੈ ਤਤ ਬੀਚਾਰਾ ॥ ਤੋ ਨਹਿ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਪੁਰਖ ਬਿਸਤਾਰਾ ॥ ੫੬ ॥ ਜੋ ਕਛੁ ਦੀਸੈ ਸੁਨੀਏ ਕਹੀਏ
 ॥ ਮਨ ਅਰਬੁ ਪਿਜਹਾਂ ਲਗਾ ਲਹੀਏ ॥ ਸੋ ਸਭ ਮੇਂ ਹੀ ਦੂਜੇ ਨਾ ਹੀ ॥ ਅਸੇ ਸੋਗ ਮਨ ਪਰੇ ਉਗਮਾਂ ਹੀ
 ॥ ੫੭ ॥ ਨਾਮ ਰੂਪ ਤੇ ਸਕਲ ਬਿਕਾਰਾ ॥ ਆਦਿ ਅੰਤਿ ਮਧਮਾਟੀ ਸਾਰਾ ॥ ਤਿਉ ਹੀ ਆਦਿ ਅੰਤਿ
 ਮਧਮਾਂ ਹੀ ॥ ਮੇਂ ਹੀ ਏਕ ਦਵੈ ਤ ਕਛੁ ਨਾ ਹੀ ॥ ੫੮ ॥ ਦਵੈ ਤ ਦਿਸਾ ਦਿ ਸੋ ਦੁਖ ਕੋ ਕਾਰਨਾ ਬਹਮ
 ਦਿਸਟ ਨਿਜ ਸੁਖ ਬਿਸਤਾਰਨਾ ॥ ਲਗੇ ਤਰੰਗ ਸੋ ਦੁਖ ਲਹੈ ॥ ਤਬ ਸੁਖ ਜਬ ਤੇ ਨਿਜ ਜਲੁ ਗਹੈ
 ॥ ੫੯ ॥ ਤਿਉ ਹੀ ਦੁਖੇ ਤ ਦਿਸਟ ਸੋ ਦੁਖਾ ਏਕ ਦਿਸਟਿ ਸੋਈ ਨਿਜ ਸੁਖਾ ॥ ਅਰੁ ਤੁਮ ਜੋ ਪਸ਼ੁ ਬਿ
 ਰਚਾਹਿ ਕਰੀ ॥ ਸੋ ਮੇਰੇ ਰਦੈ ਅਪਨੈ ਪਰੀ ॥ ੬੦ ॥ ਬਿਖਿਅਨ ਮਾਂ ਹੀ ਚਿਤਿ ਮਿਲਿ ਗਹਿਓ ॥ ਅਰੁ

ਬਿਖਿਅਨਾਚਿਤਾਇਓਗਾਰਿਓਹੇਪੁਤ੍ਰਪੁਤ੍ਰਹਿਯਿਉਹੀਸਤਾਪਰੁਤੇਆਤਮਮਾਰਿਅਸਤਾ।
 ੬੧॥ਬਿਖੇਚਿਤਏਏਊਮਾਇਆਆਤਮਬ੍ਰਹਮਨਿਰੰਜਨਗਾਇਆਬਿਖਿਅਨਸੇਜਬਚਿ
 ਤਲਗਾਵੈ।ਤਬਹਿਚਿਤਿਤਿਨਤੇਸੁਖਪਾਵੈ।੬੨॥ਤਬਬਿਖਿਅਨਕੇਪਿਆਨਹਿਕਰੈ।ਤਿਨਕੇਰੇ
 ਤਕਰਮਬਿਸਤਰੈ।ਤਾਤੇਏਕਮੇਕਮਿਲਿਰਹੈ।ਐਸੇਜਨਮਜਨਮਦੁਖਲਹੈ।੬੩॥ਤਾਤੇਆਤ
 ਮਮੇਰੈਅੰਸਾ।ਮੇਰੀਸਰਨਿਗਰੈਤਜਿਸੀਸਾ।ਬਾਹਰਹੁਤੇਬਿਖਿਅਨਪਰਹਰੈ।ਅਗੁਚਿਤਸੇ
 ਚਿਤਵਨਨਹਕਰੈ।੬੪॥ਬਿਖੇਅਗੁਚਿਤਬਿਬਾਕਾਰਿਜਾਨੈ।ਤਿਨਤੇਪਰੈਆਪਕੋਮਾਨੈ।ਬ੍ਰ
 ਮਸਰੂਪਏਕਅਬਨਾਸੀ।ਗਿਆਨਰੂਪਚੇਤਨਸੁਖਰਾਸੀ।੬੫॥ਮਨਅਰੁਬੁਧਿਚਿਤਿਅਹੰਕ
 ਰਾ।ਇੰਦ੍ਰੀਬਿਖੇਦੇਹਬਿਸਤਾਰਾ।ਏਭ੍ਰਮਰੂਪਸਕਲਹੈਮਾਇਆ।ਕੂਲਿਆਤਮਾਆਪਬੰ
 ਧਾਇਆ।੬੬॥ਐਸੇਜਨਸਕਲਛੁਫਕਾਵੈ।ਆਪਹਿਮੋਹਿਏਕਕਾਰਿਧਾਵੈ।ਜਾਗਤ

ਸੁਪਨਸਖੇਪਤਜਾਨੋ। ਤੇਅਚਰਣਭੂਪਿਕੇਮਾਨੋ। ੬੧॥ ਤਿਨਤੇਪਰੈਆਤਮਾਰੂਪ। ਸਦਾ
 ਏਕਰਸਪਰਮਅਨੂਪਾ। ਸਾਂਤਕਹੂੰਤੇਜਾਗਤਹੋਈ। ਰਾਜਸਸੁਪਨਲਹੈਸਭਕੋਈ। ੬੨॥
 ਸਖੇਪਤਤਾਂਮਸਗੁਣਤੇਆਵੈ। ਮਨਅਰੁਭੂਪਿਤਿਹੂੰਕੋਪਾਵੈ। ਏਕਰੂਪਆਤਮਤਿਹਮਾਂਹੀ
 ਸਾਖੀਭੂਤਿਲਿਪੈਕਹੂੰਨਾਹੀ। ੬੩॥ ਤਾਂਤੇਤਿਹੂੰਗੁਨਨਿਤੇਨਿਅਰੋ। ਨਿਜਾਨੰਦਮੇਇਰੂਪ
 ਹਮਾਰੋ। ਤਾਂਮੇਥਿਤਹੁਇਕਰੈਬਿਚਾਰਾ। ਸਹਜਹਿਛੂਟੈਤਿਗੁਣਬਿਸਤਾਰਾ। ੧੦॥ ਦੇਹਬਿ
 ਖੇਈਘੋਆਭਿਮਾਨਾ। ਤਾਂਤੇਭੇਦਉਠਿਓਇਹਨਾਨਾ। ਤਾਂਤੇਨਿਜਾਨੰਦਬਿਸਰਾਇਓ। ਕਾਲ
 ਅਸੰਖਮਹਾਂਦੁਖਪਾਇਓ। ੧੧॥ ਮੇਸੇਜਾਨਤਜੈਆਭਿਮਾਨਾ। ਕਦੇਨਕਰੈਸੁਖਨਕੋਘੋ
 ਨਾ। ਤਿਹੂੰਗੁਣਨਿਤੇਕਰੈਬਿਕਾਤਿ। ਚੋਖੈਪਦਬਾਧੈਆਸਕਤਾ। ੧੨॥ ਤਬਸਹਜੈਮੋਮਾਰਿ
 ਸਮਾਵੈ। ਬਹੁਰਿਓਦੇਹਕਦੇਨਹਿਪਾਵੈ। ਅਰੁਜੈਸਕਲਗੰਥਬਿਸਤਰੈ। ਬੇਦਧਰਮਨ

ਨਾਥਿਧਿਕਰੈ॥੧੩॥ਪਾਵਿਗਤਿਮਾਰਿਬਹੁਤੁਥਿਧਿਜਾਗੈ॥ਪਰੁਜੇਜਾਨਦਵੈਤਨਹੀ
 ਤਿਆਗੈ॥ਸੋਨਿਤਸੇਵਤਜਾਗਤਜਨੈ॥ਤਕੈਮੈਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤਬਖਾਨੈ॥੧੪॥ਜੈਸੇਸੇਨਕ
 ਰੈਨਕੁਕੇਈ॥ਸੇਵਤਸੁਪਨਲਹੈਪੁਨਿਸੋਈ॥ਬਹੁਤਕਭਾਂਤਕਰੈਬਿਵਹਾਰਾ॥ਲੈਨਦੈਨ
 ਜਲਪਾਨਅਹਾਰਾ॥੧੫॥ਬਹੁਰਿਓਰੈਨਿਭਏਤੇਸੋਵੈ॥ਦਿਵਸਭਏਤਿਓਹੀਉਨਿਜੈ
 ਵੈ॥ਅੇਸੀਭਾਂਤਿਕਈਦਿਨਬੀਤੇ॥ਜਾਗਤਸੇਵਤਸਕਲਥਿਤੀਤੇ॥੧੬॥ਬਹੁਰਿਓ
 ਵਹੁਅੇਸੀਮਨਅੈਨੈ॥ਗਤਹੂੰਦਿਨਕੀਨਿਦਾਭਾਨੈ॥ਕਦੇਨਸੋਵੈਜਾਗਤਰਹੈ॥ਸਾ
 ਵਧਾਨਅਾਲਸਨਾਰਿਗਹੈ॥੧੭॥ਅੇਸੇਕਾਜਅਪਨੋਕਰੈ॥ਚੋਰਅਾਦਿਕਧਨਕੋਨਹਿ
 ਰੈ॥ਪਰੁਜਬਈਹਾਜਾਗਕਰਿਦੇਖੈ॥ਤਬਵਹੁਸਕਲਬਿਥਾਕਾਰਿਲੇਖੈ॥੧੮॥ਸੇਵਨ
 ਜਾਗਨਸਭਬਿਓਹਾਰਾ॥ਜਾਕੇਹਿਤਜਾਗੈਸੋਸਾਗਾ॥ਅਪਹਿਸਭੁਮਿਥਿਕਾਰਿਜਾਨੈ

॥ ਕਬਹੂੰ ਭੂਲਿ ਸਤ ਨਹੀ ਮੈਨੈ ॥ ੧੮ ॥ ਤਿਉ ਹੀ ਬੇਦ ਧਰਮ ਆਚਰਣਾ ॥ ਅਰੁ ਤੇ ਸੁਖ ਜਿਨ
 ਕੈ ਹਿਤ ਕਰਣਾ ॥ ਤੇ ਸਭ ਸੁਪਨ ਰੂਪ ਬਿਉਹਾਰਾ ॥ ਪਾਉ ਤਛੇ ਹੈ ਸਕਲ ਪਸਾਰਾ ॥ ੧੯ ॥ ਕ੍ਰਮ
 ਤੇ ਬਰਿਓ ਦੇਹ ਆਭਿ ਮਾਨਾ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਬਰਨ ਆਸ ਮਭ ਦੇ ਨਾਨਾ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਕਰੈ ਬਹੁਤ ਬਿਧਿ ਕ
 ਰਮਾ ॥ ਸੁਖ ਨਿਭਿ ਤਿਥਿ ਸਤਾ ਰੈ ਧਰਮਾ ॥ ੨੦ ॥ ਪਰੁ ਏ ਸਕਲ ਬਿਥਾ ਕਰਿ ਜਾਨੈ ॥ ਸੁਪਨ
 ਜਾਗੁਣ ਸਮਕਰਿ ਮੈਨੈ ॥ ਜੇ ਦੇਹਾ ਦਕ ਸਕਲ ਪਸਾਰਾ ॥ ਚੇਤਨ ਕਰ ਵਰਤਾਂ ਵਨ ਹਾਰਾ ॥ ੨
 ੧ ॥ ਸੁਖ ਦੁਖ ਭੋਗ ਕਰੈ ਅਰੁ ਜਾਨੈ ॥ ਆਪ ਹਿ ਸੁਖੀ ਦੁਖੀ ਕਰਿ ਮੈਨੈ ॥ ਬਹੁ ਰਿਓ ਜਬ ਹਿ ਸੁ
 ਪਨ ਕੋ ਪਾਵੈ ॥ ਬਹੁ ਬਿਉਹਾਰਨ ਸੋ ਮਨ ਲਾਵੈ ॥ ੨੨ ॥ ਤਬ ਹੂੰ ਜਾਨੈ ਸਕਲ ਪਸਾਰਾ ॥ ਆਪ
 ਹਿ ਸੁਖ ਦੁਖ ਬਿਵਹਾਰਾ ॥ ਬਹੁ ਰਿਓ ਸਖੇ ਪਤ ਮਹਿ ਜਬ ਜਾਣੀ ॥ ਮਨ ਬੁਧਿ ਚਿਤ ਅਹੰਕਾਰ
 ਨ ਕਾਣੀ ॥ ੨੩ ॥ ਤਬ ਆਤਮਾ ਨਿਰੰਤਰਿ ਰਹੈ ॥ ਜਾਗੇ ਸਕਲ ਥਾਤ ਕੋ ਕਹੈ ॥ ਲੀਓ ਦੀਓ

ਅਰੁਆਇਓਗਇਓ। ਜਹਾਂਲਗੇਪੀਛੈਅਨਿਭਾਇਓ। ੮੫॥ ਸੋਆਤਮਏਕਰਸਰਹੈ
 ਅਤਿਪ੍ਰਕਾਸਕੀਬਾਤਨਿਕਹੈ॥ ਯਿਉਅਥਿਨਾਸੀਆਤਮਏਕਾਦੂਜੀਆਇਆਭੇਦਅ
 ਨੇਕਾਤੀਨਾਅਵਸਥਾਤੈਪੈਮਨਕੀ॥ ਮਨਮੈਆਭਾਸੈਪੈਤਨਕੀ॥ ਤਨਤਿਨਕੋਤੀਨੰਗੁ
 ਜੇਹੈ॥ ਤੀਨੰਗੁਨਤੋਮਾਇਆਕੇਹੈ॥ ੮੬॥ ਅੰਮੇਸੀਥਿਧਿਨਿਹਚੈਜੇਜਾਨੈ॥ ਨਿਸਾਦਿਨਾਹਿ
 ਦੈਬੀਚਾਰਹਿਠਾਨੈ॥ ਸਕਲਉਪਾਧਨਕੋਆਧਾਰ॥ ਗਯਾਨਖਡਗਕਾਟੈਅਹੰਕਾਰ॥ ੮
 ੮॥ ਹਿਦੈਮਾਹਿਮੈਤਕੋਭਜੈ॥ ਸਾਵਧਾਨਹੁਇਕਦੇਨਤਜੈ॥ ਇਹਸਾਰੋਜਗਕ੍ਰਮਕਰਿਜਾ
 ਨੈ॥ ਮਨਕੋਕ੍ਰਿਤਮਿਥਯਾਕਰਿਮਾਨੈ॥ ੮੯॥ ਜਿਉਏਕਨਕੋਉਪਜਤਦੇਖੈ॥ ਅਰੁਥਿਨਸ
 ਤਏਕਨਕੋਪੈਖੈ॥ ਸੋਈਰੀਤਸਕਲਕੀਜਾਨੈ॥ ਸੁਪਨਸਮਾਨਾਹਿਦੈਮੈਮਾਨੈ॥ ੯੦॥ ਅਗ
 ਨਿਸਾਹਿਤਾਜਿਉਲਕਰੀਹੋਈ॥ ਬਾਲਕਲੇਕਾਰਿਏਹੈਸੋਈ॥ ਅੰਗੁਰੁਤਪੈਦੀਮੈਅੰਗ

ਸਸੀਮੇ =
ਸਰਪ ੨ =

॥ ਬਿਰਪਰਚੰਚਲਲਹੈ ਨ ਠੋਗ ॥ ੮੧ ॥ ਤਿਉ ਇਹ ਜਗਤ ਰਹੈ ਬਿਗੁ ਨੇਤਾ ਪਰੁ ਅਤਿ ਚੰਚਲ
ਸਕਲ ਅਨਿਤਾ ॥ ਏਕ ਬਹਮ ਮੈਂ ਸਕਲ ਅਭਾਸਿਓ ॥ ਤਿਗੁਣ ਪਾਇ ਬਹੁ ਕੇ ਦਪਕਾਸਿਓ
॥ ੮੨ ॥ ਸਪਿਰੁਪ ਗੁਣ ਮੈਂ ॥ ਜਿਉ ਭੋਗਿ ॥ ਜਿਉ ਬਹੁ ਭਾਤਿ ਬਿਚਾਰੈ ਜੋਗਿ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਜਗਤੇ
ਵਿਸਾਇ ਉਤਾਰੇ ॥ ਸਾਚ ਜਾਨਾ ਰਿਦੈ ਨਹਿ ਧਾਰੈ ॥ ੮੩ ॥ ਤਿਸ ਨਾਛਾਢੈ ਨਿਸਚਲ ਰਹੈ ॥ ਮ
ਨ ਬਚਕੁ ਮਕਛੁ ਕਰਮ ਨਗਰੈ ॥ ਈਹ ਰਹਤ ਬਹਮ ਰਸ ਭੋਗਿ ॥ ਨਿਜਾ ਨਿਦ ਮੈਂ ਇਹੋ ਵੈ ਜੋਗਿ
॥ ੮੪ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਿਥਾ ਜਾਨ ਸਬਤਿ ਆਰੈ ॥ ਨਿਹ ਚਲਾ ਰਿਦੈ ਬਹਮ ਅਨੁਗਰੇ ॥ ਸੋ ਜੋ ਰਹੇ
ਹਉ ਮਾਂਗੀ ॥ ਤੋਹੂੰ ਟਿਰਿਕੁ ਮਉ ਪਜੈ ਨਾਹੀ ॥ ੮੫ ॥ ਜਿਉ ਇਹ ਦੇਹ ਜਾਇ ਕਹੂੰ ਆਵੈ ॥ ਬੈਠੇ
ਉਠੇ ਪਾਵੈ ਅਰੁ ਖਾਵੈ ॥ ਅੰਧ ਕਛੂ ਕਰੈ ਬਿਉਹਾਰਾ ॥ ਪਰਸੋ ਸਿਧ ਨ ਜਾਨੈ ਸਾਰਾ ॥ ੮੬ ॥ ਨਿਹ ਚ
ਲਾ ਰਿਦੈ ਨਿਰੰਜਨ ਮਾਂਗੀ ॥ ਦੇਹ ਦਕ ਕਛੂ ਜਾਨੈ ਨਾਹੀ ॥ ਜਿਉ ਕੋਈ ਤਨ ਬਸਤ੍ਰ ਨਿਧਰੈ ॥ ਬਹੁ ਰਿ

ਓਸੁਰਾਪਾਂ ਨਕੋਹੂੰ ਕਰੈ॥ ੯੧॥ ਸੋਤਨ ਬਸਤ ਨਿਜਾਨੈ ਨਾਹੀ॥ ਪ੍ਰਥਮ ਹੁਤੇ ਤਾਂ ਤੇ ਨਾਹਿ ਜਾਹੀ॥ ਕਰਮਰ
 ਪੈਯਾ ਤਨ ਕੇ ਜੋਲੈ॥ ਸਹਿਤਾਇ ਵੀਅਨ ਬਰਤੈ ਤੋਲੈ॥ ੯੨॥ ਕਰਮਰਿ ਤਿ ਕੇਤਨ ਕੋਪੈ॥ ਖਾ
 ਨਪਾਨ ਸੋਨਿਤ ਸੰਤੋਖੈ॥ ਜੋਗੀ ਬ੍ਰਹਮਮਾਹਿ ਬਿਰੁਹੈ॥ ਦੇਹਾਦਕ ਕੀ ਸੁਪਨ ਲਹੈ॥ ੯੩॥ ਜੈਸੇ ਸੁਪ
 ਨ ਦੇਖ ਕਾਰਿ ਜਾਗੈ॥ ਤਾ ਸੁਪਨਾ ਸੋਨਹਿ ਅਨੁਰਾਗੈ॥ ਤੈਸੇ ਮੋਹਿ ਨਿਸਾਤੇ ਜਾਗੈ॥ ਕਹੂੰ ਨਲਿਪੈ ਬ੍ਰ
 ਹਮ ਅਨੁਰਾਗੈ॥ ੧੦੦॥ ਦੇਹ ਸਹਿਤ ਬ੍ਰਹਮ ਮਿਲਿ ਰਹਿਓ॥ ਭੁਵਕੋ ਸਕਲ ਬੀਜਾ ਤਿਨ ਦਰਿਓ॥
 ਸੋਬਹੁਰਿ ਓਭੁਵ ਮੇਨਹਿ ਆਵੈ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਮਿਲਿਓ ਸੋਬਹਮ ਸਮਾਵੈ॥ ੧੦੧॥ ਤਾਂ ਤੇ ਦੇਹਾਦਕ ਬਿ
 ਸਤਾਰਾ॥ ਭ੍ਰਮ ਕਾਰਿਤ ਜੋਤਿ ਗੁਣ ਮੈਇ ਸਾਰਾ॥ ਵਿਗੁਣ ਤੀਤ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਸੇਵੈ॥ ਬਿਖਿਅਨ ਕੋ ਕ
 ਛੁਨਾਮਨ ਲੇਵੈ॥ ੧੦੨॥ ਬਿਖੇਰਿਤ ਦੇਊ ਭ੍ਰਮ ਜਾਨੈ॥ ਬ੍ਰਹਮਮਾਹਿ ਰਹਦੈ ਨ ਭ੍ਰਾਨੈ॥ ਸਕਲ ਅਤੀ
 ਤਾ ਆਪ ਕੋ ਦੇਖੈ॥ ਸਭੁ ਪਟਏ ਕਦਵੈ ਤਨਹੀ ਪੇਖੈ॥ ੧੦੩॥ ਬ੍ਰਹਮ ਅਗੁ ਆਪਏ ਕਕਰਿ ਮਾਨੈ॥

ਦਵੈਤਭਾਵਕ ਬਹੁੰਨਹਿਆਨੋ॥ ਨਿਸਾਦਿਨ ਬਹੁਮਥੀਚਾਰਹਿਕਰੋ॥ ਪਰੁਬਲਮੇਰੋਉਰਮੇਧਰੋ
 ॥੧੦੪॥ ਮਮਅਧੀਨ ਨਿਰੰਤਰਿਰਹੋ॥ ਯਾਬਿਪਿਜਗਤਬੀਜਸਭੁਦਹੋ॥ ਜਾਂਤੇਬਹੁਰਿਨਭਵਮੇ
 ਆਵੈ॥ ਬਹੁਮਰੂਪਹੁਇਬਹੁਮਸਮਾਵੈ॥੧੦੫॥ ਇਹਮੇਤੁਮਸੋਕਾਰਿਓਬੀਚਾਰਾ॥ ਸਾਂਖਅਰੁ
 ਜੋਗਸਕਲਕੋਸਾਰਾ॥ ਮੇਰੋਗੁਹਜਿਮਤੋਅਤਿਜਾਨੋ॥ ਬਹੁਤਭਾਂਤਿਹਿਦੈਮੇਅਨੋ॥੧੦੬॥ ਤੁਮ
 ਰੋਹਿਤਮਨਮਾਹਿਬਿਚਾਰਿਓ॥ ਮੇਰੂੰਬਿਸਨ੍ਹਸਤਨਧਾਰਿਓ॥ ਮੇਰੋਬਹੁਮਸਕਲਕੋਈਸ
 ਮੋਬਿਨੁਅੰਗੈਸਕਲਅਨੀਸਾ॥੧੦੭॥ ਸਾਂਖਅਰੁਸਤਤੇਜਤਪਜੋਗਾ॥ ਪ੍ਰੇਸਮਦਮਸ਼ੀਕੀਰਤ
 ਭੋਗਾ॥ ਅੰਗੈਬਸਤਜਹਾਂਲਗਸਾਰਾ॥ ਤੇਸਮਸਤਮੇਰੇਆਧਾਰਾ॥੧੦੮॥ ਤਾਂਤੇਜੋਮਮਸਰਣਹਿ
 ਆਵੈ॥ ਉਤਮਬਸਤਸਕਲਸੋਪਾਵੈ॥ ਮੋਬਿਨੁਬਹੁਸਾਧੰਗੈਰਹੈ॥ ਤੋਰੁਕਦੇਨਸੁਖਕੋਲਹੈ॥
 ॥੧੦੯॥ ਮੈਨਿਰਗੁਣਪਰਿਸਭਗੁਣਸੇਵੈ॥ ਮੈਨਿਰਪੇਛਸਕਲਾਚਿਤਦੇਵੈ॥ ਕਛੂਨਚਹੋਕ

ਰੰਉਪਕਾਰ। ਸਤੁ ਕੋਹਿਤ ਸਤੁ ਕੋ ਆਧਾਰ। ੧੧੦॥ ਸਤੁ ਉਪਜਾਂ ਉ ਸਤੁ ਪਤਪਾਲੇ। ਸਤੁ ਪੋਖੇ
 ਸਤੁ ਸੰਕਟ ਟਾਲੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੋਹਿਤ ਜੈ ਦੁਖ ਪਾਵੈ। ਤਬ ਹੀ ਸੁਖੀ ਸਰਣ ਜਬ ਆਵੈ। ੧੧੧॥
 ਸਰਣਾਗਤਿ ਕੋ ਬੇਗ ਉਧਾਰੇ। ਆਪਿ ਮਿਲਾ ਉਭ ਵਧੈ ਟਾਰੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਸਤੁ ਤਜਿ ਮੋ ਕੋਭੁ ਜੈ
 ਪਾਵੈ ਮੋਹਿ ਜਗਤਿ ਭੈ ਤਜੈ। ੧੧੨॥ ਉਧਵ ਮੋਇ ਹਰ ਯਾਨ ਸੁਨਾਇ ਓ। ਸਨਕਾਦ ਕਨਿ ਪਰ
 ਮ ਸੁਖ ਪਾਇ ਓ। ਰਿਦੈ ਗਰਿਓ ਸੰਦੇਹ ਨ ਕੋਈ। ਮੋਹਿ ਮਿਲਨ ਕੀ ਬਿਧਿ ਸਤੁ ਏਯੀ। ੧੧੩॥
 ਬਹੁਤ ਭਾਂਤ ਮਮਪੁ ਜਾ ਕਰੀ। ਬਹੁਤ ਭਾਂਤ ਉਸਤਤਿ ਬਿਸਤਰੀ। ਮੇਰੋ ਭਜਨੁ ਰਿਦੈ ਮੋਧਾਰਿਓ
 ਅੰਰ ਸਕਲ ਤਤਕਾਲ ਨਿਵਾਰਿਓ। ੧੧੪॥ ਆਪਕ੍ਰਿਤਾਰ ਬਕਰਿ ਤਿਨ ਮਾਨਿਓ। ਦਵੈ ਤਭਾ
 ਵਤ ਜਿ ਬਹਮ ਪਛਾਨੀ। ਤਬ ਤਿਨ ਕੋ ਉਸਤਤ ਕਰਤੇਯੀ। ਬਹਮ ਕੇ ਦੇਖਤ ਆਗੇਯੀ। ੧੧
 ੫॥ ਸਬ ਹਨ ਕੋ ਆਨੰਦ ਬਢਾਇ ਓ। ਤਬ ਮੇਂ ਆਪਨ ਧਾਮ ਸਿਧਾਇ ਓ। ਤਾਂ ਤੇ ਉਧਵਾਇ ਹਤੁ

ਮਜਾਨੋਂ ਆਪਨ ਪਰਮ ਭਾਗ ਕਰਿ ਮਾਨੋ ॥ ੧੧ ॥ ਸਨਕਾਦ ਕਨਿ ਸਮਾਨਤੁ ਮਕੀਏ ॥ ਤੇਈ ਬ
ਚਨਤੁ ਮਾਧਿ ਮੰਦੀਏ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਗਮਾਨਏ ਹੀ ਉਰਧਾਰੋ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਜਾਨ ਸਭ ਦਵੈ ਤਨਿ ਦਾਰੋ ॥ ੧੧ ॥
ਮਮ ਅਧੀਨ ਨਿਰੰਤਰਿ ਰਹੋ ॥ ਦੂਜੀ ਸਕਲ ਬਾਸਨਾ ਦਰੋ ॥ ਮੇਸੇ ਪ੍ਰੈ ਨਿਜ ਪਦ ਕੋ ਪਾਰੋ ॥ ਤਾਂ
ਤੇ ਜਗਤ ਜਨਮ ਨਹੀ ਮੇਰੋ ॥ ੧੧੮ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਇਹ ਉਧਵ ਤੋ ਸੋ ਕਹਿਓ ਪਰਮ ਗਮਾਨ ਨਿਜ ਸਾਰ
ਯਾ ਕੋ ਗਹਿ ਨਿਜ ਪਦ ਲੈ ਛੂਟੈ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ॥ ੧੧੯ ॥ ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਭਾਗਵਤੋ ਮਹਾਂ ਪੁਰਾਣੇ ਇਕਾਦਸ
ਸਕੰਧੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਉਧਵ ਸੰਬਾਦੇ ਪੰਚਮੀ ਤਾਯੰਤ੍ਰ ਦਸੋ ਪਿਆਇ ॥ ੧੩ ॥ ਸ੍ਰੀ ਸੁਕੋਵਾਚਾ ਚੋਪ
ਣੀ ॥ ਮੇਸੇ ਸੁਨਿਹਾਰਿ ਜੀ ਸੋ ਗਮਾਨਾ ॥ ਭਗਤ ਉਧਾਰ ਕਰੁ ਰਮ ਸਭ ਹਾਨਾ ॥ ਇਹ ਉਧਵਾਦਿ ਚਕਰਿ
ਉਰਧਾਰੀ ॥ ਪਰੁ ਕਛੁ ਪਸਕਿਸੁ ਸੋ ਕਰੀ ॥ ੧ ॥ ਉਧਵ ਉਵਾਚਾ ਪ੍ਰਮਾਦਿ ਆਲਦੈ ਆਨਿ ਪਦੇਵਾ
ਮੇ ਕੋ ਬਡੋ ਬਤਾਇਓ ਭੁਵਾ ॥ ਭਗਤ ਹੁਤੇ ਪਾਏ ਤੁਮ ਚਰਣਾ ॥ ਛੂਟੈ ਜਗਤ ਜਨਮ ਅਰੁ ਮਰਨਾ

॥ ३ ॥ ਪਰਾਮ ਬਏ ਕਪਲ ਕੋ ਕਹੈ ॥ ਮੇਰੀ ਸਕਲ ਬਿਕਲ ਤਾਵਹੈ ॥ ਜੇ ਬਹੁ ਸੁਤਿ ਸਿੰਮਿਤ ਕੋ ਜਾਨੈ ॥ ਤੇਤੋ
 ਬਹੁ ਸਾਧਨ ਨਿਬਖਾਨੈ ॥ ੩ ॥ ਮੁਕਤਿ ਹੋਤ ਬਹੁ ਪੰਥ ਨ ਕਹੈ ॥ ਅਰੁ ਤੇਈ ਬਹੁ ਤੇ ਮਿਲਿ ਗਹੈ ॥ ਤਾਂ ਤੇਤੇ
 ਉਪੰਥ ਅਸੇਖਾ ਭਗਤ ਸਮਾਨ ਕੇ ਕਛੂ ਬਸੇਖਾ ॥ ੪ ॥ ਜਾ ਜਾ ਪੰਥ ਤੁਮੈਂ ਪ੍ਰਭ ਪਈਯੋ ॥ ਬਹੁ ਰਿਓ ਭਵ
 ਸਾਗਰ ਨਹਿ ਅਈਯੋ ॥ ਸੋ ਸੋ ਪੰਥ ਕੋ ਪਾਕਰਿ ਕਹੈ ॥ ਮੇਰੀ ਸਕਲ ਮੂਢ ਤਾਵਹੈ ॥ ੫ ॥ ਤੁਮ ਬਿਨੁ
 ਇਹ ਦੂਜੈ ਨਹਿ ਕਹੈ ॥ ਗਿਆਨ ਲਹੈ ਸੋ ਤੁਮ ਤੇ ਲਹੈ ॥ ਉਪਵਾਯੋ ਸੀ ਪ੍ਰਛੀ ਬਾਨੀ ॥ ਤਬ ਉਤਰ ਕੀਰ੍ਤਿ
 ਲਬਖਾਨੀ ॥ ੬ ॥ ਸੀਭ ਗਵਾਨੇ ਵਾਚਾ ॥ ਉਪਵਕਲ ਪਸਮੈਂ ਜੁ ਬਭਇਓ ॥ ਤਬ ਇਹ ਤਤਲੀਨ
 ਹਇ ਗਇਓ ॥ ਪੁਨਿ ਮੈਂ ਸੁਸਤਿ ਸਮੈਂ ਯਹ ਲਾਨਾ ॥ ਬਹੁ ਮਾਸੋਂ ਤਿਤ ਤਬ ਖਾਨਾ ॥ ੭ ॥ ਸੋਈ
 ਸੁਤਿ ਪੁਨਿ ਬਹੁ ਮਪਛਾਇਯੋ ॥ ਭ੍ਰਿਗਵਾਦ ਕਨ ਸੁੰਭੂ ਮਨ ਪਾਯੋ ॥ ਸਾਤ ਮਹਾਂ ਰਿਖ ਭ੍ਰਿਗਾਜਿ
 ਨਿਮਾਇ ॥ ਅਰੁ ਸੁਅੰਭੂ ਮਨ ਜੋ ਮੁਨਾਮਾਇ ॥ ੮ ॥ ਤੈਨਾ ਅਸਟ ਨਤੇ ਇਹ ਬਿਸਤਾਰਾਨਾ

ਨਾਥਿਧਿਕੇਕੁਦਾਅਪਾਰਾਸੁਰਨਰਾਸੁਰਸਿਧਰੀਧੁਬਾਥਿਦਾਪਰਜਖਾਅਦਿਕਸੁਬਾ
 ਦੀਸਪਤਦੀਪਨਰਬਹੁਤਪ੍ਰਕਾਰਾਕਿੰਨਰਗਇਪੁਰਖਾਦਿਅਪਾਰਾਸਤਰਜਤਮਤਿ
 ਨਕਉਤਪਤਿ।ਵਾਂਤੇਬਹੁਥਿਧਿਕੁਈਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਾ॥੧੦॥ਤਿਨਤੇਕੁਏਬਹੁਤਥਿਧਿਕੇਦਾ।
 ਤਿਨਤੇਤੈਸੋਜਾਨੈਬੇਦਾ।ਬੇਦਤਤਸੋਕਤਹੂੰਗਹਿਓ।ਆਪਸੁਭਾਵਸਮਨਿਤਿਨਕਹਿ
 ਓ॥੧੧॥ਜਿਉਜਿਉਤਿਨਕੇਕੁਏਸੁਭਾਵਿ।ਤਿਉਤਿਉਜਾਨਿਓਸੁਤਿਕੋਕੁਵਾ।ਤਿਉਹੀ
 ਤਿਉਅਚਰਨਨਿਕਰੈਂ।ਤਿਉਤਿਉਆਪਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿਥਿਸਤਰੈ॥੧੨॥ਪਰਮਪਰਾਜੇਤਿਨ
 ਤੇਹੋਵੈ।ਤੇਤਿਨਕੇਕ੍ਰਿਤਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿਜੇਵੈ।ਤਿਨਤੇਆਪਕਰੈਂਬਹੁਗ੍ਰਿਥਾ।ਨਾਨਕੁੰਤਿਚਲ
 ਵੈਪੰਥਾ॥੧੩॥ਮੇਸੀਥਿਧਿਉਪਜੈਪਾਖੰਡਾਗਾਨਾਅਰੁਧਰਮਹੋਹਿਸਤਿਖੰਡਾ।ਮਮਮ
 ਇਆਕਾਰਿਮੋਹਤਹੋਵੈ।ਤਾਂਤੇਤਤਪੰਥਨਹਿਜੇਵੈ॥੧੪॥ਅਪਨੀਅਪਨੀਰੁਚਿਉਨਮ

ਨਾ॥ ਕਰੈ ਕਰਮ ਅਰੁ ਭਾਖੈ ਗਯਾਨਾ॥ ਨਾਨਾ ਥਿਧਿ ਸਾਧਨ ਨਿਸੁਨਾਵੈ॥ ਤਿਨ ਤਿਨ ਤੇ ਕਲਾ ਅਨੁਬ
 ਤਾਵੈ॥ ੧੫॥ ਏਕੈ ਬਹੁ ਥਿਧਿ ਧਰਮ ਨਿਭਾਖੈ॥ ਤਿਨ ਤੇ ਭੁਗਤਿ ਮੁਕਤਿ ਕੋ ਆਖੈ॥ ਏਕਾਹਿ ਕਹੈ
 ਜੋ ਸਾਹਿਬਿ ਸਤ ਗੀਏ॥ ਜਾਂ ਤੇ ਸਕਲ ਦੁਖ ਨ ਤੇਤ ਗੀਏ॥ ੧੬॥ ਜਾ ਕੋ ਜਸੁ ਧਿਆ ਮੇਇ ਜੋਲੈ॥
 ਸੋ ਨ ਰਹੈ ਸੁਰਗ ਮੈ ਤੋਲੈ॥ ਏਕੁ ਈਹਾਂ ਹੀ ਕਾਮ ਬਖਾਨੈ॥ ਆਗੈ ਸੁਰਗ ਨ ਰਹੈ ਨਹਿ ਜਾਨੈ॥ ੧
 ੭॥ ਜਾਂ ਤੇ ਨ ਈਹਾਂ ਕਰੈ ਭੁਗਨ ਕੋ॥ ਈਹਾ ਛੋਡਿ ਜਾਇਯਾ ਤਨ ਕੋ॥ ਆਗੈ ਸੁਖ ਦੁਖ ਲਹੈ ਨ ਕੋ
 ਈ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਭੋਗ ਕਰੈ ਸਭ ਕੋਈ॥ ੧੮॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੇਵੀ ਬਿਨ ਕਹਿ ਰਹਮਾਵੈ॥ ਧਰਮ ਰਾਇ ਕੀ ਖਬ
 ਰ ਨ ਪਾਵੈ॥ ਏਕ ਕਹੈ ਸਮਦਮ ਅਰੁ ਸਤ॥ ਦੂਜੈ ਸਾਧਨ ਸਕਲ ਅਸਤਿ॥ ੧੯॥ ਜੋਗ
 ਗ੍ਰੰਥ ਬਹੁ ਸਾਂਖ ਬਖਾਨੈ॥ ਤਿਨ ਤੇ ਮੂਢ ਮੁਕਤਿ ਕੋ ਜਾਨੈ॥ ਸਾਂਮ ਅਰੁ ਦਾਮਦੰਡ ਅਰੁ ਭੇਦਾ
 ॥ ਇਨ ਕੋ ਗਹੈ ਏਕ ਪਛ ਬੇਦਾ॥ ੨੦॥ ਨਿਅਾਇ ਸਹਤ ਸਬ ਉਦਮ ਕਰੈ॥ ਉਤਮ ਧਰਮੁ ਜਾਨਉ

੮੪

ਰਧਰੈ॥ ਦਾਨੁ ਭੋਗ ਉਤਮ ਕਰਿ ਕੁਖੈ॥ ਇਹੈ ਮੁਕਤਿ ਸਾਧਨ ਕਰਿ ਗਾਖੈ॥ ੨੧॥ ਏਕੈ ਜਗ ਦਾਨ
 ਤਪਸਾ ਗਾਏ॥ ਏਕੈ ਯਮ ਨੇ ^ਤਮ ਨਿਸੰਗ ਹੈ॥ ਏਕੈ ਤੀਰਥ ਬਰਤ ਮਨ ਪਰੈ॥ ਕਹੈ ਕਹਾ ਲੈ ਬਹੁ
 ਬਿਧਿ ਕਰੈ॥ ੨੨॥ ਤਿਨ ਤੇ ਸੁਰਗਾਦਿ ਕੁਸੁਖ ਪਾਵੈ॥ ਛੀਨੁ ਕੁਏਈ ਚਾਂਡਿ ਰਿਆਵੈ॥ ਬਹੁਰਿ
 ਓਨੀ ਚ ਜੋ ਨਿਬਹੁਲ ਹੈ॥ ਨਰਕ ਨਿਮੈ ਕੋਈ ਜੁਗਰ ਹੈ॥ ੨੩॥ ਅਰੁ ਜਬ ਰਹੈ ਸੁਰਗਾਹੁ ਮਾਂਹੀ॥
 ਤਬ ਹੁੰ ਕੁਛੁ ਸੁਖ ਪਾਵੈ ਨਾਹੀ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਨਿੰਦਾ ਆਆ ਕ੍ਰਿਮਾਨਾ॥ ਗਾਏ ਖਾਇ ਰਖਾ ਅਪਿ
 ਮਾਨਾ॥ ੨੪॥ ਇਤਿ ਆਦਿ ਕਨਿਗ ਸੇ ਨਿਤ ਰਹੈ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਕਉ ਨ ਕਾਂਤਿ ਸੁਖ ਲਹੈ॥ ਭਗਤਿ ਬਿ
 ਨਾ ਬਿਧਿ ਲੈ ਕਹਿ ਜਾਵੈ॥ ਕਾਲ ਤਹਾਹੁ ਤੇ ਛਾਹਾਵੈ॥ ੨੫॥ ਤਾਂ ਤੇ ਉਪਦ੍ਰੁ ਮੁਹੈ ਸਾਰਾ॥ ਸੁਖ ਮ
 ਮਚਰਣ ਨਿਕੇ ਆਧਾਰਾ॥ ਜਿਨਿ ਮੇਰੇ ਚਰਨ ਨਿਚਿਤ ਪਰਿਓ॥ ਸਾਧਨ ਸਾਧ ਸਕਲ ਪਰ
 ਹਰਿਓ॥ ੨੬॥ ਤਿਨ ਕੋ ਉਪਦ੍ਰ ਜੋ ਸੁਖ ਹੋਈ॥ ਸੋ ਸੁਖ ਕਹੁੰ ਨ ਪਾਵੈ ਕੋਈ॥ ਸੋ ਸੁਖ ਕਹਿਓ ਸੁ

ਯਗ = ੨
 ਸੁਰਗ = ੨

ਨਿਰੰਜਨਾਵੈ। ਸੋਈ ਪੇਜਾਨੈ ਜੋ ਪਾਵੈ। ੨੧॥ ਸੋ ਪਾਵੈ ਜੋ ਮੋਸੋ ਮਾਗੈ। ਅੰਰ ਸਕਲ ਅਸ ਕੋ ਤਿਆ ੦੮੫
 ਗੈ। ਮਮ ਅਧੀਨ ਨਿਰੰਤਰਿ ਰਹੈ। ਦੂਜੀ ਸਕਲ ਕਾਮ ਨਾਦੈ। ੨੨॥ ਸਕਲ ਬਸਤ ਕੋ ਕੀਨੋ
 ਤਿਆਗਾ। ਅੰਤ ਹਕਰਣ ਖਰੋ ਬੈਰਾਗਾ। ਸਮਦਰਸੀ ਨਿਤ ਸੀਤਲਾ ਚਿਤ। ਮਮਾ ਚਿਤ ਵਨਾਹਿ
 ਦੈ ਦਿਛ ਬਿੰਤਾਵੈ। ੨੩॥ ਤਾ ਕੋ ਦਸੋ ਦਿਸਾ ਸੁਖ ਰੂਪ। ਸੋ ਸੁਖ ਜੋ ਅਤਿ ਪਰਮ ਅਨੁਪ। ਜੋ ਜਨ
 ਮੇਰੇ ਸੁਖ ਕੋ ਜਾਨੈ। ਤਾ ਕੋ ਮਨੁ ਕਤਹੂੰ ਨਾਹਿ ਮਾਨੈ। ੨੪॥ ਤਾ ਕੋ ਸਭ ਅਧੀਨ ਰਹੈ। ਪਰੁ ਸੋ ਮੋ ਬਿਨੁ
 ਕਛੁ ਨ ਗਹੈ। ਬਹੁ ਮਲੋ ਕੋ ਕਦੇ ਨ ਲੇਵੈ। ਇਦੁ ਲੋਕ ਪਲਾਚਿ ਤਨ ਦੇਵੈ। ੨੫॥ ਸਭ ਭੂਗਜ
 ਨੈ ਨਨਾਹਿ ਦੇਖੈ। ਸਪਤ ਪਤਾਲ ਸੁਖ ਬਿਣ ਲੇਖੈ। ਜੋ ਗਾਸਿਧ ਅਣਮਾਦ ਕਾ ਅਸਟਾ। ਜੋ ਗੀ
 ਜਿ ਨਹਿ ਤਸਾਧੈ ਕਸਟਾ। ੨੬॥ ਤਿਨ ਹੂੰ ਕੋ ਕਬਹੂੰ ਨਹਿ ਲੇਖੀ। ਅਪਹੁ ਤੇ ਨਿਤ ਸੇਵੈ ਤੇਈ।
 ਮੁਕਤੀ ਨਿਕਟਿ ਹੀ ਰਹੈ ਸਦਾਈ। ਪਰੁ ਮੇਰੇ ਜਨੁ ਛੁਵੈ ਨ ਕਾਈ। ੨੭॥ ਮੈਯੇ ਕਸਦਾ ਪ੍ਰੇਤ ਕੋ

ਹਿ

ਉ

ਮਮਚਰਨ ਨਿਚਿਤੁ ਰਾਖੋ ਜਾ ਕੋ ॥ ਤਾਹੀ ਤੇ ਮੇਰੇ ਪੈ ਸੋਈ ॥ ਤਾ ਬਿਨੁ ਔਰ ਨਹੀ ਪੈ ਕੋਈ ॥ ੩੪ ॥ ਤਿ
ਉ ਮੇਰੇ ਸੁਤ ਬਿਧਿ ਨਹੀ ਪਿਆਰੋ ॥ ਨਹਿ ਸੰਕਰ ਜੋ ਰੂਪ ਯਮਾਰੋ ॥ ਨਹਿ ਪੈਤਿ ਉ ਸੰਕਰ ਖਨਭਾ
ਈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਅਰਧੰਗੀ ਤਿ ਨਹਿ ਸਾਈ ॥ ੩੫ ॥ ਯਿਉ ਨਹਿ ਪੈ ਮੇਰੇ ਮਮ ਦੇਹਾ ॥ ਜੈ ਸੇਤੁ ਮਸੰ ਪਰਮ
ਸਨੇਹਾ ॥ ਤੁਮ ਸੇਭੁ ਗਤ ਮਹਾਂ ਪੈ ਮੈਰੇ ॥ ਤਾ ਕੇ ਰਹੋ ਨਿਰੰਤਰ ਨੇਰੇ ॥ ੩੬ ॥ ਇਛੁ ਯਾਰ ਹਤ ਅਰੁ ਸੀ
ਤਲਾਹਿ ਦੈ ॥ ਸਬ ਨਿਰਵੈਰ ਸਕਲ ਪਰਸੂਰ ਦੈ ॥ ਬਹਮਾਦਿ ਸਟਿ ਦੇਖੈ ਸਭੁ ਮਾਂਹੀ ॥ ਬਹਮ ਬਿਚਾ
ਰਤ ਜੈ ਪਲ ਨਹੀ ॥ ੩੭ ॥ ਮੈ ਤਾ ਕੋ ਪ੍ਰਥਮੈ ਯਿਉ ਕਰਿਓ ॥ ਤਿਗੁਣ ਪਾਸ ਬੰਧਨ ਬਿਸਤਾਰਿਓ ॥ ਪ
ਰਤਾ ਕੋ ਮੇ ਸੋ ਬਲੁ ਭਾਰੀ ॥ ਕਾਟੀ ਮਾਇਆ ਸਕਾਤਿ ਹਮਾਰੀ ॥ ੩੮ ॥ ਏਤੇ ਪਰਿਸਭੁ ਔਗ ਨਿਤ
ਜਿਓ ॥ ਉਲਾਟੀਆਇ ਮਮਚਰਨ ਨਿਭ ਜਿਓ ॥ ਅਰੁ ਸਭੁ ਸੁਖ ਤਾ ਕੈ ਬਸਿ ਰਹੈ ॥ ਸੋ ਤਜਿ ਮੋ ਬਿਨੁ
ਕਛੁ ਨ ਗਹੈ ॥ ੩੯ ॥ ਬਹੁਤ ਤਨ ਕੇ ਕੁਦਰਤ ਪਨ ਦੈ ॥ ਨਾਂਦ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਿ ਮੇਰੇ ਕਹੈ ॥ ਤਿਨਾ ਤਿਨ ਕੋ ਮ

ਮਚਰਨ ਨਿਲਾਵੈ॥ ਸਦਾ ਸਬਨ ਤੇ ਆਪੁ ਛਪਾਵੈ॥ ੪੦॥ ਅਹੰਕਾਰ ਮਮਤਾ ਨਹਿ ਆਨੈ॥ ਮੋਹਿ ਛੋਰਿ
 ਵਜੋ ਨਹਿ ਜਾਨੈ॥ ਗੁਣਾ ਤੀਤ ਤਾਜ ਨ ਕੇਪਾਛੈ॥ ਇਹ ਤਨ ਧਰੈ ਟਿਰੇ ਮੈ ਆਛੈ॥ ੪੧॥ ਸਾਂਤ ਕਰੁ
 ਏਧਾਰੀ ਇਹ ਦੇਹਾ॥ ਕਰੋ ਸੁਧਤਾ ਚਰਣ ਨਿਖੇਯਾ॥ ਨਿਹਕਿ ਚਨਤ ਨੂੰ ਨਹਿ ਰਕਤਾ॥ ਮੋਹੀ ਸੋਭਿ
 ਨਹੀ ਅਨੁਰਕਤਾ॥ ੪੨॥ ਸੀਤਲ ਝਿਦੈ ਬਿਗਾਤਿ ਅਭਿਮਾਨਾ॥ ਕ੍ਰਿਪਾਵੰਤ ਸਭ ਏਕ ਸਮਾਨਾ॥ ਕੈਹੂੰ
 ਕਾਂ ਮਚਲੈ ਨਹੀ ਬੁਧਿ॥ ਮੋਹਿ ਸੇਵ ਪਾਈ ਅਤਿ ਸੁਧਿ॥ ੪੩॥ ਮੁਕਤ ਹੂੰ ਤੇ ਨਿਤ ਨਿਸ ਪ੍ਰੇਰੈ॥
 ਤੇਜ ਨ ਮੇਰੇ ਸੁਖ ਕੋਲ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਸੁਖ ਕੋ ਸੁਖ ਜਾਨੈ ਤੇਈ॥ ਔਰ ਸਕਲ ਸਮਝੈ ਨਹਿ ਕੇਈ॥ ੪੪॥ ਨਿ
 ਸਪ੍ਰੇਯ ਜਨ ਨਿਸਪ੍ਰੇਯ ਸੁਖ ਪਾਵੈ॥ ਸਪ੍ਰੇਯ ਵੰਤ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਨ ਆਵੈ॥ ਬਿਖਿਅਨ ਕੈ ਵਸਿ ਮਾਨ
 ਵਹੈਈ॥ ਇੰਦ੍ਰੀਜੀਤ ਸਕੈ ਨਹਿ ਕੇਈ॥ ੪੫॥ ਪਰੁ ਅਧੀਨ ਹੋਇ ਮਮ ਜਬ ਯੀ॥ ਬਿਖਾ ਕਛੁ ਨ
 ਸਕੈ ਕਰਿਤ ਬਯੀ॥ ਬਿਖੈ ਸੜੇ ਮੈਂ ਸਕਲ ਨਿਵਾਰੇ॥ ਆਪ ਮਿਲਾਊਂ ਕੁਝ ਵਭੈ॥ ਟਾਰੇ॥ ੪੬॥ ਪਾਵਕ

ਜੈਸੇਹੇਮ ਮਲ ਨਤ ਹੋਈ। ਬਹੁ ਜਲ ਮਾਰਿਧੋਈਏ ਸੋਈ। ਅੰਰੈ ਜਤਨ ਬਹੁ ਤੁਥਿ ਪਿਕੀਜੈ। ਹੇਮ ਰਿਬ
 ਹਤ ਕਸੋਟੀ ਦੀਜੈ॥ ੬੧॥ ਪਰੁ ਕੇਹੂੰ ਬਿਧਿ ਸੁਧਨ ਹੋਈ। ਕੋਟ ਨਿਜ ਤਨ ਕਰੈ ਜੋ ਕੋਈ। ਸੋਈ ਹੇਮ ਅਗ
 ਨਿਮੇਂ ਦੀਜੈ। ਦੇਕਰਿ ਫੂਕਤ ਪਤ ਅਤਿ ਕੀਜੈ॥ ੬੨॥ ਤਾਂ ਤੇ ਕੋਈ ਮਲ ਨਹਿ ਰਹੈ। ਆਪਨੇ ਸੁਧ ਗੁਪ ਕੋਗ
 ਹੈ। ਤਿਉ ਹੀ ਜਤਨ ਕਰੈ ਬਹੁ ਕੋਈ। ਪਰੁ ਆਤਮ ਨਿਰਮਲ ਨਹਿ ਹੋਈ॥ ੬੩॥ ਮੇਰੀ ਭਗਤਿ ਮਾਰਿ ਜ
 ਬਾਮਾਵੈ। ਤਬ ਸਭ ਕਰਮ ਮਲ ਨ ਛੁਟ ਕਾਵੈ॥ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇ ਲਹੈ ਨਿਜ ਰੂਪਾ ਪਾਵੈ ਮੋਹਿ ਤਜੈ ਭਵ
 ਰੂਪ॥ ੬੪॥ ਜਿਉ ਜਿਉ ਮੇਰੀ ਭਗਤ ਹਿ ਕਰੈ। ਮੇਰੇ ਗੁਣ ਨਿਰ੍ਹਿਦੈ ਮਾਰਿਧਰੈ। ਸੁਣਨ ਕੀਰਤਨ ਸਿ
 ਮਰਨ ਨਾਨੈ। ਜਿਉ ਜਿਉ ਅਵਰ ਬਾਸ ਨ ਭਾਨੈ॥ ੬੫॥ ਤਿਉ ਤਿਉ ਹਿਦੈ ਪ੍ਰਕਾਸੈ ਗਿਆਨ। ਦੇਖੈ ਬਹ
 ਮ ਮਿਟੈ ਸਭਾ ਮਾਨ। ਦਵੈ ਤਭਾ ਵਕਤ ਹੂੰ ਨਹਿ ਰਹੈ। ਨਿਰਭੈ ਨਿਜਾਨੰਦ ਪਦ ਲਹੈ॥ ੬੬॥ ਨੈਨ ਨਿਮ
 ਰਿਰੇ ਗੁਜਿਉ ਹੋਈ। ਤਾਂ ਤੇ ਕਛੂ ਨ ਦੇਖੈ ਸੋਈ। ਪੁਨਿ ਜਿਉ ਜਿਉ ਅੰਖ ਦਰਿ ਲਗਾਵੈ। ਤਿਉ ਤਿਉ ਦਿ

ਸਾਹਿਬੋਤਨਿਤਾਵੈ॥੬॥ਤਿਉਤਿਉਸਕਲਬਸਤਕੋਦੇਖੋ॥ਆਪਹਿਪਰਮਸੁਖੀਕਰਿਲੇਖੋ॥ਤੰ ੮੮
 ਤੇਭਗਤਿਰੂਪਵਿਛਾਜਨਾਜਾਤੇਦੇਖੇਦੇਵਨਿਰੰਜਨਾ॥੬੮॥ਜੋਸੰਸਾਰਸੁਖਨਕੋਯਾਵੈ॥ਸੋਸੰਸਾ
 ਰਮਾਂਹਿਬਹਿਜਾਵੈ॥ਅਰੁਜੋਯਾਵੈਮੇਰੇਚਰਣਾ॥ਪਵੈਮੋਹਿਮਿਟੈਭਵਮਰਣਾ॥੬੯॥ਤਾਂਤੇਸ
 ਭਸਾਧਨਭ੍ਰਮੁਜਾਨਹੁ॥ਸੁਪਨਸਮਾਨਵੈਤਸੋਮਾਨਹੁ॥ਮਨਬਚਕ੍ਰਮਸਕਲਕੋਤਿਆਗੋ॥ਨਿਸ
 ਦਿਨਮਮਚਰਨਨਿਅਨੁਗਯੋ॥੭੦॥ਜੋਯਹਿਭਵਾਰਚਾਰੈਛੁਟਕਾਯੋ॥ਅਰੁਚਾਰੈਮਮਚਰਨ
 ਆਯੋ॥ਤੇਤਿਨਕੀਸੰਗਤਪਰਹੈ॥ਜੇਨਰਜੁਵਤੀਸੰਗਤਕਰੈ॥੭੧॥ਜੁਵਤੀਸੁਖਨਸੁਨੈਨਹਿ
 ਸੁਵਨਾ॥ਨੈਨਨਦੇਖੈਕਰੈਨਗਵਨਾ॥ਕਥਹੂੰਭੂਲਿਝਿਦੈਨਹਿਅਨੈ॥ਮਨਬਚਕ੍ਰਮਨਿਰੰਤਰਿਭ
 ਨੈ॥੭੨॥ਐਸੋਥੰਧਨਕਹੂੰਨਹੋਈ॥ਕੋਟਿਨਸੰਗਕਰੈਜੋਕੋਈ॥ਜਿਉਜੋਖਤਾਅਰੁਜੋਖਤਸੰਗੀ
 ਥੰਧਨਕਰੈਹੋਤਪ੍ਰਸੰਗੀ॥੭੩॥ਤਾਂਤੇਤਿਨਕੇਸੰਗਹਿਤਜੈ॥ਸਾਵਧਾਨਮਮਚਰਨਨਿਭਜੈ॥ਨਿਭ

ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ

ਜੈ॥ ਨਿਰਭੈ ਠੋਰ ਕਰੈ ਅਸਥਾਨ॥ ਮੋਖਿ ਨੁ ਸੰਗਤ ਜੈ ਸਭਾ ਆਨ॥ ੧੪॥ ਮੇਰੇ ਪਿਆਨ ਨਿਰੰਤਰਿ ਕਰੈ॥ ਪ੍ਰੇਮ
ਸਹਤ ਹਿੰਦੈ ਮੈਂ ਪਰੈ॥ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਚਨ ਸੁਨਿ ਹਿਰਦੈ ਗਖੈ॥ ਉਪਵਾ ਅੰਗ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕੋ ਭਾਖੈ॥ ੧੫॥ ਉਪਵੇਦਾ ਚਾ
ਹੇ ਪ੍ਰਭਤੁ ਮਹਿ ਕਵਨ ਬਿਧਿ ਘਾਵੈ॥ ਕਵਨ ਰੂਪ ਮੈਂ ਚਿਤ ਲਗਾਵੈ॥ ਮੈਂ ਤੋ ਮੁਕਤੁ ਸੇਵਿਤੁ ਮਰ
ਣਾ॥ ੧੬॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਿੰਧਤੁ ਮਕਰੁ ਦਾ ਕਰੈ॥ ਘਾਨ ਜੋ ਗਥਾ ਈ ਬਿਸਤਰੈ॥ ਸੁਨਿ ਉਪਵਾ ਨਿਜ ਜਨ
ਕੀ ਬਾਣੀ॥ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਜੀਆ ਪਥਾਣੀ॥ ੧੭॥ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੁ ਵਾਰਾ॥ ਉਪਵੇਤੋ ਕੋ ਘਾਨ ਸੁਨ
ਉ॥ ਜੋਗ ਸਹਤ ਸਭ ਅੰਗ ਬਤਾਉ॥ ਜੋਗ ਸਹਤ ਜੋ ਘਾਨ ਹਿ ਕਰੈ॥ ਤੋ ਮਨ ਬੇਗਰ ਜਹਿ ਪਰਿ ਹਰੈ
॥ ੧੮॥ ਸਮਾ ਅਸਨ ਮੈਂ ਅਸਥਿਰੁ ਹੋਈ॥ ਜੰਘਨ ਪਰ ਕਰ ਗਖੈ ਦੋਈ॥ ਦੇਹ ਸਮਾਨ ਚਲੈ ਨਾਹਿ
ਡੋਲੈ॥ ਨਸਾਦਿ ਸਾਟਿ ਕਛੂ ਨਾਹਿ ਬੋਲੈ॥ ੧੯॥ ਇਤ੍ਰਾ ਪੁਰ ਕੁਭਕਾ ਬਿਰੁ ਕਰੈ॥ ਪੁਨਿ ਰੇਚ ਕਪਿੰਗੁਲਾ
ਨਿਸਰੈ॥ ਬਹੁ ਰਿਓ ਪੁਰ ਪਿੰਗੁਲਾ ਦੁਆਰਾ॥ ਇਤ੍ਰਾ ਨਿਸਰੈ ਬਾਰੰ ਬਾਰਾ॥ ੨੦॥ ਇੰਦ੍ਰੀਅ ਰਥ ਸ

ਕਲਪਰਹੈ॥ ਮੇਰੇ ਤੇ ਹੋਇ ਮਾਹਿਧਰੈ॥ ਉਧਵਦਵੈ ਬਿਧਿ ਜੋਗ ਕਰਾਵੈ॥ ਤਾਂ ਭੇਦਾਹਿ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਪਾ ੮੮
ਵੈ॥ ੮੧॥ ਮੰਤ੍ਰ ਸਹਤ ਸੋਨਾ ਮਸੰਗੁਭਾ॥ ਮੰਤ੍ਰ ਬਿਨਾ ਸੋਕਰੈ ਅੰਗੁਭਾ॥ ਤਾਂ ਤੇਜੋ ਸੰਗੁਭ ਸੋਨਾ ਮਾ॥ ਸੋ
ਉਤਮ ਹੈ ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮਾ॥ ੮੨॥ ਪੂਰੇ ਰਾਖੇ ਰੇਚਕ ਕਰੈ॥ ਓਅੰ ਕਾਰ ਮੰਤ੍ਰ ਉਰਧਰੈ॥ ਘੰਟਾ ਨਾਦ ਤੁਲ ਉ
ਰਧਾ ਵੈ॥ ਤਾਂ ਸੋ ਮਿਲਿ ਕਰਿ ਪ੍ਰਾਣ ਚਲਾਵੈ॥ ੮੩॥ ਜਉ ਤ੍ਰਿਕਾਲ ਅਭਿਮੈ ਕੋਈ ਪ੍ਰਾਣ ਮਾ
ਸਗੀ ਮੈ ਬਹੁ ਹੋਈ॥ ਬਹੁ ਰਿਓ ਹੋਇ ਕਮਲ ਕੋਧਾ ਵੈ॥ ਅਸੁਪੰਖਰੀ ਸੋ ਬਿਗਸਾਵੈ॥ ੮੪॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ
ਮੁਖ ਤੇ ਉਰਧ ਕਰੈ॥ ਤਾਂ ਕੇ ਮੁਖ ਸੁਰਜਾਹਿਧਰੈ॥ ਸੁਰਜ ਮੈ ਪੂਰਨ ਸਸਿ ਮਾਨੈ॥ ਸਸਿ ਮਹਿ ਅਨਲ
ਤੇਜ ਮੈ ਮਾਨੈ॥ ੮੫॥ ਅਨਲ ਮਧ ਮ ਮਰੂ ਪਾਰਿਧਾ ਵੈ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸੋ ਮਨਾਹਿ ਲਗਾਵੈ॥ ਅੰਗੁ ਸ੍ਰਸ
ਮਾਨ ਚਤੁਰਭੁਜ ਰੂਪਾ॥ ਅਤਿ ਸਤਿਲ ਸੁਖ ਦਾਨਾ ਮਨੂਪਾ॥ ੮੬॥ ਨਿਤ ਨਸਜਲ ਮੇਘ ਤਨ ਸਜਾ
ਮਾ॥ ਤਵਿਤ ਤੁਲਾ ਅੰਬਰ ਰੁਚਿਧਾ॥ ਮੰਦਹਾਸ ਸੋਭਾ ਨਿਧਾ॥ ਨਨਾ ਮਕਰਾ ਕ੍ਰਿਤ ਕੁੰਡਲ ਸੁਭ

ਮਰੂ

ਕਾਨਨਾ ॥ ੨ ॥ ਕੀਤਿ ਕੋ ਸਤ ਕ ਮਇ ਅਰੁ ਬਨ ਮਾਲਾ ॥ ਉਗਰੁ ਗਲ ਤਲਾਇ ਬਿਸਲਾ ॥ ਸੰਖ ਅ
ਰੁ ਚੱਕਰ ਗਦ ਪਦ ਮਾ ॥ ਹਸਤ ਚਾਰੁ ਸੋਭਾ ਸਦ ਮਾ ॥ ੨੮ ॥ ਹੇ ਮ ਮੁਕਟ ਹੀਰਾ ਮਇ ਜਰਿਥੀ ਅਤਿ
ਸੋਭਾਇ ਮਾਨ ਸਿਰਧਰਿਥੀ ॥ ਭਾਲ ਤਿਲਕ ਅੰਗੁ ਜਬਰੁ ਨੈਨਾ ॥ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁਧਾ ਕੋ ਮੇਨਾ ॥ ੨੯ ॥
ਕਰਕੰਕਣ ਅੰਗੁਲ ਮੁੰਦ ਕਾ ॥ ਪਗਨੁ ਪਰਿਕਟਿ ਮੇਛੁੰਦ ਕਾ ॥ ਅੰਕ ਸੁਬਜਰਧੁ ਜਾ ਅਰੁ ਬਿੰਦ
॥ ਚਿਹਨ ਤਚਰਣ ਹਰਣ ਦੁਖਦੰਦ ॥ ੩੦ ॥ ਨਖ ਮਣੀ ਅਤਿ ਪ੍ਰਕਾਸਾ ॥ ਉਗ ਅਗਮਾਨ ਅੰਧਤਮ
ਨਸਾ ॥ ਅਉਰ ਸਕਲ ਅੰਗ ਨ ਬਹੁ ਭੂਖਨਾ ॥ ਜਿਨ ਕੈ ਘਾਨ ਮਿਟੈ ਸਭ ਦੂਖਣਾ ॥ ੩੧ ॥ ਵੈਕਿ ਸੋਰਪ
ਰਮ ਸੁਕ ਮਾਗਾ ॥ ਨਖ ਸਿਖ ਘਾਵੈ ਬਾਰੰ ਬਾਰ ॥ ਚਰਣ ਨਿਤੀ ਪ੍ਰਾਗਿ ਹਿਯਾ ਵੈ ॥ ਏਕ ਹਿਗ ਹਿਏਕ
ਹਿਛੁਟ ਕਾ ਵੈ ॥ ੩੨ ॥ ਯਿਉ ਲੈ ਨਖ ਤੇ ਸਿਖ ਪਰਯੰਤ ॥ ਨਿਸਾਦਿ ਨਹਿ ਦੈ ਘਾਵੈ ਸੰਤ ॥ ਅੰਰ ਬਾ
ਸਨ ਸਕਲ ਪਰਹਰੈ ॥ ਮੇਰੇ ਰੂਪ ਅਭਿਗਮ ਨ ਪਰੈ ॥ ੩੩ ॥ ਯਾ ਬਿਧਿ ਜਬ ਮਨ ਨਿਹਚਲ ਹੋਈ

॥ ਤਬ ਠਿਰਿ ਅੰਗਨ ਪਾਵੈ ਕੋਈ ॥ ਆਤਿ ਸੁੰਦਰ ਮੁਖ ਮੈਂ ਮਨੁ ਧਾਰੈ ॥ ਔਰ ਸਕਲ ਚਿਤ ਵਨ ਨਿਰਵ
 ਰੈ ॥ ੮੪ ॥ ਯਾ ਬਿਧਿ ਮਨੁ ਅਪਨੋ ਬਸਿ ਹੋਈ ॥ ਤਬ ਬਿਰਾਟ ਮੈਂ ਧਾਰੈ ਸੋਈ ॥ ਸਕਲ ਬਿਰਾਟ ਰੂਪ ਮ
 ਮਜਾਨੈ ॥ ਮੋਤੇ ਭਿੰਨ ਕਛੂ ਨਹਿ ਮਾਨੈ ॥ ੮੫ ॥ ਯਿਉ ਬਿਰਾਟ ਮਮ ਰੂਪ ਚਿਜਾਨਾ ॥ ਨਿਹ ਚਲ ਰੁ
 ਇਓ ਭੇਦ ਕੋ ਰੂਪ ॥ ਤਬ ਤਾਹੂ ਤੇ ਮਨੁ ਨਿਰਵਾਰੈ ॥ ਸੁਧ ਨਿਰੰਜਨ ਬਹਮ ਬਿਚਾਰੈ ॥ ੮੬ ॥ ਬਹਮ
 ਬਿਚਾਰ ਨਿਰੰਤਰਿ ਕਰੈ ॥ ਸਭੁ ਆਕਾਰ ਦੂਰਿ ਪਰਹਾਰੈ ॥ ਆਤਮ ਬਹਮ ਏਕ ਕਰਿ ਦੇਖੈ ॥ ਚੇਤਨ
 ਰੂਪ ਅਖੰਡ ਤਲੇਖੈ ॥ ੮੭ ॥ ਨਿਜ ਨੰਦ ਨਿਹ ਚਲ ਨਿਰਧਾਰਾ ॥ ਸਤ ਸਰੂਪ ਵਾਰਨਹੀ ਪਾਰਾ ॥ ਏਕ
 ਅਜਨਮਾ ਆਪੇ ਆਪਾ ॥ ਸੁਖ ਦੁਖ ਰਹਤ ਪੁੰਨੁ ਨਹੀ ਪਾਪਾ ॥ ੮੮ ॥ ਕਾਲ ਨਕਰ ਮਜੀਵਨਹੀ ਮ
 ਯਾ ॥ ਆਪੇ ਆਪ ਨਿਰੰਜਨ ਗਾਇਆ ॥ ਜੈ ਸੇ ਅਗਨਿ ਅਖੰਡ ਤਹੋਈ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਉਠੈ ਪਤੰਗਾ ਕੋ
 ਈ ॥ ੮੯ ॥ ਬਹੁਰਿ ਅਗਨਿ ਮਾਰਿ ਸਮਾਵੈ ॥ ਤਬ ਹਿ ਪਤੰਗਾ ਨਾਮ ਗਵਾਵੈ ॥ ਐਸੇ ਆਤ

੮੦

੦

ਮਥਹਮਥਿਰਾਗੈ॥ਏਕਜਾਨਕਰਿਦਵੈਤਨਿਵਰੈ॥੧੦੦॥ਮੇਸੀਭਾਂਤਬਿਚਾਰਹਿਕਰਤੇ॥
ਨਿਸਾਦਿਨਬਹਮਮਾਹਿਮਨਪਰਤੈ॥੩ਗੁਣਾਕਾਰਸਕਲਕ੍ਰਮੁਭਾਗੈ॥ਹੋਇਬਹਮਸੇਵਤ
ਸੋਜਾਗੈ॥੧੦੧॥ਏਕਰਿਬਹਮਬਹਮਮਿਲਿਜਾਵੈ॥ਜਹਾਂਹੁਤੇਬਹੁਰਿਓਨਰਿਆਵੈ॥
ਮੇਸੀਬਿਧਿਭਵਦੁਖਨਦਹੈ॥ਮੇਰੋਨਿਜਾਨੈਦਪਦਲਹੈ॥੧੦੨॥ਦੋਹਰਾ॥ਇਹੀਪੈਰੋਤੋਸੇ
ਕਹਿਓਜਾਕਰਿਹਰਿਪੁਰਿਜਾਇ॥ਪਰਯਾਮੈਬਹੁਬਿਧਨਿਹੈਤੇਭਾਖੁਸਮਝਾਇ॥ਇਤਸੀਭਾ
ਗਵਤੇਮਹਾਂਪੁਰਾਣੇਇਕਾਦਸਸਕੰਧੇਸੀਭਗਵਾਨਉਪਵਸੰਬਾਦੇਭਾਖਾਟੀਕਾਯੰਚਤੁਰਦਸੇ
ਘਾਇ॥੧੦੩॥ਸੀਭਗਵਾਨੇਵਾਚਾਚੋਪਣੀ॥ਉਪਵਜੇਗਪੰਥਸਮਝਾਉ॥ਤਾਂਮੈਬਹੁਤੇਬਿਧ
ਨਬਤਾਉ॥ਜੇਇਫੀਮਨਪਾਣਹਿਬਾਧੈ॥ਸਾਵਧਾਨਹੁਇਜੇਗਹਿਸਾਧੈ॥੧੦੪॥ਮੇਮੈਧਾਰੈਆ
ਪਨੋਚਿਤਾ॥ਤਾਕੋਸਿਧਬਿਧਨਹੈਨਿਤਾ॥ਜੇਤਿਨਸਿਧਨਕੋਪਰਹੈ॥ਸੋਮਮਚਰਨਨਿਕੋਅ

ਨਸਰੈ॥ ੨॥ ਤਿਨ ਸੋ ਕਬਹੀ ਰਹੈ ਲੁਭਾਇ॥ ਤੋ ਸਮਸਕਲਾ ਬਿਬਾਹੋਇ ਜਾਇ॥ ਅੰਮੇ ਸੇ ਬਚਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨੁ
 ਮਨਧਾਰਾ॥ ਉਧਵ ਕੀ ਨੀਪੁਸ਼ ਬਿਚਾਰਾ॥ ੩॥ ਉਧਵ ਵਾਚਾ ਕੈ ਪਕਾਰ ਧਾਰਣਾ ਦੇਵਾ॥ ਅਗੁਨਿ
 ਧਨ ਕੋ ਕੈ ਬਿਧਿ ਕੁਏਵਾ॥ ਤਿਨ ਕੇ ਨਾਮ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਕਹੈ॥ ਜੋ ਗਨਿ ਕੇ ਬਿਧਿ ਨ ਨਿੰਦਹੈ॥ ੪॥ ਤੁਮ
 ਅਧੀਨ ਸਿਧ ਹੋ ਸਕਲਾ॥ ਤੁਮ ਗੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਇ ਜਨਾਮ ਕਲਾ॥ ਉਧਵ ਪਸੁ ਰਿਦੈ ਮੇਧਾਰੀ॥ ਤ
 ਬਬੋਲੈ ਗੋਪਾਲ ਮੁਰਾਰੀ॥ ੫॥ ਸ੍ਰੀਭਗਵਾਨੇ ਵਾਚਾ॥ ਉਧਵ ਸਿਧ ਅਠਾਰਹ ਕਹੀਏ॥ ਅਮਧ
 ਰਨ ਕਰੇ ਤੇਲੀਏ॥ ਤਿਨ ਮੇਂ ਅਸੁ ਸਿਧ ਪਰਧਾਨਾ॥ ਦਸਮਧ ਮਤੇ ਕਹੈ ਬਖਾਨਾ॥ ੬॥ ਜਾਤੇ ਦੇ
 ਹਰੁਪ ਅਣਹੋਈ॥ ਕਤਹੂੰ ਨਹੀ ਅਵਰਣ ਨ ਕੋਈ॥ ਅਣਮਾਲਾ ਮਸਿਧਿ ਯਹ ਜਾਨੈ॥ ਮਹਾਂ
 ਮੋਹਨੀ ਮਾਯਾ ਮਾਨੈ॥ ੭॥ ਜੇ ਤਨ ਕਰੈ ਮਹਾਂ ਬਿਸਤਾਰਾ॥ ਜਹਾਂ ਤਹਾਂ ਕਛੁ ਵਾਰਨ ਪਾਰਾ॥ ਮਹਮਨ
 ਮਸਿਧ ਸੋ ਕਹੀਏ॥ ਕਬਹੂੰ ਭੁਲਿ ਨ ਤਕੋ ਗਯੀਏ॥ ੮॥ ਜੇ ਯਾਦੇ ਹਾਰੀ॥ ਅਤਿ ਲਘੁ ਕਰੈ॥ ਮੁਸੁ

੯੧

ਕੋ

ਕੋ

ਨਾਮਾਵੈਦਿਸੁਨਪਰੈ। ਸੋਇਹਲਾਘਮਾਸਿਧਕਰਾਵੈ। ਮਮਜਨਯਾਕੋਨਿਕਟਿਨਾਮਾਵੈ। ੮। ਜੋ
 ਜੋਇਦ੍ਰੀਭੋਗਨਕਰੈ। ਜਹਾਂਕਹੂੰਬਿਖਅਨਬਿਸਤਰੈ। ਤਿਨਸਭਭੋਗਨਿਜਾਕਾਰਿਲਯੀਏ। ੯।
 ਪਤਿਨਾਮਾਸਿਧਸੋਕਯੀਏ। ੧੦। ਏਕੰਤਰਤ੍ਵਬੈਂਤਰਹੈ। ਦੇਖੈਸੁਨੈਸਕਲਕੀਕਰੈ। ਤਾਰਿਅਗੋਚ
 ਰਰਹੈਨਕਾਇਨ। ਸੋਪਕਾਸਕਸਿਧਕਰਾਇ। ੧੧। ਇਦ੍ਰੀਦੇਹਬੁਧਮਨਪਾਨ। ਤਿਉਲੋਕਜਿਨਕੋ
 ਅਸਥਾਨ। ਤਿਨਕੋਤਿਉਪੈਰੈਜਿਉਜਾਨੈ। ਤਾਰਿਦੀਸਤਾਸਿਧਬਖਾਨੈ। ੧੨। ਬਿਖੈਸੁਖਨਕੋਕਟੈ
 ਨਗਰੈ। ਜਾਤੇਆਤਿਮਾਨੰਦਹਿਰਹੈ। ਨਾਮਾਵਸਥਾਸਿਧਕਰਾਵੈ। ਮੇਰੋਭਗਤਿਨਿਕਟਿਨਹਿ
 ਆਵੈ। ੧੩। ਜੋਜੋਇਛਾਮਨਮੇਲਿਆਵੈ। ਸੋਸੋਸਕਲਪਲਕਮੇਂਆਵੈ। ਬਸਤਾਨਾਮਾਸਿਧੈ
 ਸੋਈ। ਮੇਰੋਜਨੁਆਦਰੈਨਹਿਕੋਈ। ੧੪। ਨਾਮ। ੧੪। ਅਸਟਸਿਧਏਆਤਿਪ੍ਰਧਾਨ। ਇਨਤੇ
 ਮਧਮਭੁੰਖੁਆਨ। ਤਨਕੇਗੁਣਬਿਆਪੈਨਹੀਕੋਈ। ਨਾਮਾਨੁਗਮਕਯੀਏਸੋਈ। ੧੫। ਦੂਰਹਿ

ਸਵਨ ਸੁਨੈ ਸਬ ਬੈਨੈ ਦੂਰ ਦਰਸ ਦੇਖੈ ਸਭ ਨੈਨੈ ਮਨ ਕੇ ਬੇਗ ਮਨ ਜਬ ਧੈਐ ਕਾਮ ਰੂਪ ਬਹੁ ਰੂਪ
 ਨ ਧੈਐ ॥ ੧੬ ॥ ਪਰ ਕੇਤਨ ਮੈ ਕਰੈ ਪਵੇ ਸਾ ਮਿਥ ਛੁਟੀ ਪਰ ਕਾਇ ਪਵੇ ਸਾ ਨਿਜ ਇਛੁਯਾ ਤੇ ਤਜੈ ਸ
 ਰੀਗਾ ਸੋ ਸੁਛੰਦ ਮਿਤ ਰੈ ਬੀਗਾ ॥ ੧੭ ॥ ਮਿਲੇ ਅਪ ਸਗ ਨਿਬਿਚ ਰੈ ਦੇਵਾ ਦੇਖੇ ਤਿਨ ਹਿਲ ਪੈ ਸਭ
 ਵਾ ਸੋ ਸੁਰ ਕੀਤਾ ਦਰਸ ਨ ਕਹੀਏ ਮਿਥਾ ਫਲ ਪੈ ਕਹੈ ਨ ਗਹੀਏ ॥ ੧੮ ॥ ਜੋ ਸੰਕਲਪ ਕਰੈ ਸੋ
 ਈ ਜਬਾ ਸੰਕਲਪ ਕਹੀ ਜੈ ਸੋਈ ॥ ੧੯ ॥ ਜਹਾ ਗਾਇਓ ਚਰੈ ਤਹ ਜਾਵੈ ਅਪਾਤਿ ਹਤਿ ਗਤਿ
 ਸਿਧ ਕਹਾਵੈ ॥ ੨੦ ॥ ਏਦ ਸਮਿਲ ਅਸੁ ਦਸ ਕਹੀਏ ਆਰ ਪੈ ਪੰਚ ਤੁਛ ਨਹਿ ਗਹੀਏ ਬੰਤ
 ਮਨ ਅਰਭੂ ਤਿਭ ਵਿਖੈ ਸਰੁ ਕਛੁ ਜਾਨੈ ਲਖ ਅਲਖ ॥ ੨੧ ॥ ਇਹ ਰੈ ਸਿਧ ਤਿ ਕਾਲ ਗਾਨਾ ਅ
 ਗੇ ਸਿਧ ਬਖਾਨੈ ਅਨਾ ਸੀਤ ਉਸਨਾ ਦਿਕ ਜੇ ਦੰਦਾ ਤਿਨ ਹਿਨਿ ਵਾਰੇ ਸੇ ਅਦੰਦੂ ॥ ੨੨ ॥ ਬਿ
 ਖ ਅਰੁ ਅਗ ਨਿਸੁਰ ਜ ਜਲ ਬੰਧਾ ਜਾ ਤੇ ਹੋਵੈ ਅਸੋ ਅਚੰਭਾ ਪਤਿ ਸੁਤ ਸੋ ਸਿਧ ਕਹਾਵੈ ॥

੪ ਪਰਿਚਿਤਾਇ ਅਭਿਗਤਾਜੈ
 ਈਤੀਤੀਜਿ ਸਿਧਿ ਪਛਾਨੈ ਸੋਈ ਅਪਰ
 ਜਪ ਪ੍ਰਤਿਤ ਕੇ ਅਗੇ ਚੋਖੀ ਸਿਧਿ ਏਹੇ ਬਰੁਭਗੋ ॥ ੨

॥ ਹਰਿਜਨਤਾ ਕੈ ਨਿਕਟਿ ਨ ਆਵੈ ॥ ੨੨ ॥ ਵੈਅ ਸੁਦਸਾ ਮਰੁਣੇ ਪੰਚਾ ॥ ਮਲਿਤੇਈ ਸਸਕਲਪ
 ਪੰਚਾ ॥ ਏਮੈਂ ਮੂਲ ਰੂਪ ਉਚਾਰੀ ॥ ਸਾਖਾ ਬਹੁਤ ਨਹੀ ਬਿਸਤਾਰੀ ॥ ੨੩ ॥ ਮਮਧਾਰਣਾ ਕਰੇਤੇ ॥
 ਵੈ ॥ ਜੋਗ ਨਿਕੋ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਬਿਚਲਾ ਵੈ ॥ ਜੋਤਿ ਨਿਤੇ ਬਿਚਲੇ ਨਹੀ ਕਬਹੀ ॥ ਤੋ ਮਮਚਰਣ
 ਨਿਪਾਵੈ ਤਬਹੀ ॥ ੨੪ ॥ ਜਾਧਾਰਣਾ ਹੁੰਤੇ ਜੋ ਆਵੈ ॥ ਜੈਸੇ ਜੋਗੀ ਕੋ ਬਿਚਲਾ ਵੈ ॥ ਸੋ ਸਕੁ ਉਧ
 ਵਤੇ ਸੋ ਕਹੀ ॥ ਜੋਗ ਪੰਥ ਕੇ ਬਿਘਨ ਹਦਹੀ ॥ ੨੫ ॥ ਸੁਗੁਣ ਰੂਪ ਜੋ ਛੁ ਬਿਸਤਾਰਾ ॥ ਸੋ ਨ ਨ ਬਿਧਿ
 ਰੂਪ ਹਮਾਰਾ ॥ ਤਾਹੀ ਤਾਹਿ ਮਾਹਿ ਮਨੁ ਲਾਵੈ ॥ ਤੈਸੀ ਤੈਸੀ ਮਿਧਾਰਿ ਪਾਵੈ ॥ ੨੬ ॥ ਸਬਦ ਸਪਰ
 ਸ ਰੂਪ ਰਸ ਰੀਧਾ ॥ ਪੰਚ ਭੂਤ ਕੇ ਸੁਛ ਮਥੰਧਾ ॥ ਤਿਨ ਮੈਂ ਜਾਜਾ ਮੈਂ ਮਨੁ ਲਾਵੈ ॥ ਤਾਂ ਤਾ ਕੇ ਰੂਪ ਹਿਮਲਿ
 ਜਾਵੈ ॥ ੨੭ ॥ ਮਹਾਂਤਤ ਮੈਂ ਮਨੁ ਹਿਲ ਗਾਵੈ ॥ ਪੰਚ ਭੂਤ ਸਾਖਾ ਕਰਿ ਧਾਵੈ ॥ ਜਾਜਾ ਸਾਖਾ ਮੈਂ ਮਨੁ
 ਹੈ ॥ ਤਾਹੀ ਤਾ ਸਮਿ ਦੇਹਤ ਬਧਾਰੈ ॥ ੨੮ ॥ ਪੰਚ ਭੂਤ ਕੇ ਜੇ ਪਮਾਨਾ ॥ ਤਿਨ ਮੈਂ ਜੋਗੀ ਧਾਰੈ ਧਾਨਾ ॥
 ਮਹਿਮਾ

ਪ੍ਰਕ
ਸਤ

ਤਾਂਤਾਂਸਮਿਲਾਪਦੇਹਹਿਕਰੈ॥ ਕਾਹੁਸੋਕਹੂੰਗਾਹਿਓਲਪੈਰੈ॥ ੨੮॥ ਸਾਂਤਕਾਅੰਕਾਰਮਨਪ
ਰੈ॥ ਤਕੇਮੇਰੋਰੂਪਬਿਚਾਰੈ॥ ਤਬਜੇਇੰਦ੍ਰੀਭੋਗਨਕਰੈ॥ ਬਹੁਤਭਾਂਤਿਬਿਖਾਅਨਬਿਸਤ
ਰੈ॥ ੩੦॥ ਤਾਂਤੇਸੁਖਯਹਜੇਗਾਪਾਵੈ॥ ਸੇਵਹਪਾਪਤਿਸਿਧਕਰਾਵੈ॥ ਮੇਰੋਸੂਤਰੂਪਮਨ
ਆਨੈ॥ ਤਾਂਤੇਤ੍ਰਿਭੁਵਨਕੀਗਾਤਿਜਾਨੈ॥ ੩੧॥ ਜਿਉਕਰਿਦੀਵਾਲੈਪਾਰਿਦੇਖੈ॥ ਜਿਉਤ੍ਰਿ
ਭੁਵਨਅਚਰਨਨਿਪੈਖੈ॥ ਮੇਰੋਕਲਰੂਪਮਨਧਾਰੈ॥ ਸਬਬਿਆਪਕਸਬਈਸਬਿਚਾਰੈ॥
੩੨॥ ਤਾਂਤੇਸਿਧਈਸਤਾਪਾਵੈ॥ ਤ੍ਰਿਭੁਵਨਜਾਨੈਜਿਉਦਰਤਾਵੈ॥ ਜਾਹੀਸੇਜੇਈਕਰਵਾ
ਵੈ॥ ਤਕੇਅੰਤਰਤਿਉਉਪਜਾਵੈ॥ ੩੩॥ ਆਦਿਪੁਰਖਜੇਮੇਰੋਰੂਪ॥ ਤਾਮੇਧਾਰੈਚਿਤਾਅ
ਨੂਪ॥ ੩੪॥ ਤਾਂਤੇਸਿਧਅਵਸਥਾਪਾਵੈ॥ ਬਿਖਾਅਨਬਿਨੁਆਨੰਦਬਢਾਵੈ॥ ਨਿਰਗੁਣਬ੍ਰ
ਹਮਮਾਂਹਿਮਨਧਾਰੈ॥ ਸਭਕਰਤਾਸਭਈਸਬਿਚਾਰੈ॥ ੩੫॥ ਤਾਂਤੇਬਸਤਾਸਿਧਹਿਲਰੈ॥

ਸੋਈ ਸੋਪਾਵੈ ਜੋ ਚਹੈ॥ ਸੁਧ ਸਤ੍ਰਮੇ ਇ ਮੋਰਿ ਬਿਚਾਰੈ॥ ਤਾ ਮੇਜੋਗੀ ਮਨ ਕੋ ਪਾਰੈ॥ ੩੫॥ ਤਤੇ
 ਸੁਧ ਆਪੁੰ ਹੋਈ॥ ਖਟ ਉਰਮੀ ਨ ਬਿਆਪੈ ਕੋਈ॥ ਗਗਨ ਧਾਰ ਪਾਣ ਮਨ ਪਾਰੈ॥ ਸਬਦ ਰੂਪ
 ਉਰਮੀ ਹਿ ਬਿਚਾਰੈ॥ ੩੬॥ ਤਬ ਜਿਹ ਲਗੈ ਪਵਨ ਅਕਾਸ॥ ਸੁਨੈ ਤਹਾਂ ਲਗ ਬਚਨ ਨਿਪਾਂਸੀ॥
 ਨੈਨ ਨਿਮੈ ਸੁਰਜ ਕੋ ਪਾਰੈ॥ ਅਰੁ ਸੁਰਜ ਮੈ ਨੈਨ ਬਿਚਾਰੈ॥ ੩੭॥ ਅਪਾਛਿ ਨ ਮੋਰਿ ਕੋ ਲੇਖੈ॥
 ਤਬ ਸੋ ਤਿਉ ਲੋਕ ਕੋ ਦੇਖੈ॥ ਪਦੁਨ ਸਹਤ ਮੈ ਮਨੁ ਪਾਰੈ॥ ਜਹਾਂ ਤਹਾਂ ਮਮ ਰੂਪ ਬਿਚਾਰੈ॥
 ੩੮॥ ਅੰਸੇ ਮਨ ਕੋ ਜਹਾਂ ਚਲਾਵੈ॥ ਮਨ ਕੇ ਬੇਗ ਤਹਾਂ ਹੀ ਜਾਵੈ॥ ਸਾਰੇ ਮੇਰੇ ਰੂਪ ਬਿਚਾਰੈ॥ ਤਿ
 ਨਹੀ ਤਿਨ ਮੈਂ ਮਨ ਕੋ ਪਾਰੈ॥ ੩੯॥ ਚਾਰੈ ਭਾਇ ਓਰੁ ਪਤ ਬਜੇਈ॥ ਬਾਰਨ ਲਾਗੇ ਹੋਵੈ ਸੋਈ॥
 ਕਰਿ ਓਪਵੇ ਸਾਹਿ ਚਾਰੈ ਜਾਮੈ॥ ਘਾਨੁ ਆਪਨੇ ਆਨੈ ਤਾਮੈ॥ ੪੦॥ ਤਬ ਤਾਤਨ ਮੈਂ ਜਾਵੈ ਮੇਸੇ
 ਗ੍ਰਿਗਟੁ ਲਾਤੇ ਟੂਲਾ ਹਿ ਜੈ ਸੋ॥ ਮੂਲ ਦੁਆਰ ਪਗ ਬੰਧ ਲਗਾਵੈ॥ ਪ੍ਰਾਣ ਚਲਾਇ ਸੀਸ ਮੈਂ ਲਿ
 ਪਰਕਾਯ ਪ੍ਰਵੇਸ ੧

ਦੁਹਰ
 ਸਫ ੫

ਮਨੋਬੇ
 ਗਾ ੪

ਦੁਹਰ
 ਨ ੩

ਕਾਮਰੂਪ ੩

ਸੁਛੰਦ

ਆਵੈ॥ ੪੧॥ ਬਹੁਮਰੰਧੁੰਗੋ ਨਹਿ ਕਰੈ॥ ਜੋ ਮਨ ਹੋਇ ਤਾਂਹਿ ਅਨੁਸਰੈ॥ ਸੁਵਰਗ ਦੇਵ ਸੁਰਬਲਿਤ
 ਘਾਵੈ॥ ਮੇਰੇ ਰੂਪ ਜਾਨ ਮਨੁ ਲਾਵੈ॥ ੪੨॥ ਤਬ ਤੇ ਸਹਤ ਬਿਬਾਨਹਿ ਆਵੈ॥ ਤਾਂ ਜੋ ਗੀ ਕੋ ਸੁਖ ਭੀ
 ਪਜਾਵੈ॥ ਜੋ ਜੋ ਬਸਤਿ ਰਿਦੈ ਮੈ ਧਾਰੈ॥ ਤਾਂ ਤਾਂ ਕੋ ਪ੍ਰਭ ਮੋਹਿ ਬਿਚਾਰੈ॥ ਸੋਈ ਸੋ ਪਾਵੈ ਤਤਕਾਲ॥
 ਜਬ ਹੀ ਚਾਹੈ ਕਾਲ ਅਕਾਲ॥ ੪੩॥ ਸਕਲ ਨਿਅੰਤ ਸਭ ਕੋਈ ਸਾ॥ ਨਿਤ ਸੁਵਾਧੀ ਨ ਸਕਲ
 ਕੇ ਸੀਸਾ॥ ਜੋ ਗੀ ਅੰਸ ਮੋ ਕੋ ਘਾਵੈ॥ ਤਾਂ ਕੀ ਆਨ ਕੋਈ ਮਿਟਾਵੈ॥ ੪੪॥ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਸਬ ਅੰ
 ਤਰ ਜਾਮੀ॥ ਘਾਵੈ ਮੋਹਿ ਸਕਲ ਕੋ ਸੁਆਮੀ॥ ਅਪਨਿ ਜਾਨੈ ਜਨ ਮਮਰ ਨ ਕੀ॥ ਗੁਪਤ ਤਿ
 ਕਾਲ ਅਰੁ ਸਭ ਕੇ ਮਨ ਕੀ॥ ੪੫॥ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਗੁਣ ਨਿਤੇ ਨਿਅਰਾਜਾਨੈ॥ ਅਗੁਤਿ ਨ ਕੋ ਸੁਆਮੀ
 ਕਰਿ ਮਾਨੈ॥ ਘਾਵੈ ਮੋਹਿ ਜੁ ਸਦਾ ਅਦੰਦਾ॥ ਤਬ ਕੋਈ ਨਹਿ ਬਿਆਪੈ ਦੰਦਾ॥ ੪੬॥ ਸਭ ਮੇਂ ਬਿ
 ਆਪ ਕਸ ਕਲ ਅਤੀਤਾ॥ ਲਿਪੈ ਨ ਅਗਨਿ ਸੂਰਜ ਲਸੀਤਾ॥ ਮੇ ਸੋ ਮੋ ਕੋ ਘਾਵੈ ਕੋਈ॥ ਅੰਸੇ
 ਬਿਕਾਲ ਗਾਨਾ॥ ੩

੨੪

ਅਪ੍ਰਤਹਤਿ
ਗਤਿ॥ ੫

ਅਦੰਦ ੩

ਸੁਰਕੀ
 ਤਾਦਰ
 ਸਨ ੩
 ਯਥਾ ਮੰ
 ਕਲਪ
 ੪

ਅਪਰਾਜੈ॥੨

੪੧
ਪ੍ਰਤਿ
ਸਤ੍ਰ

ਲਛਨ ਪਾਵੈ ਸੋਈ॥ ਜੋ ਮੇਰੇ ਅਵਤਾਰ ਨ ਘਾਵੈ॥ ਆਇ ਪਛਤਰ ਚਮਰ ਮਨ ਲਿਖਾਵੈ॥ ਤਾ ਕੇ
ਕਹੁ ਨ ਪਰਜੈ ਹੋਈ॥ ਸਭ ਹਨਿ ਮਾਹਿ ਬਿਗਨੈ ਸੋਈ॥ ੪੮॥ ਯਉ ਪਰ ਨ ਕਰੈ ਮਮ ਜੋਈ॥ ਸਿਧ
ਨਿਪਾਵੈ ਜੋਗੀ ਸੋਈ॥ ਪਰੁ ਏ ਅੰਤ ਗਾਇ ਹੈ ਸਾਰੈ॥ ਮੇਰੇ ਭਗਤ ਨਿਦੂ ਰਿਨਿ ਦਾਰੈ॥ ੪੯॥ ਮੋਤੇ ਏ
ਇਨ ਤੇ ਮੈ ਨਾਹੀ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਮਮ ਜਨ ਨਿਕਟਿ ਨ ਜਾਹੀ॥ ਮੋਹਿ ਨ ਲਹੈ ਇਨ ਹਿ ਜੇ ਲੇਵੈ॥ ਮੋਹਿ ਭੁਜੈ
ਤਿਨ ਕੋ ਏ ਸੇਵੈ॥ ੫੦॥ ਮੋਹੀ ਤੇ ਉਤਪਤਿ ਸਬ ਹਨਿ ਕੀ॥ ਮੈ ਪਿਤ ਪਾਲ ਕਰੋ ਤਿਨ ਤਿਨ ਕੀ॥ ਮਮ
ਅਧਿਨ ਸਿਧਾ ਅਰੁ ਜੋਗਾ॥ ਸਾਂਖ ਅਰੁ ਗਿਆਨ ਪਰ ਮਧਨ ਭੋਗਾ॥ ੫੧॥ ਸਬ ਕੋ ਜਨ ਕਿਸ ਕਲ ਕੇ
ਸੁਆਮੀ॥ ਮੈ ਸਬ ਹਨਿ ਕੋ ਅੰਤਰ ਜਾਮੀ॥ ਸਬ ਮੈ ਬਾਹਰਿ ਭੀਤ ਰਿਏ ਕਾ॥ ਮੈ ਮੈ ਵਰਤੈ ਅਉਰ
ਅਨੇਕਾ॥ ੫੨॥ ਪੰਚ ਭੂਤ ਸਭ ਭੂਤ ਨਿਮੰਤੀ॥ ਬਾਹਰਿ ਭੀਤ ਰਿਦੂ ਜਾਨਾਹੀ॥ ਤਿਉ ਸਭ ਮੈ ਹੀ
ਨਾਹੀ॥ ਆਨਾ ਅਨਾ ਦਿਸਟਿ ਸੋਈ ਅਗਿਆਨ॥ ੫੩॥ ਤਾਂ ਤੇ ਦ੍ਰੋਤ ਭਾਵ ਨਹੀ॥ ਅਨੈ॥ ਮੇਰੇ ਰੂਪ

ਸਕਲ ਕਰਿ ਜਾਨੈ॥ ਸਾਧਨ ਸਿਧ ਸਕਲ ਭ੍ਰਮ ਤਜੈ॥ ਮੇਰੇ ਚਰਨ ਨਿਰੰਤਰਿ ਭੁਜੈ॥ ੫੪॥ ਮਮ ਪਸ
 ਦਿ ਮਮ ਚਰਨ ਨਿ ਆਵੈ॥ ਅਤਿ ਅਪਾਰ ਭੁਵਨੁ ਖਮਿ ਟਾਵੈ॥ ਇਹ ਮੇ ਤੋ ਸੋਭਾ ਖਿਓ ਗਯਾਨ
 ਯਾ ਤੇ ਅੰਗ ਸਕਲ ਅਗਯਾਨ॥ ੫੫॥ ਦੋਹਰਾ॥ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿ ਦੇਖਨੇ ਇਹ ਸੁਨਿ ਦੁਹ
 ਕਰਿ ਗਯਾਨ॥ ਪੁਛੀ ਬਿਸਨ ਬਿਭੂਤਤ ਬਭਿਸ਼ਟ ਪਰਮ ਸੁਜਾਨ॥ ੫੬॥ ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਭਾਗਵਤੇ ਮਹੰ
 ਪੁਰਾਣੇ ਇਕਾਦਸ ਸਕੰਧੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਗਵਾਨ ਉਪਵਸੰਥਾ ਦੇ ਭਾਖਾਨਾ ਮਪੰਚਦਸੋ ਯਾਈ॥ ੧੫
 ॥ ਉਪਵੇਦਾ ਚਾਚੈ ਪਈ॥ ਤੁਮ ਹੋ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਅਥਿਨ ਸੀ॥ ਚਿਦਾਨੰਦ ਬਿਗਯਾਨ ਪ੍ਰਕਾਸੀ॥
 ਆਦਨ ਅੰਤ ਮਧਨ ਹੀ ਜਾਕੋ॥ ਕੋਈ ਭੁਦਲ ਹੈ ਨਹਿ ਤਾਕੋ॥ ੧॥ ਤੁਮ ਹੀ ਸਕਲ ਜਗਤ ਉਪ
 ਜਾਵੋ॥ ਤੁਮ ਪਿਤਾ ਲੋਕ ਤੁਮ ਬਿਨ ਸਾਵੋ॥ ਤੁਮ ਸਭ ਬਾਹਰਿ ਅਰੁ ਸਭ ਮੰਹੀ॥ ਸਦਾ ਅਲਿਪ
 ਤਿਲਿਪਤ ਕਹੂੰ ਨਾਹੀ॥ ੨॥ ਜਗਤ ਹਾਂਤੁ ਮਹੀ ਹੋਏ ਕਾ॥ ਇਹ ਸਭ ਭਰਮੁ ਜੋ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾ ਅਨੇਕਾ॥

੯੫

॥ १ ॥ ਪ੍ਰਭੂ ਹਜਗੁਬਹੁ ਬਿਸਤਾਰਾ ॥ ਉਚਨਿਚਸਭੁ ਬਹੁ ਪਕਾਰਾ ॥ ੩ ॥ ਅਰੁਯਾ ਜੀਵਸਤ ਕਰਿਮਾ
 ਨਿਯੰ ॥ ਬਿਖਅਨ ਸੇਬਹੁ ਭਾਂਤ ਬੰਧਾ ਨਿਯੰ ॥ ਯਾ ਕੇਏ ਕਾਦਿ ਸਾਟਿ ਕਿਉ ਆਵੈ ॥ ਕੈਸੇ ਸਕਲ ਬਹੁ
 ਮਕਰਿਯਾਵੈ ॥ ੪ ॥ ਗਿਆਨ ਵੰਤ ਤੁਮ ਜਨਹੈਂ ਜਤੋਂ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿ ਸਾਟਿ ਦੇਖਤੋਂ ਤੇਤੋਂ ॥ ਤਾਂ ਤੇਤੁਮ ਅਥ
 ਕਰੁਣਾ ਕਰੋ ॥ ਨਿਜ ਬਿਭੂਤ ਮੇਸੇ ਬਿਸਤਰੋ ॥ ੫ ॥ ਤਿਨ ਮੈਂ ਦੇਖ ਸਕਲ ਮੇ ਦੇਖੋ ॥ ਤਬ ਅਵੈ ਵੈਤ ਬ੍ਰ
 ਹਮ ਕਰਿ ਲੇਖੋ ॥ ਸੁਨਿ ਉਪਦੇ ਕਉ ਤਮ ਬੈਨਾ ॥ ਬੋਲੈ ਹਰਿ ਜੀ ਕਰੁਣਾ ਮੇਨਾ ॥ ੬ ॥ ਸੀਭੁ ਗਵਾਨੇ ਵ
 ਚਾ ॥ ਉਪਦ ਪ੍ਰਸੁਭਲੀ ਤੁਮ ਕੀਨੀ ॥ ਜਾਤੇ ਪਰੈ ਬ੍ਰਹਮ ਗਤਿ ਚੀਨੀ ॥ ਇਹੈ ਪ੍ਰਸਾ ਅਰਜਨ ਬੀਕਰੀ
 ॥ ਤਾਂ ਸੋ ਮੈਂ ਜਾ ਬਿਧਿ ਉਚਰੀ ॥ ੭ ॥ ਤਾਂ ਹੀ ਬਿਧਿ ਅਥਿਤੋ ਹਿਸੁ ਨਾਉਂ ॥ ਮੇਸੇ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿ ਸਾਟਿ ਸਮਝੁ ॥
 ਉਂ ਕੈਰਵਿ ਅਰੁ ਪ੍ਰਾਨੁ ਵਕੁ ਰਖੇਤਾ ॥ ਸਭ ਹੀ ਜੁਰੇ ਜੁਪ ਕਰੇਤਾ ॥ ੮ ॥ ਤਬ ਅਰਜਨ ਕੈਰਵ ਸਭ ਦੇ
 ਖੋ ॥ ਸਕਲ ਬੰਧੁ ਅਪਨੈ ਕਰਿ ਲੇਖੋ ॥ ਇਨ ਸਭੁ ਹਨਿ ਕੋ ਜੋ ਮੈਂ ਮਾਰੋ ॥ ਆਪਾਹਿ ਆਪਨ ਰਕ ਮੈਂ ਰ

ਰੋ॥੮॥ਮੇਸੀਬਿਧਾਮਾਨਿਓਮਹੰਕਾਰਾ॥ਆਪਹਿਮਾਨਿਓਮਾਰਨਹਾਰ॥ਤਬਮੇਤਾਹਿਗਮਾਂਨਸਮ॥੮੬
 ਵਾਇਓ॥ਤਾਕੇਸਭਾਮਰਮਾਨਮਿਟਾਇਓ॥੯੦॥ਪ੍ਰਸਕਰੀਅਰਜਨਤਬਮੇਸੀ॥ਤੁਮਮੋਸੇ
 ਕੀਨਹੈਜੈਸੀ॥ਤਾਂਤੇਉਤਰਕੋਉਚਰੋ॥ਯਾਬਿਧਿਬਹਮਦਿਸਾਟਿਕੋਕਰੋ॥੯੧॥ਉਧਵਮੇਸਭਾ
 ਨਕੋਸੁਆਮੀ॥ਅਰੁਸਭਹਨਕੋਅੰਤਰਜਾਮੀ॥ਆਪਹਿਸਭਹੂੰਕੋਉਪਜਾਉ॥ਸਭਪੋਖੇਸ
 ਭਕੋਵਰਤਾਉ॥੯੨॥ਸਕਲਰਹੈਮੇਰੇਆਪੀਨਾ॥ਮੇਰੀਮੇਸਭਹੂੰਦੈਲੀਨਾ॥ਤਾਂਤੇਸਭਮੇਦੂਜੇਨ
 ਹੀ॥ਯਿਉਬਿਭੂਤਿਜਾਨੋਮਨਮਾਹੀ॥੯੩॥ਪਰੁਤੋਸੇਬਿਸੇਖਸੇਕਰੋ॥ਤੇਰੀਦਵੈਤਦਿਸਾਟਿਕੋ
 ਦਰੋ॥ਸਭਰਛਕਾਨਿਮਾਰਿਮੇਰਛਕਾ॥ਤਿਨਮੈਕਾਲਸਕਲਜੇਭਛਕਾ॥੯੪॥ਸੋਮੇਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਤਿਰੁ
 ਏਕੀਆਦਿ॥ਪੀਚਭੂਤਮੈਮੈਭੂਤਾਦਿ॥ਸੁਤਸਕਲਬੰਦਨਮੈਜਾਨੋ॥ਬਡਿਅਨਮਾਹਿਮ
 ਹਤਤਾਰਿਮਾਨੋ॥੯੫॥ਸਭਸੁਛਮਾਨਿਮਾਰਿਜੀਵਦੇਖੋ॥ਸਭਦਰਜੈਨਮਾਰਿਮਨੁਲੇਖੋ॥

੮੬

ਵੇਦਗਿਆਨਮੇਥਹਮਾਜਾਨੋ। ਓਅੰਕਾਰਮੰਤ੍ਰਮੇਮਾਨੋ। ੧੬। ਛੰਦਨਮੇਗੈਤੀਛੰਦਾਮੇਅ
 ਕਾਰਅਛਰਕੇਬਿੰਦਾ। ਸਭਦੇਵਨਕੇਮਧਪੁਰਿੰਦਾ। ਸਕਲਬਸਨਮੇਮੈਥੈਸ੍ਰੰਤਗ। ੧੭। ਨਿ
 ਲਕੰਠਇਕ੍ਰਾਂਸਹਰਿਮੇ। ਬਿਸਨਨਮਦੁਆਦਿਸਾਦਿਨਕਰਿਮੇ। ਤਿਨਮੇਭ੍ਰਿਗਜੇਸਪਤ
 ਮਹਾਂਰਿਖਾ। ਤਿਨਮੇਮਨੁਜੇਸਬੈਗਾਜਿਰਿਖਾ। ੧੮। ਦੇਵਰਿਖਨਮੇਨਾਰਦਜਾਨੋ। ਕਾਮਧੇ
 ਨਧੇਨਨਿਮੇਮਾਨੋ। ਸਿਧਨਮੇਮੈਕਪਲਸਰੂਪ। ਪੰਛਨਮਾਂਹਿਗਰਵਮਮਰੂਪ। ੧੯। ਪਰਜ
 ਪਤਨਮੇਮੈਹੁੰਦਛਾ। ਤਿਨਮੇਮਕਰਜਹਾਲਗਮੰਛਾ। ਬਾਦਨਮੇਅਯਾਤਮਬਾਦਾ। ਸਭਾਮੁ
 ਰਨਮੇਮੈਪ੍ਰਲਾਦਾ। ੨੦। ਤਪਤਪ੍ਰਕਾਸਕਿਮਾਂਹਿਦਿਨਸਾਜੰਛਰਿਖਗਣਮਾਂਹਿਧਨੇਸਾ।
 ਤਿਨਮੇਸੋਮਸਕਲਜੇਊਰਗਨਾ। ਸਭਪਾਤਨਮੇਮੈਹੁੰਕੰਚਨ। ੨੧। ਗਜਨਿਮਾਂਹਿਮੈਗਜ
 ਮੇਗਵਤਾਮੇਅਨੰਗਜੇਸਿਸਾਟਿਉਪਾਵਤਾ। ਤਹਾਂਬਰਣੁਜੇਸਭੁਜਲਜੰਤਾ। ਨਾਗਨਮੇਮਮ

ਰੂਪ ਅਨੰਤਾ॥ ੨੨॥ ਨਰਨ ਮਾਂਹਿ ਮਮ ਰੂਪ ਨ ਰੇਸਾ॥ ਸਰਪ ਨ ਮੈ ਬਾਸ ਕ ਪਰ ਪੇਸਾ॥ ਉਚ ਸਿਰ ਵਾਹੈ
 ਨਿ ਮੈ ਜਾਨੈ॥ ਰੰਗ ਪਰ ਨ ਤਿਨ ਮੈ ਜਮ ਮਾਨੈ॥ ੨੩॥ ਸਕਲ ਮਿਗ ਮੈ ਭੂ ਮਿਗ ਰਾਜਾ॥ ਸਰਤ ਨ ਮੈ ਗੰ
 ਗਾ ਸਿਰਤਾ ਜਾ॥ ਸਰਬ ਅਸਮ ਨਿ ਮੈ ਸੰਨਿਆਸਾ॥ ਬਰਣ ਨ ਮਾਂਹਿ ਬਿਪ੍ਰ ਮਮ ਬਾਸਾ॥ ੨੪॥ ਸਕਲ
 ਸਰਨ ਮੈ ਰੂਪ ਸਮੁੰਦ੍ਰਾ॥ ਸਕਲ ਪਨਖ ਪਾਰਨ ਮੈ ਰੁੰਦ੍ਰਾ॥ ਮੈ ਭੂ ਪਨਖ ਅਭਾਇ ਪਾਨਿ ਮਾਂਹਿ॥ ਪਮ ਨਿ
 ਵਾਸ ਸਮੇਰੁ ਤਿਨ ਮਾਂਹਿ॥ ੨੫॥ ਜੇ ਅਤਿ ਗਾਹਿ ਨਿਰਿ ਮਾਲਾਹਿ ਤਿਨ ਮੈ॥ ਮੈਂ ਪੀਪਲ ਸਕੁ ਬਲ
 ਸਪਤਨ ਮੈ॥ ਮੈ ਪਰੋਹਤ ਨ ਮਾਂਹਿ ਬਿਸਿਸ੍ਟਾ॥ ਤਹ ਬ੍ਰਹਮ ਪਤ ਜੇ ਬ੍ਰਹਮ ਨਿਸਟਾ॥ ੨੬॥ ਮੈ ਨ
 ਪਤਨ ਮਾਂਹੇ ਸੇ ਨਾਨੀ॥ ਧਰਮ ਪ੍ਰਬਿਤ ਕ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜਾਨੀ॥ ਸਕਲ ਐਖ ਪਾਨਿ ਮੈ ਜ ਉਜਾਨੈ॥ ੨੭॥
 ਤਰਨ ਮਾਂਹਿ ਅਰਜ ਮਾਮਾਨੈ॥ ੨੮॥ ਬ੍ਰਹਮ ਜਗ ਸਭ ਜਗ ਨ ਮਾਂਹਿ॥ ਬਤ ਅਵੇਹ ਸਮਾਨ
 ਕੋ ਨਾਹਿ॥ ਵਾਉ ਅਗ ਨਿਜਲ ਸੁ ਰਬਾਨੀ॥ ਅਰੁ ਮਨ ਏਖਟ ਸੋਧ ਕ ਜਾਨੀ॥ ੨੯॥ ਚਤੁਰਦੇਹ

੯੭

ਮੇਂ ਆਤਮ ਬਿਚਾਰਾ ਬ੍ਰਹਮ ਚਾਰਨ ਮੇਂ ਸਨਤ ਕੁਮਾਰਾ ॥ ਇਸ ਤਨਿ ਮੇਂ ਸਤ ਰੂਪਾਰਾਨੀ ॥ ਪੁਰਖ ਨਿ
 ਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਕੁੰਜਾਨੀ ॥ ੨੯ ॥ ਸਾਵਧਾਨ ਤਿਨ ਮੇਂ ਸੰਬਤ ਸਗਾ ॥ ਅਭੈ ਠੋਗ ਤਿਨ ਮੇਂ ਉਗਾਤ ਗਾ ॥ ਮੇਰੇ
 ਧਰਮ ਅਭੈ ਕੋ ਦਾਨਾ ॥ ਗੁਰ ਜਨ ਮੇਂ ਪ੍ਰੇਮ ਨ ਸਮਾਨਾ ॥ ੩੦ ॥ ਤਿਆ ਪੁਰਖ ਸੰਜੋਗੀ ਜੇਤੇ ॥ ਬ੍ਰਹਮ
 ਹੁੰਤ ਉਰੇ ਸਭ ਤੇਤੇ ॥ ਸਕਲ ਬਾਨਰ ਮੇਂ ਹਨ ਵੰਤਾ ॥ ਰੁਤ ਨਿਮਾਂਹਿ ਮਮ ਰੂਪ ਬਸੰਤਾ ॥ ੩੧ ॥ ਮਾਰਗ
 ਸਿਰਮਾਸਨ ਮੇਂ ਜਾਨੇ ॥ ਨਿਛੜਨ ਮੇਂ ਅਭਿਜਿਤ ਮਾਨੇ ॥ ਦੇਵਲ ਅਸੂਰ ਹੁਤ ਜੇਦੰਦਾ ॥ ਕਮਲ ਕੋ
 ਸ ਸਭ ਹਨ ਮੇਂ ਸੁੰਦਾ ॥ ਚੁਗਨ ਮਾਰਿ ਸਤ ਜੁਗ ਸੇਨਾ ਮੁ ॥ ੩੨ ॥ ਥੇਦਨ ਮਾਰਿ ਸਾਮ ਮਮ ਧਾਮਾ ॥ ਬਿ
 ਆਸਨ ਮਾਰਿ ਬਿਆਸ ਦ੍ਰੋਪਾਇਨਾ ॥ ਤਿਨ ਮੇਂ ਤੁਮ ਜੇ ਬਿਸੁ ਪਾਇਨਾ ॥ ੩੩ ॥ ਕਬ ਨਿਮਾਰਿ ਕਬ
 ਸੁਕਰ ਹਿਮਾਨੇ ॥ ਸਕਤ ਵੰਤ ਮੇਂ ਯਹਿਤ ਨ ਜਾਨੇ ॥ ਬਿਦਾ ਧਰਿਤਿ ਨ ਮਾਰਿ ਸੁਦਾਨਾ ॥ ਪਦਮ ਰਾਗ
 ਤਿਨ ਮੇਂ ਜੇ ਮਣ ਗਾਣਾ ॥ ੩੪ ॥ ਸਭ ਤਿਨ ਜਾਤਿ ਤਿਨ ਮੇਂ ਕੁਸ ਜਾਨੇ ॥ ਹੋਮ ਬਸਤ ਮੇਂ ਗੋਪਤ ਮਾਨੇ

ਜੂ

॥ ਤਿਨ ਮੇਂ ਪਨ ਜੇ ਸਭ ਬਿਉ ਸਾਇ ॥ ਜੈ ਮਾਰਗ ਸਭਾ ਤਿਨ ਮੇਂ ਲਿਖਾਇ ॥ ੩੫ ॥ ਅੰਗ ਸਮਾਪ ਜੇ ਗਾ ਅੰਗ
 ਮੇਂ ॥ ਮੈਂ ਫੁੱਛਿ ਮਾਛਿ ਮਾਵੰਤ ਨ ਮੋ ॥ ਧੀਰ ਜਮੇਂ ਜੇ ਧੀਰ ਜਵੰਤ ॥ ਮੇਂ ਬਲ ਤਿਨ ਮੇਂ ਜੇ ਬਲ ਵੰਤ ॥ ੩੬
 ॥ ਛਲ ਨ ਮਾਂਹਿ ਮੇਂ ਛਲ ॥ ਮੇਰੇ ਰੇਤ ਕਰਮ ਮਮ ਰੂਪ ॥ ਬਾਸ ਦੇਵ ਸੰਕਰ ਪਣ ਬੀਗ ॥ ਪਦਮ ਨਿ
 ਅਨਿ ਰੁਪ ਸਰੀਰ ॥ ੩੭ ॥ ਲਗਾਇ ਨ ਹੈ ਗਵਿ ਮਹੀ ਧਗ ॥ ਨ ਰਹਿ ਅਰੁ ਜਮਾ ਦਿਗ ਨਿ ਪੁਤ ਬਰ
 ॥ ਬਿਉ ਹਾਰ ਚਨ ਮੇਂ ਪੁਜਾ ਜਾਨੈ ॥ ਬਾਸ ਦੇਵ ਤਹ ਮੇਂ ਕੋ ਮਾਨੈ ॥ ੩੮ ॥ ਤਿਨ ਮੇਂ ਬਿਰਤ ਜੇ ਸਭ
 ਧਗ ॥ ਪੁਰਬ ਜਿਤ ਨ ਮੇਂ ਅਪਸਰਾ ਮੇਂ ॥ ਬਿਸੁ ਬਸੁਰੀ ਪ੍ਰਬ ॥ ਪਰਣੀ ਮਾਂਹਿ ਰੀਧ ਮੇਂ ਸ੍ਰਬ
 ॥ ੩੯ ॥ ਹਸ ਜਲ ਮਾਂਹਿ ਸਬਦ ਅਕਾਸ ॥ ਗਵਿ ਸਸਿਤਾਰ ਨਿ ਮੇਂ ਪ੍ਰਕਾਸ ॥ ਤੇਜ ਸਨਿ ਮੇਂ ਪਾਵ
 ਕ ਜਾਨੈ ॥ ਬਿਪ੍ਰਭਗਾਤਿ ਤਿਨ ਮੇਂ ਬਲ ਮਾਨੈ ॥ ੪੦ ॥ ਬੀਰ ਨ ਮੇਂ ਅਰਜ ਨ ਬਹੁ ਸਾਗ ॥ ਮੇਂ ਸਭ ਉ
 ਤਪਤਿ ਬਿਤਿ ਸੰਪਾਗ ॥ ਇੰਦ੍ਰ ਮਨੁ ਬੁਧਾ ॥ ਦਿਕ ਜੇਤੋ ॥ ਮੇਰੀ ਸਕਾਤਿ ਪਰਵਰ ਤੇ ਤੇਤੋ ॥ ੪੧ ॥

ਸਭੁ ਹਨਿ ਪ੍ਰੈ ਸਭੁ ਅਰਥ ਨਗਰੋਂ ਏ ਜੜ੍ਹ ਤਿਨ ਮੇਂ ਚੇਤਨ ਰਹੋਂ ਮਿਥਦ ਸਪਰਸ ਰੂਪ ਰਸ ਰੀਧਾ
 ॥ ਤਿਨ ਤੇ ਪੰਚ ਬੂਤ ਸਨ ਬੰਧਾ ॥ ੪੨ ॥ ਇੰਦ੍ਰੀ ਮਨ ਮਹਿ ਤਤ ਅਹੰਕਾਰਾ ਤਿਗੁਣ ਸਾਹਿਤ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਬਿਕ
 ਗਾ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਪੁਰਖ ਜਹਾਂ ਕਛੁ ਜੇਤੋ ਮੇਰੇ ਰੂਪ ਸਕਲ ਹੋ ਤੇਤੋ ॥ ੪੩ ॥ ਮੋ ਬਿਨ ਕਹੂੰ ਕਛੁ ਹੈ ਨਾਹੀ ਮੇ
 ਹੀ ਪਗਟ ਰਹੋਂ ਸਭੁ ਮਾਹੀ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਨ ਗਨੇ ਮੇਂ ਕਬਹੂੰ ਤੋ ਤਿਨ ਪਾਰ ਨਾ ਪਾਊਂ ਤਬਹੀ ॥ ੪੪ ॥ ਪਰ
 ਮਮ ਰੂਪ ਨਿਰਮਤ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮੰਡਾ ਤਿਨ ਕੋ ਗਨਤ ਪਰੈ ਨਹਿ ਖੰਡਾ ਤਾਂ ਤੇ ਕਹੋਂ ਬਿਬੂਤ ਕਹਾਂ ਲੋ ਜੋ
 ਕਛੁ ਮੇਰੇ ਰੂਪ ਤਹਾਂ ਲੋ ॥ ੪੫ ॥ ਅਰੁ ਅਬਜੁਗਤਿ ਬਿਬੂਤਾ ਹਿਕਹੋਂ ਦ੍ਰੈਤ ਦਿਸਾਇ ਮੇਂ ਸੀ ਬਿਧਿ
 ਦਹੋਂ ਲਜਾ ਤੇ ਜਛਿੰ ਮਾਧਨ ਦਾਨਾ ਸੁੰਦਰ ਤਣੀ ਸੂਰਜ ਗਮਾਨਾ ॥ ੪੬ ॥ ਬਲ ਸੋਭਾ ਅਰੁ ਪੀਰਜ
 ਜਹਾਂ ਮਮ ਬਿਬੂਤ ਜਾਨੈ ਜਹ ਤਹਾਂ ਏ ਬਿਬੂਤ ਤੇ ਸੋ ਕਛੁ ਕਹੀ ॥ ਅਤਿ ਅਪਾਰ ਕਹ ਬੇਕ ਉਰਯ
 ॥ ੪੭ ॥ ਮਨ ਬਿਰ ਕਰਨ ਕਾ ਜਏ ਜਾਨੋ ਇਹੀ ਗਮਾਨ ਕਾ ਦੇ ਮਤਿ ਮਾਨੋ ਇੰਦ੍ਰੀ ਬੁਧ ਦੇ ਹਮ ਨਾਪਣ

॥ नचलकरिदेखेगुगदा॥ ४८॥ मसतेसुभाकारुतिउर॥ चेत्तमेरुपुषिचरो॥
 देकामर्षिउजहंतउसे॥ ४९॥ आपपरदुजेनारिके॥ ४९॥ मेमेजासुभमकोपदे॥
 सुभमपुष्टिजगतनरिआदे॥ पुनिउतमनाईदीअरुपान॥ विरकरिजिनसप
 रिउममपान॥ ५०॥ तंकेषुउतुंताअररु॥ जपउपदासुभतादिक्करु॥
 चेकलसुभरिउजलजेमे॥ पलपलसुवजादेसुभतेमे॥ ५१॥ तंतेबचनकांइमसप
 न॥ सुभकोषपकरैममपान॥ मेरिआइमेमंरिसमादे॥ तबसंसारमाहेनगीआ
 दे॥ ५२॥ देउगा॥ जिउपदउमेकरिउइरविबुतकरगान॥ त्रिउगीसुद्धममुलस
 बुदेखुसुभगदा॥ ५३॥ इतसुभगदतेमगपुगदे॥ इकरससकपेसुभगदा
 नउपदसंघादेगुभाविबुतकरननमपेदे॥ ५४॥ सीसुभेवाचा॥ चैपदी॥

८८

॥ ८ ॥ ਸਨਮੇਂ ਉਪਵਨਿਜਦਾਜਾ ਜਾ ਕੇ ਰਿਦੈ ਗਮਨ ਪਕਾਸਾ ॥ ਤਿਨ ਜੀਵਨ ਕੀ ਹਿਤ ਮਨ ਪਗੀ ॥
 ਤਾਂ ਤੇ ਪਸ ਕ੍ਰਿਸ ਸੋ ਕਰੀ ॥ ੧ ॥ ਉਪਵੇ ਵਾਚਾ ਪ੍ਰਭੁ ਤੁਮ ਕਲਪ ਆਇ ਉਚਾਰਿਓ ॥ ਭੁਗਤਿ
 ਨਿਮਿਤਿ ਧਰਮ ਬਿਸਤਾਰਿਓ ॥ ਬਰਨ ਆਸੁ ਮਾਯਾ ਦਿਨ ਰਜੇ ਤੇ ॥ ਤਿਨ ਧਰਮ ਸੇ ਲਗੈ ਤੇ
 ਤੇ ॥ ੨ ॥ ਤਿਨ ਮਹਿ ਕੋਈ ਭੁਗਤਿ ਪਾਵੈ ॥ ਕੋਈ ਕਰਮ ਸਿੰਧ ਬਹਿ ਜਾਵੈ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਮ ਕਰੁਣਾ ਮੇਇ
 ਦੇਵਾ ॥ ਭਾਖੋ ਨਰ ਧਰਮ ਨ ਕੋਰੇਵਾ ॥ ੩ ॥ ਧਰਮ ਕਰਤ ਜਿ ਉਪਜੈ ਭੁਗਤਿ ॥ ਤੁਮ ਰੇ ਚਰਣ ਬਢੈ
 ਅਨੁਰਕਤਿ ॥ ਛੂਟੈ ਕਾਲ ਜਲ ਭਵ ਕੂਪਾ ॥ ਲਹੈ ਤੁਮ ਰੋਬਹਮ ਸਰੂਪਾ ॥ ੪ ॥ ਜਦ ਪ੍ਰਾਨਿ ਬਿਧਿ ਸੋ
 ਬਿਸਤਾਰਿਓ ॥ ਜਬ ਪ੍ਰਭੁ ਹੋ ਸਰੂਪ ਤੁਮ ਪਾਰਿਓ ॥ ਪਰਬਹੁ ਕਾਲ ਕਹੇ ਤੇ ਭੁਇਓ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਧਰਮ
 ਲੀਨ ਹੁਇ ਗਾਇਓ ॥ ੫ ॥ ਹੈ ਕਛੁ ਆਰਕਰੈ ਕਛੁ ਆਗਾ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਜੀਵਨ ਪਾਵੈ ਨੋ ਗਾ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਮ ਕਰੁਣ
 ਕਰਿ ਭਾਖੋ ॥ ਬਹੇ ਜਾ ਤੇ ਜੀਵਨ ਰਾਖੋ ॥ ੬ ॥ ਅਗੁਇਹ ਤੁਮ ਹੀ ਜਾਨੈ ਦੇਵਾ ॥ ਤੁਮ ਬਿਨੁ ਦੂਜੇ ਲਹੈ

ਨਕੇਵਾ॥ ਤੁਮਹੀ ਕਹੈ ਸੁਨੇ ਉਰਧਰੇ॥ ਤੁਮਹੀ ਰਾਖੇ ਤੁਮਹੀ ਕਰੇ॥ ॥ ਖਹਮਾਹੁ ਕੀ ਸਭਾ ਮਣਾਰੀ॥
 ॥ ਬੇਦ ਜਹਾਂ ਨਿਤ ਮੂਰਤ ਧਾਰੀ॥ ਤਹ ਉਇ ਹਕੋਈ ਨਹਿ ਜਾਨੈ॥ ਜਿਉ ਬੰਧਨ ਤਿਉ ਸਰੈ ਬਖਾਨੈ॥
 ॥ ੮॥ ਅਰੁ ਇਹ ਕੈ ਸੇਕਾਰਿ ਮਨ ਆਵੈ॥ ਕਰਮ ਕਰੇ ਤੇਰੁ ਗਤ ਰਿਪਾਵੈ॥ ਅਰੁ ਤੁਮ ਯਾਹੀ ਕੋਤਾ
 ਧਾਰੇ॥ ਜਾ ਤੇ ਨਿਜ ਧਰਮਾਹਿ ਬਿਸਤਾਰੇ॥ ੯॥ ਜੈ ਬੈਕੁੰਠ ਪ੍ਰਸਾਦਾ ਕਰਹੇ॥ ਇਹ ਨਿਜ ਧਰਮ ਨਹੀ ਉ
 ਚਰਹੇ॥ ਤਾਂ ਪੀਛੈ ਨਹਿ ਕੋਈ ਕਾਰਿਹੈ॥ ਇਹ ਨਿਜ ਧਰਮ ਗੁਪਤ ਹੁਇ ਰਹਿਹੈ॥ ੧੦॥ ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਮ ਅ
 ਬਕਰੁ ਖਾਕਰੇ॥ ਯਹ ਨਿਜ ਧਰਮ ਬੇਗ ਬਿਸਤਾਰੇ॥ ਮੇ ਸੀਸੁ ਨਿਉ ਪਵ ਕੀ ਬਾਣੀ॥ ਅਪਨ ਬੋਲੈ ਸਾ
 ਰੰਗ ਪਾਨੀ॥ ੧੧॥ ਸੀਭੁ ਗਵਾਨੇ ਵਾਚਾ॥ ਧੰਨ ਧੰਨ ਉਪਦਨ ਮੇਰੇ॥ ਦੂਜੇ ਨਹੀ ਬਰਾ ਬਰ ਤੇਰੇ॥ ਮੇ
 ਰੇ ਨਿਜ ਜਨ ਕਹੀਏ ਸੋਈ॥ ਹੇਤੁ ਪਰਾਏ ਵਰ ਤੇਜੇਈ॥ ੧੨॥ ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਮ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੁ ਕਾਰਿਓ॥ ਮੇ ਤੇ
 ਪਰਮ ਧਰਮੁ ਬਿਸਤਾਰਿਓ॥ ਉਪਦ ਪਰਮ ਧਰਮ ਮਮੁ ਭੁਗਤਿ॥ ਅਵਰ ਸਕਲ ਤੇ ਕਰੇ ਬਿਰਕ

३॥१३॥ बुगतिबिन जे को यरमा सो सभ जा न परमा अपरमा ज ब मे पिषम की ईसा
 रा ॥ तब नहि उठे करम बि सत रा ॥ १४ ॥ जे एी जे मा न वत नु पा रै ॥ मे री से वृते ते छि
 रै ॥ पूं छि त छि त ल रै म म प म ॥ तं ते सों क्खि त नु ग से न म ॥ १५ ॥ ई अं क र रू प त ब घे द
 ॥ मे से क छु उ ते न हि रु द ॥ स बु ई द्दी म न नि ह च ल क रै ॥ मे री प न नि री त र प रै ॥ १
 ६ ॥ मे से स ब पा प नि प र रै ॥ स बु मे रे च र न नि अ नु स रै ॥ इ तै बि धे रु ए म त म द
 ॥ बि ध अ न ते मा ने आ न द ॥ १७ ॥ तिन नि मि ति ब ह उ द मु क रै ॥ रा ज स ते पा प नि बि
 स त रै ॥ त ब ति न रे त घे द बि स त रै ॥ ब ह त भ तं क र म प सा रै ॥ १८ ॥ ब र न ॥ स
 म के रु द उ प जा ए ॥ नि आ रे नि आ रे क र म गू ण ए ॥ अ प न क र म ति ग ग जे क रै ॥ स
 न र ज इ न र क मे प रै ॥ १९ ॥ मे से ब ह बि पि डै दि प रा जे ॥ मे री क र म न मे न हि रा जे

ਤਾਂ ਮੈਂ ਭਾਖਿਐ ਆਤਮ ਭਜਨਾ ਮੋ ਬਿਨ ਸਕਲ ਧਰਮ ਕੋ ਤਜਨਾ ॥ ੨੦ ॥ ਬਹੁ ਰਿਓ ਬਹੁ ਅਰੰਭ
 ਨ ਚਹੈ ॥ ਗਾਜ ਸਤੈ ਨਿਰਿ ਨਿਹ ਚਲ ਰਹੈ ॥ ਤਿਨ ਕੇ ਹੇਤ ਜਗ ਉਪ ਜਾਏ ॥ ਬਿਸਰੁ ਪਕਾਰਿ
 ਸਭ ਨ ਸੁਨਾਏ ॥ ੨੧ ॥ ਬਿਸੁ ਜਜਨ ਕੀ ਜੈ ਤਾਂ ਮਾਹਿ ॥ ਦ੍ਰਿੜ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਆਸੀ ਜੈ ਨਹੀ ॥
 ਮੈਂ ਮੁਖ ਹੁੰ ਤੇ ਬਿਪ ਉਪ ਜਾਏ ॥ ਛੁੰਡੀ ਬਾਹਨ ਤੇ ਜੁ ਬਲਾਏ ॥ ੨੨ ॥ ਜੀਘਨਿ ਬੈਸ ਪਗਨ ਤੇ
 ਸੁਦਾ ॥ ਪਗਨੀ ਚੈ ਅਰੈ ਸਭ ਛੁਦਾ ॥ ਪੁਨਿ ਗ੍ਰਹ ਸਥ ਜੀਘਨ ਤੇ ਕੀਓ ॥ ਬਹੁ ਮਚਰ ਜਕ
 ਟ ਸੰਭਵ ਲੀਓ ॥ ੨੩ ॥ ਬੰਛ ਸੁਲ ਤੇ ਉਪ ਜਿਓ ਬਨ ਬਾਸ ॥ ਮਸਤ ਕਹੂੰ ਤੇ ਹਰਿ ਓਸੀ
 ਆਸਾ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਸਕਲ ਪਿਤਾ ਮੇਏ ਕਾ ॥ ਮੋ ਤੇ ਉਪ ਜੈ ਸਕਲ ਅਨੇਕਾ ॥ ੨੪ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਮੋ ਹਿ ਮੇਟਿ ਜੋ
 ਕਰੈ ॥ ਸੋ ਮੋ ਸਭ ਬੰਧਨ ਬਿਸਤਰੈ ॥ ਜਾਨਾ ਅੰਗ ਹੁ ਤੇ ਜੋ ਉਪ ਜਿਓ ॥ ਤਿਉ ਤਿਉ ਤਾ ਕੋਲ
 ਛਨ ਨਿਪ ਜਿਓ ॥ ੨੫ ॥ ਉਚੈ ਅੰਗ ਹੁ ਤੇ ਸੋ ਉਚੈ ॥ ਨੀਚੈ ਅੰਗ ਹੁ ਤੇ ਸੋ ਨੀਚੈ ॥ ਤਿਨ ਕੇ ਬਹੁ

ਬਿਪਿਭੁਏ ਸੁਭਾਵਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਉਪ ਜੈ ਨਾਨਾ ਭਾਵਾ। ੨੬॥ ਸਮਦ ਮਸਤ ਛਿਮਾ ਸੰਤੋਖਾ। ਸਦਾ ਦਾ
 ਲਨ ਉਪ ਜੈ ਰੋਖਾ। ਤਪ ਅਰੁ ਸੋਚ ਨਿਮਿ ਮਮ ਭਗਤਾ। ਇਨ ਲੱਛਨ ਨਿਬਿਪ ਅਨੁਰਕਤਾ। ੨੭॥
 ਛਿਮਾ ਤੇ ਜਬ ਲਉ ਦਮ ਪੀਗਾ। ਸੁਰ ਉਦਾਰ ਅਚਲ ਗੰਭੀਰਾ। ਬਿਪ ਭਗਤ ਮੇਰੇ ਦਿਛੁ ਗਾਵਾ।
 ਏਛੁ ਤੀ ਕੇ ਭੁਏ ਸੁਭਾਵਾ। ੨੮॥ ਬੁਧ ਅਸਤ ਕਿਦਾ ਨਾਮਾ ਦਿਛੁ। ਬਿਪ ਭਗਤ ਉਦਮਾ ਅਰੰਭ
 ਬੈਸ ਗੁਇ ਓਲੀ ਨੇਏ ਲੱਛਨਾ। ਮੰਦ ਬੁਧ ਪਰਮਾ ਬਿਚ ਛਨਾ ੨੯॥ ਗਾਇ ਅਰੁ ਤਿਹੂੰ ਬਰ
 ਨ ਕੋ ਸੇਵੈ। ਤਿਨ ਤੇ ਕਛੁ ਮਿਲੈ ਸੇ ਲੇਵੈ। ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਕਪਟ ਤਾਨਹੀ। ਅੰਮੇ ਲਛਣ ਸੂਦ ਨਿਮਾ
 ਹੀ। ੩੦॥ ਮਿਥਾ ਬਾਨ ਅਸੋਚਾ ਅਰੁ ਚੋਰੀ। ਬੁਧਿ ਨਾਸਤ ਕਿਹੂੰ ਦੇ ਕਠੋਰੀ। ਕਾਂ ਮਕੋਧ ਅਰੁ ਲੋ
 ਭ ਬਿਕਾਰਾ। ਬਰਨ ਨੀਚ ਕੇਇਹ ਪਕਾਰਾ। ੩੧॥ ਕਾਂ ਮਕੋਧ ਮਦ ਤਿਸੁ ਰਹਤਾ। ਸਤ ਛਿਮਾ ਪ
 ਰੁ ਸੁਰਥ ਸਹਤਾ ਜੀਵਦਾ। ਅਰੁ ਤਜੈ ਅਧਰਮਾ। ਯਹ ਸੁਭ ਕੋ ਪਾਪਾਰਣ ਪਰਮਾ। ੩੨॥ ਬਹ

ਮਚਰਜਕੇਪਰਮਾਰਿਕਹੈ॥ ਜਾਤੇਭਗਤਿਉਪਾਈਚਹੈ॥ ਬਿਪਛੜੀਅਰੁਥੈਸਤਿਬਰਨਾ॥
 ॥ ਇਨਕੋਸਕਲਬੇਦਬਿਧਕਰਣਾ॥ ੩੩॥ ਗੁਰਾਧਾਨਦਕਸੀਸਕਾਰਾ॥ ਤਿਹੂੰਬਰਣਕੋਇਹ
 ਅਚਾਰਾ॥ ਜਬਤੇਬਹੁਰਿਜਨੇਉਪਾਵੈ॥ ਤਬਤੇਗੁਰਕੇਨਿਕਟਿਰਹਾਂਦੈ॥ ੩੪॥ ਬਹੁਬਿਧਿ
 ਗੁਰਕੀਸੇਵਾਕਰੈ॥ ਬੇਦਪਦੈਅਰਥਨਿਉਰਧਰੈ॥ ਜਨੇਉਮੇਖਲਾਕਰਜਪਮਾਲਾ॥ ਰੰਡ
 ਕਮੰਡਲਅਰੁਮਿਗਛਾਲਾ॥ ੩੫॥ ਦੰਤਬਸਤ੍ਰਨਿਮਲਨਿਨਿਵਾਰੈ॥ ਸੀਸਜਟਾਹਸਤਨਿ
 ਕੁਸਧਾਰੈ॥ ਆਸਨਚੰਚਲਕਦੇਨਕਰੈ॥ ਲੋਕਥਾਰਤਾਰਿਦੈਨਧਰੈ॥ ੩੬॥ ਮੂਤਪੁਰੀਖਤਿ
 ਆਗਾਅਸਨਨਾਹਿੰਮਅਰੁਜਪਕੁੰਜਨਜਲਪਾਨਾ॥ ਇਨ੍ਹੇਮੈਬਚਨਨਹੀਉਚਰੈ॥ ਨਖਿ
 ਕੇਸਾਦਕਦੂਰਨਕਰੈ॥ ੩੭॥ ਸਦਾਨਿਰੰਤਰਿਦਿਛਬਤਧਾਰੈ॥ ਕਬਹੂੰਭੂਲਿਬਿਦਨਾਹਿਰਹੈ॥
 ਜੇਆਪਹਿਤੇਜਾਵੈਕਥਹੀ॥ ਬਹੁਤਭਾਂਤਪਛਿਤਾਵੈਤਬਹੀ॥ ੩੮॥ ਕਰੈਅਸਨਨਅਰੁ

ਪਾਣਾਯਮਾ ਜਾਪ ਕਰੈ ਤਿਪਦੀ ਸੇਸਮਾ ॥ ਅਗਨਿ ਅਰਕ ਗੁਰ ਬਿਪੁ ਅਰੁ ਗਾਇ ॥ ਸੁਗਮ ਨਿਬਿ
 ਧਾਨਿ ਨਿਵ ਨਿਕਰਾਇ ॥ ੩੯ ॥ ਸੰਧਾ ਉਪਾਸ਼ ਕਰੈ ਤਿਕਾਲਾ ॥ ਬਚਨ ਬਲੈ ਹਾਲ ਨ ਚਾਲਾ ॥ ਗੁ
 ਰ ਕੋ ਮੇਰੇ ਰੂਪ ਚਿਜੈ ॥ ਨਰਕੀ ਬੁੱਧਿ ਕਦੇ ਨਹਿ ਆਇ ॥ ੪੦ ॥ ਸੁਬ ਦੇਵ ਮੇਇ ਗੁਰ ਕੋ ਲੇਖੈ ॥ ਤਨ
 ਕੇ ਕਛੁ ਅਚਰਨ ਦੇਖੈ ॥ ਭਿਛਿ ਆਆ ਦੇ ਅੰ ਰ ਕਛੁ ਹੋਈ ॥ ਗੁਰ ਕੋ ਅਸੀ ਮਰੇ ਸੋਈ ॥ ੪੧
 ॥ ਜਬ ਗੁਰ ਤਕੋ ਆਗਿ ਮਾ ਦੇਵੈ ॥ ਤਬ ਪਸਾਦਿ ਮਾਪੁ ਲੇਵੈ ॥ ਬੈਠੇ ਊਠੇ ਆਵਤ ਜਾਤਾ ॥
 ਭੋਜਨ ਸੇਨਰਾਤ ਪਰਗਤਾ ॥ ਨਿਮਭਾਵ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਕਰੈ ॥ ਅੰਜਲ ਸੋਪੀਛੈ ਅਨੁਸਰੈ ॥ ਅੰਸੇ
 ਬਿਰਤ ਅਖੰਡ ਤਧਾਰੈ ॥ ਮਨੁ ਮੈ ਨਹਿ ਭੋਗ ਬਿਚਾਰੈ ॥ ੪੨ ॥ ਅੰਸੇ ਗੁਰ ਕੁਲ ਬਰਤੈ ਸੋਈ ॥ ਜੋਲ
 ਗਬੇਦ ਸਮਾਪਤ ਹੋਈ ॥ ਜੋ ਬਹਮਾ ਕੇ ਲੋਕ ਹਿਚਾਰੈ ॥ ਤੋ ਗੁਰ ਸਾਨਹੀ ਸੰਬਾਰੈ ॥ ੪੩ ॥ ਗੁਰ ਕੋ
 ਦੇਹ ਸੰਮਰ ਪਛ ਕਰੈ ॥ ਬੇਦ ਬਿਚਾਰਿ ਦੈ ਮੇਧਾਰੈ ॥ ਗੁਰ ਅਰੁ ਅਗਨਿ ਮਾਪ ਸਭ ਮਾਹੀ ॥ ਸੇਵੈ ਮੇ

ਚਿਐਰਕਛਨਾਹੀ॥੪੫॥ਜੁਵਤੀਅਰੁਜੁਵਤਨਕੇਸੰਗੀ॥ਇਨਕੋਰਦੈਨਹੋਇਪਸੀਗੀ॥ਟਰ
 ਸਪਰਸਥਾਣੀਪਰਹਾਸ॥ਤਿਆਰੈਦੂਰਿਮਾਨਅਤਿਤ੍ਰਸ॥੪੬॥ਸੋਚਾਅਚਮਾਨਅਰੁ
 ਇਸਨਾਨਾਸੰਘਾਉਪਾਸਨਗਤਿਅਭਿਮਾਨ॥ਤੀਰਥਸੇਵਾਜਪਤਪਾਭਿਛਾ॥ਤਜੈਦਸਸੰ
 ਰੁਖਣਾਇਛਾ॥੪੭॥ਮਨਅਰੁਬਚਨਦੇਹਥਸਕਰੈ॥ਮੇਰੋਭੁਜਨਕ੍ਰਿਦੈਮੈਧਰੈ॥ਅਰੁਮ
 ਮਭੁਜਨਸਬਨਿਕੋਧਰਮਾਭੁਜਨਬਿਨਸਭਧਰਮਅਧਰਮ॥੪੮॥ਮੇਸੇਬ੍ਰਹਮਚਰ
 ਜਬਤਧਾਰੀ॥ਦਿਛਤਪਨਿਸਾਦਿਨਬੇਦਬੀਚਾਰੀ॥ਬਿਗਤਪਾਪਮੇਸੀਬਿਧਿਹੋਈ॥ਮੇ
 ਗੀਭੁਗਤਿਲਹੈਤਬਸੋਈ॥੪੯॥ਮੇਸੀਬਿਧਿਭੁਵਸਾਗਰਤਜੈ॥ਮੇਰੇਪਰਮਰੂਪਕੋਭੁਜੈ॥
 ॥ਅਰੁਜੋਕੋਈਹੋਇਸਕਾਮਾਸੋਤੋਕਰੈਜੁਵਤੀਅਰੁਧਾਮਾ॥੫੦॥ਕੈਨਿਹਕਾਂਮਗਹੈਬਨ
 ਬਾਸਾਕੈਅਧਕਾਰਪਾਇਸੰਨਾਸਾ॥ਅਰੁਜੋਉਪਜੈਮੇਰੀਭੁਗਤਿ॥ਤੋਨਾਹਿਕਰੈਕਹੂੰ

ਅਸਕਤਾ॥੫੧॥ਯਾਹਿਰੈਬਹਮਚਰਜਕੋਧਰਮਾ॥ਯਾਤੇਦੂਜੇਸਕਲਅਧਰਮਾ॥ਅਬਗੁਰਸ
 ਕੋਧਰਮਸੁਨਉਂ॥ਸਕਲਗੁਰਸਨਕੋਸਮਝਾਉਂ॥੫੨॥ਬਹਮਚਰਜਮੋਨਹਿਨਹਿਗਵੈ॥ਤੋ
 ਗੁਰਸੁਅਸਮਾਹਿਜਾਵੈ॥ਗੁਰਤੇਬੇਦਪਛੈਸਬਜਬਯੀ॥ਗੁਰਦਛਲਦੇਪੁਨਿਤਬਯੀ॥
 ੫੩॥ਗੁਰਤੇਆਗਿਸਾ ਲੈਉਰਧਰੈ॥ਤਬਥਿਪਿਸੋਅਸਨਾਨਹਿਕਰੈ॥ਤਬਦੇਖੈਉਤਮਕੁ
 ਲਲੰਛਨਾ॥ਕਰੈਬਿਦਾਹਿਤਿਆਥਿਚਛੁਣਾ॥੫੪॥ਜਿਉਦੇਖੈਅਪਨੋਅਧਕਾਰਾ॥ਤਿਉ
 ਕਰੈਬਿਉਹਾਰਥਿਚਾਰਾ॥ਥਿਪੁਥਿਦਾਹੈਚਾਰੇਬਰਣਾ॥ਥਿਪੁਛੋਰੁਖਤੀਕੋਕਰਣਾ॥੫੫॥
 ਥੈਸਥਿਦਾਹੈਥੈਸਅਰੁਸੁਦਾ॥ਸੁਦਏਕਹੀਉਚਨਛੁਦਾ॥ਉਤਮਸੋਜੇਏਕੋਕਰੈ॥ਬਹੁਤ
 ਨਿਕਸਟਨਹੀਥਿਸਤਰੈ॥੫੬॥ਸੁਤਾਅਪੈਨਜਗਅਰੁਦਾਨਾ॥ਤਿਉਬਰਣਕੋਏਕਸਮਾ
 ਨਾ॥ਦਾਨਗੁਰਨਜਗਕਰਾਵਨਾ॥ਅਪਿਕਥਿਪਕੋਬੇਦਾਦਾਵਨਾ॥੫੭॥ਪਰੁਏਤੀਨਬ੍ਰਤਹੈ

१०४
 ਮੇਸੋ॥ ਅਗਨਿ ਮਧਜਲ ਬਰਖਾ ਜੈਸੋ॥ ਇਨ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਤੋ ਜ ਲਹਿ ਰਹੈ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਇਨ ਕੋ ਬਿਪ੍ਰ
 ਗਹੈ॥ ੫੮॥ ਕਰਕੈ ਸਿਲਾ ਦੇ ਹਨਿ ਰਬਾਹੈ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਅਧਕ ਨਹੀ ਸੰਥਾਹੈ॥ ਬਿਪ੍ਰ ਦੇ ਹ ਪੂਰਨਤ
 ਪਪਈਏ॥ ਸੋ ਬਿਖ ਅਨਲ ਗਿਨਹੀ ਗਵਾਇਏ॥ ੫੯॥ ਬਹੁਤ ਭਾਂਤ ਤਪਕ ਸਟਹਿ ਕਰੀ
 ਏ॥ ਹਰਿ ਭੁਜਿ ਹਰਿ ਹੀ ਕੋ ਅਨੁਸਰੀਏ॥ ਸਿਲਾ ਬਿਤਿ ਕਰਿ ਰਾਖੈ ਦੇਹ॥ ਨਿਹਮ ਮਤਾ ਜੁ ਵ
 ਤੀ ਸੁਤ ਗੇਹ॥ ੬੦॥ ਅਥਿਤ ਪਾਲ ਨੋ ਰਜਤ ਮਨਹੀ॥ ਮੰਗਿ ਕਦੇ ਖੈ ਸਭੁ ਮਾਂਹੀ॥ ਜੀਵਨ ਮੁ
 ਕਤਿ ਹੋਇ ਸੋ ਬਿਪ੍ਰ॥ ਮੇਰੇ ਚਰਨ ਨਿਪਵੈ ਛਿਪ੍ਰ॥ ੬੧॥ ਜੇ ਕੋਈ ਮਮਭਗਤ ਹਿਕਰੈ॥ ਤਕੋ
 ਕਛੁ ਅਪਦ ਪਰੈ॥ ਸੋ ਅਪਦਾ ਮਿਟਾਵੈ ਕੋਈ॥ ਸੋ ਮੇਰੇ ਹਿਤ ਕਾਰੀ ਹੋਈ॥ ੬੨॥ ਤਕੋ ਮੈਂ ਉਪ
 ਰੋ॥ ਮੇਸੋ॥ ਨਵਨ ਸੋ ਅੰਭੁ ਨਿਧ ਜੈਸੋ॥ ਪਰਛੜੀ ਨਿਧ ਰਮ ਬੀਚਾਰੈ॥ ਸਕਲ ਪਾਲ ਨਹਿ
 ਦੈ ਧਾਰੈ॥ ੬੩॥ ਛੜੀ ਸਭੁ ਕੇ ਦੁਖਾ ਨਿਵਾਰੈ॥ ਸਕਲ ਜੀਵ ਪ੍ਰਿਤ ਪਾਲਾ ਹਿਕਰੈ॥ ਸੋ ਛੜੀ ਸੁ

ਰਲੇ ਕਰਿ ਜਾਵੈ। ਬਾਸੁ ਸਹਤ ਮਹਾ ਸੁਖ ਪਾਵੈ॥ ੬੪॥ ਜੋ ਅਪਦਾ ਬਿਪ੍ਰਕੋਪ ਹੈ। ਤੋਂ ਵਹੁ ਬਨ
 ਜਿ ਬ੍ਰਿਤ ਕੋ ਕਰੈ। ਜਦ ਪਖਣ ਗਾ ਬ੍ਰਿਤ ਹੋ ਉਚੀ। ਪਰੁ ਜੋ ਅਤਿ ਹਿਸਾ ਤੇ ਨੀਚੀ॥ ੬੫॥ ਜੋ ਛਤ੍ਰੀ
 ਕੋ ਪਰੈ ਬਿਪਤਿ। ਤੋਂ ਜੋ ਗਹੈ ਬਨਿ ਜ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤ। ਕਿ ਬਾ ਬਿਪ੍ਰ ਬ੍ਰਿਤ ਕੋ ਗਹੈ। ਅਬ ਵਾ ਮਿਗਯਾ
 ਕਰਿ ਨਿਰਵ ਹੈ॥ ੬੬॥ ਬੈਸਾਹਿ ਪਰੈ ਅਪਦਾ ਕਬਹੀ। ਸੁਦ ਬ੍ਰਿਤ ਕੋ ਧਾਰੈ ਤਬਹੀ। ਅਰੁ ਜੋ ਬਿ
 ਪਤਿ ਸੁਦ ਕੋ ਪਰੈ। ਤੋਂ ਪ੍ਰਤਿ ਲੋ ਮਜਾ ਬਿਰਤ ਹਿਧੈ॥ ੬੭॥ ਮੇਰੇ ਭੁਜਨ ਸਕਲ ਮਮਕਾਰਣ। ਏ
 ਸ ਬਹਨ ਕੇ ਧਰਮ ਸਧਾਰਣ। ਗ੍ਰਿਹੀ ਦੇਵੈ ਬਨਿ ਤਾਰਿਤ ਦਾਨ। ਭੂਲਨ ਗਮਨ ਕਰੈ ਦਿਨ ਅ
 ਨ॥ ੬੮॥ ਯਾ ਬਿਪਿ ਜਬਹੀ ਮਿਟੈ ਬਿਪਤਿ। ਤਬਹੀ ਗ੍ਰਹੈ ਅਪਨੀ ਬ੍ਰਿਤ। ਪੰਚ ਜਗਏ ਦਿਨ
 ਪਤਿ ਕਰੇ। ਗ੍ਰਹ ਸੁਕੋ ਨਾਹੀ ਪਰਹਰੇ॥ ੬੯॥ ਕਰਿ ਕੈ ਪਾਠ ਰਿਖਨ ਕੋ ਜ ਜੈ। ਕਰਿ ਕਛੁ ਹੋ
 ਮ ਦੇਵ ਤਨ ਭਜੈ। ਭੂਤ ਨਿਬਲਿ ਅਰੁ ਸੁਧ ਸੋ ਪਿਤਰ। ਜਲ ਅੰਤ ਸਕਤ ਸੋ ਨਰ॥ ੭੦॥

॥ ਤਿਨ ਸਭ ਹਨਿ ਮੇ ਮੋ ਕੋ ਜਾਨੈ ॥ ਔਰ ਸਭ ਨਿਪਰ ਕਰੁਣਾ ॥ ਨੈ ਜੋ ਸਯਾ ਹੀ ਕਹੂੰ ਪਨ ਪਾਵੈ ॥ ਕ੍ਰਿਬਾ
 ਨਿ ਆਇ ਹੁ ਤੇ ਉਪ ਜਾਵੈ ॥ ੧੧ ॥ ਤਾਂ ਸੋ ਲੋਗ ਆਪਨੇ ਪੱਖੇ ॥ ਔਰ ਜਗ ਕਾਰਿ ਮੋ ਰਿਸ ਤੋਖੇ ॥ ਜੇ ਤੀ
 ਲਾਗਤ ਪਾਰਿ ਮੈ ਹੋਈ ॥ ਤੇ ਤੋਈ ਧਨੁ ਗਖੈ ਸੋਈ ॥ ੧੨ ॥ ਔਰ ਸਕਲ ਮਮ ਹੇਤ ਲਾਗਾਵੈ ॥ ਕੁਲਿ
 ਨ ਦੂਜੈ ਮਾਰਗ ਜਾਵੈ ॥ ਜਦ ਪਰ ਹੈ ਕੁਟ ਬਹਿ ਮਾਯੀ ॥ ਤੋਹੂੰ ਲਿਪੈ ਕਦੈ ਕਛੁ ਨਾਹੀ ॥ ੧੩ ॥ ਨਿ
 ਸਾਦਿ ਨ ਹਿੰਦੈ ਕਰੈ ਬਿਚਾਰਾ ॥ ਮਿਥ ਜਾਨੈ ਸਭ ਪਰਵਾਰਾ ॥ ਇਸ ਤੀ ਪੁਤ ਬੰਧ ਸਭ ਮੇ ਸੇ ॥ ਜ
 ਲਕੇ ਨਿਕਟਿ ਬਟਾਉ ਜੈ ਸੇ ॥ ੧੪ ॥ ਏ ਸਭ ਇਉ ਪ੍ਰਤਿ ਦੇਹ ਹਿ ਆਵੈ ॥ ਜਿਉ ਨਿੰਦਾ ਪ੍ਰਤਿ ਸੁ
 ਪਨ ਪਾਵੈ ॥ ਜੇਉ ਜਿਉ ਜਾਗੈ ਬਾਰੰ ਬਾਰਾ ॥ ਤਿਉ ਤਿਉ ਮਿਟੈ ਸੁਪਨ ਬਿਵਹਾਰਾ ॥ ੧੫ ॥ ਯਿਉ
 ਹੀ ਏ ਪ੍ਰਤਿ ਦੇਹ ਹਿ ਆਵੈ ॥ ਦੇਹ ਤਜੈ ਸਭ ਜਿ ਤਤਿ ਤਜਾਵੈ ॥ ਅਰੁ ਯਿਉ ਹੀ ਸੁਰਗਾ ਦਿਲੋ ਕਾ
 ਪਾਏ ਹਰਖ ਗਏ ॥ ਅਤਿ ਸੋਕਾ ॥ ੧੬ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਸਕਲ ਬਾਸਨ ਦਰੈ ॥ ਅਥਿਤ ਸਮਾਨ ਭਵਨ ਮੇ ਰੰ

ਅਰੰਕਾਰਮਤਾਨਹਿਅਨੈ॥ ਸਭਮਾਯਾਬੰਧਨਕਰਿਜਾਨੈ॥ ੧੧॥ ਸਭਕਰਮਨਿਮੇਰੇਹਿਤਕ
 ਰੈ॥ ਮੋਬਿਨੁਅੰਤਗਇਪਰਹੈ॥ ਪ੍ਰੇਮਭਾਵਦਿਛੁਓਰਮੇਰਾਖੈ॥ ਅੰਰਸਕਲਹਿਦੈਤੇਨਾਖੈ॥
 ੧੨॥ ਅੰਮੇਸੋਪ੍ਰਭੁਇਓਬਨਜਾਵੈ॥ ਕਿਥਾਗੁਹੀਮਾਹਿਰਹਾਵੈ॥ ਅੰਮੇਸੋਗੁਹੀਮੁਕਤਿਕਰਿ
 ਮਾਨੈ॥ ਅੰਰੁਕਛੁਹਿਦੈਨਹਿਅਨੈ॥ ੧੩॥ ਅਰੁਜੋਹੋਇਭਵਨਅਸਕਤਾਜੁਵਤੀਸੁਤਾ
 ਦਿਨਸੋਅਨੁਰਕਤਾਥਿਖਾਲੰਪਟਤਿਸੁਆਤਗਾਰਮਾਨਰਹਤਕਰਮਨਿਮੇਚਾਤੁਗਾਦ
 ੦॥ ਅਪਹਿਪਰਬਸਤਾਹਿਨਜਾਨੈ॥ ਅੰਰਨਕੀਚਿਤਾਓਰਅਨੈ॥ ਭਾਈਥਿਪਿਤਰਹੈਮੇਰੇ
 ਮੋਬਿਨੁਦੁਖਲਹੈਬਹੁਤੇਰੇ॥ ੧੪॥ ਯਹਿਅਥਲਾਲਘੁਸੰਬਤਜਾਕੀ॥ ਮੋਬਿਨੁਹੋਇਕਹਾਂਗਤ
 ਤਾਕੀ॥ ਏਅਨਥਮੋਬਿਨੁਸਥਥਲਾ॥ ਕਿਉਕਰਿਜੀਵੈਅਤਿਬਿਹਾਲਾ॥ ੧੫॥ ਮੋਬਿਨੁਇਨਹਿ
 ਕਵਨਪਿਤਪਾਲੈ॥ ਕਵਨਥਿਥਿਧਦੁਖਨਕੋਟਾਲੈ॥ ਅੰਮੇਸੋਨਿਸਾਦਿਨਅਨੈਚਿਤਾ॥ ਕਬਹੂੰ

ਹਿਰੋਵੈ ਨਿਹਚਿਤਾ ॥੮੩॥ ਕਦੈ ਨ ਸੁਖ ਪਾਵੈ ਯਾਲੇ ਕਾਗਸਿ ਓਰੈ ਚਿਤਾ ਭਵ ਸੋ ਕਾਯਾ ਬਿ
 ਧਿ ਚਿਤਾ ਕਰਤਾ ਅਪਾਰਾ ॥ ਨਰ ਕਹਿ ਜਾਵੈ ਬਾਰੰ ਬਾਰਾ ॥੮੪॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਬਹੁ ਮਚਰ ਜਗੁ ਚਰ
 ਜ ਕੋ ਮੈਂ ਭੁਯਾਇ ਹਧਰ ਮਾਯਾ ਤੇ ਉਪਵਾ ਅਵਰ ਕਛੁ ਸੋ ਸਭ ਜਾਨ ਅਧਰ ਮਾ ॥੮੫॥ ਇਤਮ
 ਭਾਗਵਤੇ ਮਹਾਂ ਪੁਰਾਣੇ ਇਕਾਸ ਸਕੈ ਧੇ ਸੀ ਭਗਵਾਨ ਉਪਵਸੰ ਬਾਦੇ ਭਾਖਾਯੀ ਅਸੁ ਮਧਰ ਮਾਨਿ
 ਰੂਪਣੰ ਨਾਮ ਸਪਤਦਸੋ ਯਾਇ ॥੧॥ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਰਾ ਚੋ ਪਈ ॥ ਅਬ ਮੈ ਕਹੈ ਧਰਮ ਬ
 ਨ ਬਾਸਾ ॥ ਅਰੁ ਅਧਕਾਰ ਸਹਤ ਸੀ ਆਸਾ ॥ ਜਾਤੇ ਮੇਰੀ ਭਗਤ ਹਿ ਪਾਵੈ ॥ ਭਗਤਿ ਪਾਇ ਮ ਮਚ
 ਰਨ ਨ ਆਵੈ ॥੧॥ ਬਰਖ ਪਚਾਸ ਹੁਤੇ ਉਪਰੰਤਾ ॥ ਤਬ ਬਨ ਜਾਇ ਰਹੈ ਇਕੰਤਾ ॥ ਨਰ ਸੁਤ ਨਿਮੇ
 ਰ ਹਨੇ ਦੇਹੀ ॥ ਜੋ ਬਿਧਿ ਬਨੈ ਸੰਗ ਸੋ ਲੇਹੀ ॥੨॥ ਕੰਦ ਮੂਲ ਫਲ ਬਤਾਹਿ ਕਹੈ ॥ ਬਲ ਕਲ ਮਿ
 ਗ ਛਾਲਾ ਤਨ ਪਗੈ ॥ ਤਿਏ ਪੁਣ੍ਹ ਕੀ ਸੇ ਜਸ ਵਾਰੈ ॥ ਇੰਦ੍ਰੀ ਅਨ ਕੇ ਸਥਾ ਅਰਥ ਨਿਵਾਰੈ ॥੩॥

ਕੇ ਸਰੋ ਮਨਖ ਦੂਰ ਨ ਕਰੈ। ਦੇਹ ਦੰਤ ਮਲ ਨ ਰਿਪੁ ਹਰੈ। ਭੂਮ ਸੈਨਾ ਤਿਕਾਲ ਇਸਨਾਨ। ਮਲ ਨ
 ਉਤਾਰੈ ਮੂਸਲ ਸਮਾਨ॥੪॥ ਗੀਖ ਮਰੁਤ ਪੰਚ ਅੰਗ ਨ ਸਾਧੈ। ਬਰਖਾ ਮੇਛਾਇਆ ਨ ਰਿਬੰ
 ਧੈ। ਸੀਸ ਸਕਲ ਜਲ ਧਾਰਾ ਸਪੈ। ਸੀਤ ਕਾਲ ਜਲ ਸਾਂਈ ਰਹੈ॥੫॥ ਅੰਮੇ ਸੀਭਾਂਤ ਕਰੈ ਤਪ ਦੁਹ
 ਕਗ। ਦੰਦ ਨ ਬਿਖਾਪੈ ਜਿਉ ਜਲ ਪੁਹ ਕਗ। ਅਗ ਨ ਪਕਰਿ ਤੁਪ ਕਿਛ ਲਾਵਾ। ਭੋਜ ਨ ਲਘ
 ਪਵਿੜ ਅਨਾਵਾ॥੬॥ ਮੂਸਲ ਉਖਲ ਕੈ ਪਖਾਨਾ। ਕੈ ਦੰਤ ਨ ਸੋਖੁੰ ਡੇਧਾਨਾ। ਦੇਹ ਜੀਵ ਕਾ ਆਪਰਿ
 ਆਨੈ। ਅਪਿਕ ਨ ਗਹੈ ਨਿਸੰਚਾ ਜਾਨੈ॥੭॥ ਤਿਨ ਹੀ ਤਿਨ ਸੋ ਮੋਕੋ ਜਜੈ। ਐਰ ਸਗੋ ਬਨ ਬਾ
 ਸੀਤ ਜੈ। ਅਗ ਨ ਚੌੜਾ ਅਰੁ ਪੁਰਣ ਮਾਸ। ਤਿਉ ਹੀ ਦੂਸਿ ਚਾਤੁਰਾ ਅਰੁ ਮਾਸ॥੮॥ ਇਨ ਸਬਹ
 ਨ ਕੋ ਮਮ ਰਿਤ ਕਰੈ। ਮੋਬਿਨੁ ਮੋਰੁ ਚਿਦੈ ਨ ਰਿਪੁ ਰਹੈ। ਯਿਉ ਤਪ ਕਰਿ ਮੋਕੈ ਆਗਾਧੈ। ਪਾਨ ਦੇਹ
 ਇੰਦ੍ਰੀ ਮਨ ਸਾਧੈ॥੯॥ ਯਿਉ ਹੁਇ ਸੁਪਿਲ ਹੈ ਮਮ ਭਗਤਿ। ਅਉਰ ਤਿਗੁਣ ਬਿਸਤਾਰ ਬਿਰ

ਕਾਤਿ॥ ਇਉ ਤਬ ਹੀ ਮਮ ਚਰਨ ਨਿਪਾਵੈ॥ ਕੈਰਮ ਬਹੁ ਮਲੇ ਕਹੂੰ ਆਵੈ॥ ੧੦॥ ਮਰੁ ਜੇ ਮੇਸੇ ਕ
 ਸਟ ਹਕਰੈ॥ ਪਰੁ ਕਾਂ ਮਨਾ ਦਿਵੈ ਮੇਧਰੈ॥ ਤਾਂ ਸਮਦੂਜੇ ਮੂਰਖ ਨਾ ਹੀ॥ ਤਿੰ ਕੇ ਬਿਥਾਸ ਕਲਾ ਸਮ
 ਜਾਂ ਹੀ॥ ੧੧॥ ਯੋ ਪਚਤਤ ਰਿਬਰਖ ਨਿਪਾਛੈ॥ ਗਹੈ ਸੁਧ ਸੀਨਿ ਆਸਾਰਿ ਆਛੈ॥ ਸਕਲਾ ਕ੍ਰਿ
 ਮਾ ਕੋ ਤਿ ਆਗਹਿ ਕਰੈ॥ ਮਨ ਸੋ ਮਮ ਸੇਵਾ ਅਨੁ ਸਰੈ॥ ੧੨॥ ਕਰਮ ਰਚਤ ਤੈਲੇ ਕਰਿ ਜਾਨੈ॥
 ਤਾਂ ਤੇ ਛਿਨ ਭੰਗ ਕਰਿ ਮਾਨੈ॥ ਤਾਂ ਹੀ ਹੁਤੇ ਕਰੈ ਸਬ ਤਿ ਆਗਾ॥ ਮਨ ਬਚ ਕ੍ਰਮ ਸੋ ਦਿਛ ਬੈਰ
 ਗਾ॥ ੧੩॥ ਬੇਦ ਬਿਹਤ ਬਿਧਿ ਮੋ ਕੋ ਜਜੈ॥ ਚਿਤਿ ਜਕੋ ਸਰਬ ਸੈ ਤਜੈ॥ ਜਬ ਕੋਈ ਸੰਨ ਆਸਹਿ ਕ
 ਰੈ॥ ਤਬ ਹੀ ਸੁਰ ਬਿਘਨ ਨਿਬਿਸਤ ਰੈ॥ ੧੪॥ ਪਰੁ ਯਹ ਬਿਘਨ ਗਨੈ ਕਛੁ ਨ ਹੀ॥ ਮੇਰੇ ਚਰਨ
 ਧਰੈ ਉਰ ਮਾਂ ਹੀ॥ ਜੋ ਕਬ ਹੀ ਕਛੁ ਬਸਤ ਨਿਰਾਖੈ॥ ਤਉ ਕੁਪੀ ਨ ਐਰ ਸਭੁ ਨਾਖੈ॥ ੧੫॥ ਦੰਡ ਕਮ
 ਭਲ ਕਰ ਮੇਧਰੈ॥ ਜਿਉ ਮਲਾ ਤਿਉ ਨਹਿ ਆਨ ਬਿਚਾਰੈ॥ ਦੇਖ ਦੇਖ ਧਰ ਟੀਪ ਗਧਰੈ॥ ਬਸ

ਤਛਾਨਜਲਪਾਨਹਕਰੈ॥੧੬॥ ਸਤਵੰਤਿਬਾਣੀਕੋਬੋਲੈ॥ਹਿਦੇਬਿਚਾਰਕਰੈਨਹਿਰੋਲੈ॥
 ਮੋਨਪਾਰਬਾਣੀਕੋਦੰਭੈ॥ਅਰੁਕਾਇਆਕੇਕਰਮਾਨਿਖੰਡੈ॥੧੭॥ ਪਾਣਾਯਾਮਮਨਹਿਬਸਿ
 ਕਰੈ॥ਸਰੁਇੰਦ੍ਰੀਅਰਥਨਪਰਹਰੈ॥ਅਰੁਏਚਿਹਨਨਾਹੀਜਾਮਾਂਹੀ॥ਭੇਖਹਿਧਰੈਜਤੀਸੋ
 ਨਾਹੀ॥੧੮॥ ਭਿਛਿਆਕਰੈਸਪਤਪਰਿਬਿਪ੍ਰਾ॥ਔਰੁਕਹੁੰਕਛੁਗਹੈਨਛਿਪ੍ਰਾਸੋਬਿਪ੍ਰਚਤੁ
 ਰਬਿਧਿਜੇਤੇ॥ਜਾਨਰਹੈਭਿਛਿਆਕੋਤੇਤੇ॥੧੯॥ ਬਿਪ੍ਰਕਹੀਜੈਦਸਪਕਾਰਾ॥ਤਿਨਕੋਤੁਮ
 ਸੋਕਹੋਬਿਚਾਰਾ॥ਦੇਵਬਿਪ੍ਰਰਿਖਬਿਪ੍ਰਹਿਜਾਨੈ॥ਬਿਪ੍ਰਬਿਪ੍ਰਅਰੁਛਤੀਮਾਨੈ॥੨੦॥ ਬੈਸ
 ਸੂਦ੍ਰਅਰੁਏਕਬਿਡਾਲਾ॥ਪਸੁਮਲੇਛੁਅਰੁਜਾਤਚੰਡਾਲਾ॥ਭਿਛਿਆਨਿਤਅਰੁਪਠੈਪਛ
 ਵੈ॥ਸਕਲਅਰਥਅਰੁਤਤੁਬਤਾਵੈ॥੨੧॥ ਈਂਦ੍ਰੀਜਿਤਸੀਤਲਸੰਤੋਖਾ॥ਦੇਵਬਿਪ੍ਰਸੋਨਿ
 ਰਗਤਿਰੋਖੀਤਪਅਰੁਸਤਾਅਹੰਸਮਾਕਰੈ॥ਦਿਨਾਦਿਨਖਟਕਰਮਨਿਅਨੁਸਰੈ॥੨੨॥

॥ काल लोप कथं नृपि रोषी ॥ रिष ब्रह्म कृपणी अत्रुपे सैवै ॥ विष्णु हि साफल्यल
 निलि जावै ॥ तिन गी सैदे जहि बरतवै ॥ २३ ॥ बरखा सीत उमन सुरु सपै ॥ विपू वि
 पनित सपरा गपै ॥ असु द कनि करै ॥ अरो ग रट मी सु रत जै तनि मोरि ॥ २४ ॥ सीत
 सग तनै ॥ अरि बु ॥ छडी विपू रिदै नृपि दै बु ॥ अरु जै उ द म बल जहि करै ॥ पसुरा
 धे धे ती वि स डरै ॥ २५ ॥ सैव ज धै स ज ब्रह्म कृपणी ॥ तं डै लै वि वि ॥ अ नृपि गणी
 डै ॥ डै ल लै नृपि त दृप अरु लं ॥ अतिल अरु नील मणी मपु म ॥ २६ ॥ ए नृपि
 नृपि करत पैं सैवै ॥ सु द विपू कणी अत्रुपे सैवै ॥ सुरु बु तनि के दै जनि करै ॥ स ड को छि
 द नृपि दै ध त डै ॥ २७ ॥ पति दै नृपि सा सै ॥ अ प क र ॥ विपू क र दै सै मी न ग ॥ ब्रह्म
 अ ब्रह्म अ क र न क र न ॥ ग नृपि मी न ल धै ॥ अ नृपि ॥ २८ ॥ कृति प न स क ल

ਪਸੁਨਕੇਲਛਨਾ। ਸੋਪਸੁਖਯਮਣਕ ਹੈਂ ਬਿਚਛਣੀ। ਬਾਪੀਕੂਪਤਲਾਵਪੁਰਵੈ। ਬਨਬਾਗਾਦ
ਕਨਸਕਰਵੈ॥੨੯॥ ਸੰਧਿਆਮਹਾਮਸਭਨਨਜਾਨੈ। ਅੰਮੇਸੋਬਿਪਮਲੇਛਬਖਾਨੈ॥ ਨਿਦਕਲੇ
ਭੀਪਰਧਨਹਰੈ। ਨਿਦੈਕੂਰਪਿਸ਼ਤਾਕਰੈ॥੩੦॥ ਸੋਚੰਡਾਲਬਿਪਕਰਮਨੈ। ਅੰਮੇਸੇਦਸਬਿਪਬਿ
ਪਨਜਾਨੈ। ਤਾਂਤੇਉਤਮਭਿਛਾਕਰੈ। ਅੰਮਰਸਕਲਦੂਰੈਪਰਹਰੈ॥੩੧॥ ਸਾਤਪਾਰਿਨਤੇਭਿਛਿ
ਆਪਾਵੈ। ਤਾਹੀਕਰਿਸੰਤਖਉਪਾਵੈ। ਸੋਲੈਜਾਵੈਨਦੀਤਵਾਗਾ। ਤਾਂਤੇਕਛਾਇਕਕਰੈਬਿਭਾਰਾ
੩੨। ਕੋਈਮਾਰੈਤਾਕੋਦੇਈ। ਕੋਜਲਿਮਾਹਿਪਵਾਹਕਰੇਈ। ਬਿਚਰੈਧਰਣੀਹੁਇਨਿਹਸੰਗ
ਕਦੈਨਕਛੁਸਵਾਰੈਅੰਗਾ॥੩੩॥ ਤਨਮਨਇਵੀਨਿਗ੍ਰਹਕਰੈ। ਮੇਰੋਰੂਪਹਿਰਦੈਮੇਧਰੈ
ਨਿਸਾਦਿਨਰਹੈਆਤਮਾਰਾਮਾ। ਬਿਖੇਸੁਖਨਕੇਸੁਨੈਨਨਾਮਾ॥੩੪॥ ਸਮਦਰਸੀਅਰੁਪੀ
ਰਜਵੰਤ। ਸਦਾਰਪੈਨਿਰਭੈਏਕੰਤ। ਮੇਰੇਭਾਵਗੁਇਉਅਤਿਸੁਖਾ। ਪਰਮਬਖੇਕੀਜਿਉ

ਜਲ ਦੁਧਾ॥ ੩੫॥ ਆਪਰਿ ਮੋਹਿ ਬਿਚਾਰੈ ਏਕਾਕ ਦੇ ਨਦੇਖੇ ਕੂਲਿ ਅਨੇਕਾ॥ ਆਤਮਾ ਅੰਸ ੧੦੯
ਬਹਮ ਕੋ ਜਾਨੈ॥ ਬੰਧ ਮੁਕਤਿ ਦੇ ਊਰ੍ਭੁ ਮੁਮਾਨੈ॥ ੩੬॥ ਬੰਧਨ ਜਬਾਇ ਦੀ ਅਨਿਬਸ ਰੋਈ॥
ਮੁਕਤਿ ਇੰਦ੍ਰੀਅਨ ਬਾਂਧੈ ਜੋਈ॥ ਅੰਸੇ ਜਾਨੁ ਇੰਦ੍ਰੀਅਨ ਜੀਤੈ॥ ਮੋਹਿ ਸਿਮਰ ਤੇ ਕਾਲ
ਬਿਤੀਤੈ॥ ੩੭॥ ਦੁਹੰ ਲੋਕ ਤੇ ਹੋਇ ਬਿਰਕਤਾ॥ ਤਨੂੰ ਨਹਿ ਹੋਵੈ ਆਸਕਤਾ॥ ਪੁਰੁ ਗੁਆ
ਦਿਕਾ ਆਇ ਜਪੈ॥ ਭਿਛਿ ਆਮਰਥ ਪਵੇ ਸਾਹਿਕਰੈ॥ ੩੮॥ ਦੇਸ ਪਵਿਤ੍ਰ ਮੇਲ ਬਨ ਸਰਤਾ॥ ਬ
ਨ ਪ੍ਰਸਥ ਜਹਾਂ ਆਚਰਤਾ॥ ਤਹਾਂ ਤੂੰ ਨਿਤ ਚਲਿ ਜਾਵੈ॥ ਤਿਨ ਆਸੁ ਮਾਨਿ ਭਿਛਿ ਆਪਾਵੈ॥
੩੯॥ ਤਿਨ ਕੋਲ ਹੈ ਸਿਲਾ ਕੋ ਅੰਨਾ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਹੋਵੈ ਮਨ ਪ੍ਰਸੰਨਾ॥ ਤਹੀ ਤੇ ਨਿਰਮਲ ਤਾਲ ਹੈ॥ ਉਪ
ਜੈਗਮਨ ਸਕਲ ਮਲ ਦਰੈ॥ ੪੦॥ ਇੰਦ੍ਰੀਅਨ ਬਨਿ ਸਤ ਨਹਿ ਦੇਖੈ॥ ਛਨ ਭੰਗਰ ਸਬ ਬਿਨ
ਸਤ ਲੇਖੈ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਸਭ ਤੇ ਗਹੈ ਨਿਰਵਿਗਤਿ॥ ਨਹਿ ਉਦਮ ਨਹੀ ਆਸਕਤਾ॥ ੪੧॥ ਇਹ ਸ

ਭਾਮੰਕਾਰਕ੍ਰਿਤਜਾਨੈ॥ ਅਤਮਬਿਖੈਸੁਪਨਸਮਮਾਨੈ॥ ਕਦੈਨਹਿਰਦੈਚਿਤਵਨਕਰੈ॥ ਮਨਬ
 ਚਕਰਮਦੁਰਪਰਹੈ॥ ੪੩॥ ਮੇਸੀਬਿਧਿਜਬਉਪਜੈਗਮਾਨਾ॥ ਹੋਇਬਿਰਕਤਤਜੈਸਭਅ
 ਨਾ॥ ਮੇਰੀਭਗਤਿਹਿਦੈਮੇਆਵੈ॥ ਤਬਸਬਬਰਣਾਅਸਮਛੁਟਕਾਵੈ॥ ੪੩॥ ਬਿਧਿਨਖੇਪਦੇ
 ਉਝਮਜਾਨੈ॥ ਬੇਦਸਿਮ੍ਰਿਤਕੀਸੰਕਾਭਾਨੈ॥ ਅਤਬੁਧਵੰਤਬਾਲਕਸਮਰਹੈ॥ ਬਿਧਿਨਖੇਪਕਛੁ
 ਗਹੈਨਕਹੈ॥ ੪੪॥ ਸਭਜਾਨੈਪਰਿਜਿਉਉਨਮਤਿ॥ ਚੇਤਨਮੇਦੀਸੈਜਵਦਤਾ॥ ਪੁਰਪਤਬਾ
 ਨੀਗਤਿਨਹਿਹੋਈ॥ ਕਬਹੂੰਬਾਦਨਠਾਨੈਸੋਈ॥ ੪੫॥ ਬਾਹਰਮਪਏਕਸਮਰਹੈ॥ ਕਬਹੂੰ
 ਕੋਈਪਛੁਨਗਹੈ॥ ਜਿਉਜਿਉਸੁਨੈਤਿਉਤਿਉਯੀ॥ ਤਤਮਤੋਨਹਿਤਿਆਰੈ॥ ਕਉਯੀ॥ ੪੬॥
 ਕਾਹੂਹੁਤੇਉਦਬੇਗਨਆਨੈ॥ ਅਰੁਕਾਹੂਕੋਅਪਨਠਾਨੈ॥ ਨਿੰਦਿਆਯਾਦਿਸਹੈਦੁਰਬੈਨਾ॥
 ਅੰਤਰਿਰਹੈਨਿਰੰਤਰਿਚੈਨਾ॥ ੪੭॥ ਕਾਹੂਕੋਅਪਮਾਨਨਕਰੈ॥ ਮਨਬਚਕਮਮਾਨਬਿਸਤਰੈ॥

੧੧੦
 ਅਮੁਸਮਾਨਵੈਗਾਦਿਨਠਾਨੈ॥ ਸਕਲਬਿਕਾਰਦੇਹਕੇਭਾਨੈ॥ ੪੮॥ ਜੋਆਤਮਾਅਪਨੇਤਨਮਾਹੀ॥ ਸੋ
 ਸਬਸਮੈਦੂਜਾਕੋਨਾਹੀ॥ ਜਿਉਬਹੁਪਟਨਮਾਹਿਸਾਸਿਏਕਾ॥ ਪਟਨਿਸੰਗਜਾਨੀਐਅਨੇਕਾ
 ॥ ੪੯॥ ਤਾਂਤੇਇਸਟਅਨਿਸਟਕਰੈ॥ ਸੋਸਭਾਅਪਹਿਕੋਬਿਸਤਰੈ॥ ਤਾਂਤੇਆਤਮਬੁਧਹਿਰਖੇ
 ਭੇਦਦੇਹਕ੍ਰਿਤਤੇਸਭਨਾਖੇ॥ ੫੦॥ ਸਮੈਅਸਮੈਭੋਜਨਨਾਹਿਆਵੈ॥ ਤੋਊਕਛੂਮਨਮੇਨਹਿਲਿ
 ਆਵੈ॥ ਕਰਮਰਚਿਤਸਬਦੇਹਹਿਜਾਨੈ॥ ਤਿਨਹੀਕੋਸਭਸੁਖਦੁਖਮਾਨੈ॥ ੫੧॥ ਤੇਸਬਦੁਖਸੁਖ
 ਕਰਮਸਰੀਰਾ॥ ਯਿਉਆਤਮਮੇਜਿਉਮਿਗਲੀਰਾ॥ ਕੇਵਲਾਅਹਾਰਹਿਨਹਿਨਾਖੇ॥ ਉਦਮਉਕ
 ਰਿਪਾਣਨਿਰਾਖੇ॥ ੫੨॥ ਪਾਣਹਿਰਾਖੇਹੋਇਬਿਚਾਰਾ॥ ਲਪੈਮੋਹਿਛੁਟੈਸੰਸਾਰਾ॥ ਜੋਮੇਗੀਇ
 ਛਾਤੇਆਵੈ॥ ਉਤਮਮਧਮਸੋਕਛੁਪਾਵੈ॥ ੫੩॥ ਜੋਉਅਨੁਬਧਾਤਾਦਿਕਚਰੈ॥ ਜੈਸੇਆਵੈ
 ਤੈਸੋਗਰੈ॥ ਪ੍ਰਿਅਅਪ੍ਰਿਅਕੀਬੁਧਨਾਨੈ॥ ਦੋਊਮਿਥਪਾਈਕਰਿਮਾਨੈ॥ ੫੪॥ ਕਾਈਦੇਖਨ

ਮਨਮੇਧਰੈ॥ ਮੋਖਿਨੁ ਔਰਸਕਲਪਰਹੈ॥ ਸੋਚਾ ਆਚਮਾਨ ਅਰੁ ਅਸਨਾਨਾ॥ ਔਰਕਛੁਅ
 ਰਚਣ ਨਿਨਾਨਾ॥ ੫੫॥ ਸੋਕਛੁ ਸੰਕਤੇ ਨਹਿ ਕਰੈ॥ ਜੋਕਛੁ ਸੋਇ ਛਾ ਆਚਰੈ॥ ਜਿਉ ਮੇਰੇ ਸੁਤਿ ਕੋਠੈ
 ਨਹੀ॥ ਦੇਉ ਕੁਮਜਾਨਤ ਹੋਮਾਹੀ॥ ੫੬॥ ਪਰੁਤਥਾਪਕਰਮ ਨਿਆਚਰੈ॥ ਲੋਕ ਨਿਕੋਹਿਤ ਮਨਮੇ
 ਧਰੈ॥ ਤਿਉ ਗਮਾਨੀ ਬਿਧ ਕਿੰਕਰ ਨਹੀ॥ ਬਿਧਨ ਖੇਪ ਕੁਮਜਾਨੇ ਮਾਹੀ॥ ੫੭॥ ਪਰੁਅਪਨੀਇਛੈ॥
 ਆਚਰੈ॥ ਲੋਕ ਨਿਕੋਹਿਤ ਹਿਰਦੈ ਧਰੈ॥ ਤਾਕੇ ਭੇਦ ਦਿਸਟ ਕਹੂੰ ਨਹੀ॥ ਗਮਾਨ ਦਿਸਟ ਦੇਖਤੁ ਹੈ
 ਮਾਹੀ॥ ੫੮॥ ਪੂਰਬ ਸੰਸਕਾਰ ਹੈ ਜੋ ਲੋ॥ ਦੇਹ ਮਾਹਿ ਸੋ ਵਰਤੈ ਤੋ ਲੋ॥ ਬਹੁ ਰਿਓ ਸੋ ਭਵ ਮੇ ਨਹੀਆ
 ਵੈ॥ ਮੇਰੇ ਨਿਜ ਨਿਰਮਲ ਪਦ ਪਾਵੈ॥ ੫੯॥ ਅਰੁ ਜਕੈ ਉਪਜੈ ਵੈ ਰਾਗ॥ ਕਰਿਓ ਚਰੈ ਯਾ ਭਵ ਕੋਤਿ
 ਆਗਾ॥ ਪਰੁ ਮਮਭਜਨ ਜੁਗਤਿ ਨਹਿ ਪਾਵੈ॥ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸਰਣ ਹਿਅ ਵੈ॥ ੬੦॥ ਸ੍ਰਮਹੀ ਬਿ
 ਨਾਲ ਹੈ ਸੋ ਜੁਗਤਿ॥ ਪਾਵੈ ਮੋਹਿ ਹੋਇ ਭਵ ਮੁਕਤਿ॥ ਗੁਰ ਕੇ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਕਰਿ ਦੇਖੈ॥ ਮਾਨਵ ਬੁਧ

ਕਦੈ ਨਹਿ ਲੇਖੈ॥ ੬੧॥ ਸਰਧਾ ਸਹਤ ਅਸੁ ਆਤਜੈ॥ ਮਨ ਬਚਕਾ ਮਨਿ ਰੰਤਰਿ ਰੁਜੈ॥ ਜੋ ਲਾਗਿ
 ਬਹਮ ਬਿਚਾਰ ਨ ਪਾਵੈ॥ ਤੋਲਗਿ ਗੁਰ ਤਜਿ ਕਹੂੰ ਨ ਜਾਵੈ॥ ੬੨॥ ਪੀਛੈ ਜਿਉ ਜਾਨੈ ਤਿਉ ਰਹੈ
 ਪਰਮ ਹੰਸ ਕੇ ਪਰਮ ਨਿਗਹੈ॥ ਪਰੁ ਜਿਨ ਖਟ ਰਿਪੁ ਜੀਤੇ ਨਹੀ॥ ਇੰਦ੍ਰੀਅ ਰਥ ਵਿਚਾਰ ਤਮਾਜੀ
 ॥ ੬੩॥ ਚੰਚਲ ਬੁਧਿ ਨਗਮਾ ਨਵੈ ਰਾਗਾ॥ ਤਕੋ ਸਕਲ ਬਿਥਾ ਪੈਤਿਆ ਗਾ॥ ਕੁਖ ਦਿਖਾਇ ਜੀਵ ਕਾ
 ਕਰੈ॥ ਤਕੋ ਦੇਖ ਕਹਿਓ ਨਹਿ ਪਰੈ॥ ੬੪॥ ਦੇਵ ਪਿਤਰ ਰਿਖ ਕੂਤ ਨਿਲਖੈ॥ ਤਿਨ ਕੋ ਰਿਨ ਅਪਨੇ
 ਸਿਰ ਰਾਖੈ॥ ਅੰਤਰ ਗਤਿ ਮੈਂ ਤਾਹਿ ਛਿਪਾਵੈ॥ ਆਪਹਿ ਬੰਢੈ ਬੰਧ ਉਪ ਜਾਵੈ॥ ੬੫॥ ਸੋ ਸੁਖ ਕੋ ਨ
 ਲਹੈ ਯਾਲੋ ਕਾ॥ ਅਰੁ ਤਿਉ ਕ੍ਰਿਸਟ ਹੋਇ ਪਰੁ ਲੋਕਾ॥ ਏਹੈ ਬੰਦਾ ਅਸੁ ਮਕੇ ਪਰਮਾ॥ ਇਨ ਤੇ ਭੁਗ
 ਤਿਲਹੈ ਦਹਿਕਰਮ॥ ੬੬॥ ਅਬਚਾਰੋ ਕੇ ਪਰਮ ਪੁਧਾਨਾ॥ ਜਿਹਾਰੇ ਜਿਹਾਰੇ ਕਰੋ ਬਖਾਨਾ॥ ਸਮਾਨ
 ਰੁਅਹੰਸਾ ਸੀਆ ਸੀਕੋ॥ ਸੁਤਿ ਬਿਚਾਰ ਤਪੁ ਬਨ ਬਾਸੀਕੋ॥ ੬੭॥ ਗੁਰੇ ਮੇਦਾ ਜਗਮ ਮਕਰਮ

॥ ਬਹਮ ਚਰਜ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਪਰ ਮਾ ॥ ਬਹਮ ਚਰਜ ਤਪ ਸੋ ਚਸੰ ਤੋਖਾ ॥ ਸਕਲ ਸੁਖਿ ਦਕੁੰ ਨਹੀ ਦੇਖ
 ॥ ੬੮ ॥ ਮੇਰੇ ਭੁਜ ਨ ਸਕਲ ਮਮ ਕਾਰਣਾ ॥ ਏਸ ਬਹਮ ਕੇ ਪਰਮ ਸਧਾਰਣਾ ॥ ਗਿਹੀ ਏਇ ਬਲਿਤ
 ਰਿਤੁ ਦਾਨਾ ॥ ਭੂਲ ਨਗਮ ਨ ਕਰੈ ਦਿਨ ਆਨਾ ॥ ੬੯ ॥ ਯਾ ਬਿਧਿ ਅਪਨੇ ਅਪਨੇ ਪਰਮਾ ॥ ਮੇਰੇ ਹੇਤ ਕਰੈ
 ਸਭ ਕਰਮਾ ॥ ਸਭ ਮੇਜੈ ਨੈ ਮੇਰੇ ਭਾਵਾ ॥ ਕਾਹੂ ਪਾਰਿ ਨਹਿ ਪਰੈ ਅਭਾਵਾ ॥ ੭੦ ॥ ਸੋ ਪਵੈ ਮੇਰੀ ਦਿਛ ਭਗ
 ਤਿ ॥ ਔਰ ਸਕਲ ਤੇ ਕਰੈ ਬਿਕਾਤਿ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਉਪਜੈ ਮੇਰੇ ਗਮਾਨਾ ॥ ਦੇਖੈ ਮੇਰਿ ਮਿਟੈ ਸਭ ਆਨਾ ॥ ੭੧ ॥
 ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਏਪਾਵੈ ਮਮ ਰੂਪਾ ॥ ਬਹੁ ਰਿਨ ਆਵੈ ਯਾ ਭਵ ਕੂਪਾ ॥ ਜੈ ਪੈ ਸਕਲ ਅਸਮ ਅਰੁ ਬਰਣਾ ॥ ਤਿ
 ਨ ਕੇ ਏਮੈ ਭਾਖੈ ਪਰਮਾ ॥ ੭੨ ॥ ਭਗਤਿ ਸਹਤ ਏ ਮੇਰਿ ਮਿਲਾਵੈ ॥ ਭਗਤਿ ਬਿਨਾ ਭਵ ਸਿੰਧ ਬਰਾਵੈ ॥
 ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਤੁਲੈ ਸੋ ਤਰੈ ॥ ਔਰ ਸਕਲ ਨਿਤ ਜਨ ਮੇ ਮਰੈ ॥ ੭੩ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਯਾਹਿ ਉਪਦੇਸੈ ਕ
 ਰਿਓ ਬਰਣਾ ॥ ਅਸਮ ਕੇ ਪਰਮਾ ਜਾ ਤੇ ਮਮ ਭਗਤਿ ਹਿਲੈ ਛੂਟੈ ਬੰਧ ਨ ਕਰਮਾ ॥ ੭੪ ॥ ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਭਾਗਵ

ਤੇਮਹਾਪੁਗਣੇਇਕਾਦਸਸਕੰਧੇਸੀਭੁਗਵਨਉਪਵਸੰਥਾਦੇਭੁਖਾਅੰਸਮਥਰਣਨਿਰਣੇਨਾਮਅ
 ਸੁਦਸੰਧਾਇ॥੧੮॥ਸੀਭੁਗਵਨੋਵਾਚਾਚੌਪਈ॥ਉਪਵਏਬਰਣਅਰੁਆਸੁਆ॥ਤਿਨਕੇਮੇ
 ਸਭਭਾਖੇਧਰਮਾ॥ਇਨਮੇਰਹਿਮਮਭਗਤਉਪਾਵੈ॥ਤਾਂਤੇਮੇਰੇਗਯਾਨਹਿਪਾਵੈ॥੧॥
 ਗਯਾਨਹਿਪਾਇਸਕਲਭ੍ਰਮਜਾਨੈ॥ਬਰਣਅਸੁਮਮਿਥਯਾਕਰਿਮਾਨੈ॥ਸਭਸਾਧ
 ਨਤਜਿਮੋਕੋਘਾਵੈ॥ਅੰਰਕਛੂਰਿਦੈਨਹਿਲਾਵੈ॥੨॥ਗਯਾਨਿਕੋਮੇਰੀਤੋਸਾਧਨਾ॥ਅਰੁਮੇਰੀ
 ਨਿਤਕਰੈਆਰਾਧਨਾ॥ਮੋਹਿਕਰਿਮੋਕੋਆਰਾਧੈ॥ਤਨਮਨਇਦੀਮੋਸੋਬਾਧੈ॥੩॥ਮੋਥਿਨੁਮੁਕਤਿ
 ਕਦੈਨਹਿਗਹੀ॥ਮੋਥਿਨੁਸਕਲਥਾਸਨਾਦਹਈ॥੪॥ਮੇਂਹੀਚਿਤਮੇਂਹੀਤਕੈਪੇਇ॥ਮੋਥਿਨੁ
 ਅਭਿਰਸਕਲਅਪੇਇ॥ਜੈਹੈਸਹਤਗਯਾਨਬਿਗਯਾਨਾਤੇਈਜਨੈਮੋਹਿਸੁਜਾਨਾ॥੫॥ਗਯਾ
 ਨੀਤੇਮੇਰੇਪੇਇਨਹੀ॥ਸਦਾਬਸੈਮੇਰੇਮਨਮਾਹੀ॥ਮੇਂਤਾਕੋਮੇਰੈਸੋਈ॥ਦੁਖਾਨਹੀਪਸਪਰਕ

੧੧੩
 ਮੋਥਿਨੁਸੁਰਗਾਦਿਕਨਹਿਨੋਈ॥ਮੇਰੇਹੀਚਰ
 ਏਨਿਚਿਤਦੇਈ॥੪

ਈ॥ ੬॥ ਜਪਤਪਤੀਰਥਬਤਅਰੁਦਾਨਾ॥ ਕਹੋਕਹਾਂਲਗਜੇਬਿਧਿਨਾਨਾ॥ ਤੇਸਕੁਕਰੈਨਹੀ
 ਫਲਮੇਸੋ॥ ਗਿਆਨਕਲਾਤੇਹੈਜੈਸੋ॥ ੭॥ ਤਾਂਤੇਗਿਆਨਹਿਦੈਮੇਰਿਧਾਰੇ॥ ਅੰਗੈਸਾਧਨਸਕ
 ਲਨਿਵਾਰੇ॥ ਸਭਮੇਰੂਪਆਪਨੇਜਾਨੇ॥ ਮੋਰਿਜਾਨਿਪੁਭੁਸੇਵਾਨੇ॥ ੮॥ ਹੁਇਕਰਿਸਹਤ
 ਗਿਆਨਬਿਗਿਆਨ॥ ਦੈਖੈਕਸਕਲਭਗਵਾਨ॥ ਬਹੁਤੈਮਮਨਿਜਰੂਪਸਮਾਏ॥ ਜਾਂਚ
 ਜਾਇਕੋਈਨਹਿਆਏ॥ ੯॥ ਜਬਹੀਪਾਈਗਿਆਨਹਿਪਾਵੈ॥ ਤਬਹੀਮਮਨਿਜਰੂਪਸ
 ਮਾਵੈ॥ ਗਿਆਨਬਿਨਾਨਹਿਪਾਵੈਮੋਰਿ॥ ਇਹਨਿਜਮਤੋਕਹਤਹੋਤੋਰਿ॥ ੧੦॥ ਉਪਵਤੈਮਹਿ
 ਬਿਬਿਧਬਿਕਾਰਾ॥ ਜਨਮਮਰਨਸੁਖਦੁਖਆਪਾਰਾ॥ ਤੇਸਮਸਤਯਾਤਨਕੈਜਾਨੇ॥ ਸੋਤਨਿ
 ਮਾਯਾਭ੍ਰਮਕਾਰਿਆਨੇ॥ ੧੧॥ ਆਪਹਿਸੁਧਨਿਰੰਜਨਦੇਖੋ॥ ਦ੍ਰਿਤਅਤੀਤਏਕਕਰਿਲੇਖੋ॥ ਏ
 ਜੇਸਕਲਪਗਟਦੇਹਾਇ॥ ਤੇਅਤਮਮੈਂਹੁਤੇਨਾਆਇ॥ ੧੨॥ ਅਰੁਅੰਤਹੂੰਰਹੈਕਛੁਲਹੀ

ਅਬਾਗਾਨਾਹੁੰਤੋਬਰਤਾਹੀ। ਗਾਨਾਵਿਸਾਟਿਕਰਿਦੇਖੈਜਬਹੀ। ਤਿਗੁਣਰਹਤਾਮ
 ਪਰੈਤਬਹੀ॥੧੩॥ ਜੈਸੇਰਜੁਮਾਰਿਅਰਿਕਹੈ॥ ਅਾਦਿਨਹੁੰਤੋਅੰਤਿਨਹਿਰਹੈ। ਕ੍ਰਮਤੇਮ
 ਯਮਦਮਤਮਨੈ। ਹੋਨਹੀਪਰਹੈਸੋਜਾਨੈ॥੧੪॥ ਤਿਉਦੇਹਾਦਿਸਕਲਕ੍ਰਮਲੇਖੈ॥ ਅਪ
 ਹਿਸਦਾਬ੍ਰਹਮਮੇਇਦੇਖੈ॥ ਅੇਸੇਸੁਨਿਹਰਿਜੀਕੋਗਾਨਾਹੀ॥ ਉਪਵਜਨਪ੍ਰਾਣਿਓਗੁਗਵ
 ਨਾਹੀ॥ ਉਪਵੇਦਾਚਾਰੇਪਭਗਾਨਾਕ੍ਰਿਪਾਕਰਿਕਹੈ॥ ਮੇਰੇਨਾਨਕ੍ਰਮਕੋਦਹੈ॥ ਅਗੁਤਿਉ
 ਹੀਭਾਖੋਬਿਗਾਨਾ। ਭਗਤਿਅਪਨੀਪਰਮਨਿਧਾਨ॥੧੫॥ ਜਾਕੋਚਾਹੈਸਕਲਮਹੰਤਾ।
 ਜਾਤੇਹੋਇਜਗਤਕੋਅੰਤਾ। ਜਾਬਿਨੁਗਾਨਾਪਾਨਕਛੁਨਾਹੀ॥ ਸਾਪਨਸਕਲਬਿਥਾਸਮ
 ਜਾਹੀ॥੧੬॥ ਜਾਕੋਪਾਇਮੁਕਤਿਨਹੀਲੇਵੈ॥ ਅੰਗਸੁਖਨਪਰਿਦਿਸੁਨਦੇਵੈ॥ ਅੇਸੀਭਗ
 ਤਿਕ੍ਰਿਪਾਕਰਿਕਹੈ॥ ਅਪਨੇਜਨਾਨਿਓਗਨਿਰਬਹੈ॥੧੭॥ ਇਹਭਵਸਾਗਾਬਿਕਟਿਅਨਿਤ

ਜਾਮੇਂ ਕੁਮਤ ਨਪਾਵੈ ਅੰਤ। ਤਾਂ ਪਰੁ ਤਪੈ ਤਿ ਬਿਧਿ ਸੰਤਾਪ। ਤਿਨ ਮੇਂ ਪਰੈ ਅਪਹੀ। ॥ ੧੯ ॥ ਤੰਤੋ
 ਜੀਵ ਮਹਾਂ ਦੁਖ ਪਾਵੈ। ਸੁਖ ਨੈ ਸੋ ਦੁਖ ਹੁਇ ਆਵੈ। ਤਾ ਕੋ ਦੂਜੇ ਰਛ ਕੁਲ ਹੀ। ਮੇਂ ਬਿਚਾਰ ਦੇਖਿ
 ਓਓ ਰਮਾਂ ਹੀ। ॥ ੨੦ ॥ ਤੁਮ ਰੇ ਚਰਣ ਛੱਡ ਸਿਰਧਾਰੈ। ਸੋ ਸਮਸਤ ਸੰਤਾਪ ਨਿਵਾਰੈ। ਤਾ ਕੋ ਦਸਿ ਦਿਸ
 ਅਮਿਤੁ ਬਰਖੇ। ਤਾ ਕੋ ਦਰਸ ਅੰਗ ਸਭ ਹਰਖੇ। ॥ ੨੧ ॥ ਜਿਉ ਕਾਹੂ ਕੰਗਲਾਹਿ ਲੀਜੈ। ਤਾ ਕੋ ਸੀਸ
 ਛੱਡ ਲੈ ਦੀਜੈ। ਸੋ ਹੁਇ ਕੁਪ ਮਹਾਂ ਸੁਖ ਪਾਵੈ। ਅਰੁ ਅੰਗ ਨ ਕੇ ਦੁਖ ਮਿਟਾਵੈ। ॥ ੨੨ ॥ ਤਿਉ ਤੁਚਰਨ
 ਛੱਡ ਸਿਰਧਾਰੈ। ਸੋ ਅਪਨੇ ਸਭ ਦੁਖ ਨਿਵਾਰੈ। ਸੋਭੈ ਤਿਨੇ ਲੋਕ ਨ ਮਾਹੀ। ਤਾ ਸਮ ਅੰਗ ਕਹੂੰ ਕੋ ਨਾਹੀ
 ॥ ੨੩ ॥ ਅਰੁ ਜੋ ਤਾ ਕੀ ਸਰਣਾਹਿ ਆਵੈ। ਤੇ ਤੇ ਸਕਲ ਧਰਮ ਸੁਖ ਪਾਵੈ। ਯਾਰੁ ਵਕੂਪ ਪਰਿ ਓਥਿ ਹ
 ਲਾ। ਤਾਂ ਪਰਿ ਰੁਸਿ ਓਮਹਾ ਅਹਿ ਕਾਲਾ। ॥ ੨੪ ॥ ਤੰਤੋ ਬਿਖੇ ਬਿਖਾਹਿ ਸੁਖ ਜਾਨੈ। ਤਿਨ ਲਿੰਮਤ ਬਹੁ
 ਉਦਮੁ ਨੈ। ਤੰਤੋ ਸਦਾ ਅਮਿਤ ਦੁਖ ਪਾਵੈ। ਜਾ ਕੋ ਕਥਹੂੰ ਅੰਤ ਨ ਆਵੈ। ॥ ੨੫ ॥ ਤਾ ਕੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ

ਉਖਪੀਆਵੋ। ਕਾਛਕੁਪਤੇਮਿਤਕਜੀਵਾਵੈ। ਬਚਨਾਮਿਤਕੀਬਰਖਾਕਰੋ। ਅਪਨੇਗੁਣਨਿਬੰ ੧੧੪
ਧਉਤਪਰੋ। ੨੬। ਤੁਮਜਗਤਪਿਤਾਜਗਸੁਆਮੀ। ਜਗਪਾਲਕਜਗਅੰਤਰਜਾਮੀ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ
ਬਚਨਸੁਨੈਭਗਵਾਨ। ਤਬਉਪਦਸੋਂਗੁਪਿਓਗਿਆਨ। ੨੭। ਸ੍ਰੀਭਗਵਾਨੇਵਾਚਾ। ਉਪਦਪ੍ਰ
ਸਕਰੀਤੁਮਜੋਈ। ਧਰਮਪੁਤਕੀਲਿਖੀਸੋਈ। ਸਰਸਿਹਜਾਮੈਂਕੁਖਮਪਰੋ। ਹਮਕੋਸੁਨਤਬ
ਚਨਉਚਰੋ। ੨੮। ਤੇਈਅਥਮੈਂਤੋਹਿਸੁਨਉ। ਭਗਤਗਿਆਨਿਗਿਆਨਜਨਾਉ। ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਪ੍ਰ
ਰਖਮਹਤਤਾਮਹੰਕਾਰ। ਸਬਦਾਦਿਕਜੋਪੰਚਪਰਕਾਰ। ੨੯। ਤ੍ਰਿਗੁਣਾਮ੍ਰਿਤੀਦੀਦਸਏ
ਕਾਪੰਚਭੂਤੰਮਿਲਭੁਏ। ਅਨੇਕਾਥਾਵਰਜੰਗਮਾਥਿਧਿਪਰਕਾਰ। ਇਨਅਠਾਈਸਕੋਥਿ
ਸਤਾਰਾ। ਇਨਥਿਨਾਐਰਕਪ੍ਰੰਕਛੁਨਾਹੀ। ਏਕਦ੍ਰਿਸਟਦੇਖੈਸਭਮਾਹੀ। ਜਾਕਰਿਸਕਲ
ਏਕਕਰਿਜਾਨੈ। ਤਾਕੋਸਾਧੁਗਿਆਨਬਖਾਨੈ। ੩੦। ਅਰੁਜਬਏਅਠਾਈਸਤਤਾ। ਮਾਯਾਜਨੈ

ਸਕਲ ਅਤਤਾ ਅਤਮ ਬ੍ਰਹਮ ਏਕਕਰਿ ਜਾਨੈ ॥ ਏਹਾ ਦਿਕਸ ਭੂਮਿ ਬਾਸਿ ॥ ੩੩ ॥ ਰਜੁ ਜ
 ਨ ਜਿਉ ਸਰਪ ਨਿਵਾਰੈ ॥ ਤਿਉ ਸਮਸਤ ਮਮ ਰੂਪ ਨਿਹਾਰੈ ॥ ਜੈਸੇ ਦਿਸ ਮੋਹਿ ਮਿਟਿ ਜਾਵੈ ॥ ਅ
 ਠੇ ਦਿਸ ਕੀਖ ਬਹਾਰਿ ਪਾਵੈ ॥ ੩੪ ॥ ਕਰਤ ਨਿਰੰਤਰਿ ਗਿਆਨ ਬਿਚਾਰਾ ॥ ਏਖੇ ਬ੍ਰਹਮ ਮਿਟੈ ਬਿਸ
 ਤਾਰਾ ਤਕੈ ਕਹੀ ॥ ਅਤੁਹੈ ਬਿਗਿਆਨਾ ॥ ਤਾਂ ਤੇਲ ਹੈ ਮੋਹਿ ਤ ਜਿਆਨਾ ॥ ੩੫ ॥ ਆਦਿ ਹੁਤੈ ਅਰੁ
 ਰਹਿ ਹੈ ਅੰਤਾ ॥ ਸੋਈ ਹੈ ਅਬਹੁੰ ਬਰਤੰਤਾ ॥ ਬਰਣ ਅਕਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ ਜੇਤਾ ॥ ਆਦਿ ਨ ਹੁਤੈ ਅ
 ਰੁ ਅੰਤ ਨ ਤੇਤਾ ॥ ੩੬ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਅਬਹੁੰ ਮਿਥਾ ਲੇਖੈ ॥ ਤਿਹੂੰ ਕਾਲ ਮੋਹੀ ਕੇ ਦੇਖੈ ॥ ਜੈਸੇ ਤਿਹੂੰ ਕਾਲ
 ਮੇਂ ਪਰਣੀ ॥ ਪਟ ਨਾਮਾ ਵਕ ਮਿਥਾ ਕਰਣੀ ॥ ੩੭ ॥ ਸੁਤਿ ਕੋ ਮਤੇ ਹਿੰਦੈ ਮੇਂ ਆਨੈ ॥ ਨੇਤ ਨੇਤ
 ਸੁਤਿ ਸਦਾ ਬਖਾਨੈ ॥ ਨਨਕਾਰ ਬੇਦ ਭ੍ਰਮ ਭਾਖੈ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਸਤ ਦੂਜੇ ਸਭ ਨਾਖੈ ॥ ੩੮ ॥ ਸਕਲ ਪ
 ਟ ਨ ਮੇਏ ਕ ਬਤਾਵੈ ॥ ਉਚ ਨੀਚ ਭ੍ਰਮ ਭੇਦ ਮਿਟਾਵੈ ॥ ਐਸੇ ਭ੍ਰਿੰਤ ਬਿਚਾਰੈ ਬੇਦਾ ॥ ਜਾਨੈ ਮੇ

॥ ਮਿਟਾਵੈ ਭੇਦਾ ॥ ੩੮ ॥ ਅਰੁ ਤਿਉ ਹੀ ਸਭ ਪ੍ਰਗਟ ਦੇਖੈ ॥ ਸਪਤ ਪਾਤਕੇ ਸਭ ਤਨ ਲੇਖੈ ॥ ਅਰੁ ਉ
 ਤਪਤ ਬਿਨਸੀਤਾ ॥ ਯਿਉ ਪਰਤੰਛ ਬਿਚਾਰੈ ਸੀਤਾ ॥ ੩੯ ॥ ਅਰੁ ਸੱਤ ਪੁਰਖ ਭਏ ਹੈ ਜੇਤੇ ॥ ਤਿਨ ਕੇ ਬਚ
 ਨ ਬਿਚਾਰੇ ਤੇਤੇ ॥ ਏਕੈ ਮਤੋ ਸਭ ਹਨ ਕੇ ਦੇਖੈ ॥ ਜਾਨੈ ਮੋਹਿ ਭੇਦ ਕ੍ਰਮ ਲੇਖੈ ॥ ੪੦ ॥ ਅਰੁ ਤਿਉ ਅਨ
 ਭਵ ਫਿਰੈ ਬਿਚਾਰੈ ॥ ਚੇਤਨ ਰਾਖ ਅਚੇਤਨ ਭਾਰੈ ॥ ਸਬ ਦੇਖੈ ਚੇਤਨ ਅਧਾਰਾ ॥ ਇੰਦ੍ਰੀਏ ਹਥਿ
 ਬਿਧ ਬਿਸਤਾਰਾ ॥ ਚੇਤਨ ਤੇ ਜਣਾ ਅਰਥ ਨ ਗਰੈ ॥ ਚੇਤਨ ਬਿਨੁ ਕੋਈ ਨਾਹਿ ਰਹੈ ॥ ਯਿਉ ਬੇਦਾ
 ਤਤਥਾ ਦੇਸਟਾਂਤਾ ॥ ਅਨੁਭਵ ਅਰੁ ਤਿਉ ਹੀ ਸਿਧਾਂਤਾ ॥ ੪੧ ॥ ਇਨ ਚਾਰੈ ਕੋ ਮਤੋ ਬਿਚਾਰੈ ॥ ਮੋਹਿ
 ਜਾਨਿ ਸਭ ਭੇਦ ਨਿਦਾਰੈ ॥ ਸਕਲ ਦ੍ਰਿਸਤੋ ਹੋਇ ਬਿਰਕਤਾ ॥ ਚੇਤਨ ਬ੍ਰਹਮ ਸਦਾ ਅਨੁਰਕਤਾ ॥
 ੪੨ ॥ ਕਰਮ ਰਚਿਤ ਸਭ ਮਿਥਾ ਮਨੈ ॥ ਬਹੁ ਮਲੋ ਕਲੇ ਨਾ ਸੂਰਜ ਨੈ ॥ ਦੇਖੈ ਸੂਨੈ ਫਿਰੈ ਮੈ ॥
 ਵੈ ॥ ਸੋ ਸਭ ਥੰਧ ਨ ਜਾਨ ਬਹਾਵੈ ॥ ੪੪ ॥ ਮੇਰੀ ਭੁਗਤਿ ਫਿਰੈ ਮੈ ਧਰੈ ॥ ਜਿਨ ਤੈ ਭੁਗਤਿ ਹੋਇ ਤੇਕ

ਰੈ॥ ਭੁਗਤਿ ਅਰੁ ਭੁਗਤਿ ਹੇਤ ਪੈ ਜੇਤੇ॥ ਭੁਮ ਸਿਉ ਪੀਛੈ ਭੁਖੇ ਤੇਤੇ॥ ੪੫॥ ਅਬ ਬਹੁ ਰਿਓ ਤ੍ਰੇਤ ਬਿ
 ਚਾਰੈ॥ ਭੁਗਤ ਭੁਗਤਿ ਸਾਧਨ ਉਚਾਰੈ॥ ਮੇਰੀ ਕਥਾ ਸੁਨੈ ਅਰੁ ਕਹੈ॥ ਪ੍ਰੀਤ ਸਹਤ ਉਚਾਰੈ ਤਰਗਹੈ॥
 ੪੬॥ ਪੁਜਾ ਮੈ ਆਤਿ ਨਿਸਟਾ ਪਰੈ॥ ਬਹੁ ਤਭਾਤਿ ਉਸਤਤਿ ਬਿਸਤਾਰੈ॥ ਬੰਦ ਨ ਕਰੈ ਪਰਦ ਛਨਦੇ
 ਈ॥ ਅਰੁ ਅਸਟਾਂਗ ਪ੍ਰਣਾਮ ਕਰੇ ਈ॥ ੪੭॥ ਸਭ ਭੂਤ ਨ ਮੈ ਮੋਕੇ ਜਾਨੈ॥ ਪਰਮ ਮਜਨ ਮੇਰੇ ਤਨਿ ਮਾ
 ਨੈ॥ ਮਮ ਭਗਤ ਨਿਕੋ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਸੇਵੈ॥ ਤਨ ਮਨ ਧਨ ਤਿਨ ਹੀ ਕੇ ਦੇਵੈ॥ ੪੮॥ ਮੇਰੇ ਹੇਤ ਕਰੈ ਜੋ ਕਰੈ
 ਮੋ ਬਿਨੁ ਅੰਰ ਸਕਲ ਪਰਹਰੈ॥ ਮੇਰੇ ਗੁਣ ਨਿਕਰੈ ਉਚਾਰੈ॥ ਦੂਜੀ ਸਬ ਕਾਮ ਨਾ ਨਿਵਰੈ॥ ੪੯॥ ਮੇ
 ਰੈ ਅਰਥ ਅਰਥ ਸਭਾਤਿ ਆਰੈ॥ ਸੁਖ ਅਰੁ ਭੋਗ ਨਿਸੇ ਬੈਰਾਰੈ॥ ਜਪਤ ਪਜਗ ਜੋਗ ਬਤਦਾਨ॥
 ਸੈਨ ਅਸਨ ਭੋਜਨ ਜਲ ਪਾਨ॥ ੫੦॥ ਇਤਾ ਆਦਿ ਕਸਭ ਮਮ ਹਿਤ ਕਰੈ॥ ਜਾਤੇ ਅੰਤਰ ਸੋ ਪਰਹਰੈ॥
 ਸਦਾ ਆਪ ਕੋ ਮੋਹਿ ਨ ਦੇਵੈ॥ ਪੇਸ ਸਸਤ ਉਚਾਰਿ ਰਹਿ ਰੇਵੈ॥ ੫੧॥ ਮੈ ਸੇਜ ਬਮ ਮਭਗਤ ਰਿਲੈ

ਤਬ ਸੇਖ ਕਰੂ ਨਹਿ ਰਹੈ ॥ ਸਾਧਨ ਸਾਧਲ ਹੈ ਸੋ ਸਕਲਾ ॥ ਕਾਮ ਕੋ ਪਤੇ ਹੋਵੈ ਅਕਲਾ ॥ ੫੨ ॥ ਜਬ ਮੋਖਿ ੧੧੬
 ਮੇਰਿ ਤ ਕੋ ਪਾਏ ॥ ਤਬ ਹੁਇ ਸਾਂਤ ਕਰ ਜਤ ਮਟਾਰੈ ॥ ਪਰਮ ਈਸ੍ਵਰ ਜਗਾਨ ਬੈਰਾਗਾ ॥ ਇਨ ਕੋ ਸ
 ਹ ਜਲ ਹੈ ਬਰਭਾਗਾ ॥ ੫੩ ॥ ਅਰੁ ਜੋ ਮੇਰੀ ਜੁਗਤ ਨ ਪਾਵੈ ॥ ਦੇਹ ਗ੍ਰੇਹ ਸੋਚਿ ਤਲ ਗਾਵੈ ॥ ਤਬ ਹੋਵੈ
 ਰਜਤ ਮਾਘ ਕਾਗਾ ॥ ਬਛੈ ਅਪਰਮ ਪਰੈ ਸੰਸਾਰਾ ॥ ੫੪ ॥ ਬੰਧ ਮੁਕਤਿ ਕੋਚਿ ਤੁਹੀ ਕਾਰਣਾ ॥ ਬੈਰੈ ਚਿ
 ਤੁਚਿ ਤੁਈ ਤਾਰਣਾ ॥ ਮੋਮੈ ਪਾਰੈ ਮੋਕ ਲਹੈ ॥ ਭਵ ਮੈ ਪਾਰੈ ਭਵ ਮੈ ਬਾਹੈ ॥ ੫੫ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਪਰਮ ਗਿਆਨ ਬੈ
 ਰਾਗਾ ॥ ਈਸ੍ਵਰ ਜਾਇ ਕਜੈ ਬਰਭਾਗਾ ॥ ਤੇ ਸਮਸਤ ਮੇਰੇ ਅਧੀਨ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਹੋਵੈ ਮਮਲ ਜਲੀਨਾ ॥ ੫੬ ॥
 ਸੇਵਤ ਮੋਹਿ ਸਕਲ ਏ ਪਾਵੈ ॥ ਮੋਖਿ ਨੁਕੋਈ ਨਿਕਟਿ ਨ ਆਵੈ ॥ ਮੇਰੀ ਭਗਤ ਕਹਾਵੈ ਪਰਮਾ ॥ ਉ
 ਪਵਦੁ ਜੋ ਸਕਲ ਅਪਰਮਾ ॥ ੫੭ ॥ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਦਰਸਨ ਸੋ ਗਿਆਨਾ ॥ ਯਾ ਬਿਨੁ ਔਰ ਸਕਲ ਅਗ
 ਯਾਨਾ ॥ ਅਰੁ ਉਪਵਸੈ ਹੋਵੈ ਰਾਗਾ ॥ ਜੋ ਸਮਸਤ ਬਿਖਾ ਅਨਕੋਤਿ ਆਗਾ ॥ ੫੮ ॥ ਮਰਈ ਸ੍ਵਰਜ

ਸਿਧਾਅਣਮਾਦਿ। ਮਮਸੇਵਕਕੀਸੇਵਕੀਆਦਿ। ਤਾਂਤੇਜੇਮਮਸਰਣਹਿਆਵੈ। ਤੇਈਭੁਗ
ਤਿਮੁਕਤਿਸੁਖਪਾਵੈ। ੫੯॥ ਦੋਹਰਾ॥ ਮੇਸੇਅਦਭੁਤਬੈਨਜਬਕਪੈਕ੍ਰਿਪਾਕਾਰਿਕ੍ਰਿਸਨਾ। ਤਬਉ
ਧਵਜਨਹਰਖਕਾਰਿਕੀਲਿਹਰਿਸੋਪਸਨਾ। ੬੦॥ ਉਧਵੇਵਾਚਾਚੋਪਈ। ਰੇਪ੍ਰਭਪੂਰਨਕਰੁਣਾਕ
ਰੋ॥ ਜਿਉਪੈਤਿਉਸਭਬਿਧਬਿਸਤਰੋ॥ ਜਿਉਤੁਮਧਰਮਭਗਤਿਕ੍ਰਿਤਭਾਖਿਓ। ਬਯਮਦਿਸਦਿ
ਕੋਗਮਨਹਿਰਾਖਿਓ। ੧॥ ਅਰੁਵੈਰਾਗਾਆਦਿਕਸਮਣਾਏ। ਮੇਰੇਸਭਸੀਦੇਹਿਮਿਟਾਏ। ਤਿਉ
ਹੀਸਕਲਤਤੁਕੋਭਾਖੋ। ਹੋਇਅਤਤੁਦੁਰਿਕਾਰਿਨਾਖੋ। ੨॥ ਯਮਕਹੀਏਸੋਕੈਪਕਾਰਾ। ਅਰੁਤਿਉ
ਕਹੋਨੇਮਿਥਿਸਤਾਰਾ। ਅਰੁਸਮਕਉਨਕਉਨਦਮਦੇਵਾ। ਕਉਨਛਿਮਾਅਰੁਪਿਤਕੋਭੇਵਾ। ੩॥
ਕੋਨਸੂਰਤਾਅਰੁਤਪਦਾਨਾ। ਕਉਨਸਤਿਕੋਝੂਠਬਖਾਨਾ। ਕਉਨਤਿਅਗਕਉਨਪਨਾਇਸਟ
ਕਉਨਜੰਗਦਛੁਣਾਇਸਟ। ੪॥ ਬਲੁਅਰੁਦਾਲਾਭੁਅਰੁਸੁਖਾ। ਬਿਦਿਅਲਜਾਸੋਭ

ਦੁਬਾ ਪੀਰਿਤ ਮੂਰਖ ਗ੍ਰਹ ਸਤ ਪੰਥਾ ਸੁਵਰਗ ਨਰਕ ਅਰੁ ਧੰਪਕੁ ਪੰਥਾ ॥੫॥ ਕਉ ਨ ਦਰਿ ਦਰ
 ਕਉ ਨ ਵੰਤਾ ॥ ਕਉ ਨ ਕਿਰਪਣ ਕਉ ਨ ਈਸਰ ਵੰਤਾ ॥ ਅਰੁ ਇਨ ਤੇ ਉਲਟੇ ਪੈ ਜੇਤੇ ॥ ਅਸਮਾ ਅ
 ਦਮਾ ਆਦਿ ਕਸਭ ਤੇਤੇ ॥ ੬ ॥ ਮੇਸੇ ਦੇਵ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਭਾਖੇ ॥ ਰਾਖੇ ਤਤਾ ਮਤਤ ਹਿਨਾਖੇ ॥ ਇਉ
 ਸੁਨਿ ਬਹੁ ਉਪਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਸਾ ॥ ਤਬ ਬੋਲੈ ਕਰੁਣਾ ਕਰਿ ਕਿਸਾ ॥ ਸੀਭਗਵਾਨੇ ਵਾਚਾ ॥ ਹੀਸਾਰ
 ਹਤ ਸਤਾ ਅਸਤਯੋ ॥ ਸੰਗ ਬਿਬਰਜਤ ਸਭ ਕੋਯੋ ॥ ਲਜਾ ਮੋਨਾ ਅਸਤ ਕਥੀਰਾ ॥ ਬ੍ਰਹਮਚ
 ਰਜਾ ਅਰੁ ਦ੍ਰਿਮਾ ਅਭੀਰਾ ॥ ੭ ॥ ਏਵਾ ਅਦਸ ਯਮਗਹੈ ਨਿਵਿਰਤੀ ॥ ਅਰੁ ਤਿਉ ਦਾ ਅਦਸ
 ਨੇਮ ਪਵਿਰਤੀ ॥ ਸੋਚ ਅਰੁ ਕਪਟ ਰਹਤ ਧਰਮਾ ਦਰਿ ॥ ਜਪਤ ਪਾ ਅਰੁ ਮਮਪ੍ਰਜਾ ਸਾਦਰਿ ॥
 ੮ ॥ ਤੀਰਥ ਅਟ ਨਿਅਥਿ ਤਕੋ ਪੋਖਾ ॥ ਗੁਰਸੇਵਾ ਅਰੁ ਦਿਛ ਸੰਤੋਖਾ ॥ ਪਰਉਪਕਾਰ ਹੋ ਮਥਿ
 ਸਤਾਰੈ ॥ ਮੁਕਤਿ ਭੁਗਤਿ ਚਾਹੈ ਸੋਧਾਰੈ ॥ ੧੦ ॥ ਸਮਜੋ ਮੇਮੈ ਨਿਸਟਾ ਬੁਧਿ ॥ ਦਮਇੰਦ੍ਰੀ ਨਿਗ੍ਰਹਮ

ਨਬਧਿ। ਜੋਦੁਖਨਿਉਪਜਾਵੈਕੋਈ॥ ਤਿਨਤੇਜਾਕੇਦੁਖਨਹੋਈ॥੧੧॥ ਸਕਲਸਹੈਕਛੁਮਸ
 ਨਹੀਅਨੈ। ਤਕੋਮਮਜਨਛਿਮਾਬਖਾਨੈ॥ ਜਿਭਿਅ॥ ਇੰਦੀਚੰਚਲਹੋਈ॥ ਤਿਨਦੋਨੋਕੋਧਾ
 ਹੈਜੋਈ॥੧੨॥ ਰਸਅਗੁਅਬਲਾਕੋਨਹਿਗਹੈ॥ ਤਕੋਮੇਰੇਜਨਪ੍ਰਿਤਕਹੈ॥ ਭੂਤਦੇਹਤਿਆਗ
 ਸੋਦਾਨਾ। ਭੋਗਤਜਨਸੋਤਪਨਹਿਆਨ॥੧੩॥ ਸੈਂਸੂਰਜੋਜਿਤਸੁਭਾਵਾ। ਸਿੰਘੀਸਤਸਕਲਮ
 ਮਭਾਵਾ। ਮੋਕੋਲੀਏਬਚਨਸੋਸਤਾ। ਮੋਬਿਨੁਬਲੈਸਕਲਅਸਤਾ॥੧੪॥ ਕਰਮਨਮੇਂਜੋਹੋਇਅ
 ਸੰਗਾ। ਸੋਵਹੁਪਰਮਸੋਚਹੈਅੰਗਾ। ਸੋਹੈਤਿਆਗਤਜੈਫਲਕਰਮਾ। ਸੋਪਨਇਸਟਪਰਮਮਧ
 ਰਮਾ॥੧੫॥ ਜਗਗੁਪਮੇਰੋਨਹਿਆਨਾ। ਸੋਦਖਣਾਦੇਇਮਮਗਜਾਨਾ॥ ਪਾਣਾਮਪਰਮਬਲਕ
 ਹੀਏ। ਜਾਕਰਿਬਰੋਸਤਮਨੁਗਹੀਏ॥੧੬॥ ਭਾਗਜੁਮਮਈਸੂਰਜਹਿਪਾਵੈ। ਚੇਤਨਨਿਜਾਨੀ
 ਦਹੋਇਆਵੈ। ਮੇਰੀਭੁਗਤਏਕਏਲਾਭਾ। ਭੁਗਤਿਬਿਨਸੋਸਕਲਅਲਾਭਾ॥੧੭॥ ਜਾਤੇਭੇਦ

ਮਿਏ ਸੋ ਬਿਦਿਆ ਭਿਪਵ ਦੂਜੀ ਸਕਲਾ ਮਾਵਿਦਿਆ ਲਜਾ ਮਾਨਿ ਅਕਰ ਮਿਲ ਗਏ। ਮਮਜਨਤਾ
 ਕੋਲ ਜਾ ਕੇ। ੧੮। ਨਿਹ ਕੰਚਨ ਨਿਰਪੇਛ ਨਿਰਲੋਭਾ ਇਤਿ ਮਾਵਿ ਕਜੇ ਗੁਣ ਤੇ ਸੋਭਾ। ਸੋਮੁ
 ਜੇ ਖੰਭੁ ਖਦਖ ਅਤੀਤ। ਪੁੰਨ ਨਪ ਪਉ ਸਨ ਨਹਿ ਸੀਤ। ੧੯। ਬਿਖੀ ਅਨਕੀ ਇਛਾ ਦੁਖ ਜਾਨੈ। ਰੁ
 ਦ ਸਪੰਨਾ ਛ ਸੋਮਾਨੈ। ਬੰਧ ਮੁਕਤਿ ਕੀਜੁ ਗਤ ਹਿ ਜਾਨੈ। ਮਮਜਨ ਪੰਡਿਤ ਤਾਰਿ ਬਖਾਨੈ। ੨੦
 । ਅਪੰਕ ਰਜ ਕੋ ਜਗਾ ਮਾਦਿ। ਅਪਨੇ ਕਹੈ ਦੇਹਿ ਗੇਹਾਦਿ। ਸੋ ਸਮਸਤ ਮੂਰਖ ਈ ਜਾਨੈ। ਯਾ ਤੇ
 ਐ ਰਭਾ ਤਮਤੁ ਮਾਨੈ। ੨੧। ਜਾ ਕਰਿ ਮੋਹਿ ਲਹੈ ਸੋ ਪੰਥ। ਜੋ ਪਰਵਿਰਤਿ ਸੋ ਸਕਲ ਕੁਪੰਥ। ਨਿਤ ਸੰ
 ਤੋਖੀ ਸੀਤ ਲਹਿ ਰਹੈ। ਸਾਤ ਕਾਚਿਤ ਸਕਲ ਨਿਪਰਿਸਰੈ। ੨੨। ਏਹੈ ਸੁਰਗ ਸੁਖ ਕੋ ਭੰਡਾਰ।
 ਨਰਕ ਨ ਮੇਤਾ ਮਸਾਧ ਕਾਰ। ਸਤਿ ਗੁਰਏ ਕਬੰਧ ਕਰਿ ਜਾਨੈ। ਐ ਰਸਕਲਵੈ ਰੀਕਰਿ ਮਾਨੈ।
 ੨੩। ਸਤਿ ਗੁਰੈ ਸੋ ਮੇਰੋ ਰੂਪ। ਜਾ ਤੇ ਜੀਵਤ ਜੈ ਗਹਿ ਰੂਪ। ਸਤਿ ਗੁਰ ਬਿਨਾ ਬੰਧੁ ਨ ਹਿ ਕੋਈ। ਸ

ਹਿ

ਤਿਗੁਰਬਿਨਾਜੇਵੈਰੀਸੋਈ॥੨੦॥ਮਾਨਵਤਨਸੋਈਗੁਰਕਹੀਏ॥ਤਾਕੇਗੁਰੇਗੁਰੀਹੁਇਗੁਰੀ
ਏ॥ਸੋਦਰਿਦ੍ਰਜੇਤ੍ਰਿਸਨਵੰਤਾ॥ਕਿਰਪਣਇਦੀਅਨਥਸਿਬਰਤੰਤਾ॥੨੫॥ਬਿਖੀਅਨਿਸਕਤਿ
ਸੋਈਸਾ॥ਬਿਖੀਅਨਥਸਤੇਸਕਲਅਸੀਸਾ॥ਏਉਤਰਭਾਖੇਮੇਤੋਸੋ॥ਜਾਜਾਬਿਧਤਮਪੁਛੇਮੇ
ਸੋ॥੨੬॥ਬਿਧਨਖੇਪਕੇਲਛੁਣਜੈਸੋ॥ਮਹਾਂਪੁਰਖਜਾਨਤਹੈਤੋਸੋ॥ਬਿਧਨਖੇਪਕੇਜੋਲੋਜਾਨੈ॥
ਉਚਲੀਚਬਹੁਭੇਦਬਖਾਨੈ॥੨੭॥ਸੋਯਹਸਕਲਨਖੇਪਹਿਜਾਨੈ॥ਭੇਦਦਿਸਾਇਮੇਬਿਧਮਤਿ
ਮਾਨੈ॥ਬਿਧਨਖੇਪਨਖੇਪਹਿਦੇਖੋ॥ਦੁਹੰਤਪਰੈਤਾਹਿਬਿਧਲੇਖੋ॥੨੮॥ਬਿਧਨਖੇਪਪਸੁਮਾਨਵ
ਮਾਨੈ॥ਪੰਡਤਕਦੇਹਿਦੈਲਹਿਅਨੈ॥ਤਾਂਤੇਬਿਧਨਖੇਪਕੁਮੁਜਾਨੈ॥ਮੇਰੇਗੁਪਸਕਲਕਰਿਮਾਨੈ॥
੨੯॥ਦੋਹਰਾ॥ਬਿਧਨਖੇਪਕੁਮੁਜਾਨੈਗੁਪਾਨਕਹਿਓਜਬਕ੍ਰਿਸਾ॥ਬੇਦਬਚਨਤਬਸਿਮਰਿਕ
ਰਿਓਪਵਕੀਲੀਪਸਾ॥੩੦॥ਇਤਸ੍ਰੀਭਾਗਵਤਮਹਾਂਪੁਰਾਣੇਏਕਦਸਮਕੰਧੇਸ੍ਰੀਭਾਗਵਾਨਉਧ

ਵਸੰਥਾ ਦੇ ਭਾਖਨ ਉਨੀ ਸਵੈਯਾਇ ॥੧੯॥ ਉਪਵੇਦ ਚਾਚੈ ਪਈ ॥ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀਤ ਮ ਕਰੁਣਾ ਕਰੋ ॥
 ਮੇਰੇ ਯਹਿ ਸੰਸਾਰ ਹਰੇ ॥ ਤੁਮਰੀ ਆਗਿਆ ਕਰੀ ਏ ਬੇਦਾ ॥ ਤਾਹੀ ਮੇਦੀ ਸਤਿ ਹੈ ਕੇਦਾ ॥੧॥ ਬਿਧ
 ਨ ਖੇਪ ਸੁਖੇਦ ਬਖਾਨੈ ॥ ਤਾਹੀ ਤੇ ਸਭ ਕੋਈ ਮਾਨੈ ॥ ਤੁਮਰੀ ਆਗਿਆ ਕੋ ਕ੍ਰਮੁ ਲੇਖੈ ॥ ਜਾਤੇ ਬਿਧਨ
 ਖੇਪ ਨਾਰਿ ਦੇਖੈ ॥੨॥ ਅਗੁਏ ਪ੍ਰਗਟ ਦੀ ਸਤਿ ਹੈ ਦੇਵਾ ॥ ਬਿਧਨ ਖੇਪ ਕੇ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਭੇਦਾ ॥ ਪ੍ਰਗ
 ਟ ਬਿਧ ਬਰਣ ਆਗੁ ਆਸੁ ਮਾ ॥ ਤਿਨੈ ਬਿਬਿਧ ਭਾਂਤ ਬਿਧ ਕਰਮਾ ॥੩॥ ਤਿਨ ਕੇ ਪ੍ਰਗਟ ਫੁਲ ਸੁਰ
 ਗਾਇ ॥ ਅਥ ਕੇ ਨਹਿ ਇਹ ਪੰਥ ਆਸਾਦਾ ॥ ਅਗੁਨ ਖੇਪ ਪ੍ਰਗਟ ਪ੍ਰਤਿ ਲੇਖਾ ॥ ਅੰਬੰਸਾ ਸਟਾਦਿ
 ਕਜੇ ਅਨੁਲੇਖਾ ॥੪॥ ਬਰਣ ਨਿਮੈਂ ਸੰਕਰ ਹੈਂ ਜੇਤੇ ॥ ਅਗੁ ਤਿਨ ਕੇ ਜੋ ਕਰਮ ਪ੍ਰਤਿ ਤੇਤੇ ॥ ਤਿਨ ਕੇ ਫੁ
 ਲ ਪ੍ਰਗਟ ਨਰਕਾਦਾ ॥ ਕਹੇ ਹੁਤੇ ਫੁਲ ਜਾਂਹਿ ਨ ਬਾਦਾ ॥੫॥ ਜਾ ਕੇ ਫੁਲਾਹਿ ਬੇਦ ਜਿਓ ਕਹੈ ॥ ਤਾ ਕੋ ਕਰਿ
 ਨਰਤਿ ਉਹੀ ਲਹੈ ॥ ਅਗੁ ਤਿਉ ਦੁਬ ਦੇ ਸਵੈ ਕਾਲਾ ॥ ਪ੍ਰਗਟ ਬਿਧਨ ਖੇਪ ਗੁਪਤਾ ॥੬॥ ਅਗੁ ਜੋ ਬਿਧਨ

ਖੇਧਨਹਿਸਤਾ। ਤਿਉਸੁਖਮਰੁਦੁਖਫਲਾਮਸਤਾ। ਕੋਈਨਰਕਸੁਰਗਨਹਿਜਾਵੈ। ਤੋਬਹੁਸੁਮ
 ਕਾਰਿਬਿਧਨਕਰਾਵੈ॥੧॥ ਅਰੁਕਾਕਹੀਏਬਰੰਬਾਰ। ਤੁਮਰੇਬਚਨਨਾਨਿਕਪਰਕਾਰ। ਏਤੋਕਹਿ
 ਓਤੁਮਾਰੋਬੇਦ। ਜਾਕੇਬਿਧਨਖੇਧਕੇਬੁਦਾ॥੨॥ ਦੇਵਪਿਤਰਮੁਨਿਮਾਨਵਜੇਤਾ। ਬੇਦਨੈਨਕਾਰਿਦੇ
 ਖਹਿਤੇਤਾ। ਬਿਧਨਖੇਧਤਿਨਕੇਫਲਜਾਨੈ। ਅਰੁਤਿਉਹੀਤਿਉਤੇਉਠਾਨੈ॥੩॥ ਸਕਲਭੁਮਾਰੀਅ
 ਗਿਆਮਾਹੀ। ਜਿਉਜਿਉਥਾਪੇਤਿਉਵਰਤਾਹੀ। ਸੋਮਿਥ। ਕਿਉਕਹੀਏਬੇਦ। ਯਕੋਮੋਹਿਬਤਾਵੇ
 ਬੁਦਾ॥੪॥ ਦਇਬਿਧਬਚਨਬਚੈਸੰਦੇਹ। ਵੈਰੈਸਤਿਕਿਧੋਪਭੁਏਹ। ਯਹਪੁਰਨਸੰਦੇਹਮਿਟਾਵੇ
 ਏਕਭਾਂਤਕੇਬਚਨਸੁਨਾਵੇ॥੫॥ ਯਾਬਿਧਪਰਮਗਿਆਨਬਿਸਥਾਰੋ। ਅਪਨੇਰਚੇਜੀਵਨਿਸਤ
 ਰੋ। ਸੁਨਿਉਪਵਕੀਅੰਸੀਬਾਨੀ। ਤਬਬੋਲੈਸ੍ਰੀਸਾਰੰਗਪਾਨੀ॥੬॥ ਸ੍ਰੀਭਗਵਾਨੋਵਾਚਾ। ਉਧ
 ਵਮਾਰਮਗਿਆਨਅਬਕਹੋ। ਤੇਰੇਸਬਸੰਦੇਹਹਿਦਹੋ। ਮੇਭਾਖੈਪੈਂਤੀਨਉਪਾਇ। ਕਰਮਅਰੁਭ

ਗਤਗਮਾਨਸਮਝਾਇ॥੧੩॥ਜਿਉਜਾਕੇਦੇਖਿਓਅਧਿਕਾਰਗਤਾਕੇਤੈਸੋਕੀਓਬੀਚਾਰਗਜੋਭਾ
 ਖੋਸਭਹਨਕੋਗਮਾਨਾਤੋਤੇਬਿਖੀਅਨਤਜੈਨਾਮਾਨਾ॥੧੪॥ਤਾਂਤੇਕ੍ਰਮਕ੍ਰਮਸਗਲਛਰਾਉਂ
 ਲੈਕਰਿਗਮਾਨਮਧਨਹਿਰਾਉਂਤਾਂਤੇਬਚਨਸਕਲਮਮਸਤਾ॥ਬਿਧਨਖੇਧਹੂੰਨਹੀਅਸਤਾ॥
 ੧੫॥ਪਰੁਏਸਕਲਗਮਾਨਕੇਕਾਰਨਾ॥ਗਮਾਨਲਹੈਤੇਸਕਲਨਿਵਾਰਨਾ॥ਏਤੁਮਸਿਛੀਬ੍ਰਹਮ
 ਕੀਜਾਨੈ॥ਤਾਂਤੇਕਛੁਸੀਦੇਹਨਮਾਨੈ॥ਜਿਨਭਵਸੁਖਾਜਿਉਹੈਤੇਉਜਾਨੈ॥ਬ੍ਰਹਮਲੋਕਲੇਦੁਖਕ
 ਰਿਮਾਨੈ॥੧੬॥ਤਾਂਤੇਤਿਨਕੋਉਦਮਦਹੈ॥ਔਰਸਕਲਤਜਿਥਿਰੁਹਾਇਰਹੈ॥ਤਿਨਕੋਗਮਾਨਜੋ
 ਗਾਅਧਕਾਰਾਥਿਰੁਹਾਇਕਰਣੈਬ੍ਰਹਮਬੀਚਾਰਾ॥੧੭॥ਅਰੁਜਿਨਬਿਖੇਦੁਖਨਹੀਜਾਨੈ॥ਅਰੁ
 ਤਿਨਕੋਉਦਮਨਹੀਭਾਨੈ॥ਪਰੁਮਮਗੁਣਸੁਨਿਕਾਰਿਸੁਖਮਾਨੈ॥ਮੇਰੋਭਜਨੁਭਲੋਕਰਿਜਾਨੈ॥
 ੧੮॥ਤਕੋਭੁਗਤਿਜੋਗਹਿਤਕਾਰੀ॥ਐਸੇਜਾਨੈਤਤੁਬੀਚਾਰੀ॥ਅਰੁਜੇਬਿਖਅਨਕੇਅਧੀਨ

॥ ਤਿਨ ਕੇ ਉਦਮ ਸੋ ਲੈ ਲੀਨ ॥ ੧੯ ॥ ਕਥਾ ਸੁਨ ਨਿਕੋ ਨਹਿ ਅਵਕਾਸ ॥ ਅਰੁ ਮਮਪੀ ਤਨਹੀ ॥ ਅਭਿ
 ਆਸ ॥ ੨੦ ॥ ਤਿਨ ਕੇ ਕਰਮ ਜੋਗ ਸੁਖ ਦਾਈ ॥ ਇਨ ਤੇ ਔਗ ਨਿਰੇ ਉਪਈ ॥ ਏਤੀ ਨੇ ਭਾਖਤ
 ਹੋਤੈ ਪੈ ॥ ਨਿਹਚਲ ਚਿਤ ਕਰਿ ਸੁਨੀ ਓ ਮੋਪੈ ॥ ੨੧ ॥ ਪ੍ਰਥਮੇ ਕਰਮ ਜੋਗ ਬਿਸਥਾਰੈ ॥ ਬਿਖਈ
 ਜੀਵਨ ਕੁੰਨਿ ਸਤਾਰੈ ॥ ਮੇਰੇ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਗੁਣ ਬਿਸਤਾਰੈ ॥ ਕਥਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ਬਿਧਿ ਪ੍ਰਕਾਰੈ ॥ ੨
 ੨ ॥ ਤਿਨ ਮੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਉਪਜੈ ਜੋ ਲੋ ॥ ਕਰਮ ਜੋਗ ਨਹਿ ਤਜੀਏ ਤੋਲੈ ॥ ਅਰੁ ਜੋ ਲੋ ਨਹ ਬਢੈ ਬੈ
 ਰਾਗ ॥ ਬਿਖੀ ਅਨ ਕੋ ਨ ਮਿਟੈ ਅਨੁਰਾਗ ॥ ੨੩ ॥ ਤਉ ਲੋ ਕਰਮ ਜੋਗ ਨਹਿ ਤਜੈ ॥ ਕਰਮ ਨਿਹੀ
 ਕਰਿ ਮੋ ਕੋ ਭੁਜੈ ॥ ਅਪਨੇ ਪਰਮ ਮਾਰਿ ਬਿਰੁਰੈ ॥ ਕਥਾ ਭੂਲਿ ਨਖੇ ਪਨਗਰੈ ॥ ੨੪ ॥ ਜਗਮ
 ਹੋਛੇ ਬਹੁ ਬਿਧ ਕਰੈ ॥ ਸਕਲ ਕਰਮ ਮਮਹਿ ਤ ਬਿਸਤਰੈ ॥ ਮਨ ਤੇ ਇਛਾ ਸਕਲ ਮਿਟਾਵੈ ॥
 ਸੋ ਜਨੁ ਸੂਰਗ ਨਰਕ ਨਹਿ ਜਾਵੈ ॥ ੨੫ ॥ ਮੇ ਸੇਗ ਅਨਭਗਤ ਕੋਲ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਕਰਮ ਕਾਲਮ ०

ਦਯੋ। ਉਪਵ ਇਹ ਨਰ ਤਨੁ ਹੈ। ਐਸੋ। ਸਕਲ ਸਿਸਾਟਿ ਮੈਂ ਨਾਹੀ ਜੈਸੋ। ੨੬॥ ਸ੍ਰਗ ਲੋਕ ਕੇ
 ਬਾਛੈ ਯਾਕੋ। ਪਰੁ ਕਿਉ ਹੀ ਨਰਿ ਪਾਵਹਿ ਤਾਕੋ। ਗਿਆਨੁ ਗਤਿ ਯਾਤਨ ਕਰਿ ਲਹੈ। ਅਵ
 ਰਸਤ ਨ ਕਰਿ ਭੁਵਨ ਲਬਧੈ। ੨੭॥ ਜੈ ਐਸੋ ਮਾਨਵ ਤਨੁ ਪਾਵੈ। ਸੋ ਸਮਸਤ ਕਾਂ ਮਨਾ ਮਿਟਾ
 ਵੈ। ਤਜੈ ਨ ਖੋਪ ਸਕਲ ਹੀ ਕਰਮ। ਅਰੁ ਕਾਂ ਮਨਾ ਸਹਤ ਜੋ ਧਰਮ। ੨੮॥ ਅਰੁ ਫਿਰ ਨਹਿ
 ਬਾਛੈ ਨਰ ਦੇਹਾ। ਪਰਮ ਰਤਨ ਨਹਿ ਖੋਵੈ ਏਹਾ। ਜਦ ਪਬਹੁ ਰਿਓ ਨਰ ਤਨੁ ਪਾਵੈ। ਪਰੁ ਕ
 ਛੁਗਿਆ ਨ ਦਕ ਨ ਰਹਾਵੈ। ੨੯॥ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਭਾਈ ਕੁਲ ਲੋਗ। ਗਿਆਨ ਮਿਟਾਵੈ ਕਾਰਿ ਸੰਜੋ
 ਗ। ਖਾਨ ਪਾਨ ਅਦਕ ਬਹੁ ਸਾਧੈ। ਬਾਲ ਪਨ ਤੇਤਾ ਕੋ ਬਾਧੈ। ੩੦॥ ਤਾਂ ਤੇ ਜੋ ਲਗਾਨ ਹੀ ਮਰੈ।
 ਤੋ ਲਗ ਜਤਨ ਪਿਥ ਮਹੀ ਕਰੈ। ਯਾਤਨ ਕੋ ਮਿਥਾ ਕਰਿ ਮਾਨੈ। ਅਰੁ ਪੁਨਿ ਬਹੁ ਮਗ੍ਧੁ ਨ ਕਰਿ
 ਜਾਨੈ। ੩੧॥ ਤਾਂ ਤੇ ਜਤਨ ਨਿਰੰਤਰਿ ਕਰੈ। ਸਾਵਧਾਨ ਤਾਹਿ ਰਦੈ ਪਰੈ। ਯਾਤਨ ਮੈਂ ਅਸਕਤ ਨ

ਹੋਈ। ਕਰੈ ਉਪਾਇ ਮੁਕਤਿ ਕਾ ਸੋਈ। ੩੨॥ ਜਿਉ ਪੰਛੀ ਤਰ ਬਾਸ ਕਰੈ। ਤਾ ਮੈ ਪ੍ਰੀਤ ਮਾਨਿ ਮ
 ਨਿਧਰੈ। ਅਰੁ ਤਾ ਬਿਰਾਡਿ ਹਿ ਕਾਟੈ ਸੋਈ। ਜਿਨ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਦਮ ਨ ਹੋਈ। ੩੩॥ ਬਿਰਾਡਿ ਸੰ
 ਗ ਜੋ ਪੰਛੀ ਪਰੈ। ਤਉ ਤਾ ਕੈ ਬਸਿ ਹੁਇ ਕਰਿ ਮਰੈ। ਪਰੁ ਜਉ ਪ੍ਰਥਮਾ ਹਿ ਬਿਰਾਡਿ ਹਿਤਿ ਆਰੈ।
 ਕਾਟ ਤਦੇ ਖਾਧਾ ਪਉ ਚੁਕਾ ਰੈ। ੩੪॥ ਆਪ ਹਿ ਮੇ ਸੀਭਾਂਤ ਬਚਾਵੈ। ਪਾਛੈ ਤਹਾਂ ਰਹੈ ਜਹਾਂ ਭਾਵੈ
 ਤਿਉ ਹੀ ਨਰ ਤਨੁ ਤਰੁ ਆਧਾਰ। ਆਤਮ ਪੰਛੀ ਕੀਓ ਆਗਾਰ। ੩੫॥ ਤਾ ਕੋ ਨਿਸਦਿ ਨ ਕਰੈ ਪ੍ਰ
 ਹਾਰ। ਸਦਾ ਨਿਰੰਤਰਿ ਬਾਰੰ ਬਾਰ। ਮੇ ਸੋ ਦੇਖਿ ਪਰੈ ਮਨ ਤਾ ਸਾ ਪ੍ਰਥਮਾ ਤਿ ਆਰੈ ਤਰ ਕੋ ਬਾਸ। ੩
 ੬॥ ਮੇ ਮੇ ਆਇ ਬਸੇ ਰਾ ਕਰੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਬਹੁ ਚਿਨ ਜਨ ਮੇ ਮਰੈ। ਮਨ ਵਤ ਨ ਭਵ ਸਾਗਰ ਨ ਵਾ। ਮੇਰੀ
 ਸ਼ਿਪਾ ਹੁਤੇ ਯਹ ਪਾਵਾ। ੩੭॥ ਯਾ ਮੇ ਗੁਰ ਖੇਵਟ ਸੁਖ ਦਾਈ। ਸਾਨੁ ਕੂਲ ਮੇ ਪਵਨੁ ਸਹਾਈ। ਤੋਹੀ ਅ
 ਪਕੋ ਜੋ ਨਹਿ ਤਾਰੈ। ਨਵ ਛੋਰਿ ਭਵ ਸਾਗਰ ਡਾਰੈ। ੩੮॥ ਤਾ ਕੋ ਆਤਮ ਘਾਤੀ ਮਾਨੈ। ਦੂਜੇ ਆਤ

ਮਘਾਤਨਜਾਨੈ॥ ਅਰੁ ਜੋਭਵਤੇਹੋਇ ਬਿਰਕਤਾ॥ ਦੁਖਮੇਜਾਨਨਹੋਵੈਰਕਤਾ॥ ੩੮॥ ਸੋਸਮਸਤਾਇ
 ਵੀਥਿਸਿਕਰੈ॥ ਮਨੁ ਨਿਹਚਲੁਕਰਿਸਮੈਪਰੈ॥ ਜਉਮਨਧਰਤਾਅਚਲਨਹੋਈ॥ ਤੋਹੂੰਆਤਰੁ
 ਹੋਇਨਸੋਈ॥ ੪੦॥ ਏਕਹਿਥਾਰਨਸਕਲਨਿਵਾਰੈ॥ ਕ੍ਰਮਕ੍ਰਮਸਕਲਉਪਾਧਿਨਿਵਾਰੈ॥ ਕਛੁਕਛੁ
 ਆਸਾਪੁਰਵੈਮਨਕੀ॥ ਹਿਰਦੈਧਾਰੈਮੂਲਕਟਨਕੀ॥ ੪੧॥ ਦੇਵੈਸੋਤਜਬੇਕੇਹੋਤਾ॥ ਸਾਵਧਾਨੁਨਿ
 ਤਰਹੈਸੁਚੇਤਾ॥ ਆਗੈਫਲਕੀਅਵਧਬਤਾਵੈ॥ ਦੁਖਿਦਿਖਗਾਇਬਿਰਕਤਿਉਪਾਵੈ॥ ੪੨॥ ਮੇ
 ਸੇਕ੍ਰਮਯੋਕ੍ਰਮਮਨਧਾਰੈ॥ ਕ੍ਰਮਕ੍ਰਮਸਕਲਬਿਕਾਰਨਿਵਾਰੈ॥ ਇੰਦ੍ਰੀਗੁਣਹਿਰਦੈਨਹਿਅਨੈ॥
 ਸੁਵਾਂਸਜੀਤਮਨਕੀਗਤਿਭਾਨੈ॥ ਮਨਜੀਤਨਕੋਪਰਮਉਪਾਇ॥ ਯਾਤੇਮਨਗਤਿਜਾਨੀਜਾਇ॥
 ਜੈਸੇਅਵਸਿਤਰੰਗਮਹੋਈ॥ ਅਸ੍ਵਧਾਰਬਸਹੋਇਨਸੋਈ॥ ੪੪॥ ਤਬਤਾਪਰਿਚਢਿਕੈਅਸ
 ਵਾਰਾ॥ ਹਠਨਹਿਕਰੈਏਕਹੀਬਾਰਾ॥ ਕਛੁਹੈਕੋਗੁਕਿਸਹਿਤਿਚਲਾਵੈ॥ ਪੀਛੈਦੈਚਾਬਕੁਦੌੜਾਵੈ॥

੪੫॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੀ ਬਿਧਿ ਤੁਰੰਗ ਹਿ ਬਸਿ ਕਰੈ॥ ਤਿਉ ਜੋ ਗੀ ਕ੍ਰਮ ਕ੍ਰਮ ਮਨ ਧਰੈ॥ ਸਾਂਖਿ ਚਾਰ ਨਿਰੰਤਰਿ
 ਕਰੈ॥ ਯਾ ਬਿਧਿ ਯਾ ਹਿ ਜਗੁ ਉਪਜੈ ਮਰੈ॥ ੪੬॥ ਤਤ ਨ ਕੀਉ ਤਪਤਿ ਬਿਚਾਰੈ॥ ਜੇਉ ਜਿਉ ਬਿਨ
 ਸੈ॥ ਤਿਉ ਮਨ ਧਰੈ॥ ਸਕਲ ਉਪਾਧਿ ਰੇ ਕੀਏਖੈ॥ ਆਪ ਹਿ ਪਰੇ ਸਕਲ ਤੇਲੇਖੈ॥ ੪੭॥ ਯਾ ਬਿਧਿ
 ਜੋਲਗਿ ਮਨੁ ਬਸਿ ਨ ਹੋਈ॥ ਤੋਲਗਿ ਕਰੈ ਬਿਚਾਰਿ ਸੋਈ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੀ ਬਿਧਿ ਜਬ ਸਾਂਖਿ ਚਾ
 ਰੈ॥ ਗੁਰ ਕੇ ਬਚਨ ਹਿ ਦੈ ਮੈਂ ਧਰੈ॥ ੪੮॥ ਤਬ ਸਬ ਹੀ ਤੇ ਹੋਇ ਬਿਰਕਤਾ॥ ਮਨ ਮੈਂ ਹੋਵੈ ਅਨੁਰਕ
 ਤਾ॥ ਜੋਗ ਪੰਥ ਜੇ ਅਸੁ ਪ੍ਰਕਾਰਾ॥ ਅਰੁ ਇਹ ਆਤਮ ਦੇਹ ਬਿਚਾਰਾ॥ ੪੯॥ ਅਰੁ ਮਮ ਸੁਵਨ
 ਕੀਰਤਨ ਯਾਨਾ॥ ਮਨ ਜੀਤਨ ਕੋ ਪੰਥ ਨ ਆਨਾ॥ ਜੋਗ ਅਰੁ ਸਾਂਖ ਭਗਤਿ ਏਤੀਨਾ॥ ਸਬ ਪੰਥ ਨ
 ਮੈਂ ਲੀਨੇ ਬੀਨਾ॥ ੫੦॥ ਇਨ ਤੇ ਚੋਖੋ ਕਛੁ ਨ ਕਰਣੈ॥ ਇਨ ਪੰਥ ਨ ਮੋਕੈ ਅਨੁਸਰਣੈ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਕਰਣੈ
 ਇਹੈ ਉਪਾਇ॥ ਜਾਤੇ ਮਨੁ ਮੈਂ ਠਹਿਰਾਇ॥ ੫੧॥ ਅਰੁ ਜੇ ਕਦੇ ਪਾਪ ਹੋਇ ਆਵੈ॥ ਸਾਵਧਾਨ ਤਾਉ

ਰਨਠਹਰਾਵੈ। ਤੋਹੁ ਔਰਨਕਰੈਉ ਪਾਇ। ਸੋਸੋਪਾਇ ਨਹੁ ਤੇਜਾਇ। ੫੨॥ ਔਰਕਰੈਨਾ ਬਿਧਿ
 ਜੈਈ। ਸੋਸੋਅਧਕਅਧਕਮਲਹੋਈ। ਬਿਧਨਖੇਪਸਭਹੀਮਲਜਾਨੈ। ਕੇਹੂੰਕਛੂਉਤਮਮਤਿ
 ਮਾਨੈ। ੫੩॥ ਬਿਧਨਖੇਪਏਕੀਨੇਦੋਈ। ਜਾਤੇਬੰਧੈਰਹੈਸਭਕੋਈ। ਭੈਤੇਬਹੁਅਰੰਭਨਕਰੈ। ਅ
 ਪਨੇਅਪਨੇਬਿਧਆਚਰੈ। ੫੪॥ ਤਾਂਪੀਛੈਸਭਬੰਧਜਨਾਉਂ। ਕਰੋਅਬੰਧਸਕਲਛੁਟਕਾਉਂ। ਸ
 ਕਲਨਤਿਅਗੈਏਕਹੀਬਾਗ। ਤਾਂਤੇਕੀਨੇਬਹੁਪ੍ਰਕਾਰ। ੫੫॥ ਤਾਂਤੇਬਿਧਨਖੇਪਨਹਿਕਰਣਾ। ਸ
 ਕਲਤਿਅਗਮੈਮੈਮਨੁਪਰਣਾ। ਬਿਧਨਖੇਪਜਿਨਮਿਥਾਜਾਨੈ। ਅਰੁਭਵਸੁਖਤਿਨਦੁਖ
 ਕਾਰਿਮਾਨੈ। ੫੬॥ ਪਰੁਸਮੁਖਿਤਜਬੇਕੋਲਹੀ। ਪ੍ਰਬਲਗਮਨਪ੍ਰਗਟਓਨਹਿਮਾਂਹੀ। ਤਕੋਭੁਗ
 ਤਿਜੋਗਅਧਕਾਰ। ਸਹਜੈਛੂਟੈਸਕਲਬਿਕਾਰ। ੫੭॥ ਮੇਰੀਕਥਾਨਿਰੰਤਰਿਸੁਨੈ। ਹਿਰਦੈਮਹਿ
 ਮੇਰੇਗੁਣਗੁਨੈ। ਦਿਛਬਿਸਵਾਸਾਰਿਦੈਮੇਰਾਖੈ। ਮੇਰੇਗੁਣਨਮਨਿਤਿਭੁਖੈ। ੫੮॥ ਧਿਉਜਦ

ਪਿਥਿਖੀਅਨਮੈਂਹੈ॥ ਪਰੁਮਨਬਚਕਰਮਾਤਿ॥ ਆਗਯੋਚੈ॥ ਸੋਨਿਤਭਗਤਿਜੋਗਸੋਭਜੈ॥ ਮੇ
ਥਿਚਿਅੰਤਰਾਇਸਬਤਜੈ॥ ੫੮॥ ਤੰਤ੍ਰਪੰਥਪੂਜਾਥਿਸਤਰੈ॥ ਮਮਹਿਤਜੋਕਛੁਸੋਸਬਕਰੈ॥ ਯਾ
ਥਿਪਿਸਕਲਬਾਸਨਤਜੈ॥ ਮੇਰੋਰੂਪਹਿਰਟੇਮੈਂਭਜੈ॥ ੬੦॥ ਤਾਂਤੇਬਰਮਰੂਪਮਮਜਾਨੈ॥ ਦ੍ਰੈਤਭਾਵ
ਮਿਥਾਕਰਿਮਾਨੈ॥ ਸੰਸਾਰਮਭਰਮਭੈਭਰੈ॥ ਅਧੰਕਾਰਤਜਸੋਵਤਜਾਗੈ॥ ੬੧॥ ਜੋਦੈਖੈਮੋਹੀਕੋਦੈ
ਖੈ॥ ਮੋਥਿਨੁਅੰਰੁਕਛੁਨਹਿਲੇਖੈ॥ ਮੇਸੋਹਇਮਮਰੂਪਸਮਾਵੈ॥ ਯਾਹੀਜਨਮਅੰਰਨਹਿਪਾਵੈ॥ ੬
੨॥ ਤਾਂਤੇਜਾਕੈਮੇਰੀਭਗਤਿ॥ ਨਿਸਦਿਨਮਮਚਰਨਨਿਅਨੁਰਕਤਾ॥ ਤਾਕੇਜਦਪਿਨਹੀਗਯਾਨ
ਅਰੁਨਹੀਵੈਰਾਗਨਿਦਾਨ॥ ੬੩॥ ਤਉਹੂੰਸੋਮੋਕੋਅਨੁਸਰੈ॥ ਅਤਦੁਸਤਰਭਵਸਾਗਰਤਰੈ॥ ਬ
ਰਣਅਸ਼ਮਕੇਧਰਮਹਿਕਰੈ॥ ਬਹੁਤਭਾਂਤਿਤਪਕੋਅਨੁਸਰੈ॥ ੬੪॥ ਨਿਸਦਿਨਗਯਾਨਸਾਂਖਥੀ
ਚਾਰੈ॥ ਗਹਿਵੈਰਾਗਸਕਲਗਹਿਰੈ॥ ਸਾਧੈਜੋਗਅਸਟਪ੍ਰਕਾਰਾ॥ ਦਾਨਬਰਤਾਦਕਬਹੁਪ੍ਰਕ

ਗ/੬੫॥ ਏਸ ਭਾਅ ਪਹੁ ਤੇ ਚਲਿਆ ਵੈ॥ ਮਮ ਜਨ ਕੇ ਅਧੀਨ ਰਹਾ ਵੈ॥ ਮੇਰੀ ਭਗਤਿ ਸਕਲ ਸਿਰਤ
 ਜਾ॥ ਜੈਸੇ ਸਕਲ ਨਰਨ ਮੇਰਾ ਜਾ॥ ੬੬॥ ਭੁਗਤਿ ਮੁਕਤਿ ਪਲ ਨਹਿ ਪਹੁਰੈ॥ ਮਮ ਜਨ ਕੀ ਨਿਤ ਸੇ
 ਵ ਕਰੈ॥ ਪਰੁ ਜਦ ਪਿਮੈ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਕਰੈ॥ ਭੁਗਤਿ ਮੁਕਤਿ ਕਛੁ ਦੀਨੈ ਚਰੈ॥ ੬੭॥ ਪਰੁ ਮੇਰੇ ਨਿਜ
 ਜਨ ਨਹਿ ਲੇਵੈ॥ ਸਕਲ ਤਿਆਗ ਮਮ ਚਰਨ ਨਿਸੇਵੈ॥ ਨਿਸਪ੍ਰੇਰਤਾ ਪਰਮ ਹੈ ਸੇਇ॥ ਮੋਖਿ ਨੁਸ
 ਕਲ ਬਸਤ ਕਰੇਇ॥ ੬੮॥ ਨਿਸਪ੍ਰੇਰਤਾ ਯਹ ਸੁਖ ਅਪਾਰ॥ ਜਹਾ ਨਕਾਲ ਕਰਮ ਅਪਕਾਰ॥
 ਮੈਂ ਨਿਸਪ੍ਰੇਰ ਨਿਸਪ੍ਰੇਰ ਜੋ ਰੋਈ॥ ਮੇਰੇ ਭਗਤ ਕਹੀ ਜੈ ਸੋਈ॥ ੬੯॥ ਮੇਰੇ ਸਮਲ ਛਣ ਹੈ ਜਾ ਮੈ
 ਮੇਰੇ ਰੂਪ ਜਾ ਨੀਏ ਤਾ ਮੈ॥ ਸਭ ਤੇ ਨਿਸਪ੍ਰੇਰ ਨਿਤ ਮਮ ਭਗਤਿ॥ ਮੈਂ ਨਿਸਪ੍ਰੇਰਤਾ ਸੋ ਅਨੁਕਰਤ
 ॥੭੦॥ ਤਾਂ ਤੇ ਨਿਸਪ੍ਰੇਰਤਾ ਸੁਖ ਮੈ ਸੋ॥ ਸਕਲ ਬਿਸੁ ਮੈ ਨਹੀ ਜੈ ਸੋ॥ ਨਿਸਪ੍ਰੇਰ ਜਨ ਮੇਰੇ ਸੁਖ ਪਾਵੈ
 ਸਾਪ੍ਰੇਰਾ ਵੰਤ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਨ ਆਵੈ॥ ੭੧॥ ਜੇਏ ਕਾਂਤ ਭਗਤ ਚੈ ਮੇਰੇ॥ ਤਿਨ ਕੇ ਪੁੰਨ ਪਾਪ ਨਹਿ

ਗੇ॥ ਰਾਗ ਦੇਖ ਬਰਜਤ ਸਮਦਰਸੈ॥ ਤਿਗੁਣ ਤੀਤ ਬਰਮ ਕੋ ਪਰਸੈ॥ ੧੨॥ ਏਮੇ ਤੀਨ ਪੰਥ ਬਿਸ
 ਤਾਰੈ॥ ਇਨ੍ਹੰ ਬਹੁਤ ਜੀਵਨਿ ਸਤਾਰੈ॥ ਜੇਈ ਜੇ ਸਰਨ ਮਮਾ ਆਵੈ॥ ਤੇਈ ਤੇ ਮੇਰੇ ਪਦੁ ਪਵੈ॥
 ੧੩॥ ਦੋਹਰਾ॥ ਜੇ ਇਨ੍ਹੰ ਪੰਥ ਨ ਕੋਤ ਜੈ ਕਰੈ ਕਰਮ ਅਪਕਾਰ॥ ਤਿਨ ਪਸੁ ਜੀਵਨ ਕੋ ਕਹੈ ਬਿਪਨ
 ਖੇਪ ਬਿਵਹਾਰ॥ ੧੪॥ ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤੇ ਮਹਾਂ ਪੁਰਾਣੇ ਇਕਾਦਸ ਸਕੰਦ ਮੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਉਪ
 ਵਸੰਬਾ ਦੇ ਭਾਖਾਉ ਪਾਇ ਤ੍ਰੈ ਨਿਰੂਪਣੰ ਨਾਮ ਬੀਸਵੇ ਯਾਇ॥ ੨੦॥ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੇ ਵਚਾਚੈ ਪਈ
 ॥ ਗਮਨ ਭਗਤਿ ਅਰੁ ਕਰਮ ਉਪਜਾਏ॥ ਆਪ ਮਿਲਨ ਕੋ ਦੀਏ ਬਤਾਏ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਅਤਿ ਹੀ ਪ
 ਸੁ ਅਗਾ ਆਨ॥ ਇਨ ਕੋ ਛੋਰ ਕਰੈ ਕਛੁ ਆਨ॥ ੧॥ ਬਹੁਤ ਕਾਮ ਨਾਹਿਰੈ ਧਾਰੈ॥ ਤਿਸਹਿ ਤ
 ਬਹੁ ਕਰਮ ਨ ਬਿਸਤਾਰੈ॥ ਤੇ ਪਸੁ ਦੁਖ ਨਿਰੰਤਰਿ ਪਾਵੈ॥ ਭਵ ਪ੍ਰਵਾਹਿ ਮਾਰਿ ਬਹਿ ਜਾਵੈ॥ ੨॥
 ॥ ਤਿਨਹਿ ਤ ਬਿਪਨ ਖੇਪ ਉਚਾਰੈ॥ ਤਿਨ ਕੋ ਬਹੁ ਆਰੰਭ ਨਿਵਾਰੈ॥ ਅਪਨੇ ਅਪਨੇ ਜੇ ਅਪਕਾਰ

ਤਾਮੇਬਰਤੈਤਜਿਥਿਸਤਗ॥੩॥ਉਚੈਨੀਚੈਸਭਪੁਰੈ॥ਅਪਨੇਕਰਮਮਾਂਹਿਅਨੁਸਰੈ॥ਸੋ ੧੨੫
 ਸੋਤਿਨਤਿਨਕੋਬਿਧਿਮਨੈ॥ਤਾਂਤੇਔਰਨਖੇਪਹਿਜਾਨੈ॥੪॥ਏਕਛੁਬਸਤੁਬੁਧਮਤਦੇਖੋ॥ਜੀ
 ਵਪਸੁਨਕੋਬੰਧਨਲੇਖੋ॥ਉਪਜੀਬਸਤਸਮਸਤਅਸੁਧਾ॥ਪਰੁਕਹਿਭਾਖੇਸੁਧਅਸੁਧਾ॥੫॥
 ਕਮਕਮਸਕਲਛੁਡਾਵਨਕਾਰਣ॥ਮਿੰਯਹਿਕੀਨੋਬੇਦਉਚਾਰਣਾ॥ਪਾਪਛੁਡਾਇਧਰਮਗ
 ਹਾਉ॥ਯਾਥਿਧਿਬਹੁਅਰੰਭਛੁਡਾਉ॥੬॥ਯਹਸਮਸਤਜਗਕੋਬਿਉਹਾਰਾ॥ਯਤੇਜਗਕੋਵ
 ਰਨਪਾਰਾ॥ਛਿਤਜਲਤੇਜਪਵਨਅਕਾਸਾ॥ਸਭਜਗੁਪੰਚਕੂਤਪਰਕਾਸਾ॥੭॥ਬ੍ਰਹਮਾਦਕ
 ਥਾਵਰਪ੍ਰਜੰਤਾ॥ਪੰਚਕੂਤਕਰਸਬਬਰਤੰਤਾ॥ਅਰੁਏਕੈਅੰਤਮਸਭਮਾਯੀ॥ਤਾਂਤੇਭੇਦਕਹੂੰ
 ਕਛੁਨਹੀ॥ਪਰੁਤਥਾਪਮੇਭਾਖਿਓਬੇਦਾ॥ਤਾਕਰਿਕੀਨੋਨਨਭੇਦਾ॥ਤਿਨਕੇਸੂਰਬਸੁਖਕੇਹੇਤਾ॥
 ਥਿਧਉਚਾਰੇਫਲਨਿਸਮੇਤਾ॥੮॥ਦੇਸਕਾਲਗੁਣਦਰਬਸੁਭਾਵਾ॥ਇਨਕੇਭਾਖੇਨਨਭਾਵਾ॥

॥ ਏਕ ਨਖੇ ਪਏ ਕਥਿ ਪਭਾਖੈ ॥ ਯਿਉ ਸੰਕੋਚ ਮਾਂਹਿ ਸਭ ਗਾਂਧੈ ॥ ੧੦ ॥ ਜੈ ਨਦੇ ਸਕਿਸ਼ੁ ਮਿਗ ਨਹੀ ॥
 ॥ ਅਰੁ ਜਹਾਂ ਦਿਜ ਸੇਵਾ ਨ ਕਰਾਈ ॥ ਅਰੁ ਜੋ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਿਗ ਬਹੁ ਰਹੈ ॥ ਪਰਮ ਲੇਖਤ ਹਾਂ ਬਾਸਾ ਗਹੈ ॥ ੧
 ੧ ॥ ਅਰੁ ਜਦ ਪਤੁਰ ਕਉ ਤਹਾਂ ਨਹੀ ॥ ਪਰਮ ਗਹਰਾ ਅਵ ਕਤਿ ਨ ਮਾਹੀ ॥ ਅਰੁ ਮਗਾਧਾ ਦਕ ਪਰ
 ਹਰੈ ॥ ਪਰੁ ਕੰਦਰ ਜਤਾ ਦੂਰਿ ਨ ਕਰੈ ॥ ੧੨ ॥ ਅਰੁ ਕੰਦਰ ਜਤਾ ਮੇਟੀ ਹੋਈ ॥ ਪਰੁ ਜੋ ਹੋਵੈ ਉਸਰ ਸੋਊ ॥
 ॥ ਸੋਸੋ ਦੇ ਸਨਖੇ ਪਕਹੀ ਜੈ ॥ ਤਿਨ ਮੇ ਬਾਸਾ ਦਿਕ ਨਹਿ ਕੀਜੈ ॥ ੧੩ ॥ ਤਿਨ ਤੇ ਔਰ ਦੇ ਸਸੁਚ ਜਾਨੈ ॥ ਤਿ
 ਨ ਮਾਹੀ ਬਾਸਾ ਦਿਕ ਨਾਨੈ ॥ ਅਰੁ ਜੋ ਕਾਲ ਪਰਮ ਕੋ ਨਹੀ ॥ ਸੁਤਕਾ ਆਦਿ ਕੁਏ ਜਾਮਾਂਹੀ ॥ ੧੪ ॥ ਸੋ
 ਸੋ ਕਾਲ ਨਖੇ ਪਕਹੀ ਜੈ ॥ ਉਤਮ ਸੋ ਜਾਮੇ ਬਿਧਿ ਕੀਜੈ ॥ ਬਸਤਾ ਦਿਕ ਜਲਾ ਦਿਕ ਨਿਸੁਧਾ ॥ ਮੁੜਾ ਦਿ
 ਕ ਤੇ ਹੋਇ ਅਸੁਧਾ ॥ ੧੫ ॥ ਸੁੰਧਾ ਅਸੁੰਧ ਬਚਨ ਤੇ ਤਿਉ ਹੀ ॥ ਸੁੰਧੇ ਤੇ ਪੁਰਾ ਦਕ ਜਿਉ ਹੀ ॥ ਤਬ ਹੀ
 ॥ ਕਕਰਿਓ ਸੋ ਸੁਧਾ ॥ ਬਹੁਤ ਕਾਲ ਕੋ ਹੋਇ ਅਸੁੰਧਾ ॥ ੧੬ ॥ ਕਹੀਏ ਭੂਮ ਮਸਨ ਅਸੁੰਧਾ ॥ ਬਹੁਤ ਕ

ਧਤੇਹੋਵੈਸੁਧਾ॥ ਭੂਮੇਜੋਬਰਖਾਜਲੁਹੋਈ॥ ਬਹੁਤਕਾਲਤੇਸੋਪੈਸੋਈ॥ ੧੭॥ ਮੇਸੀਭਾਂਤਿਐਰਉ ੧੨੬
 ਜਾਨੈ॥ ਸੁੱਧਾਅਸੁੱਧਾਭੇਦਪਹਿਚਾਨੈ॥ ਬਿਨੁਇਸਨਾਨਸੁੱਧਾਕਾਲਾਦਿਕਾ॥ ਇਸਨਾਨਾਦਿਕਸੁਧਾਜੁਦ
 ਦਿਕਾ॥ ੧੮॥ ਜੀਰਨਬਸਤਾਅਪਨਕੋਸੁਧਾ॥ ਦਰਬਵੰਤਕੋਪਰਮਾਅਸੁੱਧਾ॥ ਐਰੋਸਕਲਸਕਤ
 ਉਨਮਾਨਾ॥ ਸੁੱਧਾਅਸੁੱਧਾਹਿਕੀਓਬਖਾਨਾ॥ ੧੯॥ ਸੋਸਭਦੇਸਕਾਲਾਅਨੁਸਾਰਾ॥ ਬਿਪਨਖੇਪਕੋਕੀ
 ਓਬੀਚਾਰਾ॥ ਪਨਅਰੁਪਾੜਬਸਤ੍ਰਗਜਦੰਤਾਡੇਲਾਅਗੁਪਤਹੋਮਾਦਿਅਨੰਤਾ॥ ੨੦॥ ਕਾਲਾਅਗ
 ਨਿਜਲੁਮਾਟੀਬਾਈ॥ ਜਥਾਜੋਗਹੋਇਸੁਧਕਰਾਈ॥ ਅਰੁਜੋਕਛੁਲਾਗਿਓਦਰਗੀਧਾ॥ ਜੋਲਗਿ
 ਧੋਏਮਿਟੈਨਹਿਗੀਧਾ॥ ੨੧॥ ਤੋਲਗਜਾਨਾਅਸੁੱਧਨਗਹੀਏ॥ ਗੀਧਗਏਤੇਨਿਰਮਲਕਹੀਏ॥ ਸ
 ਕਤਾਅਵਸਾਤਪੁਇਸਨਾਨਾ॥ ਸੰਸਕਾਰਸੁਭਕਰਮਅਰੁਦਾਨਾ॥ ੨੨॥ ਮਮਸਿਮਰਣਤੇਹੋਵੈਸੁਧਾ
 ਕਰੈਅੰਨਥਾਹੋਇਅਸੁੱਧਾ॥ ਮੰਤ੍ਰਹੀਨਨਖੇਪਹਿਮਾਨੈ॥ ਮੇਰੋਮੰਤ੍ਰਲੀਏਬਿਪਿਜਾਨੈ॥ ੨੩॥ ਅਰੁ

ਪੈਮੋਹਿਸੁਪਸਬਕਰਮ॥ ਕਰੈਬਿਪੁਜੈਹੋਇਅਧਰਮ॥ ਦੇਸਕਾਲਕਰਮਅਰੁਕਰਤਾ॥ ਦਰਬਮ
੩੪॥ ਏਜੋਸੁਪਹੋਇਤੋਸੁਪ॥ ਏਅਸੁਪਤਾਹੋਇਅਸੁਪ॥ ਅਰੁਕਹੁੰਹੋਵੈਸੁ
ਪਅਸੁਪ॥ ਕਹੁੰਅਸੁਪਪੁਨਿਹੋਵੈਸੁਪ॥ ੨੫॥ ਸੁਪਅਸੁਪਭੇਦੁਜਾਕੈ॥ ਗਾਗਦੇਖਹੋਵੈਗੋਤਾਂਕੇ॥
ਜੋਕਹੀਏਉਚੇਕੋਧਰਮ॥ ਨੀਚੈਕੋਓਹੀਅਧਰਮ॥ ੨੬॥ ਅਰੁਜੋਕਛੁਧਰਮਨੀਚਕੇ॥ ਸੋਈ
ਹੈਅਧਰਮਉਚਕੇ॥ ਤਾਹੀਤੇਦੋਉਕਮੁਜਾਨੈ॥ ਮੇਰੋਭਗਤੁਕਦੈਨਹਿਮਾਨੈ॥ ੨੭॥ ਜੋਕਬਹੁੰਬਿਖੁ
ਅੰਮ੍ਰਿਤਲੀਜੈ॥ ਲੈਉਚੇਨੀਚੇਕੋਦੀਜੈ॥ ਤੋਤਿਨਮੇਤੋਰੇਦਨਹੋਈ॥ ਮਰਣੋਅਮਰਏਕਸਮ
ਦੋਈ॥ ੨੮॥ ਇਉਏਬਿਧਨਖੇਧਉਹੋਵੈ॥ ਉਚਨੀਚਕੀਓਰਨਜੇਵੈ॥ ਪਰੁਏਦੋਉਹੈਕਛੁਨ
ਹੀ॥ ਅਪਾਥਿਚਾਰੋਅੰਤਰਮਾਹੀ॥ ੨੯॥ ਨੀਚੈਨੀਚਕਰਮਅਚਰੈ॥ ਮਦਰਾਪਨਾਦਿਕਉ
ਕਰੈ॥ ਤੋਹੀਉਨਕੋਦੁਖਣੁਨਹੀ॥ ਤੇਨਿਤਰਹੈਦੁਖਣਹੀਮਾਹੀ॥ ੩੦॥ ਅਰੁਜੋਗੁਰੀਕਰਤੋ

ਚੈਸੰਗੁ/ਰਿਤਕੈਸਮੇਜੁਵਤੀਪਸੰਗੁ/ਤਉਤਕੋਕਛੁਦੁਖਣਨਾਹੀ/ਸੋਨਿਤਰਹੈਦੁਖਣਹੀਮਾਂਹ ੧੨੭
 ॥੩੧॥ਜੈਸੈਪਰਿਓਧਰਣੀਮੇਕੋਈ/ਤਾਰਿਨਪਰਨੇਕੋਭੈਓਈ/ਪਰੁਜੇਕਛੁਕਚਣੇਹੈਉਚੈ॥
 ਸੰਗਿਕਰੈਛਾਰਿਆਵੈਨੀਚੈ॥੩੨॥ਤਾਂਤੇਤਿਨਕੋਸੰਗਨਕਰਣੋ/ਮਨਬਚਕਰਮਸੰਗੁਪਰਯ
 ਣੋ/ਜਿਉਜਿਉਪ੍ਰਾਣੀਛੁਭੈਕਰਮਾ/ਤਿਉਤਿਉਛੁਟੈਪਾਵੈਮਰਮ॥੩੩॥ਛੇਮਧਰਮਸਭਹਨ
 ਕੋਏਹ/ਮੇਟੈਸੋਕਿਮੋਹਿਸੰਦੇਹਾਯਾਨਿਮਿਤਮੈਭੇਦਸੁਨਾਏ/ਬੇਰੇਬੇਰੇਮੈਂਠਹਰਾਏ॥੩੪॥
 ਪੀਛੈਕ੍ਰਮਕਹਿਸਕਲਨਿਵਾਰੈ/ਮੇਸੀਭਾਂਤਿਜੀਵਨਿਸਤਾਰੈ/ਜਬਨਰਬਿਖਮਨਉਤਮ
 ਜਾਨੈ/ਤਬਤਿਨਮਹਿਮਾਸਕਤਹਿਠਨੈ॥੩੫॥ਜਾਂਤੇਹਿਰਦੈਉਪਜੈਕਾਂਮ/ਤਾਂਤੇਤਹਾਂਕਲਾ
 ਕੋਧਾਂਮ/ਤਾਹੀਹੁਤੈਕੋਧਉਪਜਾਵੈ/ਤਬਅਬਬੇਕਆਪਹੀਆਵੈ॥੩੬॥ਸੋਅਬਬੇਕਚ
 ਹੈਸਭਗੁਮਾਨ/ਤਾਂਤੇਪ੍ਰਾਣੀਮ੍ਰਿਤਕਸਮਾਨ/ਤਾਂਤੇਕਾਜਮਕਾਜਨਜਾਨੈ/ਨਿਸ਼ਦਿਨਬਹੁਬਿਧਿ

ਚਿਤਾ ਲੈਂ। ੩੧॥ ਸਭ ਪੁਰਖਾਰਥ ਹੋਵੈ ਹੀ ਨਾ॥ ਨਿਮਦਿ ਨਰ ਹੋਵੁ ਖਤਾ ਅਰੁ ਦੀਨਾ॥ ਤੰਤੋ ਸਮਝੈ ਆ
 ਪਨਾ ਆਨਾ॥ ਮਿਥਾ ਜੀਵੈ ਬਿਛੁ ਸਮਾਨਾ॥ ੩੮॥ ਜਿਉ ਹੋਵੈ ਲੋਹਾਰ ਕੇ ਖਾਲਾ॥ ਸ੍ਰਸਲੇ ਤਖੈ ਵੈ ਤਿਉ ਕਾ
 ਲਾ॥ ਅਰੁ ਪੁਨਿ ਕਹੇ ਕਰਮ ਫਲ ਜੇ ਤੇ॥ ਸੂਰਗਾਂ ਦਿ ਕੁਲ ਨਾ ਬਿਧ ਕੇ ਤੇ॥ ੩੯॥ ਤੇ ਤੇ ਕਹਿ ਕਰਿ ਰੁਚਿ ਉਪ
 ਜਾਈ॥ ਮੇਟਿ ਨ ਖੇਪ ਬਿਧ ਕਰਵਾਈ॥ ਜੈ ਸੇ ਅੰਖ ਧਕਟ ਪਿਆਈਏ॥ ਬਾਲ ਕਕੋਲਾ ਰੂ ਦਿਖਰ
 ਈਏ॥ ੪੦॥ ਅੰਖ ਧਕਟ ਲਲਾ ਰੂ ਨਾ ਹੀ॥ ਅੰਖ ਧਪੀ ਰੋਗ ਸਭ ਜਾ ਹੀ॥ ਸੂਰਗ ਹੇਤ ਜੋ ਕਰਮ ਨ ਕਰੈ
 ਪੁਨਿ ਸੁਨਿਤ ਤ ਫਲ ਹੁਪਰਹੈ॥ ੪੧॥ ਤਬ ਅਨਰਥ ਤ ਜਾ ਅਰਥ ਰਿਪਾਵੈ॥ ਮੇ ਮੈ ਹੈ ਨਿਹ ਕਰਮ ਸ
 ਮਾਵੈ॥ ਅਰੁ ਏ ਜਥ ਤੇ ਜਨ ਮਹਿ ਪਾਵੈ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਆਪ ਹਿ ਕਰਮ ਕਮਾਵੈ॥ ੪੨॥ ਪੁਤ ਕਲਿ ਤ ਕੁਟ ਬਾ
 ਰੁਪਾ ਨਾ॥ ਇਨ ਕੇ ਹੇਤ ਚਹੈ ਸੁਖ ਨਾਨਾ॥ ਆਪ ਆਪ ਕੋ ਕਰੈ ਅਨਰਥਾ॥ ਤਿਨ ਕੋ ਮੁਰਖ ਜਾਨੈ ਅਰਥਾ
 ॥ ੪੩॥ ਅੰਮੇ ਸੇਯਾ ਭਵ ਮੇ ਨਿਤ ਭਰਮੈ॥ ਕਦੇ ਨ ਜਾਨੈ ਸੁਖ ਕੇ ਮਗਮੈ॥ ਅਰੁ ਤਿਨ ਕੋ ਜੋ ਭਰਮ ਤ ਦੇਖੈ॥ ਸ

ਦਾ ਨਿਰੰਤਰਿ ਦੁਖ ਕਰਿ ਲੇਖੈ ਸੋ ਤਿਨ ਕੋ ਕਬਹੂੰ ਨ ਬਹਾਵੈ ॥ ਅਰਥ ਅਰੁ ਕਾਂ ਮਨ ਕਦੈ ਦਿਤਾਵੈ ॥ ਤਾਂ ੧੨੮
 ਤੇ ਮੈਂ ਤੇ ਸਭ ਥਿਧ ਜਾਨੈ ॥ ਕੈ ਸੰਕਰ ਮਾ ਅਰੁ ਕਾਂ ਮਥਾਨੈ ॥ ੪੫ ॥ ਪਰ ਜੇ ਕਛੁ ਸੁਤਿ ਮਾ ਹਿ ਸੁਲਏ ॥ ਅ
 ਥਪਰ ਮਾ ਅਰੁ ਕਾਂ ਮਥਾਨੈ ॥ ਤੇ ਤੇ ਸਕਲ ਛੁਰਾਵਨ ਕਾਰਣ ॥ ਹਿਤ ਬੀਚਾਰ ਕੀਨੋ ਉਚਾਰਣ ॥ ੪੬
 ॥ ਅਸੇ ਬੇਦ ਤਤ ਨ ਹਿ ਜਾਨੈ ॥ ਮੂਰਖ ਪੁਰਪਤਿ ਬੈਨ ਬਖਾਨੈ ॥ ਫਲ ਨ ਹੇਤ ਅਰੰਭੈ ਕਰਮਾ ॥ ਤਿਨ ਕੋ
 ਕਦੇ ਨ ਛੂਟੈ ਭਰਮਾ ॥ ੪੭ ॥ ਕਾਂ ਮੀ ਕ੍ਰਿਪਨ ਲੋਕੁ ਅਹੰਕਾਰੀ ॥ ਤਿਸ ਨਾ ਬਿਮੁਕਲ ਸਦਾ ਬਿਕਾਰੀ ॥ ਟੂ
 ਲਾਹਿ ਮਾਂ ਹਿ ਜੇ ਫਲ ਕਰਿ ਮਾਨੈ ॥ ਕਾਮ ਨਿਲਾਗਿਤ ਤੁਨ ਹਿ ਜਾਨੈ ॥ ੪੮ ॥ ਮੈਂ ਤਿਨ ਕੋ ਨਿਤ ਚਿੰਦੈ ਮਾ
 ਹੀ ॥ ਪਰੁ ਤੋਹੂੰ ਤੇ ਜਾਨੈ ਨਾ ਹੀ ॥ ਜਾ ਤੇ ਇਹ ਸਭ ਜਗਤ ਪਸਾਰਾ ॥ ਅਰੁ ਸਮਸਤਿ ਜਾ ਕੈ ਅਪਾਰਾ
 ॥ ੪੯ ॥ ਜਾ ਕੀ ਸੁਕਤ ਪਾਇ ਸਬ ਬਰਤੈ ॥ ਚੰਮਕ ਸੰਗਲੇ ਹਜਿ ਉਨਿ ਰਤੈ ॥ ਜਾ ਕੀ ਅਗਿ ਮਾ ਸਭ
 ਹੀ ਮਾਨੈ ॥ ਕੋਈ ਮਿਰਜਾ ਦਾ ਨ ਹਿ ਭਾਨੈ ॥ ੫੦ ॥ ਅਸੇ ਮੈਂ ਪਗਟ ਸਭ ਟੀਸਾ ॥ ਜੈ ਸੇ ਸਕਲ ਦੇਹ ਮੇ

ਸੀਸਾ। ਪਰ ਤੇ ਕੰਮ ਕਰ ਮਤ ਮਾਯਾ। ਨਾਮੁ ਹਿ ਦੇਖੇ ਅਰਥਾ ਹਿ ਬੰਧਾ। ੫੧॥ ਜੈ ਸੇ ਨੈ ਨਰ ਗਮੇ ਹੋਵੈ॥ ਅ
 ਗੈ ਹੋ ਤੀ ਬਸਤੁ ਜੇਵੈ॥ ਯਿਉ ਅਗਮਾ ਨਾਮੁ ਪਕਰ ਮਿਸਟਿ। ਦੇਖੇ ਨਹੀ ਨਿਕਟਿ ਮੇਂ ਇਸਟਾ। ੫੨॥
 ਤੇ ਮੇ ਬਿਨੁ ਮਮਤਤ ਨ ਜਾਨਤਾ। ਹਨਿ ਹਨਿ ਜੀਵ ਜਗਾ। ਦਿਕ ਨਾਨਤਾ। ਤੇ ਟਿਰਿ ਤਿਨ ਹਿ ਹਨ
 ਹਿ ਪਰਲੋਕਾ। ਜਨਮ ਜਨਮ ਪਾਵੈ ਭੈ ਸੋਕਾ। ੫੩॥ ਜਬ ਯਾ ਕੇ ਅੰਤਿ ਹਿ ਸਾ ਦੇਖੀ। ਹਨਿ ਹਨਿ ਜੀਵ
 ਜੀਵ ਕਾ ਪੇਖੀ। ਤਿਨ ਕੇ ਹੇਤ ਕਹੀ ਇਹ ਬਾਨੀ। ਹਿ ਸਾ ਜਗਾ ਹਿ ਮਾ ਹਿ ਬਖਾਨੀ। ੫੪॥ ਪਸੁ ਬਧੇ
 ਕ ਜਗਮੇਂ ਭਾਖਿਓ। ਅੰਰ ਸਮਸਤ ਦੂਰਿ ਨਾਖਿਓ। ਜਬ ਪਾਈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਠਹਿਰਾਵੈ। ਤਬ ਪੁਨਿ ਬੇਟ
 ਯਹਿ ਸਕਲ ਮਿਟਾਵੈ। ੫੫॥ ਯਾ ਨਿਮਿਤ ਪਸੁ ਹਿ ਸਾ ਭਾਖੀ। ਸੇ ਮੁਰਖ ਨਿਤ ਤੁਕਾਰਿ ਰਾਖੀ। ਤਾ ਤੇ ਬ
 ਹੁ ਬਿਪਿ ਕਰਮ ਨਿਕਰੈ। ਬਹੁ ਕਾਮ ਨਾ ਹਿ ਦੇ ਮੈ ਧਰੈ। ੫੬॥ ਪਸੁ ਹਿ ਸਾ ਕਰਿ ਕੈ ਬਿਵਹਾਰਾ। ਜੇ ਜੇ
 ਪਾਵੈ ਬਹੁ ਪਕਾਰਾ। ਦੇਵ ਪਿਤ ਰਹੂ ਤਨਿ ਕੋ ਜਜੈ। ਉਰ ਤੇ ਸੁਖ ਇਛਾ ਨਹਿ ਤਜੈ। ੫੭॥ ਸੁਪਨਾ ਤੁਲਿ

ਸੁਰਗਾਦਿਕੁ ਭੋਗਾ ॥ ਤਿਨ ਕੋ ਉਤਮ ਸੁਖ ਲੋਗਾ ॥ ਤਿਨ ਕੀ ਇਛਾ ਹਿਰਦੈ ਧਰੈ ॥ ਦਰਬਖਰਚਕ
 ਗਮਨਿ ਬਿਸਤਰੈ ॥ ੫੮ ॥ ਬਿਪਨ ਹੋਹਿ ਬਹੁ ਕਰਮ ਨਿਮਾਯੀ ॥ ਸੁਰਗਾਦਿਕੁ ਉਪਾਵੈ ਨਾਹੀ ॥ ਜਿਉ
 ਕੋਈ ਸਾਇਰ ਪਾਰਹਿ ਜਾਵੈ ॥ ਧਨਹਿ ਤਗਹ ਕੇ ਧਨਹਿ ਲਗਾਵੈ ॥ ੫੯ ॥ ਪੀਛੈ ਬਿਪਨੁ ਪਰੈ ਜੋ ਕੋ
 ਈ ॥ ਤਉ ਦੋਨੋ ਤੇ ਜਾਵੈ ਸੋਈ ॥ ਤਉ ਜੇ ਬਹੁ ਬਿਪਿ ਕਰਮ ਉਪਾਵੈ ॥ ਤੇ ਪਸੁ ਦੁਹੂੰ ਲੋਕ ਤੇ ਜਾਵੈ ॥
 ੬੦ ॥ ਸਾਂਤਕ ਜੇ ਤੇ ਦੇਵ ਨ ਭਜੈ ॥ ਜੱਖਮਾ ਦਕ ਨਿਰਜ ਸੀ ਜਜੈ ॥ ਤਾਂ ਮਸਭੂਤ ਪੇਤ ਬਹੁ ਸੇਵੈ ॥ ਤ
 ਨ ਮਨ ਧਨ ਤਿਨ ਤਿਨ ਕੋ ਦੇਵੈ ॥ ੬੧ ॥ ਈਹਾਂ ਜਗ ਬਹੁਤ ਬਿਪਿ ਕੀਜੈ ॥ ਬਿਪਨ ਬਹੁਤ ਦੋਛਾ
 ਦੀਜੈ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਸੁਰਗਾਦਿਕੁ ਸੁਖ ਪਈਏ ॥ ਤਹਾਂ ਬਹੁਤ ਬਿਪਿ ਭੁਗਭੁਗਾਈਏ ॥ ੬੨ ॥ ਪੁਨਿ ਜ
 ਬਹੋਵੈ ਤਿਨ ਕੋ ਅੰਤ ॥ ਤਬਹੁ ਜੈ ਭਵ ਮੇਧ ਨ ਵੰਤਾ ॥ ਸੀਭਾਂਤ ਕਾਂ ਮਨ ਕਰੈ ॥ ਤਿਨ ਨਿਮਿਤ ਕਰ
 ਮਨ ਬਿਸਤਰੈ ॥ ੬੩ ॥ ਤਿਨ ਕੋ ਮੇਰੀ ਬਤ ਨ ਭਾਵੈ ॥ ਭੁਗਤ ਕਹਾਂ ਤੇ ਹਿਰਦੈ ਆਵੈ ॥ ਜੱਦ ਪਥੇਦ

ਕਰਮ ਉਚਾਰੈ। ਪਰਮ ਅਰੁ ਅਰਥ ਕਾ ਮੁਖਿ ਸਤਾਰੈ। ੬੪। ਪਰੁ ਤਥਾ ਪਿਬਹਮ ਹੀ ਬਤਾਵੈ। ਕ੍ਰਮਕ੍ਰ
 ਮ ਦੂਜੇ ਸਕਲ ਛੁਡਾਵੈ। ਪਰੁ ਸੁਤਿ ਕੋ ਅਸੈ ਨਹਿ ਜਾਨੈ। ਤੇ ਕਛੁ ਔਰੈ ਔਰ ਬਖਾਨੈ। ੬੫। ਸਬਦ
 ਬਹਮ ਮਹਾਂ ਦੁਰਬ ਧਾ ਜਾ ਕੋ ਕੋਈ ਲਹੈ ਨ ਸੁਧਾ। ਸੁਛੰ ਮਥੁਲ ਰੂਪ ਦ੍ਰਿਸ਼ਤਾ ਕੋ। ਮੋਖਿ ਨੁਭੇ ਦਲ ਪੈ ਕੋ
 ਤਾ ਕੋ। ੬੬। ਪ੍ਰਾਣ ਸਰੂਪ ਪਰਾਸੇ ਨ ਮਾ। ਪਸੰਤਿ ਕੋ ਮਨ ਮੇਧਾ ਮਾ। ਤੀਜੀ ਕੰਠ ਮਧ ਮਾ ਮੂਲਾ ਚੌਥੀ
 ਪ੍ਰਗਟ ਬੈਖਰੀ ਬੁਝੈ। ੬੭। ਭੇਦ ਤੀਨ ਕਾ ਕੋਈ ਨ ਜਾਨੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਔਰੈ ਔਰ ਬਖਾਨੈ। ਅੰਤ ਪਰ ਕੋਈ
 ਨਹਿ ਪਾਵੈ। ਜਿਉ ਸਾਇਰ ਬਾਹਿਓ ਨਹਿ ਜਾਵੈ। ੬੮। ਅਤਿ ਗੰਭੀਰ ਅਰਥੁ ਪੈਯਾ ਕੋ। ਕੋਈ ਭੇਦ
 ਨ ਜਾਨੈ ਤਾ ਕੋ। ਮੇ ਸਭ ਹਨ ਕੋ ਅੰਤ ਰਜਾ ਮੀ। ਸਕਤ ਅਨੰਤ ਸਕਲ ਕੋ ਸੁਆਮੀ। ੬੯। ਸਭ ਮ
 ਹਿ ਬਿਅਪਕ ਬਹਮ ਸਰੂਪ। ਲਿਪਤ ਨ ਕਤਹੂੰ ਪਰਮ ਅਨੂਪ। ਸੋਈ ਬਿਅਪਕ ਸਭ ਹਨ ਮਾਹਿ
 ਸਬਦ ਰੂਪ ਦ੍ਰਿਸ਼ਤਾ ਕੋ ਨਹਿ। ੭੦। ਕਵਲ ਨਲ ਮੇਤ ਤੂੰ ਜੈ ਸੇ। ਸਬਦ ਰੂਪ ਸਬ ਮੇ ਮੇ ਅਸੇ। ਸੋਈ

ਪ੍ਰਗਟਯੋਬਹੁਬਿਸਤਾਰਾ ਮਨਕਰਿਹਿਰਦੈਹੁਤੇਮੁਖਦੁਆਰਾ ॥੧੧॥ ਜਿਉਮਕਰੀਤੰਤੁਬਿਸਤ
 ਰੈ ॥ ਕਰਿਬਿਸਤਾਰੁਬਹੁਰਿਸੰਘਰੈ ॥ ਬੇਦਰੂਪਤਿਉਮਮਬਿਸਤਾਰਾ ॥ ਓਅੰਕਾਰਮੂਲਾਅੰਕਾਰਾ ॥
 ੧੨॥ ਤਾਂਤੇਅਖਰਬਹੁਤਪ੍ਰਕਾਰਾ ॥ ਤਿਨਤੇਛੰਦਵਾਰਨਹੀਪਾਰਾ ॥ ਚਾਰਚਾਰਅਛਰਅਪਕਾਰੀ
 ਛੰਦਹੋਤਮੇਸੀਬਿਧਜਾਹੀ ॥੧੩॥ ਏਕਹੂੰਤੇਜਿਉਹੋਇਅਨੇਕਾ ॥ ਬਹੁਰਿਯੋਸਕਲਏਕਕੇਏਕਾ
 ਗੈਤ੍ਰੀਕੇਅਛਰਚੌਬੀਸਾ ॥ ਉਸਟਕਿਛੰਦਅਸੁਅਰੁਬੀਸਾ ॥੧੪॥ ਜੇਬਤੀਸਅਨੁਸਟਪਸੇ
 ਹੈ ॥ ਬਿਹਤੀਨਾਮਤੀਸਖਟਕੋਹੈ ॥ ਪੰਗਤਨਾਮਅਛਰਚਾਲੀਸਾ ॥ ਤਿਉਹੀਤ੍ਰਿਸੁਪਚੰਦਾਲੀ
 ਸਾ ॥੧੫॥ ਜਗਤੀਛੰਤਅਸੁਚਾਲੀਸਾ ॥ ਕਹਤਪਾਰਨਹੀਕੋਟਿਬਰੀਸਾ ॥ ਯਾਬਿਧਪ੍ਰਗਟਬੇਦਬਿ
 ਸਤਾਰਾ ॥ ਜਕੋਕਛੁਵਾਰਨਹੀਪਾਰਾ ॥੧੬॥ ਕਹਾਂਹਿਦੈਮੰਕਹਾਂਬਤਾਵੈ ॥ ਲੈਕਰਿਅੰਤਕਹਾਂਠਹਰਾਵੈ ॥
 ਅਸੋਮਤੋਨਜਾਨੈਕੋਈ ॥ ਮੋਬਿਨੁਭਾਵੈਬਿਧੰਨਹੋਈ ॥੧੭॥ ਯਗਰੂਪਕਾਹਿਮੋਕੋਰਾਖੈ ॥ ਸਕਲ

ਕਿ

ਦੇਵਮੇਂ ਮੋ ਕੋ ਭਾਖੇ। ਮੇਰੇ ਹੇਤ ਕਰਮ ਕਰਵਾਵੈ। ਮੋ ਤੇ ਉਪਜੈ ਸਕਲ ਬਤਾਵੈ। ੧੮॥ ਅੰਤ ਸਕਲ ਕੋ ਭ
 ਖੈ ਨਾਸਾ। ਮੋ ਕੋ ਕਹੈ ਨਿਤ ਪ੍ਰਕਾਸਾ। ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਨਾਥਿ ਬਾਜਾ ਸਵੈ। ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਕਹਿ ਸਕਲ ਸੁਨਾਵੈ।
 ੧੯॥ ਜੈ ਸੇ ਸਾ ਪੁਜੇ ਵਰੀ ਮਾਹੀ। ਯੈ ਸਭ ਜਗਤ ਬਤਾਵੈ ਨਹੀ। ਮੋ ਕੋ ਨਿਤ ਨਿਰੰਜਨ ਭਾਖੇ। ਅੰ
 ਜਨੁ ਸਕਲ ਦੂਰਿ ਕਰਿ ਲਾਖੇ। ੨੦॥ ਤਾਂ ਤੇ ਸੁਤਿ ਨਿਤ ਮੋ ਹਿ ਬਤਾਵੈ। ਪਰੁ ਇਹੁ ਤਤੁ ਨ ਕੋਈ ਪਾਵੈ
 ਸੋ ਪਾਵੈ ਜੋ ਮਮਾ ਆਪੀਨਾ। ਹੁੰਨਿ ਹਕਾਂ ਮਮੋ ਹਿ ਲੈ ਲੀਨਾ। ੨੧॥ ਏਹੁ ਗਾਯੈ ਸੁਨਿ ਕਰਿ ਸੁਤਿ ਤ
 ਤ ਕੋ ਉਪਵਲਾ ਹਿਓ ਅਨੰਦਾ। ਪਸਕਰੀ ਪੁਨਿ ਕ੍ਰਿਸਨ ਜੋ ਤੇ ਛੁਟੈ ਦੰਦਾ। ੨੨॥ ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਭਾਗਵਤ
 ਮਹਾਂ ਪੁਰਾਣੇ ਇਕਾਦਸ ਸਕੰਧੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਉਪਵਸੰਥਾ ਦੇ ਭਾਖੀ ਇਕ ਬੀਸ ਮੋ ਘਾਇ। ੨
 ੧॥ ਉਪਵੇਦਾਚਾ। ਚੌਪਈ। ਹੇ ਦੇਵੇ ਸਤਤ ਹੈ ਕੇਤੇ। ਕਹੈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਮੋ ਕੇਤੇ। ਜਿਨ ਕੋ ਰਚਤ ਸਕ
 ਲ ਸੰਸਾਰਾ। ਜੇ ਦੀ ਮੈ ਨਾਥਿ ਸਤਾਰਾ। ੧॥ ਤੁਮ ਤੋ ਅਸੁ ਬਿਸਤ ਕਹੇ। ਤੇ ਮੈਂ ਦਿਓ ਕਰਿ ਮਨ ਮੇਂਗ

ਹੇ॥ ਪਰੁ ਬਹੁ ਤੇ ਰਿਖ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਕਰੈ॥ ਤਿਨ ਤੇ ਸੁਨਿ ਕੈ ਤਿਉ ਹੀ ਗਹੈ॥ ੨॥ ਕੇਈ ਕਹੈ ਤਤ ਛੰਬੀ ਸਾ॥
 ਅਰੁ ਤਿਉ ਕੇਈ ਕਹੈ ਪਚੀ ਸਾ॥ ਕੇਈ ਖਟ ਅਰੁ ਕੇਈ ਚਾਗ॥ ਕੇਈ ਭਾਖੈ ਸਪਤ ਬੀ ਚਾਗ॥ ੩॥ ਕੇ
 ਈ ਨਵ ਕੋ ਕਹੈ ਬਬੇ ਕ॥ ਕੇਈ ਭਾਖੈ ਦਸ ਅਰੁ ਏਕ॥ ਕੇਈ ਤਤ ਬਤਾਵੈ ਪੋਤ੍ਰ ਸਾ॥ ਅਰੁ ਤਿਉ
 ਏਕੈ ਕਹੈ ਤਿਓ ਦਸ॥ ੪॥ ਕੇਈ ਭਾਖੈ ਦਸ ਅਰੁ ਸਤ॥ ਏਰਿਖਿ ਮਤੇ ਸਿਮ੍ਰਿਤ ਬਿਖਾਤਾ॥ ਕਉ
 ਨ ਪਰੋਜਨ ਲੈ ਲੈ ਭਾਖੈ॥ ਅਪਨੇ ਅਪਨੇ ਮਤ ਲੈ ਰਾਖੈ॥ ੫॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ ਨਿਜ ਬੈਨ ਸੁਨਾਵੈ॥ ਸਤ
 ਮਤੇ ਸੋ ਮੋਹਿ ਬਤਾਵੈ॥ ਸੁਨਿ ਉਧਵ ਕੈ ਬੈਨ ਰਸਾਲਾ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਿੰਧ ਬੈਲੈ ਗੋਪਾਲਾ॥ ੬॥ ਸੀਭ
 ਗਵਾਨੇ ਵਾਚਾ॥ ਹੇਉ ਧਵ ਜਿਉ ਜਿਉ ਸਭ ਭਾਖੈ॥ ਜਿਤ ਨੇ ਜਿਤ ਨੇ ਤਤ ਨਿਰਾਖੈ॥ ਤੇਤੇ ਤੁਮ
 ਸਭ ਜਾਨੈ ਸਤਾ॥ ਤਤ ਬੀਚਾਰੇ ਸਭੈ ਅਸਤਾ॥ ੭॥ ਮਾਯਾ ਦੇਖਿ ਕਹੈ ਜਿਉ ਜੇਤੋ॥ ਮਾਯਾ ਮਾਹਿ
 ਸਤ ਹੋਤੇਤੋ॥ ਮੋਹਿ ਦੇਖਿ ਜੇਤਿ ਨ ਕੋ ਦੇਖੋ॥ ਤੋਸਮ ਸਤਈ ਮਿਥਾਲੇਖੈ॥ ੮॥ ਮਾਯਾ ਮਾਹਿ ਜੁ

ਗਾਤਿ ਬੀਚਾਰੈ॥ ਅਪਨੇ ਅਪਨੇ ਮਤ ਉਚਾਰੈ॥ ਯਹ ਯੋ ਯਹ ਯੋ ਯਹ ਯੋ ਨਹੀ॥ ਕਹੈ ਸਕੈ ਮਿਲਿਅ
 ਪੁਨਮਾਹੀ॥ ੮॥ ਯਾਹਿ ਯੋਹੀ ਪੈ ਜੇ ਮੰਭੁਖਾਂ॥ ਤੇਰੀ ਕਹੀ ਸਤਿ ਨਹੀ॥ ਰਖੋ॥ ਯਾ ਬਿਪਿ ਮਮਾ ਯਾ ਭੁਗ
 ਏ॥ ਤਿਨ ਨਾ ਬਿਧ ਪੰਥ ਚਲਾਏ॥ ੧੦॥ ਮਮਾ ਯਾ ਕੀ ਸਕਤਾ ਅਨੰਤਾ॥ ਤਿਨ ਕੇ ਪੰਥ ਨ ਕੋ ਨਹੀ॥ ਅੰ
 ਤਾ ਜਿ ਬਸ ਮਦ ਮਊਗ ਅੰਤਰ ਆਵੈ॥ ਤਬ ਏਹੁ ਦਸ ਕਲ ਮਿਟਿ ਜਾਵੈ॥ ੧੧॥ ਜੇ ਤੇ ਤਤ ਸਕਲ ਮ
 ਯਾ ਕੇ॥ ਜਿਨ ਤੇ ਮਤੇ ਭੁਏ ਤਾ ਤਾਂ ਕੇ॥ ਕ੍ਰਮ ਕ੍ਰਮ ਤਤ ਉਪਜ ਤੇ ਗਏ॥ ਤਿਉ ਤਿਉ ਭੁਏ ਬਹੁ ਤ ਬਿਧ
 ਭੁਏ॥ ੧੨॥ ਜੈ ਸੇਏ ਕ ਬਿਰਖ ਬਿਸਤਾਰਾ॥ ਤਾ ਕੀ ਸੰਪਤਿ ਬਹੁ ਪਰਕਾਰਾ॥ ਕਛੁ ਸਾਖਾ ਬਹੁ ਤੇ ਪਰਸਾਖ
 ਅਰੁ ਤਿਨ ਕੇ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਉਪਸਾਖਾ॥ ੧੩॥ ਤਿਨ ਕੇ ਬਹੁ ਤ ਭਾਂਤ ਬਿਸਤਾਰਾ॥ ਪਤ ਫੂਲ ਫਲ ਬਿਧਿ
 ਪਰਕਾਰਾ॥ ਅਰੁ ਤਾ ਬਿਰਛ ਹਿ ਬਰਣੈ ਕੋਈ॥ ਜਿਉ ਜਿਉ ਕਹੈ ਸਤਾ ਤਿਉ ਹੋਈ॥ ੧੪॥ ਥੋਰੈ ਹੋਰ
 ਕਹੈ ਜੈ ਸਾਖਾ॥ ਬਹੁ ਤ ਹੋਰਿ ਮਿਲੈ ਪਰਸਾਖਾ॥ ਉਪਸਾਖਾ ਮਿਲ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਹੋਵੈ॥ ਤੇ ਸਭ ਪੰਥ ਸੰਤਸ

ਭਜੇਵੈ॥੧੫॥ਯੈਸੰਸਾਰਬਿਰਛਬਿਸਤਾਗਮਾਯਾਮੂਲਬਹੁਤਪਕਾਗਤਤਸਕਲਸਾਖਾਪਰਸਾ
 ਖਾ॥ਅਗੁਤਿਨਕੇਬਹੁਬਿਧਿਉਪਸਾਖਾ॥੧੬॥ਤਾਂਤੇਜਿਉਬਰਦੈਤਿਉਸੰਤਾਪਰੁਸਭਮਾਯਾ
 ਸਕਲਅਸੰਤਾ॥ਜਿਉਹੀਜਿਉਜਿਨਕੇਮਨਿਆਇਓ॥ਤਿਉਹੀਤਿਉਤਿਨਬਰਦਸੁਨਾਇ
 ਓ॥੧੭॥ਮਾਯਾਕਾਰਿਬੰਧਿਯੋਸੋਅਤਮਾਤਾਂਤੇਛੁਟੈਸੋਪਰਮਾਤਮਾ॥ਏਦੈਅਰੁੰਤੇਚੋਬੀਸਾ॥ਤਿ
 ਨਕੇਮਿਲੈਸਕਲਛਬੀਸਾ॥੧੮॥ਅਰੁਜੋਬੰਧਮੁਕਤਹੈਦੋਈ॥ਤੇਭ੍ਰਮਮਾਯਾਸਤਿਨਕੋਈ॥
 ਤਾਂਤੇਜੀਵਬ੍ਰਹਮਦਇਨਾਹੀ॥ਯੋਪਚੀਸਜਾਨੈਮਨਮਾਹੀ॥੧੯॥ਸਤਰਜਤਮਏਗੁਣਹੈ
 ਜੇਤੇ॥ਜਣਸਰੂਪਮਾਯਾਕੇਤੇਤੇ॥ਰਜਉਤਪਤਿਸਾਂਤਕਪਤਪਾਲਾ॥ਤਾਂਮਸਰੂਪਗ੍ਰਹਸਤਹੈ
 ਕਾਲਾ॥੨੦॥ਰਾਜਸਹੁਤੇਕਰਮਅਪਕਾਗਤਾਂਮਸਤੇਅਬਥੇਕਾਪਾਰਾ॥ਸਾਂਤਕਗੁਣਤੇਉ
 ਪਜੈਰਮਾਨਾ॥ਏਹੈਮਾਯਾਕੇਗੁਣਨਾਨਾ॥੨੧॥ਇਨਤੇਪਰੇਅਤਮਾਮਨੋ॥ਤਾਂਤੇਬ੍ਰਹਮਰੂਪਕਰਿ

੧੩੨

ਜੜ

ਜਾਨੋ॥ ਪੰਚਬੀਸਤਾਹੀ ਤੇ ਕਹੈ॥ ਅਗੁਤਿ ਉਯੀ ਸੁਨਿ ਮਰੈ ਗਏ॥ ੨੨॥ ਸੋ ਪੈ ਕਾਲਗੁਣ ਨਿਬਿਸਤਾ ਰੈ॥
 ਸੁਤ ਸੁਭਾਵ ਸੋ ਸਕਤਿ ਪਸਾਰੈ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਕਾਲਗੁਪਹਰਿ ਜਾਨੋ॥ ਅਗੁਸੁਭਾਵ ਮਹਿਤਤਹਿ ਮਾਨੋ॥ ੨੩॥
 ਤਾਂ ਤੇ ਤਤੁ ਅਪਕਨਹਿ ਗਹੀਏ॥ ਪੰਚਬੀਸਛੰਬੀ ਸਹਿ ਕਹੀਏ॥ ਪਕਿਤ ਪੁਰਖ ਮਹਿ ਤਤੁ ਅਪੰਕ॥
 ਗੁਤਨ ਮਾਤਾ ਤੇ ਪੰਚ ਪ੍ਰਕਾਰ॥ ੨੪॥ ਕਰਣ ਤੁਰਾਨੇ ਨਰ ਸਨਾਘਾਨਾ॥ ਏਪੈ ਚੋਇ ਵੀ ਹੈਂ ਗਯਾਨਾ॥ ਪਾਖੁ
 ਇਉ ਪਸੁ ਚਰਨ ਕਰ ਬਾਨੀ॥ ਪੰਚਕਰਮ ਇਵੀਏ ਜਾਨੀ॥ ੨੫॥ ਮਨੁ ਦਸਹੂੰ ਇਵੀ ਕੋਰਾਜਾ
 ਜਾਕੀ ਸਕਤ ਸਰੈ ਸਭ ਕਾਜਾ॥ ਛਿਤ ਜਲ ਤੇ ਜਪਵਨ ਆਕਾਸਾ॥ ਆਠਾਈ ਸਤੀ ਨਿਗੁਣ ਪਾਸ
 ॥ ੨੬॥ ਗਤਿ ਉਤ ਸਰਗ ਕਰਮ ਸੁਖ ਬਚਨਾ॥ ਏਪੈ ਚੋਇ ਵੀ ਫਲ ਰਚਨਾ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਅਸੁ ਬਿਸ
 ਤਿਤਤਾ॥ ਅਪਕਨਭਾਖੇ ਗਯਾਨੀ ਸੰਤਾ॥ ੨੭॥ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਆਦਿ ਬੀਮਾਯਾਏ ਕਾ॥ ਪੁਰਖ ਸਕਤਿ ਤੇ ਭ
 ਈ ਅਨੇਕਾ॥ ਤਨ ਮਾਤਾ ਮਹੰਤਤੁ ਅਪੰਕਾਗਾ॥ ਇਪੈ ਕਾਰਣ ਸਪਤ ਪਰਕਾਰ॥ ੨੮॥ ਪੰਚਭੂਤ ਮਨੁ

ਇੰਦੀਦਸਾ/ਕਾਰਜਰੂਪਪ੍ਰਿਤਿਏਖੋਤੁਸਾ/ਸਤਰਜਤਮਗੁਣਤੀਨਪਰਕਾਰਾ/ਤਿਨਤੇਰਚਿ
 ਓਸਕਲਾਬਿਸਤਾਰਾ/੨੮/ਕਾਰਣਕਰਣਪ੍ਰਿਤਿਏਜਾਨੋ/ਪੁਰਖਨਿਮਤਏਸਾਖੀਮਾਨੋ/ਇ
 ਛਾਸਕਤਪੁਰਖਤੇਪਾਵੈ/ਮਿਲਿਸਮਸਤਤਬਸਿਸਟਿਉਪਾਵੈ/੩੦/ਸਪਤਧਾਤਕੋਸਭਬਿ
 ਸਤਾਰਾ/ਆਤਮਾਦਿਸ੍ਰਕੇਆਧਾਰਾ/ਸਕਲਤਤਸਪਤਹਿਮੇਆਏ/ਤਾਂਤੇਏਕਨਸਪਤਬ
 ਤਾਏ/੩੧/ਪੰਚਰੂਤਆਪਹਿਉਪਜਾਏ/ਤਿਨਕੇਬਹੁਬਿਧਦੇਹਬਨਾਏ/ਆਪਪਵੇਸੁਕੀ
 ਓਹਰਿਤਿਨਮੇ/ਚੇਤਨਦੀਸਤੁਹੈਜਿਨਜਿਨਮੇ/੩੨/ਐਸੀਬਿਧਖਟਕੋਬਿਸਤਾਰਾ/ਆਪ
 ਮਾਂਹਿਬਹੁਕਰੈਬੀਚਾਰਾ/ਪ੍ਰਿਥੀਆਪਤੇਜੜੈਤਤਾ/ਅਰੁਆਤਮਨਿਰਮਤਸਭਜਤਾ/੩੩/
 ਯਾਬਿਧਿਚਾਰਤਤੁਬਿਸਤਾਰਾ/ਉਚੈਨਿਚੈਸਭਸੰਸਾਰਾ/ਪੰਚਰੂਤਤਨਮਾਤ੍ਰਪੰਚਾ/ਪੰਚੇਇੰਦੀ
 ਮਿਲਿਪਰਪੰਚਾ/੩੪/ਮਨਆਤਮਾਮਿਲੇਦਸਸਾਤਾ/ਤਤਸਪਤਦਸਜਾਨਤਾਤਾ/ਮਨਿਆ

ਤਮਏਕਕਰਿਜਾਨੈ। ਤੇਜਨਖੇਤੁਸਤਤਬਖਾਨੈ। ੩੫॥ ਪੰਚਭੂਤਮਰੁਇੰਦ੍ਰੀਪੰਚ। ਬ੍ਰਹਮ
 ਜੀਵਮਨਕੋਪਰਪੰਚ। ਅੰਸੀਬਿਧਿਕਰਿਪੰਥਚਲਾਵੈ। ਤੇਰਹਿਕੋਸਭਜਗਤੁਬਤਾਵੈ। ੩੬॥
 ਇੰਦ੍ਰੀਪੰਚਪੰਚਏਭੂਤ। ਆਤਮਮਿਲਸਭਜਗਤੁਅਦਭੂਤ। ਅੰਸੀਬਿਧਿਏਕਾਦ
 ਸਕਹੈ। ਤਿਉਹੀਤਿਉਸੁਨਿਹਿਰਦੈਗਹੈ। ੩੭॥ ਪੰਚਭੂਤਮਨਬ੍ਰਹਮਹੰਕਾਰ। ਆਤਮ
 ਮਿਲਨਵਕੋਬਿਸਤਾਰ। ਅੰਸੀਬਿਧਿਬਹੁਮਾਰਗੁਕਹੈ। ਜੁਗਤਿਬਿਚਾਰਹਿਰਦੈਮੰਗਹੈ।
 ੩੮॥ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਪੁਰਖਕੋਲਹੈਬਬੇਕਾ। ਇਨਕੋਜਾਨਏਕਕੋਏਕਾ। ਅੰਸੋਸੁਨਿਤੰਤਨਕੋਗਮਨ
 ਉਧਵਪ੍ਰਛਿਓਪਰਮਸੁਜਾਨ। ੩੯॥ ਉਧਵੇਵਚਾਹੇਪੁਭਜੀਯਹਗਮਨਸੁਨਾਵੈ। ਮੇਰੇਉ
 ਰਕੇਭਰਮਮਿਟਾਵੈ। ਚੇਤਨਗਮਨਰੂਪਅਥਿਨਸੀ। ਪਰਮਾਨੰਦਸੁਖੀਪ੍ਰਕਾਸੀ। ੪੦॥ ਅੰਸੋ
 ਮੋਆਤਮਤਮਰੋਰੂਪ। ਪਰੈਗੁਣਨਿਤੇਪਰਮਾਨੁਪ। ਜਛਬਿਨਾਸਮੇਪਰਮਾਨੁਧਾਦੁ

ਖਰੂਪ ਪੰਨਾ ਸੁਖ ਨ ਜੁੰਧ ॥ ੪੧ ॥ ਐਸੀ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਪੁਰਖ ਤੇ ਨਿਯਾਰੀ ॥ ਤੂੰ ਭਈ ਪਰੀਸ ਪਰਿਪਿਆ
 ਰੀ ॥ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਮਾਰਿਆ ਤਮੀਲ ਗਰਿਓ ॥ ਅਰੁ ਆਤਮਾ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਗਰਿਓ ॥ ੪੨ ॥ ਇਨ ਮੇਥੇ ਦ
 ਨ ਜਾਨਿਓ ਪਰੈ ॥ ਏਕ ਮੇਕ ਪ੍ਰੈ ਸਭਾ ਅਨੁਸਰੈ ॥ ਇਨ ਮੇਂ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਕਹਾ ਲੈ ਕਹੀਏ ॥ ਕਵਨੁ ਆਤ
 ਮ ਜੋ ਦਿਛ ਗਹੀਏ ॥ ੪੩ ॥ ਕਰਿ ਕਰੁਣਾ ਬਾਣੀ ਬਿਸਤਰੈ ॥ ਬਚਨ ਬਾਨ ਸੰਸੈ ਪਰਿਹਰੈ ॥ ਤੁਵ
 ਮਾਯਾ ਬੰਧਾ ਸੰਸਾਰ ॥ ਤੁਮ ਹੀ ਤੇ ਯਾਹਿ ਹੋਇ ਉਪਾਰ ॥ ੪੪ ॥ ਤੁਮ ਹੀ ਮਾਯਾ ਕੀ ਗਤਿ ਜਾਨੈ ॥ ਕ੍ਰਿ
 ਪਾ ਕਰੋ ਤੇ ਤੁਮ ਹੀ ਭਾਨੈ ॥ ਬਾਨੀ ਸੁਨੀ ਭਗਤ ਅਪਨੇ ਕੀ ॥ ਤਬ ਬੋਲੈ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਬੇ ਕੀ ॥ ੪੫
 ॥ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੇ ਵਾਚ ॥ ਹੋ ਉਪਦਯੋਗ ਮਾਨ ਅਗਾਧ ॥ ਕੋਈ ਏਕ ਲਹੈ ਮਮ ਸਾਧ ॥ ਸੋਇ ਹਰ
 ਯਾਨ ਸੁਨਵੈ ਤੋਹਿ ॥ ਤੂੰ ਹੈਂ ਸਦਾ ਅਨੁਬਰਤ ਮੋਹਿ ॥ ੪੬ ॥ ਉਪਦਯੋਗ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਰਚੈ ਸੰਸਾਰ ॥ ਸੁਛਮ
 ਬੁਲ ਬਿਬਿਧ ਪਰਕਾਰ ॥ ਉਪਜੈ ਬਰਤੈ ਹੋਇ ਬਿਨਾਸ ॥ ਤਮੇ ਆਤਮ ਨਿਤ ਪ੍ਰਕਾਸ ॥ ੪੭ ॥

੧੩੪
 ਕਰਿ

ਉਪਵਇਹੈ ਮੇਰੀ ਮਾਯਾ ਤਿਨ ਸਤਰਜਤ ਮਗੁ ਏ ਉਪਜਾਯਾ ਤਿਨ ਕੇ ਤਿਥਿ ਪਸਕਲਸੰ
 ਸਾਰਾ ਜਾ ਕੋ ਕਛੁ ਵਾਰਨ ਪਾਗਾ ॥ ੪੮ ॥ ਤਿਥਿ ਪਕਹਨ ਕੋ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਰੇਦਾ ਜਿਨ ਤੇ ਜੀਵ ਲਹੈ ਨਿ
 ਖੇਦਾ ਅਧਾ ਅਤਮ ਅਧਾ ਏ ਵੀ ਵਾਧ ਭੂਤਾ ਤਿਥਿ ਪਰੂਪ ਸੰਭਜਗ ਉਦਭੂਤਾ ॥ ੪੯ ॥ ਦਿ
 ਗਾ ਅਧਾ ਅਤਮ ਰੂਪ ਅਧਾ ਭੂਤਾ ਰਵਿ ਅਧਾ ਏ ਵੀ ਵਤ ਮਿਲੇ ਅਧਾ ਭੂਤਾ ਤੀਨੋ ਮਿਲੈ ਪਰਸਪ
 ਰ ਜਬਹੀ ॥ ਤਿਨ ਕੋ ਕਾਰਜੁ ਸੀਏ ਤਬਹੀ ॥ ੫੦ ॥ ਤੀਨੋ ਬਿਨ ਕਛੁ ਨਾ ਹੋਈ ॥ ਤੀਨੋ ਮਿਲ ਬ
 ਰਤੈ ਸਬ ਕੋਈ ॥ ਤੁਚਾ ਸਪਰਸਪ ਵਨ ਤਿਵ ਜਾਨੈ ॥ ਕਰਨ ਅਰੁ ਸਬ ਦਦਿ ਸਾ ਤਿਉ ਮਾਨੈ ॥ ੫੧ ॥
 ਨਾ ਸਰੀ ਪਾਸੁ ਨੀਸੁਤਾ ਜਿਭਿ ਆਰਸੁ ਬਰਣ ਜਲੁ ਜੁਤਾ ਚਿਤ ਚੇਤਨ ਅੰਤ ਰਿਜਾ ਮੀ ॥
 ਬੁਧ ਬੋਧ ਨ ਬਹੁ ਮਾਸੁ ਮੀ ॥ ੫੨ ॥ ਅਹੰਕਾਰ ਅਹੰਕ੍ਰਿਤ ਰੁਦਾ ਮਨ ਮਾਨਿ ਬੋਧੇ ਵਤਾ ਚੰਦ
 ਗਾਯਾ ਬਿਧਿ ਤਿਥਿ ਪਪਰ ਪੰਚ ਪਸਾਰਾ ਸਕਲ ਪਰੇ ਨਿਜ ਅਤਮ ਸਾਰਾ ॥ ੫੩ ॥ ਏਨ ਤੀਨੋ ਬਿ

ਨਜਗ ਤੁਨਹੋਈ। ਤਿਉ ਆਤਮ ਬਿਨੁ ਰਹੈ ਨ ਕੋਈ। ਆਦਿ ਸਕਲ ਕੀ ਆਤਮ ਏਕਾ ਜਾਤੇ ਚੇਤ १੩੫
 ਨਹੋ ਰਿਅਨੇਕਾ। ੫੪॥ ਆਤਮ ਸੁਆਮੀ ਪਕਾ ਸਾਅ ਬਿਨਾ ਸੀ। ਚੇਤ ਨ ਰੂਪ ਸਕਲ ਪਰਕਾ ਸੀ। ਏਸ ਭ
 ਆਤਮ ਕੇ ਆਧਾਰਾ। ਅਗੁ ਆਤਮਾ ਸਕਲ ਤੇ ਪਾਰਾ। ੫੫॥ ਬਿਨੁ ਆਤਮਾ ਕਛੁ ਨ ਹੀ ਹੋਈ। ਆਰ
 ਆਤਮਾ ਨ ਜਾਨੈ ਕੋਈ। ਮਹੰਤ ਤਤੇ ਉਪਜਿਓ ਅਰੰਕਾਰਾ। ਤਿਹੂੰ ਗੁਣ ਨਿਕੋ ਤਿਥਿ ਪਪਰਕਾਰ
 ॥ ੫੬॥ ਸੋ ਅਗਮਾ ਨ ਮੂਲ ਕਾਰਿ ਮਾਨੈ। ਤਾ ਕੋ ਕੀਓ ਜਗਤ ਭੈ ਜਾਨੈ। ਸੋ ਆਤਮਾ ਆਪਗਾਹਿ ਲੀ
 ਓ। ਭੁਵ ਭੈ ਆਪ ਆਪ ਕੋ ਕੀਓ। ੫੭॥ ਆਤਮਾ ਸਦਾ ਏਕ ਹੀ ਰੂਪਾ। ਅਰੰਕਾਰ ਤੇ ਪਰੈ ਅਨੁਪਾ
 ਸੋ ਜਬ ਰੂਪ ਆਪਨੇ ਜਾਨੈ। ਤਬ ਹੀ ਸਕਲ ਉਪਾਧਿ ਭਾਨੈ। ੫੮॥ ਸੋ ਕਛੁ ਹੋਈ ਏਨ ਹੀ ਉਪ
 ਧਾਪਰੁ ਆਤਮ ਲੈ ਮਨੀ ਬਿਆਧਾ। ਸਮਝੈ ਜਬ ਹੀ ਆਪਨੇ ਰੂਪ। ਤਬ ਆਤਮਾ ਤਜੈ ਭਵ
 ਰੂਪ। ੫੯॥ ਅਰੁ ਤਬ ਰੂਪ ਆਪਨੇ ਜਾਨੈ। ਜਬ ਮਮਚਰਨਾ ਹਿਰਦੈ ਮੰਨੈ। ਜਦ ਪਮਿਥ ०

ਸਤਸੰਸਾਰਾ ਜੇਕਛੁਦੀਸੈਥਿਥਿਪਰਕਾਰਾ॥੬੦॥ਪਰੁਜੋਲੈਨਹਿਮੋਕੋਰੁਜੈ॥ਤੋਲੈਨਿਜਾਮਗਾ
 ਨਨਤਜੈ॥ਜਬਹੀਮੇਰੀਸਰਦਾਰਿਆਵੈ॥ਤਬਹੀਆਤਮਗਾਨਹਿਪਾਵੈ॥੬੧॥ਦੋਹਰਾ॥ਐ
 ਸੋਸੀਮੁਖਬੈਨਸੁਨਿਪਰਕਿਤਪੁਰਖਕੋਗਾਨਾ॥ਉਪਵਕੀਨੀਪਸਤਬਹਰਿਜਨਪਰਮਸੁਜਾ
 ਨਾ॥੬੨॥ਉਪਵੇਦਾਚਾ॥ਤਮਕਰਿਗਹਿਤਬੁਧਿਪੈਜਿਨਕੀ॥ਕਹੀਏਦੇਵਕਵਨਗਤਿਤਿਨਕੀ
 ॥ਸਕਲਥਿਆਪੀਆਤਮਏਕਾ॥ਕਿਉਕਰਿਪਾਵੈਦੇਹਅਨੇਕਾ॥੬੩॥ਅਗੁਸੁਭਾਸੁਭ
 ਕਰਮਪੈਜੇਤੇ॥ਤਿਗੁਣਰਚਤਕਹੀਐਸਭੁਤੇਤੇ॥ਤਿਨਕਰਮਨਿਨਿਹਕਰਮਬੰਧੈਦੈ॥ਕਿਉ
 ਕਰਿਜੋਨਅਜੋਨੀਪਾਵੈ॥੬੪॥ਅਮਰਮਚੈਕੈਸੇਕਰਿਦੇਵਾ॥ਯਾਕੋਮੋਰਿਬਤਾਵੇਭੇਵਾ॥ਯਹ
 ਤਮਥਿਨਾਨਕੋਈਜਾਨੈ॥ਜਦਪਿਥਿਦਿਆਬੈਦਬਖਾਨੈ॥੬੫॥ਜੇਕਛੁਪਵੈਬੰਧਸੋਹੋਈ
 ਤਾਂਤੇਤਤਨਜਾਨੈਕੋਈ॥ਯਾਥਿਪਉਪਵਪੁਛਿਓਗਾਨਾ॥ਤਬਹਸਬੈਲੇਸੀਭਗਵਨਾ॥੬੬॥

ਸ੍ਰੀਭਗਵਨਵਚਾਉਪਵਯਾਹਿਮਨੁਪਰਮੁਥਿਕਾਰੀ॥ਜਬਇੰਦੀਅਨਮਾਹਿਅਧਿਕਾਰੀ॥੬
 ਵੀਹੁਇਮਨਯੀਸਬਕਰੈ॥ਸੁਖਹਿਤਬਹੁਉਦਮਥਿਸਤਰੈ॥੬੧॥ਜੋਤਨੁਤਜਿਦੂਜੈਤਨਜਾ
 ਵੈ॥ਤਹੰਗੀਤਹਾਂਆਤਮਾਆਵੈ॥ਜਿਨਜਿਨਸੁਖਨਸੁਨੈਅਰੁਦੇਖੈ॥ਤਿਨਤਿਨਕੋਉਤਮਕ
 ਰਲੇਖੈ॥੬੨॥ਤਿਨਕੋਸੋਮਨੁਨਿਸਦਿਨਪਿਆਵੈ॥ਯਹਿਤਨਖੀਨਭਏਤਹਜਾਵੈ॥ਵਹਤ
 ਨੁਪਾਇਥਿਸਾਰੈਯਾਕੋ॥ਜਨਮੁਮਰਨੁਕਰੀਅਤੁਹੈਤਕੋ॥੬੩॥ਯਹਤਨਮਹਿਥਾਧੈਅਭਿ
 ਮਾਨ॥ਛੋਰੇਪੂਰਬਤਨਜੋਆਨਾ॥ਜਨਮਮਰਨਆਤਮਕੋਸੋਈ॥ਦੂਜਾਜਨਮਮਰਨਨਾਹਿਹੋ
 ਈ॥੭੦॥ਜੈਸੇਸੁਪਨਮਨੋਰਥਜਾਵੈ॥ਯਹਤਨੁਛੋਰਿਅਵਰਹੀਪਾਵੈ॥ਤਬਯਾਤਨਕੀਸੁੱਧ
 ਨਰਹੈ॥ਵਾਹੀਤਨਕੋਆਪੈਕਰੈ॥੭੧॥ਜਨਮਮਰਨਸਿੰਮ੍ਰਿਤਕੋਹੋਈ॥ਆਤਮਜਨਮਮਰ
 ਨਹੈਸੋਈ॥ਅਵਰਕਛੁਆਤਮਨਹਿਮਰੈ॥ਅਰੁਕਬਹੁਨਹੀਅਵਤਰੈ॥੭੨॥ਇਉਤਨਮੇਮ

ਨਕੋਅਭਿਮਾਨਾਤਾਤੰਤਨਉਪਜਤਹੈਨਾਨਾਤੰਸਭਅਤਮਕੋਅਪਰਾਤਨਮਨਬੁਧਾਚਿਤਹੈ
ਕਾਰਾ॥੧੩॥ਤਿਨਸੰਗਤਿਅਤਮਕੋਦੁਖਾਤਿਨਹਿਤਜੇਬਿਨੁਪਲਨਹਿਸੁਖਾਉਪਵਸਕਲ
ਦੇਹਹੈਜੇਤੀਸਦਾਬਿਨਸਤਸਭਹੈਤੇਤੀ॥੧੪॥ਕਾਲਹਿਨਦੀਪਵਾਹਪਚੰਡਾਤਕਰਿਪਲਿ
ਕਪਤਤਨਹਿਖੰਡਾਜੈਸੇਨਦੀਨਿਰੰਤਰਿਵਹੈਪਰਦੇਖਨਕੋਤਿਉਹੀਰਹੈ॥੧੫॥ਅਰੁਜਿ
੨ ਉਅਰਚਿਨਿਰੰਤਰਿਜਾਵੈਪਰਦੀਪਕੋਤਿਵੈਰਹਾਵੈਅਰੁਜੈਸੇਸਭਾਬਿਰਛਨਕੇਠਲਾਦੀ
ਸੈਤਿਉਪਰੁਬਿਰੁਨਹੀਪਲਾ॥੧੬॥ਤਿਉਹੀਸਭਦੇਹਨਿਕੋਜਾਨੋਕਾਲਹਿਗਸਤਨਿਰੰਤਰਿ
ਮਾਨੋਜਦਪਅਵਸਥਾਜਾਤੀਲੇਖੋਬਾਲਕੁਮਾਰਜੁਵਾਦਿਕਦੇਖੋ॥੧੭॥ਪਰੁਤਉਹੀਮੂਰ
ਖਨਹਿਜਾਨੋਮੇਵਹੋਇਉਹੀਕਰਿਮਾਨੋਯਹਅਤਮਸੋਸਦਾਅਜਨਮਾਦੇਹਸੰਗਤੇਪਾ
ਵੈਜਨਮਾ॥੧੮॥ਅਰੁਤਿਉਅਮਰਨਿਰੰਤਰਿਜਾਨੋਦੇਹਸੰਗਮਰਤੇਸੋਮਾਨੋਜੈਸੇਅਗ

ਨਿਦਾਰ ਕੇ ਸੰਗਾ ਸਦਾ ਲਹੈ ਉਤਪਤਿ ਅਰੁ ਭੰਗਿ ॥ ੭੮ ॥ ਜੇ ਲਗਿ ਤ ਨ ਕੀ ਸੰਗਿ ਤਿ ਰਹੈ ॥ ਤੋਲਗ ੧੩੭
ਆਤਮਾ ਅਤਿ ਦੁਖ ਸਹੈ ॥ ਗਰਬੁ ਪਵੇ ਸਥਿਰ ਪਾਸ ॥ ਵਤਾਗ ਬਾਲਾ ਅਵਸਾ ਤਥਾ ਕੁਮਾਰਾ ॥
੮੦ ॥ ਜੇ ਬਨ ਮਧ ਜਗਾ ਅਗੁਮਰਨਾ ॥ ਨਉ ਅਵਸਾ ਦੇਹਾ ਚਰਣਾ ॥ ਆਤਮਾ ਦੇ ਕਰੁਪਸ
ਭਯਨ ਮੈਂ ॥ ਕਬਹੂੰ ਨਹੀ ਲਿਪੈ ਤਿਨ ਤਿਨ ਮੈਂ ॥ ੮੧ ॥ ਮੇ ਸੋ ਜਾਨ ਮੁਕਤਿ ਤਬ ਹੋਈ ॥ ਮੇਰੇ ਸਰਨ
ਗਤਿ ਜੇ ਕੋਈ ॥ ਅਪਨੇ ਦਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਬਿਚਾਰੈ ॥ ਤਿਨ ਕੋ ਮਰਨ ਉਰੇ ਮੇਧਾਰੈ ॥ ੮੨ ॥ ਭਾਈ ਜੀ
ਉ ਅਥ ਮੈਂ ਅਨੁਰਕਤਿ ॥ ਤਿਉ ਹੀ ਤੇ ਉਹੁ ਤੇ ॥ ਅਸਕਤਾ ॥ ਤੇ ਉਪਰਗਟ ਕਾਲ ਵਸ ਭਏ ॥
ਪਰਬ ਸਪਰੰਛੇ ਤਿ ਸਭੁ ਗਏ ॥ ੮੩ ॥ ਮੇਰੀ ਇਉ ਗਤਿ ਹੁਇ ਹੈ ॥ ਮੇ ਸੀ ॥ ਭਾਈ ਬਾਪ ਦਾ ਦੇ ਕੀ
ਜੈ ਸੀ ॥ ਅਗੁ ਮੇਰੇ ਅਬ ਬਾਲ ਕ ਜੈ ਸੇ ॥ ਹਮਰੂੰ ਹੁਤੇ ਪਿਤਾ ਕੇ ਜੈ ਸੇ ॥ ੮੪ ॥ ਸਕਲ ਅਵਸਾ ਸੇ
ਮਮਗਈ ॥ ਯਹ ਤੋ ਪਗਟ ਅਵਰ ਹੀ ਭਈ ॥ ਯਾਹੀ ਬਿਧਿ ਜੈ ਹੈਂ ਸਭੁ ਦੇਹਾ ॥ ਸਭ ਛੂਟੈ ਪੁਤ੍ਰ ਪ

ਨਗੇਹਾ॥੮੫॥ਇਉਉਰਮੇਬਹੁਭਾਂਤਿਬਿਚਾਰੈ॥ਅਪੁਨੇਬੰਧਨਸਕਲਨਿਵਾਰੈ॥ਦੇਹਆਦਿ
 ਕਸਭਸੰਗਤਤਜੈ॥ਸਦਾਨਿਰੰਤਰਿਮੋਕੋਭਜੈ॥੮੬॥ਬੀਜਜਨਮਪਾਕੇਤੋਅੰਤਾਖੇਤੀਖੇ
 ਤਮਾਂਹਿਬਰਤੰਤਾ॥ਖੇਤੀਕਰਨਿਹਾਰਸੇਨਿਆਰਾ॥ਇਉਤਨੁਨਿਆਰੋਕਰੈਬਿਚਾਰਾ॥੮੭॥
 ਕਰਮਬੀਜਬਿਸਤਾਰੈਨਾਰੀ॥ਦੁਪਾਦਿਕਰੈਜੇਪੈਤਨਮਾਹੀ॥ਤਨਤੇਆਪਹਿਨਿਆਰੋਜ
 ਨੈ॥ਸੰਗਕਰੈਤੇਸੁਖਦੁਖਮਾਨੈ॥੮੮॥ਤੰਤੇਤਨਕੋਸੰਗੁਨਿਵਾਰੈ॥ਯਾਬਿਧਿਆਪਆਪਕੋ
 ਤਾਰੈ॥ਜੇਤਨੁਨਿਆਰਾਆਪਨਜਾਨੈ॥ਤਨਸੁਖਹੇਤਕਰਮਬਹੁਠਾਨੈ॥੮੯॥ਤਿਨਤੇਨਨ
 ਦੇਹਨਿਪਾਵੈ॥ਨਿਤਹੀਜਨਮਜਨਮਮਰਿਜਾਵੈ॥ਸਾਂਤਕਤੇਸੁਰਕੇਰਿਖਹੋਈ॥ਰਾਜਸਨਰਕੇ
 ਦਾਨਵਸੋਈ॥੯੦॥ਤੰਮਸਪਸੁਆਦਿਕਕੈਭੂੰ॥ਯਾਬਿਧਿਤਿਗੁਨਜਗਤਉਧਰੂਤਾਜੰਦਪਾਅ
 ਤਮਸਦਾਅਨੀਹਾਕਬਹੁੰਕਛੂਨਕਰੈਸਮੀਹਾ॥੯੧॥ਪਰਤਨੁਕਰਤੇਕਰਤਾਹੋਈ॥ਸੰਗਦੋਖ

ਬੰਧਤ ਪੈਸੇ ਈ। ਜੈ ਸੇਨ ਚਗਾ ਵੈ ਕੋਈ। ਤਿਨ ਕੋ ਦੂਜਾ ਦਿ ਸਟ ਹੋਈ। ੮੨॥ ਤਿਉ ਤਿਉ ਆਪ ਹਿ ਬੈ
 ਠੋਕਰੈ। ਤਾਨ ਤਾਲਗਾ ਉਰ ਪਰੈ। ਤਿਉ ਮਾਯਾ ਗੁਨ ਕਰਮ ਨਿਠੈ। ਆਤਮ ਕਰੈ ਆਪ ਕੋ ਮਾਨੈ।
 ੮੩॥ ਤਿਨ ਹੀ ਕਰਮ ਨਿਬੰਧੇ ਆਪ। ਜੋ ਕਛੁ ਕਰੈ ਹੋਇ ਸਭੁ ਪਾਪ। ਤਿਨ ਕੋ ਜਾਨਤ ਜੈ ਨ ਹਿ ਜੋਲੈ।
 ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੁਖ ਮਿਟੈ ਨ ਤੋਲੈ। ੮੪॥ ਜਲ ਪਵਾਹਾ ਢਿਗ ਠਾਂਢੋ ਕੋਈ। ਤਟ ਥਿਰਖ ਨਿਚ
 ਲਿਟੇ ਖੈ ਸੋਈ। ਨੈਨ ਭੁਮਾ ਤਿਉ ਕੋਈ ਦੇਖੈ। ਤਬ ਸਭ ਧਰਨੀ ਭੁਮਤੀ ਲੇਖੈ। ੮੫॥ ਤੈਸੇ ਯਹ ਆ
 ਤਮ ਥਿਰ ਜਾਨੈ। ਅਉਰ ਸਕਲ ਚੰਚਲ ਕਰਿ ਮਾਨੈ। ਨਿਹ ਚਲ ਮਨ ਕਰਿ ਦੇਖੈ ਜਬ ਹੀ। ਨਿਹ
 ਚਲ ਬਹਮ ਰੂਪ ਸਭ ਤਬ ਹੀ। ੮੬॥ ਜੈ ਸੇ ਸੁਪਨ ਮਨੋ ਰਥ ਮਿਖਾ। ਇਉ ਸਭ ਜਗਤ ਬਿਖਾ।
 ਅਰੁ ਸੁਖਾ। ਪਰ ਜੰਦ ਪਜਗਾ ਸਤਿ ਨ ਕੋਈ। ਤਉ ਪੂਰ੍ਵੀ ਨਿਰਵਿਗਤਿ ਨ ਹੋਈ। ੮੭॥ ਜੈ
 ਸੇ ਸੁਪਨ ਸੰਤ ਕਛੁ ਨਾਹੀ। ਪਰ ਜੋਲੈ ਹੈ ਨਿਦਾ ਮਾਹੀ। ਤੋਲ ਗਿਸਕਲ ਸਾਂਤਿ ਹੀ ਜਾਨੈ। ਸੁਖ ਦੁ

ਖਪਾਵੈਉਦਮਠਾਨੈ॥੮੮॥ਤਿਉਅਗਮਨਸੀਦਬਸਜੋਲੋ॥ਜਨਮਮਗਨਭੈਮਿਟੈਨਤੋਲੋ॥ਤਾਂ
 ਤੇਉਧਵਸਭਕ੍ਰਮੁਜਾਨੋ॥ਮਹਾਂਅਨਰਥਰੂਪਕਰਿਮਨੋ॥੮੯॥ਬਿਖਅਨਿਕਉਦਮਛੁਟਕਾ
 ਵੇ॥ਅਰੁਜੈਪੈਤੋਸਕਲਮਿਟਾਵੇ॥ਜੋਲਗਿਅਪਨਸਮਝੈਨਹੀ॥ਤੋਲਗਿਰੋਨਸਭੈਮਾਹੀ॥
 ੧੦੦॥ਅਰੁਆਪਹੀਸਮਝੈਨਹੀਤੋਲੋ॥ਮਮਅਪੀਨਨਹਿਰੋਵੈਜੋਲੋ॥ਮਮਅਪੀਨਨਿਰੰ
 ਤਰਿਰਹੈ॥ਜਗਉਪਹਾਸਸੀਸਪਰਸਹੈ॥੧੦੧॥ਕੇਈਏਕਕਰੈਅਪਮਨਾ॥ਕੇਈਗਾਹਿਥਾਪੈਅ
 ਗਮਨਾ॥ਕੇਈਮੁਤੰਬੂਕੈਤਨਮੈ॥ਰੂਹੈਪੁਲਭੀਖਕੇਅਨਮੈ॥੧੦੨॥ਏਕੈਡਹਿਕੈਮੁਢਠਿਗਾਵੈ
 ਏਕੈਨਿਦੇਚੋਟਚਲਾਵੈ॥ਏਕੈਬਹੁਬਿਧਿਦੁਖਉਪਜਾਵੈ॥ਬਹੁਬਿਧਿਭੈਕੈਬੈਨਸੁਨਾਵੈ॥੧੦੩॥
 ਪਰੁਜੋਅਪਨੇਸੇਅਥਿਚਾਰੈ॥ਸੋਏਕੋਮਨਮੈਨਹਿਧਾਰੈ॥ਬਹੁਕਸੁਨਤੇਮਨਨਠਿਗਾਵੈ॥ਸੋ
 ਭਵਤਜਿਮਮਚਰਨਨਾਵੈ॥੧੦੪॥ਮੇਰੋਪੰਥਖਣਿਗਕੀਧਾਰਾ॥ਜੋਨਠਿਗੈਸੋਉਤਰੈਪਾਰ

ਹਰਿਕੈ ਬੈਨ ਨਿਦੁ ਹਕਾਰਿ ਜਾਨਾ। ਉਪਵਪਸੁ ਕਰੀ ਭੈ ਮਾਨਾ। ੧੦੫॥ ਉਪਵੇਵਾਗਾ ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਤਮਏ ਬੈਨ
 ਸੁਨਾਏ। ਤੇ ਮੇਰੇ ਉਰਦੁ ਹਕਾਰਿ ਆਏ। ਜੋ ਅਸਾਧ ਬਿਨ ਕਾਜ ਰਹ ਕਾਵੈ। ਤਉ ਤੇ ਸਹੈ ਕਉ ਨ ਬਿਧ
 ਜਾਵੈ। ੧੦੬॥ ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੈ ਗਮਾਨ ਨਹ ਰਾਵੈ। ਸਹਨ ਉਪਾਵ ਮੋਹਿ ਸਮਝਾਵੈ। ਜੋ ਸਹਨੈ ਉਤਮ
 ਕਰਿ ਜਾਨੈ। ਅਰੁ ਤਿਉ ਔਰਨ ਪਾਸ ਬਖਾਨੈ। ੧੦੭॥ ਪਰੁ ਤੇ ਆਇ ਪਰੈ ਨਹਿ ਸਹੈ। ਅੰਤ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿ
 ਤ ਕੇ ਬਸਿ ਹੋਇ ਰਹੈ। ਕੇਵਲ ਜੇ ਤਉ ਚਰਨ ਅਧਾਰਿ। ਤਿਨ ਕੈ ਕੋਈ ਨਹੀ ਬਿਕਾਰਿ। ੧੦੮॥ ਤੇ ਨਿਤ
 ਨਿਹਚਲ ਸੀਤਲ ਰੂਪਾ। ਨਿਤ ਅਨੰਦ ਤਿਪਰਮ ਅਨੂਪਾ। ਤਿਨ ਕੈ ਕਦੈ ਲਿਪੈ ਕਛੁ ਨਹੀ। ਸਦਾ ਬ
 ਸੈਂਤ ਉਚਰਨ ਨਿਮਾਧੀ। ੧੦੯॥ ਅਉਰੇ ਸਕਲ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਅਧੀਨ। ਸਦਾ ਬਿਕਾਰ ਨਿਮਾਧੀ। ਟੀ
 ਨਾ। ਤਾ ਤੇ ਮਹੀ ਕਰਣਾ ਕਰੋ। ਗਮਾਨਾ ਦਿਕ ਮਮਾ ਹਿਰਦੈ ਧਰੋ। ੧੧੦॥ ਦੋਹਰਾ। ਮੇਸੀ ਕੀ ਨੀਪਸੁ
 ਜਬ ਉਪਵੇਵ ਪਰਮ ਸੁਜਾਨਾ। ਭਾਖੈ ਸਹਨ ਉਪਾਉ ਤਬ ਭਉਭੰਜਨ ਭੁਗਵਾਨਾ। ੧੧੧॥ ਇਤ ਸ੍ਰੀ

੧੩੮

ਭਗਵਤੇ ਮਹਾਂ ਪੁਰਾਣੇ ਏਕਾਦਸ ਸਕੰਧੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਉਪਵਸੰਥਾ ਦੇਵਾ ਆਬਿਸੋਧਿ ਆਇ॥ ੨੨॥
 ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੇ ਵਾਚਾ ਚੋਪਈ॥ ਹੇ ਉਪਵਾਸੇ ਸੋ ਨ ਰਿਕੋਈ॥ ਦਰਜਨ ਬਚਨ ਛੁਭਤਿ ਨਹੀ ਹੋਈ॥
 ਦਰਜਨ ਬਚਨ ਬਾਨ ਜੋ ਸਹੈ॥ ਮਨਕ ਮਬਚਨ ਛੋਕੁ ਨ ਹਿਲੈ॥ ੧॥ ਜੇ ਅਸੇ ਸੋ ਸਾਧਕ ਹਵੈ॥
 ਅਇਉ ਬਿਨੁ ਸਾਧੁ ਪਦੁ ਨਹਿ ਪਾਵੈ॥ ਖੰਚਕ ਸੀਸ ਹਨੈ ਗਾਰਿ ਬਾਨ॥ ਅਰੁ ਤੇ ਭੇਦੈ ਮਗਮਾਇ ਸਥਾਨ॥
 ੨॥ ਤਉ ਤਿਨ ਕੋ ਦੁਖ ਹੋਇ ਨ ਅਸੋ॥ ਦਸਟ ਬਚਨ ਬਾਨ ਤੇ ਜੈ ਸੋ॥ ਪਰੁ ਮੈਂ ਤੋ ਰਿਉ ਪਾਉ ਸੁਨਾਉ॥
 ਸਹਾਨਿ ਸੀਲਤਾ ਉਰ ਨਹ ਗਉ॥ ੩॥ ਮੇਸੇ ਸੁਨੇ ਏਕਾਇਤਹਾਸਾ॥ ਜਾਤੋ ਹੋਵੈ ਹਿਰਦੈ ਪ੍ਰਕਾਸਾ॥ ਭਿਛਿ
 ਕਏ ਕਰਮਾਨ ਮੈ ਭਾਖੀ॥ ਤਾ ਕੀ ਤੋਰਿ ਸੁਨਾਉ ਸਾਖੀ॥ ਕੀਓ ਅਸਾਧਨ ਬਹੁ ਅਪਮਾਨਾ॥ ਤਿਸ ਕਾਰਨ
 ਨਿਓ ਬਿਧਨਾਨਾ॥ ਤਬ ਤਾ ਭਿਛਿ ਕਰਾਥਾ ਕਹੀ॥ ਕੁਮਤਿ ਆਪਨੀ ਸਭ ਹੀ ਦਹੀ॥ ੪॥ ਸੋ ਅਬ ਸੁਨੇ
 ਸੁਚਿਤ੍ਰੈ ਮੇਸੇ॥ ਨਿਜ ਜਨ ਜਾਨ ਕਹਤ ਹੋਤ ਸੋ॥ ਮਾਲਵ ਦੇ ਸਰਹੈ ਪਰੁ ਜਾਕੋ॥ ਖੇਤੀ ਬਣ ਜਜੀ

ਵਕਾਤ ਕੋ॥ ੬॥ ਕ੍ਰੋਧ ਵੰਤ ਲੋਭੀ ਅਭਕਾ ਮੀ॥ ਬਿਪ੍ਰਨਿਕੇ ਅਪਜ ਸਕੋ ਨਾ ਮੀ॥ ਜਾ ਕੇ ਹੋਇ ਦਰਬਾਅ
 ਪਕਾਈ॥ ਅਰੁ ਜੋ ਨਹੀ ਦੇਇ ਨ ਰਿਖਾਈ॥ ੧॥ ਅਪਨ ਕੋ ਪੀੜਾ ਉਪਜਾਵੈ॥ ਪੁਤਾ ਦਿਕਖਾ ਦੇਨ
 ਰਿਖਾਵੈ॥ ਦੇਵ ਅਰੁ ਪਿਤਾ ਅਥਿਤ ਨ ਪੈਖੈ॥ ਬਾਹਿ ਨ ਕੋ ਨ ਕ ਦੇ ਸੰਤਖੈ॥ ੮॥ ਸੋ ਕੰਦਰ ਜੁ ਜੋ ਮੇਸੇ
 ਹੋਈ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਨੀਚੇ ਅਵਰ ਨ ਕੋਈ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਸੋ ਕੰਦਰ ਜਾ ਦਿਜ ਭਾਇਓ॥ ਸਭ ਜਗਮੀ ਜਿਨ ਅਪਜ
 ਸੁਲਾਇਓ॥ ੯॥ ਰਿਖਾਤ ਅਥਿਤ ਬੰਧਨਿ ਜਤਨ ਕੋ॥ ਇਨਹੂੰ ਹੋਤ ਨ ਖਰਚੈ ਪਨ ਕੋ॥ ਪੁਤਾ ਦਿ
 ਕ ਕਲੇ ਸਦਖ ਸਹੈ॥ ਰਿਖਾਤ ਭਿਰਤ ਦੁਰ ਬੈਨ ਨਿਕਹੈ॥ ੧੦॥ ਪੁਤ ਕਾਲਿਤ ਅਰੁ ਕੰਨਿ ਅਭਾਈ
 ਜਹਾਂ ਲਗੈ ਸਬ ਬੰਧ ਸਗਾਈ॥ ਤੇ ਸਭ ਵੇਖ ਨਿਰੰਤਰਿ ਕਰੈ॥ ਤਾ ਕੋ ਅਪੇਸ ਭਾਅ ਚਰੈ॥ ੧੧॥ ਮੇ
 ਸੇ ਦੇਖਿ ਪਾਪੁ ਆਤਿ ਤਾ ਕੋ॥ ਜਖ ਸਮਾਨ ਬਿਤੁ ਹੈ ਜਾ ਕੋ॥ ਪਰਮ ਕਾਮ ਦੇ ਉਕਾਰਿ ਹੀ ਨਾ॥ ਦੁਹੂੰ ਲੋਕ ਕੇ
 ਸੁਖ ਤੇ ਛੀਨਾ॥ ੧੨॥ ਜਿਨ ਹਿਤ ਪੰਚ ਜਗ ਨਿਤ ਕਰੈ॥ ਸਕਲ ਗੁਹ ਸਦੈ ਡਕੇ ਭਰੈ॥ ਤਿਨ ਤਬ

ਕੀਨੋਦੇਵ ਨਕੋਪਾਤਾਤੋਕੁਇਓਥਿਪੁਸਨਲੇਪੁ॥੧੩॥ਕਛੂਦਰਬਗਾਤਿਨਹਾਰਲਾਇ
ਓ।ਚੋਗੀਭੈਹੁਤੈਕਛੂਗਾਇਓ।ਕਛੂਅਗਨਿਲਾਗੈਤੇਜਰਿਯੋ॥ਕਛੂਪਰਨਿਮੰਦੁਬੀਸਰਿ
ਓ॥੧੪॥ਕਛੂਰਾਜਾਬਿਗਾਹਿਤੇਗਾਇਓ॥ਇਉਬਹੁਭਾਂਤਖੀਨਸਭਭਾਇਓ।ਜਬਤਾਕੋਸ
ਭਧਨੁਹਰਿਲੀਓ॥ਤਿਸਕਾਰਤਬਸਭਹਨਕੀਓ॥੧੫॥ਬਹੁਤਕਸਟਕਰਿਧਨੁਉਪਜਾਇ
ਓ॥ਸੋਨਹਿਦੀਓਨਾਮਪਨਖਾਇਓ॥ਤਾਤੇਉਪਜੀਚਿਤਾਚਿਤਾ॥ਨਿਸਦਿਨਬਸਿਓਰਿ
ਰਦੈਮੈਂਬਿਤਾ॥੧੬॥ਹੋਵੈਤਪਤਖੇਦਕੋਪਾਵੈ॥ਅਸੂਕੰਠਬਹੁਤਬਿਧਿਯਾਵੈ॥ਅੰਮ੍ਰਿਤੀਬਿ
ਧਉਪਜਿਓਬੈਰਾਗਾ॥ਜਾਤੇਸਕਲਦੁਖਨਕੋਤਿਅਗਾ॥੧੭॥ਤਬਸੋਬਿਪੁਬਚਨਉਚਾਰੈ
।ਬਹੁਤਭਾਂਤਾਮਾਪਹਿਪਿਰਕਾਰੈ॥ਅਹੋਬਿਥਾਮੈਂਕਸਟਹਿਪਾਇਓ॥ਅਪਾਮਾਪਕੋਦੁਖ
ਉਪਜਾਇਓ॥੧੮॥ਬਹੁਤਸੁਮਉਪਜਾਇਓਦਰਬਾ॥ਸੁਪਨਸਮਾਨਭਾਇਓਸੋਸਰਬਾਨਾ

ਮੇਂਖਰਚਿਓਨ ਮੇਂਖਾਇਓ। ਨ ਮੇਂਏਕਹੂੰ ਅਰਥਲਗਾਇਓ। ੧੮॥ ਦਰਬੁਕੰਦਰਜਨਕੋਜੇ
 ਤੋ। ਏਕਹੂੰ ਅਰਥਨਾਮਾਵੈਤੇਤੋ। ਨਾਇਹਲੋਕਨਹੀਪਰਲੋਕਾ। ਕੇਵਲਬਛੈਦਖਭੈਸੋਕਾ।
 ੧੨੦॥ ਬਹੁਤਕਸਟਸਿਉਈਹਾਂਉਪਾਵੈ। ਪੁਨਿਪਰਲੋਕਨਰਕਮੇਂਜਾਵੈ। ਪਰਮਜਸਨਕੋਜੇ
 ਜਸੁਸੁੰਧਾ। ਅਰੁਜੇਪੀਤਿਗਿਆਨਪੁਬੁੰਧਾ। ੧੨੧॥ ਸਕਲਗੁਨੀਅਨਿਕੇਗੁਨਹੈਜੇਤੇ। ਲੋਹੁ
 ਲੇਸਤੇਨਾਮਾਹਿਤੇਤੇ। ਜੈਸੇਗੁਪਵੰਤਅਤਿਕੋਈ। ਕਿਤਹੂੰਅੰਗਨਲਛਨਹੋਈ। ੧੨੨॥ ਸੇਤ
 ਕੁਸਟਕੋਛਿਟਕਾਏਕਾ। ਮੇਟੇਗੁਣਅਰੁਗੁਪਅਨੇਕਾ। ਜੋਬੋਰਹੂੰਹੋਵੈਲੋਕੁ। ਮਿਟੈਸਕਲ
 ਰੂਪਗੁਣਸੇਭਾ। ੧੨੩॥ ਜਬਤੇਪਨਕੋਸਾਧਨਕਰੈ। ਬਿਧਹੇਤਉਦਮੁਬਿਸਤਰੈ। ਤਬਤੇਤ੍ਰਾਸ
 ਸੋਕਭੈਲਹੈ। ਚਿੰਤਾਅਗਨਿਨਿਰੰਤਾਰਿਦਹੈ। ੧੨੪॥ ਸਿਧਭੁਏਅਰੁਗਮਤਭੋਗਾ। ਨਾਸ
 ਲਗੈਨਹਿਸੁਖਸੰਜੋਗਾ। ਚੋਗੀਹੋਸਾਮਿਬਜਾਵੰਭੁ। ਕਾਮਕ੍ਰੋਧਬਿਸਮਰਨਥੰਭੁ। ੧੨੫॥ ਵੈਰ

ਅਰੁਗਰਬਸਪਰਧਾਭੇਦਾ॥ ਅਪ੍ਰਤੀਤਾਚਿੰਤਾਭੈਖੇਦਾ॥ ਏਪੰਦ੍ਰਜਬਹੋਰੇ॥ ਅਨਰਥਾਤਖਤਿ
 ਨਹੁੰਤੇਹੋਤਹੈਅਰਥਾ॥ ੨੬॥ ਤਾਂਤੇਪਰਮਾਨਰਥਕਹਾਵੈ॥ ਭੁਲੇਚਹੈਸੇਦੂਰਖਹਾਵੈ॥ ਅਰਥ
 ਨਾਮਸੁਨਿਰੂਲੇਲੋਕਾ॥ ਬਿਨੁਬਿਚਾਰਪਾਵੈਦੁਖਸੋਕਾ॥ ੨੭॥ ਪੁਤਕਲਿਤਬੰਧਅਰੁਭਾਈ॥ ਮ
 ਤਪਿਤਾਰਿਤਸਜਨਸਹਾਈ॥ ਦਰਬਹੇਤਸਭਕਰੈਬਿਰੁਧਾ॥ ਆਪਆਪਮੈਂਠਾਨੈਜੁਧਾ॥ ੨੮॥
 ਦਰਬਕਾਜਿਅਤਿਕੋਧਹਿਕਰੈ॥ ਤਿਨਕੋਮਾਰੈਂਆਪਨਮਰੈਂ॥ ਧਨਹਿਤਪ੍ਰੇਪ੍ਰਾਨਛੁਟਕਾਵੈਂ॥
 ਆਪਹੀਮੁਣਨਰਕਮੈਂਜਾਵੈਂ॥ ੨੯॥ ਜਕੇਦੇਵਬਹੁਤਾਬਿਧਿਯਾਵੈ॥ ਪਰੁਯਾਨਰਦੇਹਹਿਨ
 ਹਿਪਾਵੈਂ॥ ਸੋਨਰਤਨਤਮੇਦਿਜਦੇਹਾ॥ ਕਰਣਾਮੈਂਹਰਿਜੀਕੋਗ੍ਰਹਾ॥ ੩੦॥ ਤਾਕੋਪਾਇਅਰਥਨ
 ਹਿਸਾਧੈ॥ ਸਭਤਜਿਹਰਿਕੋਨਾਹਿਆਰਥੈ॥ ਮਹਾਅਨਰਥਅਰਥਕੋਗ੍ਰਹੈ॥ ਸੋਭਵਸਿੰਧਆ
 ਪਤੇਬਹੈ॥ ੩੧॥ ਤਾਂਤੇਦੂਜੇਨਹਿਮਤਮੰਦਾ॥ ਪਰੇਦੁਖਮੈਂਤਾਜਿਆਨੰਦਾ॥ ਦੇਵਪਿਤਰਿਖਭੂਤਸ

ਹਾਈ। ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਿਤ ਆਪਹਿਤ ਭਾਈ। ੩੨॥ ਧਨਹਿ ਪਾਇ ਜੋਇ ਨਹਿ ਨ ਪੋਖੇ। ਅਉਰ ਨਹੀ ਕੋਲੁ ੧੪੨
 ਸੀਤਖੇ। ਸੋਸਭਾਤਿ ਆਗਨ ਰਕਮੇ ਜਾਵੈ। ਤਹਾਂ ਮੁੜ ਨਾ ਦੁਖ ਪਾਵੈ। ੩੩॥ ਸੋਤ ਨੁਪਨੁ ਮੈ ਬਿਬ
 ਗਵਾਇਓ। ਭਵ ਦੁਖ ਤੇ ਨਹਿ ਆਪ ਬਚਾਇਓ। ਜਾਂਹਿ ਪਾਇ ਬੁਧਾ ਮੇ ਸੀ ਕਰੈ। ਜਾ ਤੇ ਬਹੁੜ
 ਨ ਜਨ ਮੈ ਮਰੈ। ੩੪॥ ਸੋਨਰ ਤਨੁ ਮੈ ਬਿਬ ਗਵਾਇਓ। ਛੋਡਿਓ ਅਰਥ ਅਨਰਥ ਉਪਾਇਓ
 ਵੈਬਲ ਅਰਥ ਸਕਲ ਮਮਗਏ। ਨਖ ਸਿਖ ਬਿਧਾ ਅੰਗ ਸਭ ਭੁਏ। ੩੫॥ ਅਥ ਮੈ ਅਰਥ
 ਕਉ ਨ ਬਿਧਿ ਸਾਧੂ। ਦੁਰਾਰਾ ਪਿਹਾਰਿ ਕੋ ਆਰਾਧੂ। ਭਾਈ ਜੇ ਅਨਰਥ ਸਭ ਜਾਨੈ। ਤੇਉ ਕਿਉ
 ਅਰੰਭ ਨ ਠਾਨੈ। ੩੬॥ ਛੋਡਿਓ ਅਰਥ ਅਨਰਥ ਉਪਾਵੈ। ਕਿਉ ਸਭ ਆਪ ਆਪ ਦੁਖ ਪਾਵੈ
 ਪਰੁਏ ਕੋਈ ਨਹੀ ਸੁਤੰਤਰਾ ਸਕਲ ਦੇਖੀ। ਅਤਹੈ ਪਰਤੰਤਰਾ। ੩੭॥ ਤੇਜਾ ਕੀ ਮੰਗ ਕਰਿ ਮੈ
 ਹੈ। ਨਟ ਬਾਜੀ ਕੇ ਸਮ ਸਭ ਸੋਹੈ। ਭਾਈ ਸੋ ਪੁਤ੍ਰ ਬਡੋ ਬਾਲਿ ਸਿਟਿ। ਬਹਮਾ ਅੰਦਿ ਸਕਲ

ਕੋਇ ਸਟ॥੩੮॥ ਜੇਧਨ ਅਰੁ ਜੇਧਨ ਕੇ ਦਾਤਾ॥ ਜੇਕਾਮ ਦਾ ਅਰੁ ਕਾਮ ਬਿਖਾਤਾ॥ ਅਰੁ ਬ
 ਹੁ ਪਰਮ ਕਰਮ ਹੈ ਜੇਤੇ॥ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਖ ਦਾਈ ਕੇਤੇ॥੩੯॥ ਕਹੋ ਕਹਾਂ ਤੇ ਹਿਤਾ ਆਚਰੈ॥ ਮਿਰਤਗੁ
 ਸਤ ਜੇਨ ਹਿ ਪਰਹੈ॥ ਕਾਲ ਰੂਪ ਸਤ ਹੈ ਜਾ ਕੋ॥ ਕਹੋ ਕਹਾਂ ਕੋ ਸੁਖ ਹੈ ਤਾ ਕੋ॥੪੦॥ ਪਰੁ ਜੰਦੀ ਨ ਬੀ
 ਧ ਭਗਵਾਨ॥ ਕਰਨਾ ਸਾਗਰ ਪਰਮ ਨਿਧਾਨ॥ ਤਿਨ ਹੀ ਮੋ ਕੋ ਕਰੁਣਾ ਕਰੀ॥ ਜਾਤੇ ਮਮ ਉਗਮੇ
 ਸੀਧਰੀ॥੪੧॥ ਭਵ ਸਾਗਰ ਤੇ ਤਾਰੈ ਜਾ ਕੋ॥ ਦੇਇ ਨ ਵਧੈ ਰਾਗ ਹਿਤਾ ਕੋ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਮੋਹਿ ਦੀਓ ਬੈਰਾ
 ਗ॥ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਗਟੇ ਪੂਰਨ ਭਾਗ॥੪੨॥ ਅਬ ਜੇ ਆਵਹੋ ਇਕਛੁ ਮੇਰੇ॥ ਤਾ ਕਰ ਭਜਨ ਕਰੋ ਹਰਿ ਕੇ
 ਰੇ॥ ਯਾਤਨ ਕੇ ਗੁਨ ਸਕਲ ਨਿਵਾਰੇ॥ ਮਨ ਤੇ ਸਕਲ ਕਾਮ ਨ ਟਾਰੇ॥੪੩॥ ਸਕਲ ਸਾਧ ਅਨਮੋ
 ਦਨ ਕਰੈ॥ ਤਥਾ ਅਸਤ ਇਓ ਕਹਿਓ ਚਰੈ॥ ਜਦ ਪਾਯਾ ਇਥੋ ਰੈ ਮੇਰੇ॥ ਤਉ ਹੂਹਿ ਰਿਕੋ ਪਦੁ ਅ
 ਤਿਲੇਰੇ॥੪੪॥ ਨਿਰਪਖਟੀ ਗਿਜ ਬਹਿ ਹਰਿ ਪਿਆਇਓ॥ ਏਕੰ ਹੁਰਤ ਮੇਹ ਰਿਪਾਇਓ॥ ਤਾਂ ਤੇ

ਪ੍ਰਭਸਮਕੋਈਨਾਹੀ। ਜਨਕੋਪ੍ਰਗਟਹੋਤਪਲਮਾਂਹੀ॥੪੫॥ ਮਨਬਚਕਰਮਮਾਥਤਾਕੋਭਜੋ॥੪੬॥ ੧੪੩
 ਜੀਸਕਲਕਾਮਨਾਤਜੋ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸੈਮਨਮੈਂਧਰਿਓ॥ ਭਿਛਕੁਭਾਇਓਸਕਲਪਰਹਰਿਓ॥੪੭॥
 ਸੀਤਲਰਿਦੈਕਿਖਾਸਬਤਿਆਗੀ॥ ਨਿਹਚਲਭਾਇਓਬਿਪ੍ਰਬਭਭਾਗੀ॥ ਅਹੰਕਾਰਮਮਤਾ
 ਕਛੁਨਹੀ॥ ਏਕਾਕੀਬਿਚਰੈਭੂਮਾਹੀ॥੪੮॥ ਇੰਦ੍ਰੀਪ੍ਰਨਬਚਨਮਨੁਗਹਿਓ॥ ਅੰਤਰਿਬਾਹਰਿ
 ਸੰਗਹਿਦਰਿਓ॥ ਅਪਹਿਕਾਰੁਕੋਨਲਖਾਵੈ॥ ਭਿਛਿਆਹੋਤਗ੍ਰਹਨਮੈਂਜਾਵੈ॥੪੯॥ ਸੰਸਕਾਰ
 ਨਹਿਤਨਕੋਜਾਕੇ॥ ਜੀਰਨਟੂਕਬਸਤਤਨਤਾਕੇ॥ ਭਿਛਿਕੁਬਿਪ੍ਰਬਿਰਧਕੋਜੈ॥ ਤਬਬਹੁਦ
 ਸਟਘਾਤਕੀਹੋਵੈ॥੫੦॥ ਕੇਈਤਾਕੋਰੰਭਛੁੜਵੈ॥ ਕੇਈਪਾਤਪੁਸਲੇਜਾਵੈ॥ ਕੇਈਲੇਹਿਕਮਲਿ ੩
 ਕਰਤੇ॥ ਕੇਈਨਿਕਸਨਿਦੇਹਨਘਰਤੇ॥੫੧॥ ਕੇਈਸੁਲਭੀਖਮੈਂਰਹੈ॥ ਕੇਈਮੁਢਕਪਕਰਿਮ
 ਹੈ॥ ਕੇਈਆਸਨਕੋਲੈਭਾਗੈ॥ ਉਰਧਕਰਿਕੇਈਪਗਲਾਗੈ॥੫੨॥ ਕੇਈਖਿਥਾਕੋਪਰਹੈ॥ ਅ

ਰਿਮਾਰਿਬਾਨੀਉਚਰੈ॥ ਕੇਈਖੋਸਲੇਹਿਜਪਮਾਲਾ॥ ਕੇਈਬਸਤ੍ਰਜਾਹਿਲੇਬਾਲਾ॥ ੫੨॥ ਕੇਈ
 ਆਨਆਨਕਰਿਦੇਵੈ॥ ਕੇਈਖੋਸਖੋਸਪੁਨਿਲੇਵੈ॥ ਕੇਈਭੀਖਾਮੰਨੁਲੇਜਾਂਗੀ॥ ਭੋਜਨਕਰਨੇਪ
 ਵੈਨਾਹੀ॥ ੫੩॥ ਕੇਈਤਨਮੇਂਬੁਕੈਮੁਤੈ॥ ਕੇਈਨਿੰਦਾਕਰੈਬਹੁਤੈ॥ ਕੇਈਕਾਨਨਲਾਗਪੁਕਾਰੈ॥ ਕੇ
 ਈਸੀਸਪੁਲਜਲੁਰਾਏ॥ ੫੪॥ ਕੇਈਮੋਨੁਛੁਡਾਇਬੁਲਾਵੈ॥ ਕੇਈਬੋਲਤਮੋਨਗਹਾਂਵੈ॥ ਕੇਈ
 ਤਾਹਿਬਾਧਕਰਿਰਾਖੈ॥ ਕੇਈਜਾਨਨਪਾਵੈਭਾਖੈ॥ ੫੫॥ ਕੇਈਕਰੈਬਹੁਤਾਪਮਾਨਾ॥ ਨਿੰਦੈਬਹੁਤ
 ਧਿਮੁਛਾਅਜਾਨਾ॥ ਯਹਹੈਚੋਰਜਾਨਨਹਿਪਾਵੈ॥ ਦਿਨਦੇਖੈਨਿਸਚੋਰੀਆਵੈ॥ ੫੬॥ ਯਾਕੋਖੀਨ
 ਕੁਇਓਹੈਬਿਤਾ॥ ਤਾਡੇਯਹਹੈਬਿਆਕੁਲਾਚਿਤਾ॥ ਸਕਲਕੁਟੰਬਯਾਹਿਪਰਿਹਰਿਓ॥ ਜੀਵਨਕ
 ਜਭੇਖਯਾਹਿਪਰਿਓ॥ ੫੭॥ ਦੇਖੋਯਹਕੈਸੇਹੈਮੋਟੋ॥ ਮਹਾਂਪੁਬਲਾਅੰਤਰਕੋਖੋਟੋ॥ ਦੇਖੋਹਮਪਚਿ
 ਹਰੇਕੇਤੇ॥ ਪਰਯਾਕੇਉਰਭਿਦੇਨਤੇਤੇ॥ ੫੮॥ ਪੀਰਜਵੰਤਾ॥ ਰਿਗਯਹੀਮੇਸੋ॥ ਪਵਨਪਚੰਡ

ਮੇਰਿਗਿਰਜੈਸੋ। ਯਾਕੀਜਾਨਨਹਮਕਛੁਕਰਿਓ। ਬਾਗਿਜਿਉਯਾਨੁਮੋਨਿਗਹਿਰਿਓ। ੫੮।
 ਯਿਉਕਰਿਕੋਪਬੰਧਲੈਰਹੈ। ਕਾਨਮਹਿਦੇਉਪਰਿਮਾਰੈ। ਹਾਸੀਸਹਤਬੇਨਤੀਕਰੈ। ਰਿਤਸੋ
 ਬਿਖਬੈਨਨਿਉਚਰੈ। ੬੦। ਏਕੁਉਤਕਦੁਖਭਾਖੈਜੈਸੋ। ਦੇਵਾਮਾਤਮਕਪਾਵੈਤੈਸੋ। ਸੀਤਉਸ
 ਨਬਰਖਾਦਿਕਦੇਵਕਾ। ਜਗਰੋਗਾਮਾਦਿਕਤੇਦੇਹਕਾ। ੬੧। ਮੇਸੇਬਹੁਬਿਧਿਪਾਵੈਦੁਖਾ। ਕਦੀ
 ਨਆਵੈਤਨਕੋਸੁਖਾ। ਪਰਸੋਕਛੁਨਮਨਮੈਂਅਨੈ। ਅਪੁਨੈਕਰੈਕਰਮਸਭਜਾਨੈ। ੬੨। ਤਬ
 ਤਿਨਭਾਖੀਗਥਾਏਕਾ। ਹਿਰਦੈਧਾਰਿਓਪਰਮਬਥੇਕਾ। ਭਿਛਕਕਹੇਬਚਨਤਬਜੇਈ। ਮੇਂਤੋ
 ਸੋਭਾਖਤਹੋਤੈਈ। ਭਿਛਕੋਵਾਚਾ। ਸੁਖਦੁਖਦਾਇਕਲੋਕਨਏਤੇ। ਅਰੁਨਹਿਦੇਹਿਨਹੀਸੁ
 ਰਜੇਤੇ। ਗ੍ਰਹਿਨਹੀਕਰਮਿਨਹਿਕਾਲਾ। ਏਸਮਸਤਹੈਂਮਨਕੇਖਿਆਲਾ। ੬੩। ਗਤਚੰਕ੍ਰ
 ਮੈਂਮਨਹਿਠਿਰਵੈ। ਜੀਵਮਹਾਂਦੁਖਮਨਤੇਪਾਵੈ। ਮਨੁਹੀਕਰੈਬਿਖਅਨਕੋਭੰਗਾ। ਤਾਂਤੇਹੋਇ

ਕਰਮਸੰਜੋਗ॥ ੬੫॥ ਹੋਵੈ ਸਤਰਜਤਮਾ ਬਿਸਤਾਰ॥ ਤਾਂ ਤੇਜੁ ਨਿ ਬਿਬਿਧ ਪ੍ਰਕਾਰ॥ ਯਾ ਤੇ ਦੁਖ ਨਿ
 ਰੰਤਰਿ ਲਏ॥ ਦੇਹ ਸੰਜੋਗ ਤੇ ਨਿਸਦਿ ਨ ਦੇਹੈ॥ ੬੬॥ ਤਾਂ ਤੇ ਦੁਖ ਦਾਇਕ ਮਨੁ ਏਕਾ ਸੰਤ ਕਹੈ॥ ਯ
 ਹ ਪਰਮ ਬਥੇਕਾ॥ ਆਪ ਆਤਮਾ ਸਦਾ ਅਨੀਹਾ॥ ਪਰਸੰਮਨ ਕਰ ਕਰੈ ਸਮੀਹਾ॥ ੬੭॥ ਮਨ ਸੋਧੈ
 ਯਾ ਆਦਿ ਦਿਆ ਮਾਹੀ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਬਿਪਨ ਜਾਨੈ ਨਾਹੀ॥ ਬਿਖੁ ਸਮਾਨ ਬਿਖਿ ਅਨ ਕੋ ਖਾਵੈ॥ ਤਾਂ ਕੋ
 ਸੰਗਿ ਜੀਵ ਦੁਖ ਪਾਵੈ॥ ੬੮॥ ਯਹ ਹੋ ਜੀਵ ਬਹੁ ਮਕੋ ਅੰਗਾ॥ ਯਾ ਕੋ ਸੰਸਾਰ ਤਮਨ ਕੇ ਸੰਗਾ॥ ਮਨ
 ਕਰਿ ਰਹਤ ਬਹੁ ਮਸੁਖ ਰਾਸੀ॥ ਸਦਾ ਏਕ ਰਸ ਪਰਮ ਪ੍ਰਕਾਸੀ॥ ੬੯॥ ਤਾਂ ਤੇ ਬਿਪਨ ਮਨ ਹੀ ਕਰੈ॥ ਸੰ
 ਗਾ ਆਤਮਾ ਜਨਮੈ ਮਰੈ॥ ਜਬ ਮਨ ਰਹਤ ਜੀਵ ਯਹਿ ਹੋਈ॥ ਤਬ ਸਿਵ ਜੀਵ ਭੇਦ ਨਹਿ ਕੋਈ॥
 ੭੦॥ ਤਾਂ ਤੇ ਜਿਨ ਅਪਨੇ ਮਨੁ ਗਹਿਓ॥ ਤਾਹਿ ਕਛੁ ਕਰਣੋ ਨਹਿ ਹੋਯੋ॥ ਆਰੁ ਜੋ ਮਨੁ ਬਸਿ ਕੀਨੈ ਨਾਹੀ
 ਤੋ ਸਮਸਕਲ ਬਿਥਾਹੀ ਜਾਹੀ॥ ੭੧॥ ਸੂਰਨ ਆਦਿ ਕਦੇ ਵੈ ਬਹੁ ਦਾਨਾ॥ ਏਕਾਦਸੀ ਆਦ ਬ੍ਰਤ

ਪੈਨਾਨਾ॥ ਅਪਨੇ ਅਪਨੇ ਧਰਮ ਨ ਕਰੈ॥ ਸਮਝ ਮਯਮਨੇ ਮਨਿ ਬਿਸਤਰੈ॥ ੧੩॥ ਬਿਦਿ ਆ ਬੇਦ
 ਪੜੈ ਉਚਾਰੈ॥ ਅਉਰ ਸਕਲ ਧਰਮ ਨ ਬਿਸਤਰੈ॥ ਪਰੁ ਜੇ ਬਸਿ ਨਾਹੀ ਮਨੁ ਏਕਾ ਤਉ ਮਿਥਿਆ
 ਆਚਰਨ ਅਨੇਕ॥ ੧੩॥ ਮਨ ਬਸਿ ਕਾ ਜਕਰੈ ਸਭੁ ਤੇਤੇ॥ ਬਿਧ ਆਚਰਨ ਬੇਦ ਮੇਂ ਜੇਤੇ॥ ਮਨ
 ਨਿਗ੍ਰਹਿ ਸੇ ਉਤਮ ਗੁਣਾ॥ ਮਨ ਨਿਗ੍ਰਹਿ ਬਿਨੁ ਸਾਧਿ ਅਗੁਣਾ॥ ੧੪॥ ਤਾਂ ਤੇ ਜੇ ਮਨੁ ਨਿਗ੍ਰਹਿ
 ਕੈ॥ ਸੋ ਬਿਪਿਕਰੈ ਕੋ ਬਿਸਤਰੈ॥ ੧੫॥ ਤਾ ਕੋ ਬਿਧ ਨਿਹੁ ਤੈ ਕਛੁ ਨਾਹੀ॥ ਸਬ ਬਿਧ ਹੈ ਮਨ ਨਿਗ੍ਰ
 ਹਿ ਮਾਹੀ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਬਸ ਨਾਹੀ ਮਨੁ ਏਕਾ ਤਉ ਬਿਪਕੀਨੀ ਬਿਥਾ ਅਨੇਕਾ॥ ੧੬॥ ਸਭੁ ਹਨ ਕੋ ਫਲੁ
 ਮਨਿ ਬਸਿ ਕਰਨੇ॥ ਮਨ ਬਸਿ ਕਾ ਜਸਕਲ ਆਚਰਨੇ॥ ਮਨ ਕੋ ਬਸਿ ਕਰੈ ਜੇ ਕੋਈ॥ ਇੰਦ੍ਰੀ
 ਗਣ ਆਪੇ ਬਸਿ ਰੋਈ॥ ੧੭॥ ਮਨਿ ਬਸਿ ਬਿਨੁ ਇੰਦ੍ਰੀ ਬਸਿ ਨਾਹੀ॥ ਕਰਿ ਕਰਿ ਚੁ ਤਨ ਬਹੁਤੁ
 ਮਰਿ ਜਾਹੀ॥ ਮਨ ਬਸਿ ਭੁਏ ਸਕਲ ਬਸਿ ਦੇਵਾ॥ ਤੀਨੋ ਭੁਵਨ ਕਰੈ ਨਿਤ ਸੇਵਾ॥ ੧੮॥ ਸਕਲ ਬ

ਲੀ॥ ਨਿਤੇ ਮਨ ਬਲ ਵੰਤ॥ ਮਾਰਕੈ ਸਭ ਹਨ ਕੋ ਅੰਤ॥ ਮਨੁ ਕੋ ਕੋਈ ਜੀਤ ਨ ਸਕੈ॥ ਬਹੁਤ ਉਪਾਇ
 ਨ ਕਰਿ ਕਰਿ ਥਕੈ॥ ੧੮॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮਨੁ ਜੀਤੈ ਜੋ ਕੋਈ॥ ਸਭ ਨ ਮਾਰਿ ਪੁ ਬਲ ਹੈ ਸੋਈ॥ ਸੋਇ ਰਜੈ ਰਿਪ
 ਬਸਿ ਨ ਹਿਕਰੈ॥ ਬਾਹਰ ਜੁਧਾਇ ਕਾ ਬਿਸਤਰੈ॥ ੧੯॥ ਵੈਰੀ ਮਿਤ ਬਹੁਤ ਬਿਧ ਠਾਨੈ॥ ਅਨਹਿਤ
 ਅਰੁ ਹਿਤ ਤਿਨ ਤੇ ਜਾਨੈ॥ ਤੇ ਅਤਿ ਮੂੜ ਸੁਖੀ ਨ ਹਿਰੋਵੈ॥ ਮਨੁ ਜੀਤੈ ਬਿਨੁ ਜਗੁ ਜਗੁ ਰੋਵੈ॥ ੨੦॥
 ੧॥ ਦੁਖ ਰੂਪ ਜਣ ਮਿਥਾਤ ਨ ਕੋ॥ ਆਪ ਮਾਨ ਕਰਿ ਬੰਧਿਓ ਮਨ ਕੋ॥ ਤਬ ਬਹੁ ਕੀਨੇ ਦੇਹ ਸੰਨ
 ਬੰਧੀ॥ ਤਿਨ ਸੋ ਮੂਰਖ ਮਮਤਾ ਬੰਧੀ॥ ੨੧॥ ਯਹ ਮੇਏ ਸਮਸਤ ਹੈ ਮੇਰੇ॥ ਮਿਤ ਸੰਤ ਠਾਨੈ ਬਹੁ ਤੇਰੇ॥ ਤੰ
 ਤੇ ਮੂੜ ਮਹਾਂ ਦੁਖ ਪਾਵੈ॥ ਉਪਜਿ ਉਪਜਿ ਪਾਨਿ ਮਰਿ ਮਰਿ ਜਾਵੈ॥ ੨੨॥ ਤਾਂ ਤੇ ਦੁਖ ਕੋ ਮਨੁ ਹੈ ਕਾਰਨੁ॥ ਅ
 ਤਮ ਕੋ ਭਵ ਜਲ ਮੈਂ ਡਾਰਨੁ॥ ਅਰੁ ਜੋ ਸੁਖ ਦੁਖ ਦਾ ਤਾਏ ਤੇ॥ ਮੋਕੋ ਦੁਖ ਦੇ ਤਹੈ ਜੇ ਤੇ॥ ੨੩॥ ਤੇ ਸਭ ਦੁ
 ਖ ਸੁਖ ਮੋਕੋ ਨਹੀ॥ ਦੇਹ ਏਕ ਸਭ ਆਪ ਨ ਮਾਂਹੀ॥ ਤੇ ਮੂੜ ਦੁਖ ਸੁਖ ਦੇਹੀ ਪਾਵੈ॥ ਆਤਮ ਕੋ ਕਹੂੰ

ਨਿਕਟਿ ਨਾਮਾਵੈ॥ ੮੫॥ ਅਰੁ ਜਦ ਪਤਨ ਕੇ ਸੰਜੋਗਾ॥ ਕਰੈ ਜੀਵਹੀ ਸੁਖ ਦੁਖ ਭੋਗਾ॥ ਤਉ ਹੂੰ ਮੈਂ ਦੁਖ ਦੇ ੧੪੬
ਵਉ ਕਾ ਕੋ॥ ਰੂਪ ਸਕਲ ਮਮ ਦੇਖ ਜਾ ਕੋ॥ ੮੬॥ ਆਪ ਆਪ ਕੋ ਕਿਉ ਦੁਖ ਦੀਜੈ॥ ਆਪ ਨੇ ਅਹਿਤ ਮ
ਪ ਕੋ ਕੀਜੈ॥ ਯਾ ਤਨ ਮੈਂ ਹੀ ਦੁਖ ਪਾਵੈ॥ ਅਰੁ ਤਿਨ ਹੂੰ ਮੈਂ ਕਿਉ ਉਪ ਜਾਵੈ॥ ੮੭॥ ਦੰਤ ਨ ਭੁਲ ਜੀਭ
ਕਟੀ ਜੈ॥ ਤਉ ਠਿਰਿ ਕਹਾਂ ਤਿਨ ਦੁਖ ਦੀਜੈ॥ ਦੰਤ ਨ ਜੀਭੈ ਅਰੁ ਦੁਖ ਦੀਜੈ॥ ਸੋ ਤੇ ਸਕਲ ਆਪ ਕ
ਰਿਲੀਜੈ॥ ੮੮॥ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਪਿਪਤਿ ਦੇ ਵਤ ਜੇਤੇ॥ ਜੋ ਦੁਖ ਦਾ ਨਹ ਹੋ ਸਭ ਤੇਤੇ॥ ਤਉ ਹੂੰ ਆਪ ਕੋ ਪ
ਕਿਉ ਕੀਜੈ॥ ਪਰ ਉਪਾਧਿ ਕਿਉ ਸਿਰਧ ਰਿਲੀਜੈ॥ ੮੯॥ ਕਰ ਦੀਜੈ ਮੁਖਿ ਮਾਹਿ ਅਸਨ ਸੋ॥ ਸੋ ਮੁ
ਖ ਕਾਟੈ ਕਰਹਿ ਦਸਨ ਸੋ॥ ਤਉ ਪਾਵਕ ਅਰੁ ਬਸੂ ਜਾਨੈ॥ ਰਾਗ ਦੇਖ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਠਾਨੈ॥ ੯੦॥ ਇਉ
ਸਭ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਨ ਕੇ ਸਭ ਦੇਵਾ॥ ਕਰੈ ਆਪ ਮੈਂ ਦੁਖ ਅਰੁ ਸੇਵਾ॥ ਤੇਤੇ ਸਭ ਜਾਨੈ॥ ਤਿਉ ਕਰੈ॥ ਗਮ ਨ
ਆਪ ਨੇ ਮਨ ਨਹਿ ਧਰੈ॥ ੯੧॥ ਅਰੁ ਜੋ ਸੁਖ ਦੁਖ ਦਾ ਤਾ ਆਪਾ ਦੂਜੈ ਕਉ ਕਛੁ ਨਾਹਿ ਪਾਪਾ॥ ਤਉ ਯਹ

ਸਭ ਅਪਨੇ ਸੁਭਾਵਾ ਕਉ ਨਾਹਿ ਕਉ ਆਨੀ ਮੇ ਅਭਾਵਾ ॥ ੮੩ ॥ ਅਰੁ ਅਤਿ ਜਕੋ ਸੁਖ ਦੁਖ ਨਾਹੀ ॥
 ਉਪਜੈ ਗਯਾਨੁ ਸਕਲ ਮਿਟਿ ਜਾਹੀ ॥ ਆਪ ਭੂਲਿ ਸੁਖ ਦੁਖ ਕਰਿ ਲੀਨੇ ॥ ਸਭ ਮਿਟਿ ਜਾਹੀ ਆਪ
 ਕੇ ਚੀਨੇ ॥ ੮੪ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਦੋਖ ਕਉ ਨ ਕੋਧ ਗੀਏ ॥ ਜੋ ਅਪਨੇ ਮਨੁ ਬਾਸਿ ਨਹੀ ਕਰੀਏ ॥ ਅਰੁ ਜੋ ਗੁਰੁ ਸੁ
 ਖ ਦੁਖ ਕੇ ਦਾਤਾ ॥ ਲੋਕ ਬੰਦ ਕਹੀ ਅਤੁ ਬਿਖਾਤਾ ॥ ੮੫ ॥ ਤਉ ਆਪ ਨ ਕਿਉ ਕੋਧ ਰਿਹੀ ਜੈ ॥ ਪ
 ਰ ਕੇ ਦੁਖ ਆਪ ਕਿਉ ਲੀਜੈ ॥ ਗੁਰੁ ਆ ਕਾ ਸਮਾਹਿ ਹੈ ਜੇ ਤੇ ॥ ਦੁਖ ਦਸ ਗਾਸ ਬਸੈ ਸਬ ਤੇ ਤੇ ॥ ੮੬ ॥ ਰ
 ਗ ਦੇਖ ਆਪ ਨ ਮੈਂ ਕਰੈ ॥ ਤਿਨ ਕੇ ਸੁਖ ਦੁਖ ਨਿਤ ਹੀ ਪਰੈ ॥ ਤਾ ਤਾ ਗਾਸ ਜਨਮ ਜੇ ਪਾਵੈ ॥ ਤਿਨ ਕੀ ਸੰ
 ਗਤਿ ਸੁਖ ਦੁਖ ਆਵੈ ॥ ੮੭ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਅਤਿ ਮਸਦਾ ਅਜਨਮਾ ॥ ਬਾਰ ਬਾਰ ਦੇਹ ਨ ਕੋ ਜਨਮਾ ॥ ਤਾਂ ਤੇ
 ਸੁਖ ਦੁਖ ਤਨਹੀ ਪਾਵੈ ॥ ਨਿਕਟਿ ਅਤਿ ਮਾ ਕੇ ਨਹੀ ਆਵੈ ॥ ੮੮ ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਦਪ ਸੰਗਤਿ ਦੁਖ ਪਰੈ ॥ ਆ
 ਪ ਕੋਧ ਤਉ ਕਾਸਿ ਉਕਰੈ ॥ ਕਰਨ ਹਾਰ ਤੇ ਗਹੀ ਜਾਨੈ ॥ ਗਾਗਾ ਦੁਖ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਨਾਨੈ ॥ ੮੯ ॥ ਅਰੁ ਦ

ਖਦਾਂ ਲੋਹਿ ਜੋ ਕਰਮ। ਤੇ ਤੇ ਸਕਲ ਆਪ ਹੀ ਭਰਮ। ਮਹਾਜਨ ਦੇ ਹਰ ਰਮਤ ਮਾਹੀ। ਆਤਮ ਨਿਕਟਿ
 ਕਦੇ ਹੀ ਨਹੀ। ੯੯॥ ਆਤਮ ਦੇ ਤਨੁ ਗਮਾਨ ਸਰੂਪ। ਪਰੈ ਸਕਲ ਤੇ ਪਰਮ ਅਨੂਪ। ਤਾਂ ਤੇ ਕੋ ਪਕਉ ਨ ਸਿ
 ਉਕਰੁ। ਕਾ ਕੋ ਦੇਖਿ ਦੈ ਮੈ ਪਰੁ। ੧੦੦॥ ਅਰੁ ਜੇ ਦੁਖ ਕਾਲ ਤੇ ਕਹੀਐ। ਤਉ ਆਪਨ ਮੈਂ ਕਦੇ ਨ ਲਹੀਐ।
 ਤਨੁ ਹੀ ਕਾਲ ਹੁ ਤੇ ਦੁਖ ਪਾਵੈ। ਤੇ ਆਤਮ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਨ ਆਵੈ। ੧੦੧॥ ਕਾਲ ਆਤਮ ਬਹਮ ਸਰੂਪ।
 ਦੇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਕਲ ਅਨੂਪ। ਤਾਂ ਤੇ ਕਾਲ ਹੁ ਤੇ ਦੁਖ ਨਹੀ। ਕਾਲ ਭੈ ਆਨ ਕਦੇ ਹਨ ਮਾਹੀ। ੧੦
 ੨॥ ਜਿਉ ਲੈ ਅਗਨਿ ਅਗਨਿ ਮੈਂ ਰਹੈ। ਸੇਵ ਹੁ ਅਗਨਿ ਨ ਅਗਨ ਹਿ ਜਾਏ। ਅਰੁ ਜਿਉ ਪਾਲਾ ਕੋ
 ਕਨ ਲੀਜੈ। ਤੇ ਬਹੁ ਤੇ ਪਾਲਾ ਮੈਂ ਦੀਜੈ। ੧੦੩॥ ਤਉ ਪਾਲਾ ਕੋ ਭੈ ਨਹੀ। ਜਦ ਪਰੈ ਸਦਾ ਤਮਾਹੀ।
 ਅਇਉ ਹੀ ਏਕ ਆਤਮ ਕਾਲ। ਸੁਖ ਦੁਖ ਮਾਦ ਦੇਹ ਨ ਕੇਖਿ ਆਲਾ। ੧੦੪॥ ਆਤਮ ਸਭ ਤੇ ਸਦ
 ਅਤੀਤ। ਇਛਾ ਰਹਤ ਅਨਿਹ ਮਭੀਤ। ਅਰੁ ਆਤਮ ਪਰੈ ਤੇ ਪਰੈ। ਦੰਦ ਜਹਾਲੇ ਤੇ ਸਭ ਉਰੈ

੧੦੫॥ ਕੋਈ ਆਤਮ ਕੋ ਨਹੀ ਜਾਨੈ॥ ਸੁਖ ਦੁਖ ਕਉ ਨ ਕਉ ਨ ਕੋ ਠਾਨੈ॥ ਸੁਖ ਅਰੁ ਦੁਖ ਜਹਾਂ ਲੈ ਜੇ ਤੇ॥
 ਏਕ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਹੀ ਕੇ ਸਭ ਤੇਤੇ॥ ੧੦੬॥ ਸੋ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਆਪ ਜਤ ਰੂਪ॥ ਚੇਤਨ ਆਤਮ ਬਹਮ ਸਰੂਪ॥ ਕੇ
 ਵਲ ਮਾਨ ਲੀਓ ਸੰਸਾਰ॥ ਸੁਖ ਦੁਖ ਮਨ ਤਨ ਸਕਲ ਅਸਾਰ॥ ੧੦੭॥ ਮੋਹਿ ਨਿਸਾ ਤੇ ਜਾਗੇ ਜੇ ਤੇ॥
 ਨਿਰਭੈ ਭਏ ਤਤ ਖਿਣ ਭੇਤੇ॥ ਤਾ ਤੇ ਅਬ ਮੈ ਭੈ ਨਹਿ ਅਨੈ॥ ਆਪ ਹਿ ਪਰੇ ਸਕਲ ਤੇ ਜਾਨੈ॥ ੧੦੮॥
 ਹਰਿ ਚਰਨ ਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇ॥ ਐਸੀ ਬਿਧਿ ਭਵ ਸਾਗਰ ਤਰੇ॥ ਜੇਈ ਜੇ ਆਏ ਹਰਿ ਸਰਨ॥ ਤਿਨ
 ਹੀ ਤਿਨ ਪਾਏ ਹਰਿ ਚਰਨ॥ ੧੦੯॥ ਤਾਂ ਤੇ ਮੈਂ ਹਰਿ ਚਰਨ ਨ ਭਜੇ॥ ਮਨ ਕਮ ਬਚਨ ਅਵਰ ਸਭ ਤਜੇ॥
 ॥ ਉਪਵੰਊ ਦਿਜ ਭਉ ਓ ਬਿਰਕਤ॥ ਤਨ ਪੂੰ ਮੈਂ ਨਰਾਹਿਓ ਅਨੁਰਕਤ॥ ੧੧੦॥ ਬਹੁਤ ਅਸਾਪ ਨ ਬਹੁ
 ਰਹ ਕਾਇਓ॥ ਪਰੁ ਸੋ ਕਛੂ ਨ ਮਨ ਮੈਂ ਲਿਆਇਓ॥ ਏਭੁ ਖੇਦ ਸਮ ਸਟ ਸਲੋਕ॥ ਕਰਿ ਬਿਚਾਰਿ
 ਮੇਰੇ ਓਭੈ ਸੋਕ॥ ੧੧੧॥ ਤਾਂ ਤੇ ਉਪਵ ਸੁਖ ਦੁਖ ਦਾਇਕ॥ ਆਤਮ ਕੋ ਕੋਈ ਨਹੀ ਲਾਇਕ॥ ਸੁਖ ਦੁ

ਖਦਾਤਾਨੀਕੋਈ। ਜੋਤਉਕਰੂੰਦਵੈਤਕਛੁਹੋਈ॥੧੧੨॥ ਸੁਖਦੁਖਭ੍ਰਮਤੇਜਾਨੈ ਸਕਲਾ॥ ੧੪੮
ਤਮਏਕਾਅਜਨਮਾਅਕਲਾ। ਭ੍ਰਮਛੂਟੈਦੂਜੈਕੋਨਾਹੀ। ਮੇਰੇਰੂਪਮਿਲੈਸੋਮਾਹੀ॥੧੧੩॥ ਜਬ
ਸੁਖਦੁਖਮਿਥਾਕਰਿਜਾਨੈ। ਮਾਨਅਮਾਨਹਿਦੈਨਹਿ॥ ੧੧੪॥ ਪੀਰਜਪਰਮਮਚਰਨਨਿਭੁਜੈ
ਦੇਹਾ। ਦਕਕੀਆਸਾਤਜੈ॥੧੧੫॥ ਤਬਭਵਸਗਰਕੋਤਰਿ। ਆਵੈ। ਮੇਰੇਨਿਜਨੰਦਪਦ
ਪਾਵੈ। ਤਾਂਤੇਉਪਵਸਨਬਚਕਰਮ। ਸਕਲਦੈਤਕੋਜਾਨੈਭ੍ਰਮ॥੧੧੬॥ ਸਭਤੇਮਨਕੋਨਿਗ੍ਰਹਿ
ਕਰੋ। ਨਿਸਚਲਕਰਿ ਮਮਚਰਨਨਪਰੋ। ਯਾਹੀਕੋਕਹੀ। ਅਤੁਪੈਜੋਗਾ। ਜਾਕਰਿਹੋਵੈਮਮਸੰਜੋ
ਗਾ॥੧੧੭॥ ਅਰੁਜੇਯਾਗਾਥਾਉਰਪਾਰੈ। ਸੁਨੈਸੁਨਾਵੈਸਦਾਬਿਚਾਰੈ। ਤਨਕੋਨਿਕਟਿਦੰਦਨ
ਹਿਆਵੈ। ਅੰਤਕਾਲਮਮਚਰਨਨਪਾਵੈ॥੧੧੮॥ ਤਾਂਤੇਯਕੋਸਦਾਬਿਚਾਰੋ। ਮੇਰੇਬਲਅੰਤਰ
ਗਤਿਪਾਰੋ॥੧੧੯॥ ਦੋਹਰਾ॥ ਇਉਉਪਵਤੋਸੋਕਹਿਓਮਨਸੰਜਮਦਿਛਗਿਆਨ। ਅਬਭੁਖ

ਤਹੋ ਸਾਂਖ ਕੋ ਸੁਨਤ ਮਿਟੈ ਜਿਉ ਆਨ॥੧੧੮॥ ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਭਾਗਵਤ ਮਹਾਂ ਪੁਰਾਣੇ ਏਕਾਦਸ ਮੰਡ ਪੇ
 ਸ੍ਰੀ ਭਾਗਵਾਨ ਉਪਵਸੰਥਾ ਦੇ ਭਾਖਾ ਯੰਤ੍ਰਿਕ ਕਥਨ ਨਾਮ ਤ੍ਰੈਵਿੰਸਤਿ ਆਇ॥੨੩॥ ਸ੍ਰੀ ਭਾਗ
 ਵਾਨੇ ਵਾਚਾ ਚੋ ਪਈ॥ ਉਪਵਤੋ ਸੇ ਸਾਂਖ ਹਿ ਕਹੈ॥ ਵੈਤ ਭਰਮੁ ਸੁਮਹੀ ਬਿਨੁ ਦਹੈ॥ ਜਾਂਹਿ ਸੁਨਤ ਛੁਟੈ
 ਸਭ ਵੈਤ॥ ਏਖੈ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਅਵੈਤ॥੧॥ ਪ੍ਰਿਥਮ ਹਿ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਜੇ ਭਏ॥ ਤੇ ਯਹ ਸਾਂਖ ਪਗਟ ਕਰਿ ਗ
 ਏ॥ ਮੁਕਤ ਸਾਂਖ ਜਾਨਤ ਹੀ ਹੋਈ॥ ਸਾਂਖ ਬਿਨ ਨਹੀ ਛੁਟੈ ਕੋਈ॥੨॥ ਸੋਈ ਸਾਂਖ ਕਹੈ ਮੈ ਤੋ ਸੋ॥ ਨਿਸ
 ਚਲ ਮਨ ਹੋਇ ਸੁਨਿ ਓ ਮੋ ਸੋ॥ ਉਪਵਾ ਪ੍ਰਿਥਮ ਹੁਤੈ ਮੈ ਏਕ॥ ਮੋ ਬਿਨੁ ਕਛੁ ਨ ਹੁਤੈ ਅਨੇਕ॥੩॥ ਤਬ ਮੈ
 ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਆਪ ਤੇ ਕਰੀ॥ ਜਛ ਚੇਤਨ ਵੈ ਬਿਪ ਬਿਸਤਰੀ॥ ਤਿਨ ਦੇ ਨੇਤੇ ਉਪ ਜਿਓ ਪੁਤ੍ਰ॥ ਮਹਾਂ ਤਤ ਜੋ
 ਕਹੀਏ ਸੁੰਤ॥੪॥ ਏਕ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਕੇ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਕੀਨੇ॥ ਲਛਣ ਭਿੰਨ ਤਿਹੂੰ ਕੀਨੇ॥ ਸੁਤ ਹੁੰਤੈ ਤ੍ਰੈ ਬਿਧਿ
 ਅਹੰਕਾਰ॥ ਭਰਮਾਵਨ ਮੈ ਬਡੈ ਬਿਕਾਰ॥੫॥ ਪੰਚ ਭੂਤ ਜੇ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਇ॥ ਅਰੁ ਪੰਚੋ ਸੁਛਮ

ਸਬਦਾਦਿ॥ ਤਾਮਸਾ ਅੰਕਾਰ ਤੇ ਏਤੇ॥ ਰਾਜਸ ਤੇ ਇੰਦ੍ਰੀ ਸਭ ਜੇਤੇ॥ ਸਾਂਤ ਕਤੇ ਮਨ ਬਧ ਅਰੁ ਦੇਵਾ॥ ਜਿ
 ਨ ਕੋ ਪਾਇ ਭੁਏ ਬਹੁ ਭੇਦਾ॥ ਤਬ ਸਭ ਹਨ ਮੇ ਪ੍ਰੇਰਿ ਮਿਲਾਇਓ॥ ਤਿਨ ਸਭ ਹਨਿ ਮਿਲਾ ਅੰਤ ਉਪਾਇਓ॥
 ੬॥ ਅੰਤ ਸਲਲ ਮਾਂਹਿ ਬਿਰੁਕਰਿਓ॥ ਤਾਮੇ ਮੇ ਨਿਜਾ ਅੰਸਾਰਿ ਧਰਿਓ॥ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਸੋ ਮੇਰੇ ਰੂਪਾ॥ ਤਿ
 ਗੁਣ ਨਿਅੰਤਾ ਗੁਮਾਨ ਸਰੂਪਾ॥ ੭॥ ਤਾਮਨਾ ਭੁਤੇ ਉਪਜਿਓ ਪਦਮਾ॥ ਜਾਮੇ ਸਕਲ ਭੁਵਨਿ ਕੋ ਸਦਮਾ॥
 ਪਦਮ ਹੁਤੇ ਤਬ ਬ੍ਰਹਮਾ ਭੁਇਓ॥ ਬਰੁਲੇ ਮੇ ਸੋ ਜਗਨਿ ਰਮਾਇਓ॥ ੮॥ ਰਾਜਸਾ ਅਧਾ ਤੇ ਭੁਇਓ
 ਬਿਰੰਚਾ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰਗਟਿਓ ਸਕਲ ਪ੍ਰਪੰਚਾ॥ ਲੋਕ ਪਾਲ ਲੋਕ ਨਸੋ ਕਰੈ॥ ਤੀਨੋ ਲੋਕ ਤਿਥਿ ਪਿਥਿ ਸਤੈ
 ੯॥ ਸੂਰਗ ਲੋਕ ਦੇਵ ਨ ਕੋ ਦੀਓ॥ ਅੰਤ ਰਿਖ ਭੂਤ ਨ ਗਹਿਰੀਓ॥ ਭੂਮ ਲੋਕ ਮੇ ਮਾਨਵ ਰਾਖੇ॥ ਅ
 ਸੁਰਾ ਅਹਿ ਨ ਕੋ ਨੀਚੇ ਭਾਖੇ॥ ੧੦॥ ਮਹਰ ਲੋਕ ਜਨਤ ਪਸਤ ਲੋਕਾ॥ ਚਾਰੇ ਮੇ ਸਿਧ ਨ ਕੋ ਭਿਕਾ॥ ਜੇ ਤਿਹ
 ਨ ਕਰਮ ਨਿਕੋ ਕਰੈ॥ ਤੇ ਤੀਨੋ ਲੋਕ ਨ ਮੇਂ ਫਿਰੈ॥ ੧੧॥ ਤਪ ਅਰੁ ਜੋਗ ਤਬਾਸੀਆ ਸਾ॥ ਇਨ ਤੇ ਤਿਨ ਚਰੇ

ਮੇਂ ਬਾਸਾ ਭਗਤ ਹੁ ਤੇ ਜਾਵੈ ਬੈ ਕੁੰਨਾ ਜੋ ਸਭ ਹਨ ਕਰਿ ਸਦਾ ਅਕੁੰਨਾ ॥ ੧੨ ॥ ਪ੍ਰਥਮ ਕਾਲ ਰੂਪ ਹੈ ਮੇ
 ਰੋ ਸਕਲ ਭਵਨ ਭਛਣ ਤਿਹ ਕੇਰੋ ਸੰਤ ਲੋਕ ਹੂੰ ਮੇਂ ਜੋ ਜਾਵੈ ਕਾਲ ਤਹਾਂ ਹੂੰ ਤਕੋਖਾਵੈ ॥ ੧੩ ॥
 ਕਬਹੂੰ ਜਾਇ ਕਸਟਿ ਕਰਿ ਊਚੈ ਕਬਹੂੰ ਕਾਲ ਛਹਾਵੈ ਨਿਚੈ ॥ ਐਸੀ ਬਿਪਿਸਭ ਭਰਮ ਤਰਹੈ ਜਾ
 ਨ ਮੇਂ ਮਰੈ ਬਹੁਤ ਦੁਖ ਸਹੈ ॥ ੧੪ ॥ ਉਤਮ ਮਧਮ ਨੀਚੇ ਜੇਤੇ ਛੋਟੇ ਬਰੇ ਬੁਲਕ੍ਰਿਸ ਕੇਤੇ ਜੇਕਛੁ
 ਜਹਾਂ ਲਗੈ ਅਕਾਰਾ ਤੇ ਸਭ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਪੁਰਖ ਬਿਸਤਾਰਾ ॥ ੧੫ ॥ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਪੁਰਖ ਬਿਸਤਾਰਨ ਕੋਈ ॥ ਏ
 ਵੀ ਮਨ ਗੋਚਰ ਹੈ ਜੇਈ ॥ ਪ੍ਰਥਮ ਨਿਰਾਕਾਰ ਮੇਂ ਏਕਾ ਤੰਤ੍ਰ ਏਕਾ ਅਕਾਰ ਅਨੇਕਾ ॥ ੧੬ ॥ ਅਰੁ ਪੁਨਿ ਮੇ
 ਹੀ ਗਹਿਰੈ ਅੰਤਾ ਤੰਤ੍ਰ ਮੇਂ ਅਥਹੂੰ ਬਰਤੰਤਾ ਜਾ ਕੀਆ ਦਿਅੰਤ ਹੈ ਜੇਈ ॥ ਤਕੇ ਮਧਮੇਂ ਹੂੰ ਪੁਨਿ ਸੋ
 ਏਈ ॥ ੧੭ ॥ ਜਿਉ ਮਾਟੀ ਤੇ ਬਹੁ ਘਟਿ ਭਏ ॥ ਅੰਤ ਨੂਟਿ ਮਾਟੀ ਮਿਲਿ ਗਏ ॥ ਮਾਟੀ ਆਦਿ ਮਾਟੀ ਹੈ
 ਅੰਤਾ ॥ ਤੋ ਮਾਟੀ ਮਧਹੂੰ ਬਰਤੰਤਾ ॥ ੧੮ ॥ ਜਿਉ ਕੰਚਨ ਕੇ ਬਹੁ ਆਭਰਣਾ ॥ ਆਦਿ ਅਗੁ ਅੰਤ ਏ

ਕਹੀ ਸੁਦਰਣਾ ਤੋ ਮਧੁੰ ਅਵਰ ਕਛੁ ਨਾਹੀ ॥ ਨਾਮ ਰੂਪ ਮਿਥਾ ਹੋਇ ਜਾਹੀ ॥ ੧੯ ॥ ਤਿਉ ਜਬ ਦੇਖੇ
 ਤ ਜਿਥਿਉ ਹਰਾ ॥ ਤਬ ਮੇਂ ਹੀ ਹੋ ਸਭ ਬਿਸਥਾਰਾ ॥ ਆਦਿ ਅਰੁ ਅੰਤ ਮਧ ਮੇਂ ਦੇਕਾ ਮਿਥਾ ਨਾਮ ਅ
 ਰੂਪ ਅਨੇਕਾ ॥ ੨੦ ॥ ਮਾਯਾ ਤੇ ਮਹਤ ਤਾ ਮਹੰ ਕਾਰਾ ॥ ਤਿਨ ਤੇ ਹੋਇ ਸਕਲ ਬਿਸਤਾਰਾ ॥ ਬਹੁ ਰਿਓ ਨ
 ਸ ਸਕਲ ਕਾ ਹੋਈ ॥ ਮਹਾਦਕਰ ਹੈ ਨਹਿ ਕੋਈ ॥ ੨੧ ॥ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਮੂਲ ਅਰੁ ਪਰਖਾ ਅਧਾਰਾ ॥ ਅਰੁ
 ਜੋ ਕਾਲ ਸਕਲ ਕਰਤਾਰਾ ॥ ਮੇਰੀ ਸਕਤ ਤੀ ਨਏ ਜਾਨੈ ॥ ਮੇਤੇ ਦਵੈਤ ਕਦੇ ਮਾਤਿ ਮਾਨੈ ॥ ੨੨ ॥ ਯਾਹਿ
 ਧਿਚਾਲਿਓ ਜਾਇ ਬਿਸਤਾਰਾ ॥ ਨਦੀ ਪਵਹਤੁਲ ਸੰਸਾਰਾ ॥ ਪਰਮਾਤਮ ਕੀਇ ਛਾ ਜੋਲੈ ॥ ਬਰਤੈ
 ਸਕਲ ਨਿਰੰਤਾਰੇ ਤੋਲੈ ॥ ੨੩ ॥ ਬਹੁ ਰਿਓ ਪ੍ਰਲੈ ਸਕਲ ਕੋ ਹੋਈ ॥ ਸੁਖ ਮਥੁਲ ਰਹੈ ਨਹਿ ਕੋਈ ॥
 ਮਹਾ ਬਿਲਸਟਿ ਸਕਤ ਮਮਕਾਲਾ ॥ ਤਕੋ ਸਕਲ ਜਗਤਿ ਇਹ ਧਿਆਲਾ ॥ ੨੪ ॥ ਕਾਲ ਬਿਨਸੈ
 ਸਭ ਬ੍ਰਹਮ ਮੰਡਾ ॥ ਕਤਹੂੰ ਕਹੂੰ ਨਰਾਖੈ ਖੰਡਾ ॥ ਅਨਾ ਬਿਸਟਿ ਹੋਵੈ ਸਤ ਬਰਖਾ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਦੇਹ ਨਿਕੋ ॥

ਕਰਖਾ॥੨੫॥ਛੋਟੇ ਬਰੇਟੇ ਹਨ ਜੇ ਤੇ ਲੀਨਾ॥ਸਨ ਮੇਰੇ ਵੈ ਤੇ ਤੇ॥ਅਸਨ ਭੂਮਿ ਮੇਰੇ ਵੈ ਲੀਨਾ॥ਭੂਮਿ ਨੀ
ਧਮਿਲ ਹੋਵੈ ਛੀਨਾ॥੨੬॥ਗੰਧਲੀਨ ਹੋਵੈ ਜਲ ਮਾਹਿ॥ਜਲ ਸੂਛ ਮਰਸ ਮਾਂਹਿ ਸਮਾਹਿ॥ਰਸ ਤਬ ਤੇ
ਜਮਾਹਿ ਮਿਲਿ ਜਾਇ॥ਤੇ ਜ ਰੂਪ ਮੇ ਜਾਇ ਸਮਾਇ॥੨੭॥ਰੂਪ ਸਮੀਰ ਮਾਹਿ ਮਿਲਿ ਰਹੈ॥ਪਵਨ ਹਿ
ਤਬ ਸਪਰਸ ਗੁਨ ਗਹੈ॥ਸਪਰਸ ਲੀਨ ਹੋਵੈ ਜਬ ਗਗਨ॥ਗਗਨ ਸਬਦ ਮੇਰੇ ਵੈ ਮਗਨ॥੨੮॥ਸਬ
ਦਮਿਲੈ ਤਾਮਸ ਅਹੰਕਾਰਾ॥ਸੋ ਅਰੁ ਇੰਦ੍ਰੀਯ ਸਪਰਕਾਰਾ॥ਤੇ ਸਭਿ ਮਿਲਿ ਰਾਜਸ ਅਹੰਕਾਰਾ॥ਮਿਲਿ
ਕਰਿ ਸਕਲ ਹੋਰਿ ਸੰਘਾਰਾ॥੨੯॥ਦੇਵ ਅਰੁ ਮਨੁ ਸਾਂਤਕ ਅਹੰਕਾਰਾ॥ਮਿਲਿ ਕਰਿ ਸਕਲ ਹੋਰਿ ਸੰਘਾ
ਰਾ॥ਅਹੰਕਾਰ ਮਹਿ ਤਤਮ ਹਿ ਮਿਲੈ॥ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਤਬੈ ਮਹਿ ਤਤ ਹਿ ਗਿਲੈ॥੩੦॥ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਕਾਲ ਮੇਰੇ
ਵੈ ਲੀਨਾ॥ਕਾਲ ਪੁਰਖ ਮਿਲਿ ਹੋਵੈ ਛੀਨਾ॥ਪੁਰਖ ਮਿਲੈ ਪੁਰਖੋ ਤਮ ਮਾਹੀ॥ਪੁਰਖੋ ਤਮੁ ਕਹੂੰ ਜਾਵੈ
ਨਹੀ॥੩੧॥ਭੁਦਾ ਭੁਦ ਹਰ ਤਤ ਬਏ ਕਾ॥ਨਿਤ ਅਨੰਦ ਦ੍ਰਿਤ ਬਿਝੇ ਕਾ॥ਚੇਤਨ ਨਿਰਮਲ ਗਮਨਾ

ਰੂਪ ਪੂਰਨ ਅਛੈ ਪਰਮ ਅਨੂਪ ॥ ੩੨ ॥ ਤਾ ਤੇ ਉਪਵਿਸਿ ਥਾਵੈ ਤਾ ॥ ਆਦਿ ਅੰਤਿ ਮਧ ਅਵੈ ਤਾ ॥ ਜ ੧੫੧
 ਲਬੁ ਦਬੁ ਦਾਸ ਮਸਭ ਅਕਾਰ ॥ ਉਤ ਮਮਧ ਮਥਿ ਬਿਧ ਪਕਾਰ ॥ ੩੩ ॥ ਐਸੇ ਸਦਾ ਬਿਚਾਰੈ ਜੋਈ
 ਤਾ ਕਉ ਕਉ ਨ ਭਾਂਤ ਕ੍ਰਮੁ ਹੋਈ ॥ ਗਵਿ ਉਦੈ ਤਰੈ ਤਮੁ ਕੋ ਸੋ ॥ ਨਦੀ ਮਧ ਦਵਾ ਨ ਲਜੈ ਸੋ ॥ ੩੪
 ॥ ਇਹੋ ਮੈ ਭਾਖਿ ਓਸਾਖ ਪਕਾਰ ॥ ਸਕਲ ਦੈਤ ਉਤ ਪਤ ਸੰਪਾਰ ॥ ਯਾ ਕੋ ਰਯਾ ਨ ਨ ਸੰਸਾਰ ਹੈ ॥ ਅਹੰ
 ਕਾਰ ਦਿਛ ਗਿੰਥ ਹਿਦ ਹੈ ॥ ੩੫ ॥ ਛੋਰੇ ਰੂਪ ਅਰੂਪ ਸਮਾਵੈ ॥ ਜਾ ਤੇ ਬਹੁ ਰਿਨ ਦੁਖ ਕੋ ਪਵੈ ॥ ਤਾ ਤੇ
 ਯਾ ਕੋ ਸਦਾ ਬਿਚਾਰੈ ॥ ਮੋਕੇ ਜਾਨਾ ਪਕੋਤਾਰੈ ॥ ੩੬ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਉਪਵਿਯਹ ਤੇ ਸੋ ਕਹਿ ਓਸਾਖ ਸੁ
 ਗਾਨ ਬਿਚਾਰਾ ॥ ਅਬਗੁਣ ਬਿਰਤ ਨ ਕੋ ਕਹੈ ॥ ਭ੍ਰਿਨ ਭ੍ਰਿਨ ਪਰਕਾਰ ॥ ੩੭ ॥ ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵ
 ਤੇ ਮਹਾਂ ਪੁਰਾਣੇ ਇਕ ਦਸ ਸਕੰਧੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਉਪਵਿਸੰਬ ਦੇ ਭਾਖਾਯੀ ਸਾਂਖ ਨਿਰੂਪਣ ਨਾਮ ਚੌ
 ਥੀ ਸਮੋਘਾਇ ॥ ੩੮ ॥ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਵਾਚਾ ਚੋ ਪਈ ॥ ਉਪਵਿਸੰਬ ਭਾਖੈ ਗੁਣ ਬਿਰਤਿ ॥ ਜਿਨ

ਕੇਜਾਨੈਲਹੈਨਿਰਵਿਰਤਿ। ਜਾਗੁਣਤੇਜੇਲਛੁਣਹੋਈ॥ ਭੁੱਖਾਭਿਨਭਾਖੈਸੋਸੋਈ॥ ਸਾਦਮ
 ਛਿਮਾਂਬਬੇਕਸੁਧਰਮ॥ ਲਜਾਮਾਨਨਕਰੈਬਿਕਰਮ॥ ਸਤਦਇਆਨਾਹਿਭੂਲੈਸੁਧਿ॥ ਉਤਮ
 ਮਾਰਗਮਾਹਿਥਿਰੁਬੁਧ॥ ੨॥ ਜਸੁਆਰੁਸੋਭਾਪੀਰਜਵੰਤਾ॥ ਪਰਉਪਕਾਰਸਦਾਬਰਤੰਤਾ॥ ਬੁਧਾ
 ਸਤਕਾਨਿਤਨਿਹਸੰਗਾ॥ ਸੰਤੋਖੀਅਰੁਦਾਨਅਭੰਗਾ॥ ੩॥ ਕਿਮਲਬਿਨੇਦੀਨਚਤੁਰਾਈ॥ ਸੀਤ
 ਲਹਿਦੈਸਕਲਸੁਖਦਾਈ॥ ਮੇਸੀਭਾਂਤਿਬਹੁਤਹੀਸੰਪਤਿ॥ ਸਾਂਤਕਗੁਣਕੀਜਾਨੈਬਿਰਤਿ॥
 ੪॥ ਆਤਮਾਇਨਸਭਹਨਿਤੇਨਿਆਰਾ॥ ਚੇਤਨਕਰਵਰਤਾਵਨਹਾਰਾ॥ ਭੋਗਾਸਕਤਿਹਿਦੈਬ
 ਹੁਕਾਮਾਧਨਅਭੁਲਾਖਾਜਸੁਅਭਰਾਮ॥ ੫॥ ਤਿਸਨਹਾਂਸਗਰਬਬਲਵੰਤਾ॥ ਰਿਪੁਮਿਤ੍ਰਾਦਿਕ
 ਭੇਦਅੰਨੰਤਾ॥ ਕਰਿਕਮਨਭਜੈਬਹੁਦੇਵਾ॥ ਪਰਮਾਰਥਕੋਲਹੈਨਭੇਵਾ॥ ੬॥ ਬਹੁਅਰੰਭਨਮੈਉਛ
 ਹਾਸਦਾਕੁਠੇਰਸਦਾਅਤਿਚਾਹਿ॥ ਬਹੁਤਬਿਰਤਰਾਜਸਕੀਮੇਸੀ॥ ਏਤਮਸੋਭਾਖੀਮੇਜੈਸੀ॥ ੭

॥ ਹਿੰਸਾ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਅਧਕਾਰੀ ॥ ਜਹ ਤਹ ਦੀ ਨਹਿ ਭੂਖਣਈ ॥ ਸਮਾ ਅਰੁ ਕਲਹਿ ਸੋਕ ਅਰੁ ਮੋਹਿ ॥
 ਨਿੰਦਾ ਅਲਸ ਭੈ ਪਰਦੋਹ ॥ ੮ ॥ ਨਿਸਾਦਿ ਨਹਿ ਤਾਉ ਦਮ ਹੀਨਾ ॥ ਹਿਰਦੈ ਆਸਾ ਸਾਹ ਸਛੀਨ
 ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਹੁਤਾ ਮਸਕੀ ਬਿਰਤਿ ॥ ਜਿਨ ਤੇ ਕਦੇ ਨ ਲਹੈ ਨਿਰਵਿਰਤਿ ॥ ੯ ॥ ਉਪਜੈ ਮਮਤਾ ਅਰੁ
 ਅਹੰਕਾਰ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਕਰੈ ਬਿਬਿਧ ਖਿਵਹਾਰ ॥ ਤੇ ਸਭ ਮਿਲਿ ਤਗੁਣ ਨ ਕੀ ਬਿਰਤਿ ॥ ਤਿਨ ਤੇ ਬ
 ਛੈ ਬਹੁ ਪਗਵਿਰਤਿ ॥ ੧੦ ॥ ਧਰਮ ਅਰੁ ਕਾਮ ਅਰਥ ਅਨੁਰਕਤਿ ॥ ਸਰਧਾ ਲੋਕੁ ਤਬਾਅਸ ਕ
 ਰਿ ॥ ਧਰਮ ਪ੍ਰਬਿਰਤਿ ਪੁਰਾਇ ਏਜੇ ਤੇ ॥ ਬਹੁਤ ਭਾਂਤ ਬਿਸਤਾਰੈ ਤੇ ॥ ੧੧ ॥ ਬਰਤੈ ਅਪਨੈ ਅਪ
 ਨੈ ਧਰਮ ॥ ਪੇਗੁਹ ਅਰੁ ਗੁਰ ਸੁਖ ਗੁਰ ਕਰਮ ॥ ਏ ਸਭ ਮਿਲਿ ਤਗੁਣ ਨ ਕੀ ਬਿਰਤਿ ॥ ਜਿਨ ਤੇ ਬਹੁ
 ਬਿਧਿ ਹੋਇ ਪਰਵਿਰਤਿ ॥ ੧੨ ॥ ਸਮਦਮਾ ਅਦਿ ਜੁਗਤਿ ਨ ਰਜੇਈ ॥ ਸਾਂਤ ਕਲਛੁ ਕਹੀਏ
 ਸੋਈ ॥ ਰਾਜ ਸਕਾਂ ਮਾਦਿ ਕਾ ਅਧਕਾਰ ॥ ਤਾਂ ਮਸਜਹ ਕ੍ਰੋਧਾਦਿ ਕਾ ਬਿਕਾਰ ॥ ੧੩ ॥ ਜਬ ਸੁਸਰਮ

ਸੋਮੋਕੋਭੁਜੈ॥ ਦੂਜੀ ਸਕਲ ਕਾਮ ਨਾਤ ਜੈ॥ ਤ੍ਰਿਯਾ ਪੁਰਖ ਭਵੈ ਸੋ ਹੋਈ॥ ਸਾਂਤ ਕੁਪਰਾ ਕਿਯਾ ਤਿਕ
 ਹੀ ਜੈ ਸੋਈ॥ ੧੪॥ ਜਬ ਕਾਮ ਨਾ ਰਿਦੈ ਪਾਰਿ ਲੇਵੈ॥ ਅਪਨੇ ਕਰਮ ਨ ਮੋਕੇ ਸੇਵੈ॥ ਇਹ ਸੁਭਾਵ
 ਰਾਜ ਸਕੋ ਕਯੀਏ॥ ਮੁਕਤਿ ਹੋਤ ਕਥਾ ਨਹਿ ਗਾਹੀਏ॥ ੧੫॥ ਜਬ ਹਿੰਸਾ ਹਿਰਦੈ ਮੈ॥ ਅਨੈ॥ ਨਿ
 ਜਕਰਮ ਨਿਮਮ ਪੂਜਾ ਠਾਨੈ॥ ਸੋ ਵਹਤਾ ਮਸਪਾਕਿਤ ਕਹਾਵੈ॥ ਤਾਂਤੇ ਮਮ ਸੁਖ ਕਦੇ ਨ ਪਾਵੈ॥ ੧੬॥ ਸ
 ਤਰਜਤ ਮਤੀ ਨੋ ਗੁਣ ਜੋ ਹੈ॥ ਜੀਵ ਕੋ ਬੰਧਨ ਸਭ ਤੋ ਹੈ॥ ਤੇ ਗੁਣ ਮੇਰੀਆ ਰਿਖਾ ਕਰੈ॥ ਤਾਂਤੇ ਮੋਹਿ
 ਭਜੈ ਤੇਤਰੈ॥ ੧੭॥ ਤਿਨ ਗੁਣ ਚਿਤ ਹੀਤੇ ਉਪਜੈ ਏ ਸਕਲਾ॥ ਇਨ ਕੋ ਤਜੈਆ ਤਮਾ ਅਕਲਾ॥ ਇਨ
 ਕੋ ਛੋਡਿ ਰਹੈ ਮੋਮਾ ਹੀ॥ ਬਹੁ ਰਿਓ ਉਪਜੈ ਬਿਨ ਸੈਨਾ ਹੀ॥ ੧੮॥ ਕਰਿ ਸਾਧਨ ਰਜਤ ਮਪਰ ਹਰੈ॥ ਸਾਂ
 ਤ ਕਰੁਣ ਕੀ ਬਿਧਿ ਪਹਿਕਰੈ॥ ਸਾਂਤ ਕ ਸੁਰਜਾ ਜਿ ਉਪਰ ਕਾਸਾ॥ ਅਤਿ ਸੀਤਲ ਜਿ ਉਚੈ ਦਬਿ ਗਾਸਾ॥
 ੧੯॥ ਸੁਭ ਕਲਿਆਨ ਮੂਲ ਸੁਖ ਕਾਰੀ॥ ਨਿਸਚਲ ਕਰਨ ਸਕਲ ਦੁਖ ਹਾਰੀ॥ ਤਾਂਤੇ ਪਰਮ ਗਿਆਨ

ਸੁਖਲਹੈ। ਚਿੰਤਾ ਸੋਕ ਮੋਹ ਭੈ ਦਹੈ। ੨੦॥ ਜਬ ਸਾਂਤ ਕਤਾਂ ਮਸਨਾਹਿ ਰਹੈ। ਰਾਜ ਸਾਭਾ ਇਬ ਸੇਰਾ ਗਹੈ
 / ਰਾਜ ਸਰੂਪ ਸੰਗ ਬਲ ਭੁਏ ਦਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਮਾਨ ਕਰਮ ਭੈ ਖੇਦਾ। ੨੧॥ ਜਬ ਸਤਾ ਅਰੁ ਜਛੂ ਟੈ ਦੇਈ। ਕੇ
 ਵਲ ਏਕਤ ਮੋਹੁ ਏਹੋਈ। ਤਮ ਬਬੇ ਕਲਾਸ ਕਾ ਵਰਣਾ। ਉਦਮ ਰਹਤ ਜਤੁ ਤਾ ਕਰਣਾ। ੨੨
 / ਤਾਂ ਤੇ ਸੋਕ ਮੋਹ ਕੋ ਬਾਸਾ। ਨਿਵਾਅਾਲ ਸਨਿ ਸਾਦਿ ਨਾਮਾਸਾ। ਜਬ ਛੂਟੈ ਇੰਦ੍ਰੀਅ ਨਿਕੀ ਬਿਰ
 ਤਿ। ਹਿਰਦੈ ਨਹੀ ਏਹ ਉਤਪਤਿ। ੨੩॥ ਚਿਤ ਪ੍ਰਸੰਸਕ ਲਨਿ ਹਸੰਗਾ। ਸੋਸਾਂਤ ਕਮ ਮਗਹੈ
 ਅੰਗਾ। ਜਬ ਤਨ ਮਨ ਇੰਦ੍ਰੀਅ ਰੁਬੁਧਾ। ਬਿਰਨਾਹਿ ਹੋਇ ਲਹੈ ਨਹਿ ਸੁਧਾ। ੨੪॥ ਠਾਨੈ ਬਿਬਿ
 ਪਕਰਮ ਬਿਸਤਾਰਾ। ਸੋਜਾਨੈ ਰਾਜ ਸਾਭਾ ਪਕਾਰਾ। ਜਬ ਬਿਕਾਰ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਮਨ ਗਹੈ। ਅਸਾ
 ਬੰਧਿ ਨਿਰੰਤਰਿ ਰਹੈ। ੨੫॥ ਸੋਕ ਬਿਖਾਵ ਚੇਤਨਾ ਹੀਨਾ। ਸੋਤਾਂ ਮਸ ਉਦਮ ਬਲ ਛੀਨਾ। ਜਬ ਉਪ
 ਜੈਸਾਂਤ ਕੋ ਕੋਭਾਵਾ। ਤਬ ਸਭ ਹੋਵੈ ਦੇਵ ਸੁਭਾਵਾ। ੨੬॥ ਰਾਜ ਸਤਾ ਅਸੁਰ ਨਿਕੀ ਬ੍ਰਿਤਿ ਮਭੂਤ

ਗਣਨਿਕੀਤਮਉਤਪਤਿ। ਸਾਂਤਕਤੇਜਾਗਰਣੋਰੋਈ। ਰਾਜੇਸਪਾਵੈਸੁਪਨਸੈਈ। ੨੧॥ ਤਾਂਮਸ
ਉਤੇਸਖੋਪਤਿਲਹੈ। ਬਹਮਤੁਰੀਆਨਿਰੰਤਰਿਰਹੈ। ਸਾਂਤਕਉਰੰਧਲੋਕਨਿਜਾਵੈ। ਰਾਜਸਨਰ
ਆਦਕਤਨਪਾਵੈ। ੨੨॥ ਤਾਂਮਸਨਿਚੇਥਾਵਹਆਦਿ। ਯਾਥਿਧਿਭਰਮੇਜੀਵਅਨਾਦਿ। ਸਾਂਤ
ਕਾਥਿਧਮਾਨਜੋਰੋਈ। ਤਾਂਮੈਮਰਣੁਲਹੈਜੋਕੋਈ। ੨੩॥ ਸੈਦੇਵਨਕੇਲੋਕਹਿਜਾਵੈ। ਰਾਜਸ
ਮੈਮਰਨਰਤਨਪਾਵੈ। ਤਾਂਮਸਮੈਮਰਨਰਕਨਲਹੈ। ਤੀਨੋਗੁਣਤਜਮੈਰਹੈ। ੨੪॥ ਮੇਰੇਰੋਤ
ਕਰਮਜੋਕਰੈ। ਤਾਂਮਹਿਦੂਜੇਫਲਨਹਿਧਰੈ। ਸੋਆਤਿਸਾਂਤਕਕਰਮਕਹਾਵੈ। ਤਾਂਤੇਜੀਵਮਹਾ
ਸੁਖਪਾਵੈ। ੨੫॥ ਫਲਨਮਿਤਬਹੁਕਰਮਨਠਾਨੈ। ਤਾਂਕੋਰਾਜਸਕਰਮਬਖਾਨੈ। ਹੋਸਾਹੇਤਕਰੈ
ਮਮਕਰਮ। ਸੋਤਾਂਮਸਹੈਬਡੇਅਧਰਮ। ੨੬॥ ਭੇਦਰਹਤਵਹਿਸਾਂਤਕਗਮਾਨਾਦੇਹਭੇਦਸੋਰਾ
ਜਸਗਮਾਨ। ਬਾਲਕਮੁਕਤੁਲਿਜੋਰੋਈ। ਤਾਂਮਸਗਮਾਨਕਹੀਜੈਸੋਈ। ੨੭॥ ਆਤਮਦੇਹਰ

ਹਤ ਜੇ ਏਕਾ ਸੋ ਹੈ ਮੇਰੇ ਗਯਾ ਨ ਬਥੇ ਕਾ ਹੋਇ ਬਿਰਕਤਿ ਬਸੇ ਏ ਕੀਤਾ। ਸਾਂਤ ਕਵਾ ਸੁਕ ਹੈ ਸੋ ਸੀਤਾ। ੩੪ ੧੫੪
॥ ਗੁਰਿ ਮਾਹਿ ਕਹੀਐ ਰਾਜ ਸਬਾਸਾ। ਤਾਂ ਮਸਜੂ ਪਸੁਰਾ ਅਵਾਸਾ। ਥਾਵਰ ਚਲਾ ਮਮੂਰਤਿ ਜਹਾਂ
ਨਿਰਗੁਣ ਬਸੁ ਕਹੀ ਜੈ ਤਹਾਂ। ੩੫॥ ਸਾਂਤ ਕਰਤਾ ਜੇ ਨਿਹੰਗੀ। ਸੋ ਰਾਜ ਸਫਲ ਕਰਮ ਪਰ
ਸੰਗੀ। ਬਿਧ ਕਰ ਰਹਤ ਤਾਂ ਮਸੀ ਕਰਤਾ। ਆਸਾਲਾ ਰਿਕਰਮ ਨ ਬਿਸਤਰਤਾ। ੩੬॥ ਆਪਹਿ
ਮੇਟਿ ਰਹੈ ਮਮਸਰਣਾ। ਤਾ ਕੇ ਸਭ ਨਿਰਗੁਣ ਆਚਰਣਾ। ਸੋ ਜਨੁ ਨਿਰਗੁਣੁ ਕਰਤਾ ਕਹੀਐ। ਤਾਂ
ਕੇ ਸੰਗਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਲਹੀਐ। ੩੭॥ ਜੇ ਨਿਹਕਰਮ ਆਤਮਾ ਜਾਨੈ। ਸਕਲ ਤਜ ਨ ਕੀਸਰ ਪਾਣ
ਨੈ। ਸਕਲਾ ਤੈ ਆਗ ਨਿਹੰਲ ਜੇ ਹੋਈ। ਸਾਂਤ ਕ ਸਰਪਾ ਕਹੀਐ ਸੋਈ। ੩੮॥ ਰਾਜ ਸਸਰਪਾ ਠੈ ਨ ਕ
ਰਮਾ। ਤਾਂ ਮਸਸਰਪਾ ਕਰੈ ਬਿਕਰਮਾ। ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਪਾ ਮੇਰੀ ਭਗਤਿ। ਜਾ ਤੇ ਮਿਟੈ ਸਕਲ ਆਸ ਕ
ਤਿ। ੩੯॥ ਪਥ ਪਵਿਤ੍ਰ ਬਿਨਾ ਸੁਮ ਆਵੈ। ਜਾ ਮੈਂ ਆਪਨੇ ਪਰਮੁ ਨ ਜਾਵੈ। ਜਾ ਤੇ ਉਪਜੈ ਨਹੀ ਬਿ

ਕਾਗ। ਸੋਕਹੀ। ਐਸਾਂ ਤਕ। ਆਹਾਰ। ੪੦। ਖਾਟਾ ਮੀਠਾ ਤੀਖਾ ਖਾਰਾ। ਦੁਖ ਦਾਇਕ ਰਾਜ ਸਾਮਾਹ
 ਰਾਜੇ। ਅਸੁਖ ਹਿਸਾਤੇ। ਆਵੈ। ਸੋਤਾਂ ਮਸਾਮਾਹਾਰ ਕਹਾਵੈ। ੪੧। ਮਮਜਨ। ਅਰੁ ਮੇਰੇ ਉਚਿ ਸ
 ਟਿ। ਸੋ ਨਿਰਗੁਨ ਬੁੱਝਨ। ਆਤਿ ਇਸਟ। ਇੰਦੀ ਸੁਖ ਤਿਸੁ ਦਿਕਦਹੈ। ਤਜਿ। ਅਰੰਭ ਨ ਬਿਰੁਪੈ
 ਰਹੈ। ੪੨। ਆਤਮ ਤੇ ਉਪਜੈ ਸੁਖ ਜੋਈ। ਸਾਂਤਕ ਸੁਖ ਕਹੀ। ਅਤੁਹੈ ਸੋਈ। ਇੰਦੀ ਸੁਖ ਰਾਜ ਸ
 ਨਹਿਗਈਏ। ਨਿੰਦਾ। ਆਲਸ ਤਾਂ ਮਸਕਰੀਏ। ੪੩। ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤ ਸੁਖ ਜੋਈ। ਨਿਰਗੁਣ ਸੁ
 ਖ ਕਹੀ। ਅਤੁਹੈ ਸੋਈ। ਦਬਦੇ ਸਫਲ ਕਾਲ। ਅਰੁ ਗਮਨ। ਕਰਤਾ ਕਰਮ। ਅਵਸਤਾ ਦਾਨ। ੪੪।
 ਸਰਧਾ ਨਿਸਟਾ। ਅਰੁ ਆਕਾਰ। ਤਿਗੁਣ ਨਿਮਤ ਸਭ ਬਿਸਤਾਰ। ਜੋ ਕਛੁ ਕਹੈ ਸੁਨੈ। ਅਰੁ ਦੇਖੈ।
 ਮਨ। ਅਰੁ ਬੁਧ ਜਹਾਲ ਗਿਲੇਖੈ। ੪੫। ਸੋ ਸਭ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਪੁਰਖ ਬਿਸਤਾਰ। ਤਿਗੁਣ ਨਿਰਮਤ ਸਕ
 ਲ ਪਸਾਰ। ਇਨ੍ਹੇ ਜੀਉ ਲਹੈ ਸੀਸਾਰ। ਤਿਗੁਨ ਕਰਮ ਮੈ ਬਾਰੰਬਾਰ। ੪੬। ਜੋ ਇਨ੍ਹੀ ਨੇਗੁ ਨਿ

ਨਿਨਿਵਾਰੈ। ਚਿਤੁ ਆਪਨੇ ਮੇਂ ਮੈਂਧਾਰੈ। ਜੋ ਮੇਰੇ ਨਿਰਗੁਨ ਪਦ ਪਾਵੈ। ਬਹੁ ਬਿਓਯਾ ਭਵ ਮੇਂ ਨਹੀ ਆ
 ਵੈ॥ ੪੧॥ ਤਾਂ ਤੇ ਇਹ ਮੇਸੀ ਨਰ ਦੇਹ। ਜਾ ਕਰਿ ਮਿਟੈ ਸਕਲ ਸੰਦੇਹ। ਹੋਵੈ ਪ੍ਰਗਟਿ ਗਿਆਨ ਬਿ
 ਗਿਆਨ। ਪਾਵੈ ਮੋਹਿ ਮਿਟੈ ਸਭ ਆਨ॥ ੪੨॥ ਤਾਂ ਤੇ ਪੰਡਤ ਸਕਲ ਨਿਵਾਰੈ। ਮੋਕੇ ਸੇਵਾ ਆਪਕੇ
 ਤਾਰੈ। ਯਾ ਬਿਨ ਸਕਲ ਆਪੰਡਤ ਜਾਨੈ। ਤਿਨ ਕੋ ਆਤਮ ਪਤੀ ਮਾਨੈ॥ ੪੩॥ ਸਕਲ ਹੁਤੇ ਹੋ
 ਵੈ ਨਿਹ ਸੰਗ। ਸਾਵਧਾਨੁ ਪਲ ਪਰੈ ਨ ਭੰਗ। ਇੰਦ੍ਰੀ ਪ੍ਰਣ ਦੇਹ ਮਨੁ ਜੀਤੈ। ਮਮਚਰਚਾ ਦਿ ਨਰੈ
 ਨਿਬਿਦੀਤੈ॥ ੪੪॥ ਸਕਲ ਸਾਂਤ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਕਰੈ। ਗਜਸਾ ਅਰੁ ਤਾਮਸ ਪਰਹਰੈ। ਦੇਹਾ ਦਿ
 ਕਤੇ ਨਿਸਪ੍ਰੇਹ ਹੋਈ। ਆਗੇ ਇਛਾ ਕਰੈ ਨ ਕੋਈ॥ ੪੫॥ ਮੇਂ ਮੈਂਧਾਰੈ ਨਿਸਚਲ ਬੁਧ। ਤਬ ਪਾਵੈ
 ਅੰਤਰਿ ਗਤਿ ਸੁਖਿ। ਯਾ ਬਿਪਿ ਸਾਂਤ ਕਊ ਛੁਟਕਾਵੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਲਿੰਗ ਸਰੀਰ ਮਿਟਾਵੈ॥ ੪੬॥
 ਲਿੰਗ ਸਰੀਰ ਮਿਟੈ ਭਵ ਤਜੈ। ਨਿਰਮਲ ਰੂਪ ਆਪਨ ਭਜੈ। ਅੰਸੈ ਮੈਂਧਾਰੈ ਕੋ ਜਾਨੈ। ਬਾ

ਹਰਿਭੀਤਰਿ ਦਵੈਤ ਨ ਮਾਨੈ॥ ੫੩॥ ਮੋਮੀ ਮਲਿ ਮੋਹੀ ਮੇਰੇ॥ ਬਹੁ ਰਿਓ ਕਾਲ ਅਗਨਿ ਨ ਹੀ ਦਰੈ॥
ਰਹੈ ਨਰਿ ਤਰਿ ਮੇਰੇ ਸੰਗਾ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਕਦੇ ਨ ਹੋਵੈ ਭੁਗਾ॥ ੫੪॥ ਦੋਹਰਾ॥ ਉਧਵ ਏਤੇ ਜੋ ਕਹੀ ਤੀਨੋ ਗੁਣ
ਕੀ ਬਿਤਾ॥ ਅਥਾਹੋ ਰਹਿ ਗਯਾ ਨਹਿ ਕਹੋ ਜਾਤੇ ਹੋਇ ਨਿਵਿਰਤਾ॥ ੫੫॥ ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਭਾਗਵਤ ਮਹਾ ਪੁਰਾ
ਣੇ ਇਕਾਦਸ ਸਕੰਧੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਗਵਾਨ ਉਧਵ ਸੰਬਾਦੇ ਭਾਖਾ ਯੰਗੁ ਨਾਥਿ ਗਤਿ ਨਿਰੂਪਣ ਨਾਮ ਪੰਚਵੀ
ਸਮੋ ਪਿਆਇ॥ ੨੫॥ ਸ੍ਰੀ ਭਾਗਵਾਨ ਵਾਰਾ ਚੌਪਈ॥ ਉਧਵ ਇਹੁ ਨ ਰਤ ਨੁਹੈ॥ ਮੋਮੀ ਸਕਲ ਸਿਸ
ਟਿ ਮੇਂ ਨਾਹੀ ਜੈ ਸੋ॥ ਯਾਤ ਨ ਕਰਿ ਮਮ ਗਯਾ ਨਹਿ ਪਾਵੈ॥ ਜਾਂ ਤੈ ਭੁਵਤ ਜਿ ਮੇਂ ਮਾਵੈ॥ ੧॥ ਤਾਂ ਤੇ ਮੇ
ਸੇਤ ਨ ਕੋ ਪਾਇ॥ ਮੋਮਿ ਲੈ ਕੋ ਕਰੈ ਉਪਾਇ॥ ਅੰਤ ਰਿਜਾ ਮੀ ਮੋਹਿ ਬੀਚਾਰੈ॥ ਐਰੈ ਸਕਲ ਬਾਸ
ਨਾਹੈ॥ ੨॥ ਮਮ ਭਗਤ ਨਿਕੇਲ ਛੁਣ ਜਾਨੈ॥ ਤਿਉ ਤਿਉ ਆਪ ਆਪ ਮੇਂ ਨਾਨੈ॥ ਅਨਾ ਅਸਤ
ਬਮੋ ਕੋ ਪਾਵੈ॥ ਕਾਲ ਬਿਅਲਿ ਬਹੁ ਰਿਓ ਨਹਿ ਪਾਵੈ॥ ੩॥ ਮਾਯਾ ਗੁਨ ਜਬ ਮਿਥਾ ਜਾਨੈ॥ ਮੇਰੇ

ਗਮਨਪਾਇਕਭਿਭਾਨੈ॥ਇਉਹੈਰਹੈਦੇਹਹੁਮਾਂਹੀ॥ਤੋਹੁਠੇਰਿਲਿਪੈਕਹੁਨਾਹੀ॥੪॥ਪਰਜਦ ੧੫੬
 ਪਹੋਵੈਅੇਸੋਉ॥ਕਰੈਅਸਾਧਸੰਗਨਹਿਤੋਉ॥ਸਿਸਨਅਰੁਓਦਰਪਗਾਇਣਜੇਤੇ॥ਮਨਕ੍ਰਮ
 ਬਚਨਤਿਆਗੀਏਤੇਤੇ॥੫॥ਕਰੈਅਸਾਧਏਕਕੇਸੰਗਾ॥ਤੋਹੁਗਮਨਘਾਨਕੇਭੰਗਾ॥ਅਸੰਤਿ
 ਸੰਗਨਬਜਬਹੀਕਰੈ॥ਤਕੈਸੰਗਨਰਕਮੇਪਰੈ॥੬॥ਜੈਸੇਅੰਧਅੰਧਕੇਸੰਗਾ॥ਕੂਪਪਰੈਹੋਵੈਸੁ
 ਖਭੰਗਾ॥ਯਾਕੀਗਾਥਾਭੁਖੰਏਕਾ॥ਜਾਤੇਉਪਜੈਪਰਮਬਬੇਕਾ॥੭॥ਜਬਉਰਬਸੀਬਿਗਰਿਤਨ
 ਦਰਿਓ॥ਸੋਕਮੋਹਿਸਾਗਮੇਬਹਿਓ॥ਤਬਪਰੂਰਥਾਭੁਖੀਜੋਈ॥ਤੋਸੋਗਾਥਾਭੁਖੀਜੋਈ॥੮॥
 ਰਾਜਾਪਰੂਰਬਚਕੁਬਰਤੀ॥ਤਾਕੀਆਨਜਹਾਂਲਾਗਿਪਰਤੀ॥ਸਾਪਹੁਤੇਉਤਰੀਉਰਬਸੀ
 ਸੋਮਿਲਕੈਨ੍ਹਿਪਕੈਉਰਬਸੀ॥੯॥ਬਹੁਰਿਓਸਾਪੁਮੁਕਾਤਿਜਬਭੁਈ॥ਤਬਤਜਿਨ੍ਹਿਪਹਿਉ
 ਰਬਸੀਗਈ॥ਨ੍ਹਿਪਤਿਬਿਲਾਪੁਕਰੈਤਬਰੋਵੈ॥ਪਰਸੋਨ੍ਹਿਪਕੀਓਰਨਜੋਵੈ॥੧੦॥ਰਾਜਾ

ਗਨਦੇਹਸੁੰਧਨਾਯੀ॥ ਬਾਨੀਬਿਕਲਦੀਨਤਾਮਾਯੀ॥ ਲੰਜਾਰਹਤਮੰਤਮਦਜੈਸੇ॥ ਚਲਿਓਉ
 ਰਬਸੀਪੀਛੈਤੈਸੇ॥ ੧੧॥ ਅਹੋਪ੍ਰਾਪਤਮਠਾਛੀਹੋਵਹਾ॥ ਮੇਰੀਭੁਰਕਿਰਪਕਰਿਜੋਵਹਾ॥ ਮੇ
 ਕੋਮਾਰੈਕਹਾਂਜਾਵਹਾ॥ ਕ੍ਰਿਪਾਕਰੋਮੇਰੇਗਾਹਿਮਾਵਹਾ॥ ੧੨॥ ਮਿਲਿਉਰਬਸੀਸੰਗਿਸੁਖਪਾਇਓ
 ਸੋਸੋਸਕਲਦੁਖਹੈਆਇਓ॥ ਤ੍ਰਿਪਤਿਨਭਾਇਓਭੁਗਵਤਭੁਗਾ॥ ਪਾਇਉਰਬਸੀਕੋਸੰਜੋਗਾ॥ ੧
 ੩॥ ਤਾਰਿਉਰਬਸੀਗਮਨਆਕਰਿਖਿਓ॥ ਤਾਂਤੇਭਲੇਮਾਨਕਰਿਰਚਖਿਓ॥ ਤਨਮੇਹਿਰਦੈਕਛੁ
 ਨਆਨੈ॥ ਨਿਸਾਦਿਨਮਾਸਬਰਖਨਹਿਜਾਨੈ॥ ੧੪॥ ਤਬਤਨਿਪਕੇਪੁਰਨਭਾਗਾ॥ ਜਾਤੇਪ੍ਰਗਾਇ
 ਭਾਇਓਬੈਰਾਗਾ॥ ਤਬਨਿਪਬਰਨਬਖਾਨੈਜੇਈ॥ ਤੇਸੋਮੇਭਾਖਤਹੋਤੇਈ॥ ੧੫॥ ਪਰੂਰਬਾਵਾਚਾ
 ਅਹੋਏਕਦੇਖੋਮਮਮੋਹਾ॥ ਆਪਹਿਕੀਨੋਅਪਨੋਦੋਹਾ॥ ਗਾਹਿਓਕੰਠਦੇਵਕੀਮਾਯਾ॥ ਜਿਨਮੇਰੇ
 ਸਭਾਮਾਵਗਵਾਇਆ॥ ੧੬॥ ਇਨਮੇਕੋਰਹਿਕੋਓਬਹੁਤੇਰੇ॥ ਸਰਬਸੁਆਇਲਾਇਓਹਿਰਮੇ

ੲ

१५१
 १०॥ ਮੈਦਿ ਨਗਤਿ ਨਜੈ ਨਜਤਾ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਰਿ ਮਾਨਿਓ ਬਿਖਾਤਾ ॥ ੧॥ ਬਰਖਸੰ ਬੁਝਾਏ ਮਮ ਬੀਤ
 ਸਕਲ ਬਿਕਾਰ ਨਲੀ ਨੇਜੀਤਾ ॥ ਦੇਖ ਮੈ ਕੈ ਸੋਰੁ ਹਰਾਇਓ ॥ ਇਸਤੀ ਕੇ ਕਰਿ ਆਪ ਬਿਕਾਇਓ ॥ ੧੮॥
 ਜੈ ਮੈ ਰਾਜਾ ਚੰਦ੍ਰ ਬਰਤੀ ॥ ਜੀਤ ਸਮਸਤ ਕਰੀ ਬਸਿ ਪਰਤੀ ॥ ਸਕਲ ਭੂਪਿ ਮਮ ਚਰਨ ਸੇਵੈ ॥ ੩
 ਨਮਨ ਪਨ ਸਭ ਮੈ ਕੇ ਦੇਵੈ ॥ ੧੯॥ ਸੋ ਮੈ ਬਿਕਾਨੇ ਇਸਤੀ ਹਥਾ ॥ ਜਿਉ ਬਾਂਦਰ ਬਾਜੀ ਗਰਸਾਥਾ ॥ ਜਿ
 ਉਜਿਉ ਇਸਤੀ ਮੈ ਨ ਚਾਇਓ ॥ ਤਿਉ ਤਿਉ ਮੈ ਮੁਰਖ ਸੁਖ ਪਾਇਓ ॥ ੨੦॥ ਤਾ ਪਰਿ ਰਾਜ ਸਾਹਿਤ ਤ
 ਜਿ ਮੈ ਹਿ ॥ ਵਿਣ ਸਮਾਨ ਕਰਿ ਚਲੀ ਬਿਛੋਰਿ ॥ ਨਗਨ ਭੁਇਓ ਮੈ ਪੀਛੈ ਪਾਇਓ ॥ ਜਿਉ ਉਨਮਤ
 ਆਪੁ ਬਿਸਰਾਇਓ ॥ ੨੧॥ ਕਵਨ ਭਾਂਤ ਤਾ ਕੇ ਬਲੁ ਹੋਈ ॥ ਤੇਜ ਪਤਾ ਪੁਰੈ ਨ ਹੋਈ ॥ ਜੋ ਹੋਵੈ ਇ
 ਸਤੀ ਅਪੀਨਾ ਜੈ ਸੇਖਰੀ ਸੰਗ ਪਰਟੀਨਾ ॥ ੨੨॥ ਬਿਚਾ ਮੈ ਨਤ ਪਸਾਤਿ ਆਗਾ ॥ ਬਨ ਮੈ ਬਸ
 ਬੈਦਿ ਛਬੈ ਰਾਗਾ ॥ ਏਸ ਮਸਤ ਕੀ ਨੇਕ ਛੁਨਾਹੀ ॥ ਜੋ ਲਗਿ ਤਿਓ ਆਬ ਸੇ ਮਨ ਮਾਹੀ ॥ ੨੩॥ ਇਹ ਉ

ਰਬਸੀਜਬਹਿਤੇਪਾਈ॥ ਕਾਮਾਗਨਬਹੁਭਾਂਤਜਗਾਈ॥ ਪਗੁਇਹੁਅਗਨਿਨਸੀਤਲਭਈ॥
ਅਪਕਾਅਪਕਬਾਢਤਨਿਤਗਈ॥ ੨੪॥ ਜੈਸੇਅਗਨਿਪਰਜੁਲਤਰੇਈ॥ ਤਾਮੇਈਧਨਰੂਰੈ
ਕੋਈ॥ ਸੋਤੇਅਪਕਾਅਪਕਹੀਜੈਗੇ॥ ਪਲਕਹੂੰਨਹਿਸੀਤਲਕਰੈ॥ ੨੫॥ ਮੈਅਪਨੇਨਹਿਜਾਨਿਓ
ਅਰਥਾ॥ ਅਪਾਅਪਕੋਕੀਓਅਨਰਥਾ॥ ਮੁਰਖਅਪਹਿਪੀਤ੍ਰਿਤਜਾਨਿਓ॥ ਪਰਿਓਮ੍ਰਿਤਮੁਖਿ
ਅੰਮ੍ਰਿਤਮਾਨਿਓ॥ ੨੬॥ ਜੈਮੇਈਸਸਕਲਕੂਕਰੈ॥ ਸੋਹੈਗਹਿਓਭਿਯਾਕੋਚੈਰੈ॥ ਮੈਮੁਰਖਤਕੋ
ਧਿਹਕਾਰਾ॥ ਜਿਨਨਕੀਓਕਛੁਗਮਾਨਬਿਚਾਰਾ॥ ੨੭॥ ਇਸਤ੍ਰੀਕਰਿਜਿਨਕੋਚਿਤੁਹਰਿਓ॥ ਗਮਾਨ
ਬਿਚਾਰਸਕਲਪਰਹਰਿਓ॥ ਤਾਕੋਹਰਿਬਿਨੁਕੋਨਛਰਾਵੈ॥ ਦੂਜੇਅਪਨਛੂਟਨਪਾਵੈ॥ ੨੮॥ ਤਾਂ
ਤੈਮੇਹਰਿਚਰਨਨਗਹੋ॥ ਸਕਲਤਿਅਗਹਰਿਕੋਹੈਰਹੋ॥ ਜਦਪਦੇਵੀਮੋਹਿਸਮਣਾਇਓ॥
ਅਭਿਅਪੀਤਿਦੁਖਕਹਿਸਮਣਾਇਓ॥ ੨੯॥ ਤੋਹੂੰਮੈਮੁਰਖਨਹਿਜਾਨਿਓ॥ ਕਾਮਾਅਪਸੁਖਹੀ

ਕਰਿਮਾਨਿਓ। ਤਾਂ ਤੇ ਤਾ ਕੋ ਨਹਿ ਅਪਰਾਧਾ। ਇਹੁ ਮੇਰੋ ਮਨ ਮਹਾਂ ਅਸਾਧ। ੩੦। ਜੋ ਮੇਂ ਸੂਰਗ ਨਰਕ ਮੇਂ ੧੫੮
 ਦੇਖਿਓ। ਦੁਖਹੀ ਮਾਰਿ ਸੁਖ ਕਰਿ ਲੇਖਿਓ। ਗੁਨ ਮੇਂ ਸਾਪ ਜਾਨ ਦੁਖ ਪਾਵੈ। ਅਗਨਿ ਪਤੰਗ ਪਰੈ
 ਮਰਿ ਜਾਵੈ। ੩੧। ਤੋ ਤਿਨ ਕੋ ਅਪਰਾਧ ਨ ਕੋਈ। ਅਪਨ ਦੁਖ ਕਰਿ ਲੇਵੈ ਸੋਈ। ਤਾਂ ਤੇ ਇਨ ਕੋ
 ਇਹੀ ਸੁਭਾਵ। ਮੇ ਮਨ ਮੇ ਕਉ ਧਰੈ ਅਭਾਵ। ੩੨। ਜੋ ਮੇਂ ਅਪ ਅਗਨਿ ਮੇਂ ਪਰੈ। ਤੋ ਉਰ ਦੋਖ
 ਕਉ ਨ ਕੋ ਧਰੈ। ਦੇਹ ਮਲੀਨ ਮਹਾਂ ਦੁਰਗੰਧ। ਸੋ ਕਰਿ ਜਾਨਿ ਬਿਮਲ ਸੁਗੰਧ। ੩੩। ਸੋ ਅਪ
 ਨੀ ਅਥਿਦਿਅ ਕਰਿਓ। ਨਿਜਾਨ ਦਿਅ ਤਮ ਬਿਸਰਿਓ। ਇਹੁ ਤਨੁ ਤੇ ਬਹੁ ਤਨੁ ਕੋ ਕਹੀ
 ਏ। ਤਾਂ ਮੇ ਮਮਤਾ ਗਾਉਂ ਓਰਹੀਏ। ੩੪। ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਅਪਨੋ ਕਰ ਕਹੈ। ਇਸ ਤੀਏ ਕ ਮੇਕ
 ਮਿਲਿ ਰਹੈ। ਕੈ ਇਹੁ ਤਨੁ ਕਹੀਏ ਰਾਜਾ ਕੋ। ਕੈ ਪਾਵ ਕਛੁ ਛੁਹੈ ਤਾ ਕੋ। ੩੫। ਕੈ ਭੂ ਕੋ ਕੈ ਸੁਆ
 ਨ ਸਿੰਗਲਾ। ਕੈ ਅਪਨੋ ਮਿਤ ਕਾਲਾ। ਇਹੁ ਤਨੁ ਤੇ ਕਹੀਏ ਕਿਨ ਕਿਨ ਕੋ। ਪਗਟੁ ਦੀਸਤੁ

ਹੈ। ਤਿਨ ਤਿਨ ਕੋ। ੩੬॥ ਮਹਾਂ ਅਸੁੰਧ ਦੇ ਹਉ ਜੀ ਮੇਸੀ। ਪਗਟ ਨਰਕਿ ਖਾਂ ਨਹੈ ਜੈ ਸੀ। ਮਤ ਸੋ
 ਮਨੁ ਬਾਧੇ ਮਤ ਮੰਦਾ। ਇਸ ਤੀਨ ਮਕਾਲ ਕੋ ਠੰਧਾ। ੩੭॥ ਤੁਚ ਰੁਪਰ ਮਾਸ ਅਰੁ ਅੰਤ। ਮੰਜਾ
 ਮੇਦਰੇ ਮਨੁ ਖਦੰਤ। ਬਿਸਟਾ ਮੁੜ ਰੇਤ ਕ੍ਰਿਮ ਹਾਰਾ। ਇਸ ਤੀ ਪਗਟ ਨਰਕ ਕੀ ਖਾਡਾ। ੩੮॥
 ਤਾ ਤੇ ਇਸ ਤੀ ਅਰੁ ਤਾ ਕੇ ਸੰਗੀ। ਤਿਨ ਕੋ ਨਹੀ ਹੂ ਜੈ ਪਰ ਸੰਗੀ। ਤਾ ਤੇ ਤਿਨ ਕੋ ਦਰਸੁ ਨ ਕਰੀ
 ਏ। ਆਪ ਹਿ ਆਪ ਨਰਕ ਨਹਿ ਪਰੀਏ। ੩੯॥ ਜੋ ਇਹ ਇੰਦ੍ਰੀ ਅਰਥ ਨਿਵਾਰੇ। ਮਨ ਬਚਕ
 ਰਮ ਦ੍ਰੈ ਸੰਗਤਿ ਟਾਰੈ। ਤਬ ਇਹ ਮਨ ਸਹ ਜਾਹਿ ਬਿਰੁਧੀ। ਕਦੇ ਬਿਕਾਰ ਨ ਪਰ ਸੈ ਕੋਈ।
 ੪੦॥ ਤਾਂ ਤੇ ਜੋ ਇਸ ਤੀ ਕੋ ਭੁਜੈ। ਅਰੁ ਇਸ ਤੀ ਤਿਨ ਕੋ ਬੁਧ ਤਜੈ। ਦਰਸ ਪਰਸ ਅਰੁ ਸਵਨ ਨਿ
 ਵਾਸ। ਸਭ ਭਾਵਨ ਤੇ ਮਾਨੈ ਤਾਸ। ੪੧॥ ਇੰਦ੍ਰੀ ਕੋ ਬਿਸਵਾਸ ਨ ਕਰੈ। ਗਮ ਨਵੰਤ ਨਿਤ ਹੀ
 ਪਰਹੈ। ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਜੇ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ। ਤਿਨ ਹੂੰ ਕੋ ਸਨੁ ਸੰਗਿ ਅਗੁ ਗਤਿ। ੪੨॥ ਤੋ ਜੇ ਜਗਤੇ

੨੮

ਛੋਟੇ ਚੈਰੈਂ। ਤੇ ਹਮ ਸੇ ਕਿਉ ਸੰਗ ਹਿਗੈਂ। ਤਿਨ ਕੇ ਦਰਸਨ ਤਤਮ ਨਹੁ ਹੋਈ। ਏਥੇ ਬਿਨਾ ਬਿਕਾਰਨ
ਕੋਈ॥ ੪੩॥ ਤਾਂ ਤੇ ਮੇਸਭ ਸੰਗ ਨਿਵਾਰੈਂ। ਸ੍ਰੀ ਪਤਿ ਚਰਨ ਕਮਲ ਉਰ ਧਾਰੈਂ। ਦੀਨ ਬੰਧ ਕਰੁਣਾ
ਮੇਂ ਸੁਆਮੀ। ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਹੈ ਅੰਤ ਰਿਜਾ ਮੀ॥ ੪੪॥ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਵਾਚਾ। ਯਾ ਬਿਧਿ ਬਚਨ ਕਰੇ
ਨਰ ਰਾਜਾ। ਤਜਿ ਉਰ ਬਸੀ ਲੋਕ ਸੁਖ ਸਾਜਾ। ਗਯਾਨ ਲਾਹਿਓ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਚਿਓ। ਮਨੁ ਨਿਹ
ਚਲ ਕਾਰਿ ਮੇਂ ਧਾਰਿਓ॥ ੪੫॥ ਤਾਂ ਤੇ ਉਪਦਯੋਗ ਪੁਰਖਾਰਥ। ਨਰਤ ਨੁਪਾਇ ਓਤ ਬਹੀ ਸੂਰ
ਥ। ਜਿਥ ਸਮ ਸਤ ਕੀ ਸੰਗ ਤਿਤ ਜੈ। ਸਤ ਸੰਗ ਤਿਗਹਿ ਮੋ ਕੋਭ ਜੈ॥ ੪੬॥ ਸੰਤ ਬਿਤਾਵੈ ਰਿਤ
ਉਪਦੇਸਾ। ਜਿਨ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਹੋ ਨਲੇਸਾ। ਮਨ ਕੀ ਸਭਾ ਸਕਤਿ ਨਿਵਾਰੈ। ਸੰਤ ਮਹਾਂ ਭਵ ਸਾ
ਗਰ ਤਾਰੈ॥ ੪੭॥ ਨਿਸਪ੍ਰੇਹ ਨਿਗਰੰਭ ਸਮਦਰਸੈਂ। ਸੰਗ ਹਿਰਹ ਤਵੰਦ ਨਹਿ ਪਰਸੈ। ਅਹੰ
ਕਾਰ ਮਮਤਾ ਨਹਿ ਆਨੈ। ਮੋਹਿ ਭੁਜੈਂ ਦੂਜੈ ਨਹਿ ਜਾਨੈ॥ ੪੮॥ ਤੇਂ ਜਦ ਪਉ ਪਦੇਸ ਨਦੇਵੈ।

੧੫੯

ਤੇਹੂੰ ਮੋਚਹਤਿ ਤਿਨ ਸੇਵੈ। ਤਹਾਂ ਕਥਾ ਮੇਰੀ ਨਿਤ ਹੋਵੈ। ਤੇਈ ਅਪਸੰਦ ਹਨ ਖੋਵੈ। ੪੮। ਮੇਰੀ ਕਥਾ
ਸੁਣਨ ਜੇ ਕਰੈ। ਤੇ ਸਭ ਪਾਪ ਨ ਤੇ ਨਿਸਤ ਹੋ। ਸੁਨੈ ਕਰੈ ਅੰਤਰ ਗਤਿ ਪਿਆਵੈ। ਅਤੇ ਅਦਰਸੈ
ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਵੈ॥ ੪੯॥ ਤੇ ਸਹਜੇ ਹੀ ਲਹੈ ਮਮਭਗਤਿ। ਸਹਜਾ ਹੋਵੈ ਸਕਲ ਬਿਰਕਤ। ਮੇਰੀ
ਭਗਤਿ ਲਹੈ ਨਰ ਜਬ ਹੀ। ਪੂਰਣ ਕਾ ਮਭਉ ਓਸ ਤਬ ਹੀ॥ ੫੦॥ ਤਾ ਕੋ ਕਛੁ ਨ ਕਰਣ ਹੋ। ਗ
ਯਾਨ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਮਮਲਹੈ। ਸੀਤ ਨਿਸਾਕ ਹੂੰ ਹੋਵੈ ਕੋਈ। ਤਹਾਂ ਅਗਨਿ ਪਰ ਜਲੈ ਸੋਈ। ਤ
ਮਤੁ ਖਰਭਵ ਸਹਜੈ ਜਵੈ। ਤਿਉ ਸਾਧੂ ਸਭ ਦੁਖ ਮਿਟਾਵੈ। ਇਹ ਅਪਰਸਾਗਰ ਸੰਸਾਰ। ਤਾ
ਮੇਰੂ ਬੈਜੀਵ ਅਪਾਰ। ੫੧॥ ਤਿਨ ਕੋ ਨਾ ਵਏ ਕਹੀਏ। ਸੰਤ ਰੂਪ ਪਰਗਟਿ ਮਮਦੇਹ। ਜਿ
ਉ ਪਾਣ ਨ ਰਖੈਂ ਆਹਾਰ। ਮੇਰੀ ਸਗਣਿ ਦੁਖ ਸੰਪਾਰ। ੫੨॥ ਜਿਉ ਪਰਲੋ ਕਧਰ ਮਧਨ ਜਾਨੈ
ਤਿਉ ਭਵ ਤਾਰ ਕਸਾਧੂ ਮਾਨੈ। ਜਿਨ ਕੈ ਰਿਦੈ ਪਗਟ ਮਮਚਰਨ। ਤਿਨ ਬਿਨ ਯਾਭੁ ਦਾਅ

ਉਰਨ ਸਰਨ ॥ ੫੫ ॥ ਜਿਉ ਬਾਹਰਿ ਹੈ ਸੂਰਜ ਏਕਾ ॥ ਇਉ ਉਰਨੇ ਨਉ ਪਾਰਾ ਅਨੇਕਾ ॥ ਸੀਤੈ ਮਾਤ ਪਿ ੧੬੦
 ਤਾਹਿ ਤਕਾਰੀ ॥ ਸੀਤਹਿ ਦੇਵ ਬੀਧ ਦੁਖ ਹਾਰੀ ॥ ੫੬ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਸੀਤ ਸੰਗ ਨਿਤ ਕਰਣੈ ॥ ਅਉਰ ਉਪ
 ਇਨ ਹਿਰਦੈ ਧਰਣੈ ॥ ਤਿਨ ਤੇ ਅਮਾ ਸਭੁ ਵਤਰੈ ॥ ਅਮਾ ਸਮੇਕੋ ਅਨੁਸਰੈ ॥ ੫੭ ॥ ਤਬ ਪਰੂਰ
 ਬਾਯੇ ਸੇਕਾਰੈ ॥ ਸਹਤ ਉਰਬ ਸੀਲੇ ਕਪੂਹਾਰੈ ॥ ਸਭੁ ਤਾਜਿ ਭਾਇਓ ਮਾਤ ਮਾਰਾ ਮਾ ॥ ਬਿ
 ਚਰਿਓ ਭੂਮੈ ਪੈ ਨਿਹਿਕਾ ਮਾ ॥ ੫੮ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਅਸੀਤ ਸੰਗ ਪਰਹਰੀਏ ॥ ਸਾਧੂ ਸੰਗ ਨਿਰੰਤਰਿ ਕਰੀ
 ਏ ॥ ਸਾਧੂ ਜਨ ਸੁਖ ਹੀ ਭਵਤਾਰੈ ॥ ਸੁਖ ਹੀ ਮਮ ਚਰਣ ਨ ਚਿਤੁ ਧਾਰੈ ॥ ੫੯ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਐਸੇ
 ਸਾਧਾ ਅਸਾਧ ਕੋ ਸੁਨਿਹਾਰਿ ਜੀ ਤੇ ਸੰਗ ॥ ਤਬ ਉਪਦ੍ਰਵ ਜਨ ਪੁਛਿਓ ਕਰਮ ਜੋਗ ਪਰਸੰਗ ॥ ੬੦
 ॥ ਇਤ ਸੀਭਾ ਗਵਤੇ ਮਹਾਂ ਪੁਰਾਣੇ ॥ ਇਕਾਦਸ ਸਕੰਧੇ ਸੀਭਾ ਗਵਨ ਉਪਦ੍ਰਵ ਸੰਬਾਦੇ ਕਾਖਾ ਯੰਨ
 ਮਛੁ ਬੀਸਮੋ ਯਾਇ ॥ ੨੬ ॥ ਉਪਦ੍ਰਵ ਚਾਚੈ ਪਈ ॥ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਅਬਾਯੇ ਸੀ ॥ ਭੁਖ

ਕ੍ਰਿਅਾ ਜੋਗਾ ਬਿਧ ਜੈਸੀ॥ ਜਾ ਕੇ ਕਰਤ ਹੋਇ ਸਤਸੰਗੁ॥ ਪਾਵੈ ਗੁਨ ਹੋਇ ਨਿਰਸੰਗੁ॥ ੧॥ ਯਹ
 ਜੋਤੁ ਮਪ੍ਰਤਮਾ ਕੀ ਪੂਜਾ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਸਿਰੇ ਕਹੀ ਨਹਿ ਦੂਜਾ॥ ਜਾ ਕੇ ਕਹੈ ਬਿਅਸਾ ਅਗੁਨਾਰਦਾ॥ ਗੁਰੂ ਬਿ
 ਸਪਤਿ ਪਰਮਾ ਬਿਸਾਰਦਾ॥ ੨॥ ਅੰਗੈ ਸਕਲ ਮੁਨੀ ਸਰਜੇ ਤੇ॥ ਪਰਮ ਸ੍ਵਯੰ ਭਾਖਤ ਤੇ॥ ਕਲ
 ਪਾ ਆਦਿ ਬਿਧ ਸੇ ਤੁਮ ਕਹਿਓ॥ ਸੋ ਦਿਓ ਕਰਿ ਬਿਧਿ ਹਿਰਦੈ ਗਹਿਓ॥ ੩॥ ਤਿਨ ਕ੍ਰਿਗਾ ਆਦਿ
 ਕ ਸੁਤਨ ਸੁਨਾਇਓ॥ ਸੰਭੂਤੇ ਸੁਭ ਵਸੀ ਪਾਇਓ॥ ਜੇ ਤੇ ਸਕਲ ਬਰਨਾ ਸਰਮਾ॥ ਇਸ ਤ੍ਰੀ ਅੰਤ
 ਜ ਸਬ ਕੋ ਪਰਮਾ॥ ੪॥ ਤਾ ਬਿਨੁ ਅੰਗ ਪਰਮ ਪੈ ਜੇ ਤੇ॥ ਜਾ ਹੀ ਕਾਜ ਕਹੈ ਹੋਂ ਤੇ॥ ਯਾ ਬਿਨੁ ਅੰਗ ਪਰ
 ਮ ਜੋ ਕਰੈ॥ ਤੋ ਤਿਨ ਤੇ ਫਿਰਿ ਬੰਧ ਨ ਪਰੈ॥ ੫॥ ਇਹ ਈ ਸਬ ਪਰਮ ਨ ਕੋ ਪਰਮਾ॥ ਯਾ ਹੀ ਹੁਤੇ ਕਾਟੈ
 ਸਭ ਕਰਮਾ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਪੂਜਾ ਬਿਧ ਬਿਸਤਾਰੈ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਜੀਵਨ ਨਿਸਤਾਰੈ॥ ੬॥ ਤੁਮ ਦਾਲ
 ਸਭ ਕੇ ਹਿਤ ਕਾਰੀ॥ ਸਿਮਰਤ ਸਕਲ ਦੁਖਾ ਪਟਾਰੀ॥ ਸੁਨਿ ਕਰਿ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਬੈਨਾ ਬੈਲੈ

੧੬੧
 ਹਰਖਕਮਲਦਲਨੈਨਾ॥੧॥ਸੰਭਗਵਨੇਵਚਾਉਪਵਯਕੋਅੰਤਨਪਰਾਮਮਪੂਜਾਬਿਬਿਧ
 ਬਿਸਤਾਰਾਪਰਤੁਮਕੋਸੰਛੇਪਸੁਨਾਉ॥ਤਮੇਂਤਤੁਸਕਲਕੋਲਿਆਉ॥੮॥ਪੂਜਾਬਿਧਪੈਤੀ
 ਨਪਕਾਰਾਬੈਦਕਤੰਤਕਮਿਸਰਤਸਾਰਾਬੈਦਮੰਤਅਰੁਬੈਦਕਅੰਗਾਸੋਕਹੀਏਬੈਦਕ
 ਪ੍ਰਸੰਗਾ॥੯॥ਯਹੀਤੰਤਕਮਿਸਰਤਜਾਨਾਭਾਵੈਤਸੋਪੂਜਾਠਨੋਗੁਰਅਰੁਮੇਮੰਭੇਦਨਰਾ
 ਖੇ॥ਮਾਨੁਖਬੁਧਦੂਰਿਕਾਰਿਨਖੇ॥੧੦॥ਬਿਪ੍ਰਅਰਛਤੀਬੈਸਤੈਬਰਣਾ॥ਇਨਕੋਜਾਬਿਬਿ
 ਪੂਜਾਕਰਣਾ॥ਸੋਸਮਸਤਾਬਿਧਤਹਿਸੁਨਾਉ॥ਜੀਵਨਕੋਕਲਿਆਨਉਪਾਉ॥੧੧॥ਪ੍ਰਤਮਾ
 ਭੂਮਿਅਗਨਿਜਲੁਬਾਇ॥ਦਿਜਅਰੁਅਪਅਰਕਿਅਰੁਗਾਇ॥ਅਰੁਸਬਯਨਮੇਮੇ
 ਕੋਜਾਨੈ॥ਜਥਾਜੰਗਸਭਪੂਜਾਠਨੈ॥੧੨॥ਸੁਧਰੋਇਜਲਮਾਟੀਸੰਗਾਅਸਨਾਨਾਦਿਕ
 ਸਕਲਈਅੰਗਾਜੇਤੇਪ੍ਰਗਟਬੈਦਅਰੁਤੰਤਾਤੇਤੇਸਕਲਪਛੈਮਮਮੰਤਾ॥੧੩॥ਸੰਘਾਉਪ

ਸਨਾਦਿ ਜੇਕਰਮਾ ਪ੍ਰਗਟ ਤਿਹੁ ਬਰਣ ਨ ਕੇਧਰਮਾ ਤੇ ਨ ਤਿਨ ਸੋ ਨਿਤ ਮੋ ਕੋ ਕੁਜੈ ਹੋਇ ਨਿਖੇਧਸ
 ਕਲ ਸੋਤ ਜੈ ॥ ੧੪ ॥ ਯਾਹੀ ਕਰਮਾ ਸਿਮਰਣੁ ਹੋਈ ॥ ਕਟੈ ਸਭ ਕਰਮ ਨ ਕੋ ਸੋਈ ॥ ਸੋਈ ਜੋ ਕਹੀ
 ਏਮ ਮਧਰਮਾ ॥ ਮਮਾ ਸਿਮਰਨ ਬਿਨੁ ਬੰਧਨ ਕਰਮਾ ॥ ੧੫ ॥ ਅਬ ਭਾਖੈ ਪ੍ਰਤ ਮਾ ਕੇ ਭੇਦਾ ॥ ਸੇਵਤ
 ਜਿਨ ਹਿਮਿ ਟੈ ਭਵ ਖੇਦਾ ॥ ਏਕ ਸਿਲਾ ਕੀ ਕਹੀ ਏ ਮੂਰਤਾ ॥ ਏਕ ਕਾਠ ਕੀ ਤਿਉ ਮਮ ਸੁਰਤਿ ॥ ੧੬ ॥
 ਏਕ ਲੇਪ ਚੰਦਨ ਕੀ ਕਹੈ ॥ ਏਕ ਚਿਤ੍ਰ ਪੁਸਤ ਕਲਿਖ ਧਰੈ ॥ ਪ੍ਰਤ ਮਾ ਏਕ ਸੂਰਨ ਸੁਵਾਰੀ ॥ ਏਕ ਮ
 ਨੇ ਮੇ ਮਨ ਮੇਧਾਰੀ ॥ ੧੭ ॥ ਏਕ ਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਕੋਲੈ ਕੀ ਨੀ ॥ ਏਕ ਰਤਨ ਮਣਕੀ ਕਰਿ ਲੀਨੀ ॥ ਏਮ ਮਾ ਪ੍ਰਤ
 ਮਾ ਅਸਟ ਪ੍ਰਕਾਰਾ ਜਾਨੈ ਮਮ ਮੰਦਰ ਨਿਜ ਸਾਰਾ ॥ ੧੮ ॥ ਤਿਨ ਮੇਂ ਹੋਵੈ ਨਿਸਚਲ ਜੇਤੀ ॥ ਸੋਨਾ ਅ
 ਦਿਨ ਕਰਾਵੈ ਤੇਤੀ ॥ ਸਾਲ ਗਿਰਾਮਾ ਦਿਹੈ ਜੇਤੀ ॥ ਮੇਰੋ ਤਨ ਜਾਨੈ ਨਿਤ ਤੇਤੀ ॥ ੧੯ ॥ ਔਰ ਸਬ
 ਨ ਕੋ ਪੁਜਾ ਕਾਲਾ ॥ ਕਿੰਬਾ ਜਾਨੈ ਨਿਤ ਗੋਪਾਲਾ ॥ ਲੇਖੀ ਲਿਖੀ ਮਾਰਜਨ ਕਰੈ ॥ ਔਰ ਨਾ ਅਸਨਾ

ਹਿਥਿਸਤਰੈ॥੨੦॥ਉਤਮਸਾਮਗੀਸੋਸੇਵੈ॥ਤਨਮਨਪਨਸਬਮੋਕੋਦੇਵੈ॥ਜੇਨਿਹਕਮਨਿਹਕ
 ਪਟੀਹੋਈ॥ਕਰੈਭਾਵਬਾਸਮੋਕੋਸੇਈ॥੨੧॥ਉਤਮਬਸਤੁਨਿਮਨਕਰਿਲਿਆਵੈ॥ਪ੍ਰੇਮਸਹ
 ਤਸਬਮੋਹਿਚਛਾਵੈ॥ਉਤਮਬਿਧਿਅਸਨਨਕਰਾਵੈ॥ਬਸਤੁਆਭਰਣਾਦਿਪਹਿਰਾਵੈ॥੨
 ੨॥ਅਗਨਿਪ੍ਰਤਾਦਿਕਹੋਮਹਿਕਰੈ॥ਧਰਣੀਰਵਿਉਸਤਤਿਬਿਸਤਰੈ॥ਜਲਪੂਜੈਜਲਟੂ
 ਲਟੂਲਾ॥ਜਾਨੈਮੋਹਿਸਕਲਮੇਮੂਲਾ॥੨੩॥ਭਗਤਸਹਤਜੋਆਰਪੈਤੋਇ॥ਤਾਹੂਤੇਮੋਕੋਸੁ
 ਖਹੋਇ॥ਤੇਜੋਪੂਪਦੀਪੁਨੈਬੈਦਨਾ॥ਮੋਕੋਬਹੁਬਿਧਿਕਰੈਨਵੇਦਨਾ॥੨੪॥ਤਾਂਕੀਮਹਮਾਕਹੰ
 ਬਖਾਏ॥ਜਿਉਰੈਤਿਉਮੇਰੀਪੈਜਾਨੈ॥ਤਾਤੇਮੇਨਿਤਪੀਤਾਮਧੀਨਾ॥ਤੇਖਨਮਾਨੈਪੀਤਬਿਧੀਨ
 ॥੨੫॥ਅਬਭਾਖੋਪੂਜਾਬਿਧਤੋਜੋ॥ਸਾਵਧਾਨਸੁਨਿਲੀਜੈਮੋਸੋ॥ਹੋਇਪਵਿਤਕਰੈਇਸਨ
 ਨਾ॥ਮਨਮੇਰਾਖੇਮੇਰੇਘਾਨਾ॥੨੬॥ਪੂਜਾਸੋਜਾਪਿਥਮਸਭਲੇਈ॥ਫਿਰਉਠਬੈਕੋਰਹਨਨਦੇ

੧੬੨

ਕੋ

੦

ਈ। ਬੈਠੇ ਉਤਰ ਕੈ ਪੁਰਬ ਮੁਖਿ। ਨਿਸਚਲ ਪਿਤੋ ਮਾ ਕੇ ਵਲ ਸਨ ਮੁਖ। ੨੧॥ ਦਰਭੁਨ ਸੋ ਨਿਤ ਅ
 ਸਨ ਕਰੈ। ਅੰਗ ਨਿਕੇ ਨਿ। ਸਾਹਿਬਿ ਸਤੈ। ਨਿ। ਸਕਰੈ ਮਮ ਮੂਰਤ ਅੰਗ। ਤਬ ਠਾਨੈ ਇਸ
 ਨਾਨਕ ਸੰਗ। ੨੨॥ ਉਤਮ ਕਲ ਸਤੋਇ ਸੋਭੈ। ਦੂਜੈ ਜਲ ਕੈ ਪਾਤਰਿ ਪਰੈ। ਜਲ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸੁਰੀ
 ਧਮਿਲਾਵੈ। ਤਾਸੋ ਮੈਂ ਹਿ ਇਸ ਨਾਨਕ ਗਵੈ। ੨੩॥ ਅਰਘ ਪਾਦ ਅਰੁ ਬਿਸਟਰ ਕਰੈ। ਤੀਨ ਪਾ
 ਤੈ ਮੈਂ ਜਲੁ ਭਰੈ। ਗੀਧ ਪੁਰ ਪਤਿਨ ਮੈਂ ਬਹੁ ਪਰੈ। ਗੈਰੀ ਅਭਿਮੰਤ ਨ ਕਰੈ। ੨੪॥ ਤਬ ਅਪਨੋ ਕ
 ਰੈਤਨੁ ਸੁਪਿ। ਕੇਹੂੰ ਦੁਆਰ ਨ ਹੋਇ ਅਸੁੰਧਿ। ਹਿਰਦੈ ਮਹਿ ਮਮ ਰੂਪ ਹਿਧਿ। ਓਅੰ ਕਾਰ
 ਜਹਾਂ ਤੇ ਆਵੈ। ੨੫॥ ਜੈ ਸੇ ਗਹਿ ਮਹਿ ਦੀਪ ਪਕਾਸ। ਯੋਧਾ ਵੈਤਨ ਮਹਿ ਉਜਾਸ। ਪੂਜ
 ਪੇਸ ਸੋਤਨ ਮੈਂ ਹੋਈ। ਪੁਨਿ ਮੂਰਤਿ ਮੈਂ ਥਾਪੈ ਸੋਈ। ੨੬॥ ਸੰਗ ਉਪਾਂਗ ਕਰੈ ਨਿਤ ਪੂਜਾ। ਕੋਈ
 ਭਾਵਨ ਉਪ ਜੈ ਦੂਜਾ। ਦਵੈ ਅਰਘ ਪਾਦ ਆਚਮਾਨ। ਰਚੈ ਅਸਟ ਦਲ ਪੰਕਜ ਭੁਵਨ ੨੭

ਤਪਰਿ ਅਸਥਾਪੇ ਪਰਮਾਦਿ॥ ਸਕਲ ਸੰਕਤ ਰਵਿ ਸਸਿ ਅਗਨਾਦਿ॥ ਸੰਖ ਅਰੁ ਚੰਕ ਗਦਾ ਅਸਿ
 ਅਸਤ॥ ਪਨਖ ਬਾਣ ਮੁਸਲ ਹਲ ਸਸਤ॥ ੩੪॥ ਏਅ ਠਹੂੰ ਆਠ ਦਿਸਾ ਅਨੈ॥ ਬਣ ਮਾਲਾਲ
 ਤਾਉਰ ਜਾਨੈ॥ ਨਿੰਦ ਸੁਨੰਦ ਮਹਾ ਬਲ ਚੰਗ॥ ਕੁਮਦੇਖ ਇ ਬਲ ਕੁਮਦ ਪ੍ਰਚੰਗ॥ ੩੫॥ ਅਸਾਟਿ
 ਦਿਸਾ ਪਾਰਖ ਦਸ ਮੰਗਰ॥ ਠਛੇ ਗਰਤੁ ਜੇ ਵਿਕਰਿ ਅਗਰ॥ ਬਿਖੁ ਸੈਨ ਬਿਸਾਸ ਗੁਰ ਦੇਵਾ
 ਗਣ ਪਤਿ ਦਰਗਾ ਅਰੁ ਸਬ ਦੇਵਾ॥ ੩੬॥ ਕਾਰਿ ਜੋ ਰੋਹ ਰਿਸੁ ਨ ਮੁਖ ਠੰਢੈ॥ ਹਰਖ ਤਬ ਦਨ ਪ੍ਰੇਮ
 ਅਤਿ ਬਾਢੈ॥ ਸਭ ਹਨ ਕੋ ਪੂਜੈ ਅਗ ਪਾਦਿ॥ ਬਿਖੈ ਨਿਮਤ ਬੰਦ ਨ ਆਦਿ॥ ੩੭॥ ਚੰਦ ਨ ਅਰੁ
 ਕਪੂਰ ਉਸੀਗਾ॥ ਭ੍ਰੰਕ ਮੰਗਰ ਸੁਰੀ ਪਤ ਨੀਗਾ॥ ਪ੍ਰਥਮਾ ਹਿਕ ਛੁਮ ਪੁਰਕ ਚਢਾਏ॥ ਨਿਗਮ ਲਜਲ
 ਆਚਮਾਨ ਕਰੈ॥ ੩੮॥ ਪੁਨਿ ਸੁਰੀ ਪਜਲ ਦੇਇ ਸਨਾਨ॥ ਮੰਤ੍ਰ ਬਦਨ ਮਨ ਕਮਨ ਹਿ ਆਨ
 ਪੁੰਡਰੀਕ ਲੇਚਨ ਭਵ ਭਾਵਨਾ॥ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਸਭ ਕੇ ਉਪਜਾਵਨਾ॥ ੩੯॥ ਜਿ ਜੈ ਬ੍ਰਹਮ ਸਕਲ ਅੰ

੧੬੩

ਧਾਗਾ ਨਮੋ ਨਮਸ ਤੇ ਬਾਰੰ ਬਾਗਾ ॥ ਮੇ ਤੰਤ੍ਰ ਮੰਤ੍ਰੇ ਉਚਾਰੈ ॥ ਸਹਸ੍ਰ ਸੀਰਖਾ ਸੁਤਹਿ ਬਿਸਤਾਰੈ ॥ ੪੦ ॥
 ਬਸਤ੍ਰ ਜਨੇ ਉਘਰਾ ॥ ਭਰਣਾ ॥ ਅੰਗ ਅੰਗ ਤਿਲਕਾ ਦਿ ਕਰਣ ॥ ਉਤਮ ਮਾਲਾ ਬਹੁਤ
 ਸੁਰੰਧਾ ॥ ਪੇਸ਼ ਸਹਤਿ ਮੋਸੋ ਮਨ ਬੰਧਾ ॥ ੪੧ ॥ ਬਾਲ ਭੁਗਾ ॥ ਚਮਾਨ ਕਰਾਵੈ ॥ ਕੁਸਮ ਸੁਰੰਧਾ ਅਰੁ
 ਧੁਪ ਬਨਾਵੈ ॥ ਬਹੁਤ ਭਾਂਤਿ ਆਰਤੀ ਉਤਾਰੈ ॥ ਨਾਨਾ ਬਿਧਿ ਨੈਵੇਦ ਸਵਾਰੈ ॥ ੪੨ ॥ ਖੀਰ ਖੰਡ ਪਿਤ
 ਦਧਿ ਲਾਪਸੀ ॥ ਮਾਲ ਪੁਵਾਸੁ ਹਾਰ ਸੁਰਸੀ ॥ ਬਿਜਨ ਕਰੈ ਅੰਰ ਬਹੁਤੇਰੇ ॥ ਭੋਗ ਲਗਾਵੈ ਬਹੁਤ
 ਤਮੇਰੇ ॥ ੪੩ ॥ ਨਿਤ ਦਤੋਂ ਓ ਬਟ ਨੇਤੇਲਾ ॥ ਅਨਵਾਵੈ ਪਾਰਾ ਮਿਤਮੇਲਾ ॥ ਅਲੰਕਾਰ ਦਰਸਨਾ ॥
 ਦਰਸਾਗੀਤ ਨਿਰਤਿ ਬਾਜੰਤ੍ਰ ਸੁਪਰਸਾ ॥ ੪੪ ॥ ਬਹੁਤ ਭਾਂਤਿ ਨੈਵੇਦ ਸਵਾਰੈ ॥ ਨਿਤ ਨਹੀਤੋ ਪੁਰ
 ਬਨਟਾਰੈ ॥ ਬਹੁਤ ਕਰੈ ਪਾਵਕ ਮੇਂ ਪੂਜਾ ॥ ਮੋਬਿਨੁ ਤਾਰਿ ਨ ਜਾਨੈ ਦੂਜਾ ॥ ੪੫ ॥ ਅਗਨਿ ਕੁੰਡ ਮ
 ਹਿ ਅਗਨ ਹਿਧਰੈ ॥ ਸਮਧੀ ਪ੍ਰਤਾਦਿ ਕਹੈ ਮਹਿ ਕਰੈ ॥ ਹੋਮ ਕਰੈ ਪਛਿ ਪਛਿ ਮਮ ਮੰਤ੍ਰਾ ॥ ਜਿਨ ਕ

ਕਹੈ ਬੇਦ ਅਰੁ ਤੰਤ੍ਰ ॥ ੪੬ ॥ ਕਰਿ ਹੋਮ ਰਿਆ ਚ ਮਾਨ ਕਰਾਵੈ ॥ ਤ ਕੋ ਮੇਰੇ ਰੂਪ ਰਿਯਾਵੈ ॥ ਤਪਤ ਸੁਦਰ ੧੬੪
 ਏਤੁ ਲਛ ਬਿਅੰਗ ॥ ਚਾਰੁ ਚਤੁਰਭੁਜ ਆਪਸੰਗ ॥ ੪੭ ॥ ਪੀਤ ਬਸਤ੍ਰ ਰੁਲ ਬਣ ਮਾਲਾ ॥
 ਸੀਸ ਮੁਕਟ ਕਟਿ ਸੂਤ ਬਿਸਾਲਾ ॥ ਭਿਗਲਤਾ ਅਰੁ ਲਛਮੀ ਆਦਿ ॥ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਯਾਵੈ ਰੂਪ
 ਅਨੰਦ ॥ ੪੮ ॥ ਪੁਨਿ ਨਿਦਾਇ ਪਾਰਖ ਦਜੇ ਤੇ ॥ ਬਲ ਬਿਧਾਨ ਸੋ ਪੁਜੇ ਤੇ ॥ ਜਪੈ ਮੂਲ ਮੰਤ੍ਰ ਬਹੁ ਬ
 ਗ ॥ ਜਾ ਬਿਧਿ ਬਧੈ ਪ੍ਰੇਮ ਅਧ ਕਾਰ ॥ ੪੯ ॥ ਤਾ ਪੀਛੈ ਪ੍ਰਸਾਦ ਹਿਲੇਵੈ ॥ ਲੇਕਰਿ ਸਭ ਭਗਤ ਨ ਕਉ
 ਦੇਵੈ ॥ ਆਗਮ ਪਾਇ ਆਪਤ ਬਪਾਵੈ ॥ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਹਿਤ ਜੇ ਤੇਜੀ ਭਾਵੈ ॥ ੫੦ ॥ ਪੁਨਿ ਅਰਪੈ ਸੁਰੀ
 ਧੰਤ੍ਰ ਬੁਲਾ ॥ ਉਤਮ ਮਾਲਾ ਉਤਮ ਟੂਲਾ ॥ ਮੇਰੇ ਗੁਣ ਉਚੈ ਸੁਰਗਾਵੈ ॥ ਨਾਮਿ ਨਿਭਾਖੈ ਪ੍ਰੇਮ ਬਢਾ
 ਵੈ ॥ ੫੧ ॥ ਮੇਰੇ ਗੁਣ ਅਰੁ ਕਰਮ ਸਰਾਰੇ ॥ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਧ ਅਵਿਗਾਰੈ ॥ ਕਥਾ ਨਿਤ ਮਮ ਸੁਨੈ ਸੁਨ
 ਵੈ ॥ ਮੋ ਬਿਨ ਕਹੂੰ ਨ ਪਲ ਠਹਿਰਾਵੈ ॥ ੫੨ ॥ ਚਕੁਨ ਪਲੈ ਟੈ ਮੈ ਨ ਕਰਾਇ ॥ ਮੁਖ ਤੇ ਨ ਵਭੂ ਲਿਨ

ਹਿਜਾਇ। ਪਗਕ੍ਰਿਤ। ਅਗ੍ਰਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਬੇਦਾ। ਜੇਏ ਜੇਓ ਸਤਤਿ ਕੇ ਕ੍ਰੇਦਾ॥ ੫੩॥ ਤਿਨ ਤਿਨ ਸੋਮ
 ਮਓ ਸਤਤ ਕਰੈ। ਥਾਰ ਥਾਰ ਚਰਨ ਨਿਮੈ ਪਰੈ। ਪੀਛੈ ਪਾਰ ਜੇ ਰਕਾਰਿ ਦੇਈ। ਕਰੈ ਦੀਨ੍ਹੈ ਬਿਨ
 ਤੀ ਸੋਈ॥ ੫੪॥ ਘੋਪੁ ਭਵ ਸਾਗਰ ਤੇ ਤਾਰੈ। ਕਾਲ ਮਿਤ ਭੁਏ ਸੋ ਕਾਨਿ ਵਾਰੈ। ਤੁਮ ਬਿਨੁ ਮੇਰੇ ਅ
 ਵਰੁ ਨ ਕੋਈ॥ ਪਾਉ ਚਰਣ ਨਿਕੀਜੈ ਸੋਈ॥ ੫੫॥ ਹਿਰਦੈ ਜੋ ਤਿਜੈ ਤਿਮੈ ਪਰੈ। ਮੂਰਤ ਕੋ ਸਿਹ
 ਜਾ ਬਿਸਤਾਰੈ। ਜੋ ਅਕਾਰ ਜਹਾਂ ਲਗਾ ਦੇਖੈ। ਤੇ ਸਮਸਤ ਮਮ ਮੂਰਤ ਲੈਖੈ॥ ੫੬॥ ਕਰੈ ਜਥਾ ਬਿ
 ਪਸਤ ਮੈ ਪੂਜਾ। ਮੋ ਕੋਛੋ ਭੁਨ ਜਾਨੈ ਦੂਜਾ। ਯਾ ਬਿਪਕ੍ਰਿਅਾ ਜੋਗ ਮਨੁ ਲਾਵੈ। ਸੋ ਨ ਰੁਭੁਗ
 ਤ ਮੁਕਤਿ ਛਲੁ ਪਾਵੈ॥ ੫੭॥ ਮੋ ਕੋ ਉਤਮ ਗੁਹ ਸਾਵਿਰਾਵੈ। ਤਾ ਮੈ ਮਮ ਪ੍ਰਤਮਾ ਪਰਾਵੈ। ਮੋ ਕੋ ਕਰੈ
 ਬਾਗ ਛਲ ਬਾਰੀ। ਜਗ ਮਹੋਛ ਵਕੀ ਅਧਕਾਰੀ॥ ੫੮॥ ਮਮ ਹਿਤ ਸਦਾ ਬ੍ਰਤਾ ਦਕ ਦੇਵੈ। ਬ
 ਹੁਤ ਭਾਂਤ ਮਮ ਭਗਤ ਨ ਸੇਵੈ। ਮਮ ਪੂਜਾ ਪਵਾਹ ਕੇ ਹੇਤਾ। ਦੇਤ ਗਾਵਿ ਪੁਰਹਾਟ ਅਰੁ ਖੇਤਾ॥

੫੮॥ ਸੋਮਮਸਮਈਸ੍ਰੁਤਾਪਦੈ॥ ਤਿਹੂੰਲੋਕਕਈਸਕਹਾਵੈ॥ ਜੋਮਮਪ੍ਰਤਮਾਥਾਪਨਕਰੈ ੧੬੫
 ਸੋਸਭਭੂਪਦੈਅਵਤਰੈ॥ ੬੦॥ ਜੋਮੇਰੰਮੰਦਰਸਵਰਾਵੈ॥ ਤਿਹੂੰਲੋਕਕੀਪ੍ਰਤਾਪਦੈ॥ ਪੂਜਾ
 ਦਿਕਬ੍ਰਹਮਾਕੇਲੋਕ॥ ਜਹਾਂਨਹੀਨਾਨਭੈਸੋਕ॥ ੬੧॥ ਤੀਨੋਕੀਏਲਹੈਬੈਕੁਨਾ॥ ਕਾਲਾਦਿ
 ਕਸਬਹੁਤੇਅਕੁਨਾ॥ ਜੋਯੋਸੇਵੈਦੈਨਿਹਕਾਮ॥ ਸੋਮਮਭਗਤਲਹੈਸੁਖਧਾਮ॥ ੬੨॥ ਨਿਹਕਾ
 ਮੀਭਾਵੈਤਿਉਸੇਵੈ॥ ਜੋਤਨਮਨਧਨਮੋਕਦੇਵੈ॥ ਸੋਪਦੈਮੇਰੰਨਿਜਗਪਾਨਾਲਹੈਮੋਹਛੁਟੈ
 ਸਭਾਮਾਨ॥ ੬੩॥ ਬਿਤਸੁਰਨਿਅਰੁਬਿਪਨਕੇਗੀ॥ ਅਰੁਜੋਕਰੀਹੋਇਕਛੁਮੇਗੀ॥ ਦਈਅੰ
 ਰਕੀਕ੍ਰਿਬਾਅਪ੍ਰਾਤਾਕੇਹਰੇਕਾਰਿਓਸਭਪਾਪ॥ ੬੪॥ ਸੋਹੋਵੈਕ੍ਰਿਮਾਬਿਸਟਮਾਹੀ॥ ਬਰਖ
 ਕੋਇਹੂੰਨਿਕਮੈਲਹਾਂ॥ ਕਰਤਾਪ੍ਰੇਰਕਤਥਾਸਹਾਈ॥ ਅਨਮੋਦਨਜਿਨਰੁਚਿਉਪਜਾਈ॥
 ੬੫॥ ਸਬਹਨਕੋਛਲਹੋਇਸਮਾਨਾ॥ ਭਾਵੈਉਤਮਭਾਵੈਆਨਾ॥ ੬੬॥ ਦੋਹਰਾ॥ ਧਾਬਿਧਿਪ੍ਰ
 ਤਤੇਮਮਹਿਤਕਰਮਨਿਕਰੈ॥ ਸੋਬਹੁਤਨਿਲੋਕੁਦਜਲਤਰੈ॥ ੧

ਜਾ ਕੋ ਕਰੈ ਤ ਕੋ ਉਪਜੈ ਗਿਆਨਾ ਜਾ ਤੇ ਮੇਰੇ ਪਦੁ ਲਪੈ ਤ ਕੋ ਕਰੈ ਬਖਾਨਾ ॥ ੬ ॥ ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਭੁਗਵਤੇ
 ਮਹਾਂ ਪੁਰਾਣੇ ਏਕਾਦਸ ਸਕੰਦ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭੁਗਵਾਨ ਉਪਵਸੰ ਬਾਦੇ ਭੁਖਾ ਯੀ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਪੁਜਾ ਬਿਧਿ ਬਰ
 ਨਨ ਨਮਸਪਤ ਬੀਸ ਵੇਯਾਇ ॥ ੨ ॥ ਸ੍ਰੀ ਭੁਗਵਾਨੇ ਵਾਚਾ ਚੋ ਪਈ ॥ ਉਪਵਤੇ ਸੋ ਭਾਖੰ ਗਿਆ
 ਨਾ ਜਾ ਤੇ ਲਹੈ ਮੋਹਿ ਤ ਜਿਆਨਾ ॥ ਉਤ ਮਮ ਪਮ ਕਰਮ ਸੁਭਾਵਾ ॥ ਤੇ ਸਭ ਜਗ ਕੇ ਨਾਨ ਭਾਵਾ ॥ ੧ ॥
 ਤਿਨ ਤਿਨ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਆਨਹਿ ਕਰੈ ॥ ਅਰੁ ਨਹਿ ਕਛੁ ਉਸਤਤ ਬਿਸਤਰੈ ॥ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਪੁਰਖ ਨਿਰਮ
 ਤ ਸਭ ਜਾਨੈ ॥ ਏਕ ਜਾਨ ਸਭ ਭੇਦ ਹਿ ਭਾਨੈ ॥ ੨ ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਆਦਿ ਕੀਟ ਪਰਜੀਤਾ ॥ ਏਕ ਰੂਪ ਦੈਖੈ ਮ
 ਮਸੰਤਾ ਜੇ ਜੇ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਕਰਮ ਸੁਭਾਵਾ ॥ ਤਿਨ ਕੋ ਜਾਨੈ ਭਾਵਾ ਆਭਾਵਾ ॥ ੩ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਹੋਇ ਅਰਥ ਤੇ
 ਭ੍ਰਿਸਟੀ ॥ ਮਾਯਾ ਮੋਹਿ ਚਿਤੈ ॥ ਭ੍ਰਿਸਟੀ ॥ ਮਿਥਯਾ ਮਾਹਿ ਚਿਤ ਕੋ ਧਰੈ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਮੁਰਖ ਜਨ ਮੇਮ
 ਰੈ ॥ ੪ ॥ ਲੀਨ ਹੋਇ ਜਬ ਇੰਦ੍ਰੀਏਹ ॥ ਸੁਪਨ ਲਪੈ ਤ ਬਾਅਤ ਮਏਹ ॥ ਜਹ ਮਨੁ ਲਗੈ ਤਹੀਤ

ਹਜਾਵੈ॥ ਬਹੁਤ ਭਾਂਤ ਕੇ ਸੁਖ ਦੁਖ ਪਾਵੈ॥ ੫॥ ਪੁਨਿ ਸੁਖ ਪਤਿ ਮੇਂ ਹੋਵੈ ਲੀਨਾ॥ ਮਰਣ ਕਹੀਏ ਮੁਮੂਰੀ ੧੬੬
 ਨਾ॥ ਏਉ ਸੁਖ ਪਤਿ ਅਰੁ ਦੇਖਤ ਸੁਪਨਾ॥ ਜਨਮ ਮਰਨ ਬਹੁ ਦੁਖ ਸੁਖ ਉਪਨਾ॥ ੬॥ ਜੋ ਲਗ ਸੇਵੈ
 ਤੋਲ ਗਪਾਵੈ॥ ਜਾਗਤ ਹੀ ਕਛੁ ਵੈ ਨ ਰਹਾਵੈ॥ ਤਿਉ ਯਹ ਸੁਖ ਦੁਖ ਪਾਪ ਅਰੁ ਪੁੰਨਾ॥ ਜਨਮ ਮਰ
 ਨ ਸਭ ਜਾਨੈ ਸੁਨਾ॥ ੭॥ ਜੋ ਪਾਇਹ ਦੁਖੇ ਅੰਤ ਅਸੰਤਿ॥ ਮੋਖਿ ਨੁ ਔਰ ਕਛੁ ਨ ਹਿਸੰਤਿ॥ ਦੇਖ ਨ ਸੁਨ
 ਨ ਕਹ ਨ ਮੇਆਵੈ॥ ਮਨ ਅਰੁ ਬੁਧਿ ਜਹਾਂ ਲੋ ਜਾਵੈ॥ ੮॥ ਤੇ ਸਮ ਸਤ ਕਛੁ ਵੈ ਜੋ ਨ ਹਾਂ॥ ਤੋ ਸੁਭ
 ਅਸੁਭ ਕਹੋ ਕਾਮੁ ਹੀ॥ ਜੰਦ ਪਿਰੈ ਮਿਥਾ ਸੰਸਾਰਾ॥ ਤੋਹੁ ਦੁਖ ਕੋ ਵਾਰ ਨ ਪਾਗ॥ ੯॥ ਜੋ ਲਗਿ
 ਦੇਹ ਬੁਧ ਨਹੀ ਛੂਟੈ॥ ਤੋਲ ਗਿਭੈ ਭਵ ਪਲ ਕਨਹੁਟੈ॥ ਜੇ ਸੇ ਅਪਨੀ ਧੁਨਿ ਕੀਝਾਈ॥ ਅਰੁ
 ਪ੍ਰਿਤਿ ਬਿਬਿਧ ਸਿੰਘ ਕੀ ਆਈ॥ ੧੦॥ ਸੀ ਪਰੂਪ ਜੇ ਵਰੀ ਮਾਰਿ ਸਾਪਾ॥ ਅਰੁ ਮਿਗਾ ਤਿਸ ਨਾਮ
 ਹੋਆ ਪਾਹਿ ਨਹੀ ਪਰਹੈ ਸੋ ਜਾਨੈ॥ ਤਿਨ ਤੇ ਸੁਖ ਦੁਖ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਮਾਨੈ॥ ੧੧॥ ਜੋ ਲਗਿ ਮਿਥ

ਜਾਨੈ ਨਾਹੀ। ਤੋਲ ਗਿ ਸਕਲ ਅਨਰਥ ਨ ਜਾਂਹੀ। ਬ੍ਰਹਮਰੂਪ ਇਹ ਸਭ ਸੰਸਾਰ। ਜਿਹਾਂ ਲਗੇ ਕਛੁ ਹੈ
 ਆਕਾਰ॥੧੨॥ ਬ੍ਰਹਮਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮ ਹਿ ਉਪਜਾਵੈ। ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਆਪਾਰ ਰਹਾਵੈ। ਬ੍ਰਹਮ ਹਿ
 ਕਰੈ ਬ੍ਰਹਮ ਪਤ ਪਾਲਾ। ਬ੍ਰਹਮੇ ਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਕਲਾ॥੧੩॥ ਜਿਸੇ ਜਲ ਬੁਟ ਬੁਟਾ ਜਲ ਮਾਂਹੀ
 ਜਲ ਕੋ ਛੋੜਿ ਦੁਖੇ ਤੋ ਕਛੁ ਨਾਹੀ। ਤਿਉ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮਰੂਪ ਸਭ ਏਕਾ। ਦੇਖੈ ਭ੍ਰਮ ਤੈ ਜੀਵ ਅਨੇਕਾ
 ੧੪॥ ਪਰੁ ਯਹ ਸਭ ਜਾਨੈ ਨਿਰਮੂਲਾ। ਜਿਉ ਮਿਗ ਬਾਰਗਗਨ ਮੈ ਠੂਲਾ। ਤਿਗੁਣ ਰਚਤ ਯਹ
 ਸਭ ਜਗੁ ਜਾਨੈ। ਤੇਗੁਣ ਮਾਪ ਕੈ ਸਭ ਮਾਨੈ॥੧੫॥ ਜੇਯਾ ਬਿਪਿ ਸਭ ਮਿਥਾ ਜਾਨੈ। ਬ੍ਰਹਮਰੂਪ
 ਵਹਿਰੈ ਮੈ ਆਨੈ। ਪਰੁ ਜੰਟ ਪਯਾਜ ਗਮੇ ਰਹੈ। ਤੋਰਵਿ ਜਿਉ ਗੁਣ ਟੋਖ ਨ ਗਹੈ॥੧੬॥ ਯਾ
 ਬਿਪਿ ਜਗ ਮੈ ਸੁਭ ਅਸੁਭ ਨ ਦੇਖੈ। ਮਿਥਾ ਜਾਨੈ ਬ੍ਰਹਮੁ ਕਹਿ ਲੇਖੈ। ਜਿਉ ਪੁਤੰਛ ਘਟਾ ਦਿਕ ਦੇ
 ਖੈ॥ ਉਪਜਤ ਬਿਨ ਸਤ ਮਿਥਾ ਲੇਖੈ॥੧੭॥ ਧਰਣੀ ਆਦਿ ਕਾਲ ਤੈ ਸਤਿ। ਨਾਮਰੂਪ ਤੇ ਸਕਲ

ਅਸਤਿ॥ ਤਿਉਹੀ ਬ੍ਰਹਮਸਤਿ ਤਿਉ ਕਾਲਾ ਨਾਮ ਰੂਪ ਮਿਥਾ ਜੰਜਾਲਾ ॥੧੮॥ ਅਰੁ ਤਿਉ ਕਰਿ
 ਦੇਖੈ ਉਨ ਮਾਨਾ ਭਾਈਏ ਜਛਤ ਨ ਮਨ ਪਾਣਾ ਸਕਤਿ ਕਉ ਨ ਕੀਚੇ ਤਨ ਰਹੈ॥ ਅਪਨੇ ਅਪਨੇ
 ਅਰਥ ਨ ਗਹੈ ॥੧੯॥ ਨਿਰਾਕਾਰ ਤੇ ਚੇਤਨ ਹੋਈ॥ ਸਭਾ ਅਕਾਰ ਜਹਾਂ ਲਗ ਜੇਈ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਸ
 ਭਾਮਿਥਾ ਅਕਾਰਾ ਚੇਤਨ ਬ੍ਰਹਮ ਸਕਲ ਆਧਾਰਾ ॥੨੦॥ ਅਰੁ ਸੁਤਿ ਕੋ ਪਮਾਨ ਬਿਚਾਰੈ॥ ਨਿ
 ਤਿਨੇ ਤਿ ਕਰ ਸਦਾ ਪੁਕਾਰੈ॥ ਅਰੁ ਤਿਉ ਦੇਖੈ ਅਨੁਭਵ ਮਾਹੀ॥ ਨਾਮ ਰੂਪ ਕਛੁ ਪੈਏ ਨਾਹੀ ॥੨੧॥
 ਅੰਤ ਨ ਰਹਿ ਪੈਹੁ ਤੇਨ ਆਦਿ॥ ਆਤਮ ਨਿਸਚਲ ਬ੍ਰਹਮ ਅਨਾਦਿ॥ ਐਸੇ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਕੋ
 ਬਿਸਤਾਰਾ ਮਿਥਾ ਜਾਨੈ ਬਰਣ ਅਕਾਰਾ ॥੨੨॥ ਮਨ ਬਚ ਕਰ ਮਹੋਇ ਨਿਹੰਗਾ ਬ੍ਰਹਮ
 ਬਿਚਾਰਹਿ ਅੰਭੰਗਾ॥ ਐਸੇ ਬਚਨ ਕਹੈ ਭਗਵਾਨਾ॥ ਤਬ ਉਧਵ ਪ੍ਰਫਿਓ ਦਿਛ ਗਿਆਨਾ ॥੨੩॥
 ਉਧਵੇ ਵਾਚਾ ਹੋ ਪ੍ਰਭ ਯਹ ਆਤਮਾ ਬਿਨਾ ਸੀ॥ ਚੇਤਨ ਰੂਪ ਸੁਅੰ ਪੁਕਾਸੀ॥ ਨਿਰਗੁਣ

੧੬੧

ਕਹੈ

ਨਿਗਕਾਰਨਿਤਸੁਧਿ। ਸਦਾ ਅਨਬਿਤਸਦਾਪਰਬੁਧਿ॥ ੨੪॥ ਈਹਰਹਤਸਦਾ ਅਨਿਦਾਂਸ
 ਕਲਪਕਾਸਕਲਿਪੈਨਦੰਦਾ। ਅਰੁਇਹਦੇਹਸਕਤਿਕਰਿਹੀਨ। ਜਦਾ ਅਸੁੰਧਏਜਾਵੈਲੀਨ
 ॥ ੨੫॥ ਤਤੋਤਿਨਕੋਸੰਗੁਨਹੋਈ। ਮਹਾਂਬਿਸੇਖਪਰਸਪਰਦੇਈ। ਕਛੁਇਛਾਨਹੀਆਤਮਮ
 ਹੀ। ਅਰੁਤਨੁਸੋਕਛੁਹੋਵੈਨਹੀ॥ ੨੬॥ ਆਤਮਕੋਬੰਧਨਨਹਿਕੋਈ। ਅਰੁਆਤਮਆਵਰ
 ਦਨਹੋਈ। ਯਹੋਸੰਸਾਰਲਹੈਸੋਕਉਨ। ਆਤਮਸੁੰਧਸਦਾਸੁਖਭਉਨ॥ ੨੭॥ ਯਹਿਕਰਿਕ੍ਰਿਪਾ
 ਮੋਹਿਸਮਝਾਵੈ। ਮੇਰੋਭਗਮੁਸੰਦੇਹਮਿਟਾਵੈ। ਐਸੋਭਿਧਵਪ੍ਰਛਿਓਗਮਾਨ। ਤਬਬੋਲੈਕੂਪਤਿ
 ਭਗਵਾਨ॥ ੨੮॥ ਏਹਗਾ। ਯਹਿਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਮੋਹਿਸਭਗਮਾਨਕਥਾਸਮਝਾਇ। ਜਿਹਬਿਧਿ
 ਦੇਖੋਰੂਪਤੁਮਭਗਮੁਤਿਮਰੁਮਿਟਿਜਾਇ॥ ੨੯॥ ਸ੍ਰੀਭਗਵਾਨੋਵਾਚਾ। ਆਤਮਕੋਨਹੀਸੰਸਾਰ।
 ਅਰੁਤਿਨਕੋਨਹੀਜੇਆਕਾਰਗ। ਤਿਨਦੋਲੋਤੇਜੇਅਬਬੇਕ। ਤਹੀਕੋਭਵਦੁਖਅਨੇਕ॥ ੩੦॥

॥ ਇੰਦ੍ਰੀਯਾਨਦੇਹਮਨੁਬੰਧਾ ॥ ਇਨਸੋਜੋਆਤਮਸਨਬੰਧਾ ॥ ਤਾਂਤੇਏਕੁਸੈਸੰਸਾਰਾ ॥ ਮਹਾਂਦੁਖਨਾਨ ॥
 ਪਰਕਾਰਾ ॥ ੩੧ ॥ ਜੋਲਗਿਹੈਇਨਸੋਸਨਬੰਧਾ ॥ ਤੋਲਗਿਆਤਮਜਾਨੈਬੰਧਾ ॥ ਸੋਅਗਮਾਨਕਰਿ
 ਓਸਭੁਜਾਨੋ ॥ ਨਾਹੀਕਛੁਸਕਲਕਰਿਮਾਨੋ ॥ ੩੨ ॥ ਜਦਪਮਿਥਾਹੈਸੰਸਾਰਾ ॥ ਪਰਤੋਕਹੂੰਦੁ
 ਰਨਪਾਰਾ ॥ ਸਦਾਜੀਵਦੁਖਹੀਮੈਰਹੈ ॥ ਬਾਰਬਾਰਤਨੁਛੁਰੈਗਹੈ ॥ ੩੩ ॥ ਜਿਉਸੁਪਨਕਛੁਹੈ
 ਏਨਾਹੀ ॥ ਪਰਸਭੁਸਾਚੈਨਿਦਮਾਹੀ ॥ ਜੋਜੋਸੁਖਦੁਖਮਨਮੇਧਾਵੈ ॥ ਸੋਸੋਸਕਲਸੁਪਨਮੇਅ
 ਵੈ ॥ ੩੪ ॥ ਹੋਨਾਹੀਪਰਹੈਸੋਜਾਨੈ ॥ ਨਨਾਥਿਧਿਕੇਸੁਖਦੁਖਮਾਨੈ ॥ ਜਾਗਤਹੀਕਛੁਹੈਏਨਾਹੀ ॥ ਸ
 ਭਥਿਉਹਾਰਥਿਥਾਹੈਜਾਹੀ ॥ ੩੫ ॥ ਹਰਖਸੋਕਭੈਮੋਹਅਚਲੋਭਾ ॥ ਇਛਾਕੋਧਸੋਭਾਅਸੋਭਾ ॥ ਜ
 ਨਮਅਰੁਮਰਣਥਿਕਾਰਜਹਾਂਲੋ ॥ ਅਹੰਕਾਰਤੇਸਕਲਤਹਾਂਲੋ ॥ ੩੬ ॥ ਆਤਮਸਦਾਇਕ
 ਰਸਰਹੈ ॥ ਅਹੰਕਾਰਸੰਗਤਿਦੁਖਸਹੈ ॥ ਇੰਦ੍ਰੀਏਹਬੁਧਿਮਨਪਾਨਾ ॥ ਸੂਤਅਰੁਮਹਤਤੁਅ

ਭਿਮਾਨਾ ॥ ੩ ॥ ਇਨਸੋਮਿਲਕਾਰਿ ॥ ਤਮਏਕਾ ॥ ਮਾਯਕੇਸੁਖਗਹੈ ॥ ਅਨੇਕਾ ॥ ਤਿਨਤਿਨਕੇਹਿਤਕ
 ਰਮਨਕਰੈ ॥ ਕਰਮਨਕੇਬਸਿਜਨਮੇਮਰੈ ॥ ੩੮ ॥ ਲਿੰਗਬੰਧਦੇਹਨਮੇਜਾਵੈ ॥ ਤਿਨਕੇਸੰਗਮਹੰ
 ਦੁਖਪਾਵੈ ॥ ਬੁਧਬਚਨਮਨਪ੍ਰਾਨਸਮੀਗਾ ॥ ਮਹੰਤਤਇੰਦੀਕਰਮਸਰੀਗਾ ॥ ੩੯ ॥ ਸੁਖਅਰੁਦ
 ਖਮਮਤਾਅਹੰਕਾਰਾ ॥ ਤਿਨਕੇਨਾਨਾਬਿਧਿਸੰਸਾਰਾ ॥ ਸੋਨਿਰਮੂਲਸਕਲਈਜਾਨੈ ॥ ਜਿਉਜੇਵ
 ਰੀਸਾਪਤਿਉਮਾਨੈ ॥ ੪੦ ॥ ਗੁਪਤਖਣਗਭਜਿਮੋਹਿਉਪਾਵੈ ॥ ਗੁਰਸੇਵਾਸੋਸਾਨਪਰਾਵੈ ॥ ਤਾਂਸੋ
 ਕਾਟਿਹੋਇਨਿਰਸੰਗਿ ॥ ਬਿਚਰੈਸਭਦੇਖਤਮਮਅੰਗਾ ॥ ੪੧ ॥ ਗੁਰਕੇਬਚਨਿਹਿਰਦੈਮੇਧ
 ਰੈ ॥ ਆਦਿਅੰਤਿਲੋਸੂਤਿਹਿਬਿਚਾਰੈ ॥ ਜਨਮਮਰਨਦੇਖੈਪਰਤੰਛਾ ॥ ਤਜਿਅਗਾਯਾਨਹਿ
 ਹੋਵੈਦੰਛਾ ॥ ੪੨ ॥ ਸਾਧਨਪਰਮਮਾਹਿਬਿਰੁਹੋਈ ॥ ਆਤਮਦੇਹਬਿਚਾਰੈਦੋਈ ॥ ਜੋਯਾਜਗਕੀ
 ਆਦਿਅਰੁਅੰਤਾ ॥ ਸੋਈਮਧਬਿਚਾਰੈਸੰਤਾ ॥ ੪੩ ॥ ਆਦਿਅਰੁਅੰਤਮਧਰੋਏਕਾਨਾਮਰੂਪਸ

ਭਭਗਮਾਨੇਕਾਹੇਮਏਕਜਿਉਆਦਿਅਗੁਮੰਤਾਮੰਧਕੀਏਆਭਰਣਅਨੰਤਾ॥੪੪॥ਤਿ ੧੬੯
 ਕਭੁਹੇਮਛੋਰੁਨਹੀਆਨਾਜੋਬਿਚਾਰਕਰਿਦੇਖੇਗਮਾਨਾਮਿਥਾਸਕਲਨਾਮਅਕਾਗਹੇਮ
 ਕਾਲਤੈਕਰੈਬਿਚਾਰ॥੪੫॥ਤਿਉਜਗਆਦਿਮੰਧਅਗੁਮੰਤਾਮੋਰਿਅਰੂਪਬਿਚਾਰੈਸੀਤਾਅ
 ਦਿਅੰਤਮੇਏਕਅਰੂਪਸੋਈਮੰਧਬਿਥਾਸਭਰੂਪ॥੪੬॥ਜਾਗਤਸੁਪਨਸਖੋਪਤਾਅਵਸਥਾ
 ਆਦਿਅਗੁਮੰਤਮੰਧਸੁਵਸਥਾਇਨਕੇਨਸਭਏਜੋਰਹੈਸਕਲਛੋਰਤਕੋਬੁਧਿਗਹੈ॥੪੭॥
 ਇੰਦ੍ਰੀਏਹਇੰਦ੍ਰੀਅਨਕੇਦੇਵਾਇੰਦ੍ਰੀਬਿਖਅਨਕੇਬਹੁਭੇਵਾਤੇਸਭਜਾਨਏਕਹਿਬਿਨੁਸ
 ਹੀਸਭਬਹਮਸੋਖੋਜੋਮੰਗੀ॥੪੮॥ਜਾਂਹਿਪ੍ਰਕਾਸਤਸਕਲਪ੍ਰਕਾਸੈਜਾਕੀਸਕਤਿਸਤਿ
 ਤੇਭ੍ਰਮੈਮੁਖਕੋਮੁਖਕਰਣਨਕੇਕਰਣਕਰਕੈਕਰਚਰਣਨਕੇਚਰਣ॥੪੯॥ਨਾਸਨਾਸੈ
 ਨਕੋਨੈਨਾਜਿਭਿਅਜੀਭੁਬੈਨਕੇਬੈਨਾਯਾਬਿਧਿਸਕਲਪ੍ਰਕਾਸਕਏਕਾਤਾਂਬਿਨੁਮਿਥਾ

ਸਕਲ ਅਨੇਕ ॥ ੫੦ ॥ ਜੇ ਜੇ ਨਾਮ ਰੂਪ ਬਿਸਤਾਰਾ ॥ ਜਿਨਿ ਸੋ ਪੂਰਨ ਸਭ ਸੀ ਸਾਰਾ ॥ ਤੇ ਸਭ ਆਦਿ ਤੇ ਕਛੁ
 ਨਾਹੀ ॥ ਅਰੁ ਨਾਹਿ ਰਹੈ ਅੰਤੁ ਮਾਹੀ ॥ ੫੧ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਅਬਹੁੰ ਮਿਥਾ ਮਾਨੈ ॥ ਕਰਨ ਬਹੁ ਮਨਿ ਰੰਤ
 ਰਿਜਾਨੈ ॥ ਨਾਮ ਪਰਿਥ ਸੋ ਸਕਲ ਬਿਕਾਰਾ ॥ ਤਿਹੁ ਕਾਲ ਮੈਂ ਮਾਟੀ ਸਾਰਾ ॥ ੫੨ ॥ ਯਹ ਕਛੁ ਹੈ ਸੋ ਬਹੁ ਮਸ
 ਮਸਤਾ ॥ ਆਦਿ ਮੱਧ ਅਰੁ ਸਭ ਕੇ ਅਸਤਾ ॥ ਐਸੇ ਬਹੁ ਬਿਪਿ ਬੇਦ ਬਖਾਨੈ ॥ ਬਹੁ ਮਬਤਾਇ ਦੋਐ
 ਤਸਭ ਭਾਨੈ ॥ ੫੩ ॥ ਆਦਿ ਸਮਸਤ ਹੁ ਤੇ ਕਛੁ ਨਾਹੀ ॥ ਅਬਾ ਅਭਾਸਤ ਹੈ ਮੋ ਮਾਹੀ ॥ ਯਾਹੇ ਪਰੈ ਬਹੁ
 ਮਮ ਰੂਪਾ ॥ ਸਕਲ ਪ੍ਰਕਾਸਕ ਆਪ ਅਰੂਪਾ ॥ ੫੪ ॥ ਯਾਹਿ ਬਿਚਿਤ੍ਰ ਤੇ ਮੈਂ ਅਭਾਸੈ ॥ ਤਾਂ ਕੀ ਸਕਤ ਸਕ
 ਤ ਪ੍ਰਕਾਸੈ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਸਕਲ ਬਹੁ ਮਕਰਿ ਲੇਖੈ ॥ ਤਜਿ ਕਰਿ ਰੂਪ ਅਰੂਪ ਹਿ ਦੇਖੈ ॥ ੫੫ ॥ ਇਨ ਤੇ ਪਰੈ ਰੂ
 ਪ ਨਿਜ ਜਾਨੈ ॥ ਅਰੁ ਏ ਸਭ ਮਮ ਰੂਪ ਹਿ ਮਾਨੈ ॥ ਦੋਐ ਤਛੋ ਡਿਨਿ ਹਚਲੁ ਹੋਇ ਰਹੈ ॥ ਜਾਨ ਬਹੁ ਮ
 ਤੇ ਬਹੁ ਮਹਿ ਲਹੈ ॥ ੫੬ ॥ ਐਸੇ ਜੇ ਨਿਤ ਕਰੈ ਬੀਚਾਰਾ ॥ ਮਿਥਾ ਜਾਨੈ ਸਭ ਆਕਾਰਾ ॥ ਗੁਰ ਸੇਵਕ

ਰਿਗਮਾਨ ਬਛਾਵੈ। ਚੇਤਨ ਮੋਹਿ ਅਖੰਡਤਾ ਵੈ॥ ੫॥ ਯਹ ਜੇਤਨੁ ਸੋ ਆਤਮਾ ਹੀ। ਤਨੁ ਘਟ ਰੂਪ ੧੧੦
ਬਿਚਾਰੈ ਮਾਂਗੀ॥ ਅਰੁ ਇੰਦ੍ਰੀਏ ਦੀਪਸਮਾਨਾ। ਇਨਹਿ ਪ੍ਰਕਾਸਕਾ ਆਤਮਗਮਾਨ॥ ੫੮॥ ਅਰੁ ਤਿਉ
ਦੇਵਪਵਨ ਮਨੁ ਬੁਧਾ॥ ਆਤਮਕੀ ਨਹਿ ਜਾਨੈ ਸੁਧਾ॥ ਛਿਤ ਜਲ ਤੇਜ ਪਵਨਾ ਅਕਾਸਾ॥ ਅਹੰਕਾਰ ਰੁ
ਣ ਚਿਤ ਪ੍ਰਕਾਸਾ॥ ੫੯॥ ਸਾਂਮ ਪਰ ਕਿਰਤ ਤਨੁ ਮਾਤ੍ਰਾ ਪੰਚਾ। ਇਨਹੀ ਕਉ ਸਭ ਦੁਖ ਅਤ ਪਰਪੰਚਾ। ਤੇ
ਜਛਾ ਆਤਮ ਕੋ ਨਹਿ ਜਾਨੈ॥ ਆਤਮ ਸਕਤਈ ਹਾਸ ਭਠਾਨੈ॥ ੬੦॥ ਸਕਲ ਪ੍ਰਕਾਸਕਾ ਆਤਮ
ਏਕਾ। ਏਕ ਜਛਾਨ ਨ ਸਕੈ ਅਨੇਕਾ॥ ਯਾ ਬਿਪਿ ਜੋ ਮਮ ਰੂਪ ਬਿਚਾਰੈ। ਸਕਲ ਉਪਾਧਿ ਰੇਕੀਟਾਰੈ
॥ ੬੧॥ ਸੋ ਬਨ ਰਹੈ ਇੰਦ੍ਰੀਅ ਨ ਬੰਧੁ॥ ਕਿੰਬਾ ਪੁਰ ਬਿਖੀ ਅਨ ਅਰੰਭੁ॥ ਤੋਹੂੰ ਤਾ ਕੋ ਨਹਿ ਗੁਣ
ਦੋਖਾ। ਜੀਵਤ ਹੀ ਜਿਨ ਪਾਇ ਓਮੁਖਾ॥ ੬੨॥ ਜੈ ਸੇਘ ਨ ਰਵਿ ਆਰੇ ਆਏ। ਤੋ ਤਿਨ ਸੋ ਕਛੁ
ਨਹਿ ਰਵਿ ਛਾਏ॥ ਅਰੁ ਜਉ ਮੇਘ ਦੂਰਿ ਪੈ ਗਏ। ਤੋ ਕਛੁ ਰਵਿ ਨ ਪ੍ਰਕਾਸਤ ਭਏ॥ ੬੩॥ ਗਵਿ

ਰੋਪਰੋਓਧਾਨਬੰਦਾ ਜਾਨੈ ਲਿਪਤਲੋਕਮਤਮੰਦਾ ਜੈਸੇਪਗਟਪਵਨਪਨਤੋਇ। ਧੁੰਮਧੁੰ
 ਲਅਰੁਦਾਮਨਹੋਇ। ੬੪॥ ਰਿਤਕੋਗੁਣਸੀਤਲਉਸਨਾਦਾ। ਉਪਜਤਬਿਨਸਤਰਹੈਅ
 ਨਾਦਾ। ਪਰੁਨਹਿਲਿਪਤਅਲਿਪਤਾਅਕਾਸਾ। ਤਿਉਹੀਆਤਮਸੁਤਹਿਪਕਾਸਾ। ੬੫॥ ਪਰੁਤੋ
 ਹੂੰਸੰਗਤਿਨਹਿਕਰੈ। ਮਾਯਾਗੁਣਨਦੁਰਿਪਰਹੈ। ਜੋਲੋਕਰਮੇਰੀਦਿਛਭਗਤਾ। ਛੂਟੀਨ
 ਹੀਰਜਤਮਅਸਕਤਿ। ੬੬॥ ਦਮੋਤਕੇਦਨਭੂਲੋਜੋਲੋ। ਮਮਜਨਸੰਗਕਰੈਨਹਿਤੋਲੋ। ਜੈ
 ਸੇਰੋਗੁਹੋਇਤਨਮਾਹੀ। ਦਿਛਕਰਿਮੂਲਉਖਰੇਨਹੀ। ੬੭॥ ਸੋਤਜਿਅੰਬੁਧਾਅਪਥਹਿਕਰੈ। ਉ
 ਤੋਸੋਰੋਗਬਹੁਰਿਬਿਸਤਰੈ। ਤਿਉਅਹੰਕਾਰਰੋਗਭਵਮੂਲਾ। ਸੋਜੋਲਗਿਨਭੁਮੋਨਿਰਮੂਲਾ। ੬੮॥
 ਤੋਲਗਿਸੰਗਅਪਥਹਿਕਰਹੀ। ਤੋਬਹੁਰਿਓਜਗਮੇਅਵਤਰਈ। ਬੰਪਕਟਬਸਿਖਬ
 ਹੁਤੇਰੇ। ਆਵੈਸਕਲਸੁਰਨਿਕੇਪ੍ਰੇਰੇ। ੬੯॥ ਤੇਤੇਅੰਤਰਾਇਬਹੁਕਰੈ। ਜੋਗੀਕੋਕਰਮਨਬਿ

ਸਤਰੈ॥ ਸੋ ਤਿਨ ਤੇ ਪਵੈ॥ ਅਵਤਾਰਾ ਬਹੁ ਰਿਓ ਕਰੈ ਭਗਤ ਬਿਸਤਾਰ॥ ੧੦॥ ਕਰਮ ਪੰਥ ਮੈਂ ਭੁਲੈ ਨ ੧੧੧
ਹੀ॥ ਮੈਂ ਪ੍ਰਕਤ ਕੈ ਉਗਮ ਹੀ॥ ਯਾ ਬਿਧਿ ਪਾਇ ਗਿਆਨ ਬਿਗਿਆਨਾ ਦੇਖੇ ਮੋਹਿ ਮਿਟਾਵੈ ਆਨ॥
੧੧॥ ਤਬ ਤਾਂ ਕੋਤ ਨ ਕਰਮ ਹ ਕਰੈ॥ ਲੈਨ ਦੇ ਨ ਭੋਜਨ ਬਿਸਤਰੈ॥ ਪੁਰਾ ਬਿਸੰਸਕਾਰ ਕਰਵਾਵੈ॥
ਬਿਧਿ ਕੋ ਲਿਖਿ ਓਨ ਮਿਥਾ ਜਾਵੈ॥ ੧੨॥ ਸੋ ਮੁਨਿ ਮਗਨ ਬ੍ਰਹਮ ਸੁਖ ਮਾਂ ਹੀ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਕਰਤੇ ਜਾ
ਨੈ ਨਾ ਹੀ॥ ਜੋ ਬੈਠੇ ਅਰੁ ਠਾਢੇ ਹੋਈ॥ ਆਵੈ ਜਾਇ ਕਹੂੰ ਜੇ ਸੋਈ॥ ੧੩॥ ਅੰਨਖਾਇ ਜਲਾਪੀ
ਵੈ ਸੋ ਵੈ॥ ਜੋ ਬਿਵਹਾਰ ਦੇ ਹ ਕੋ ਹੋਵੈ॥ ਸੋ ਕਛੂ ਨ ਜਾਨੈ ਜੋਗੀ॥ ਨਿਸਚਲ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮ ਰਸ ਭੋਗੀ॥
੧੪॥ ਜੋ ਕਥਹੂੰ ਦੇਖੇ ਸੰਸਾਰਾ॥ ਇੰਦ੍ਰੀ ਗੋਚਰ ਬਿਧਿ ਪ੍ਰਕਾਰਾ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਕਛੂ ਸਤਿ ਨ ਹਿਜ
ਨੈ॥ ਸੁਪਨ ਬਸਤਾ ਜਿਉ ਜਾਗੈ ਮਾਨੈ॥ ੧੫॥ ਪ੍ਰਥਮ ਅਤਮਾ ਹੁਤੋ ਅਥੰਧਾ॥ ਆਪਾਰ ਭੁ
ਇਓ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਸੋ ਬੰਧਾ॥ ਬਹੁ ਰਿਓ ਮੋਸੇ ਬਿਦਿਆ ਪ੍ਰਵੈ॥ ਤਬ ਦੁਖ ਜਾਨ ਪਰ ਕਿਰਤ ਛੁਟ

ਕਵੈ॥ ੧੬॥ ਤਬ ਬਹੁ ਰਿਭਿ ਤਕੋ ਨਹ ਗਏ॥ ਮਹਿ ਜਨਮ ਮੇਰੈ॥ ਪ੍ਰਥਮ ਹਿਜ ਬਮੋਕ
 ਉਨ ਹਿਜਾ ਨਿਭ॥ ਤਬ ਮਾਯਾ ਸੁਖ ਉਤਮ ਮਾਨਿਭ॥ ੧੭॥ ਬਹੁ ਰਿਭਿ ਜਬ ਮਾਸ ਰਨਹਿ॥
 ਵੈ॥ ਮਮ ਪਸਾਦਿ॥ ਗਾਪਾ ਨੀਮਟਾ ਵੈ॥ ਤਬ ਮਾਯਾ ਗੁਣ ਦੁਖ ਮੇਜਾਨੈ॥ ਪਰਮਾਨੰਦ ਰੂਪ ਮੇ
 ਹਮਾਨੈ॥ ੧੮॥ ਤਤੇ ਮਾਪ ਹਿਗਾਯੀ ਉਪਾਧਾ॥ ਤਕੋ ਤਜੈ ਨਾ ਕਰਿ ਬਿਆਧਾ॥ ਸਦਾ ਨਿਰੰਤ
 ਰਿ ਮੇਰੈ॥ ਬਹੁ ਰਿਭਿ ਭਵ ਸਾਗਰ ਨਹਿ ਬਰੈ॥ ੧੯॥ ਜਿਵ ਗਵਿਅੰ ਸਸਕਲ ਏ॥ ਮਖਾ
 ਪਰਗਵਿ ਬਿਨੁ ਨਹਿ ਲਹੈ ਪਰਤੰਖਾ॥ ਗਵਿ ਸੰਜੋਗ ਬਹੁ ਰਿਜ ਬਹੋਈ॥ ਤਬ ਸਮਾਤਿ ਦੇਖੈ
 ਸੋਧੈ॥ ੨੦॥ ਗਵਿ ਬਿਨੁ ਅੰਧ ਕਾਰਤ ਬਹੋਵੈ॥ ਤਤੇ ਕੋਈ ਨੈਨ ਨਜੈ ਵੈ॥ ਗਵਿ ਸੰਜੋਗ ਪ੍ਰਕ
 ਸਹਿ ਪਾਵੈ॥ ਤਬ ਸਭ ਦੇਖੈ ਤਮ ਹਿਮਿਟਾ ਵੈ॥ ੨੧॥ ਪਰਤੈ ਨੈਨ ਤਿਕਾਲਾ ਲੇਪਾ॥ ਅੰਧ ਕਾਰ ਸਿ
 ਉਭਏ ਨਲੇਪਾ॥ ਤੇਜਿ ਉਕੇ ਤਿਉ ਤਮ ਹੀ ਮਾਹੀ॥ ਪਰਗਵਿ ਬਿਨੁ ਕਛੁ ਦੇਖੈ ਨਹੀ॥ ੨੨॥ ਗਵਿ

ਤੇਤਮਉਪਾਧਿਪਰਹਰੈ॥ਪਾਇਪ੍ਰਕਾਸਪ੍ਰਕਾਸਹਿਕਰੈ॥ਤਿਯੋਯਹਿਅਤਮਮੇਰੋਰੂਪਾ॥ਸ੍ਵਪ੍ਰਕਾ ੧੧੨
 ਸਕਪ੍ਰਕਾਸਮਨੁਪਾ॥੬੩॥ਜਨਮਮਰਨਮਿਰਜਾਦਾਰਹਤਾ॥ਕਾਹੂਕਰਿਕਬਹੂੰਨਹਿਗਹਿਤ
 ਦੂਜੈਰਹਤਅਪਹੂੰਏਕਾਤੰਹੀਕਰਿਏਦੇਹਅਨੇਕਾ॥੬੪॥ਮਹਾਂਨਭਾਵਸਕਲਅਨੁ
 ਭਾਵਾ॥ਜਾਮੈਕਦੈਨਕਰਮਸੁਭਾਵਾ॥ਨਿਤਯਾਨੰਦਸਦਾਅਤਿਸੁੰਧਾ॥ਸਦਾਨਰੀਹਸਦਾ
 ਪੁਰਬੁਧਾ॥੬੫॥ਜਾਕਰਿਏਇੰਦ੍ਰੀਤਨਮਨਪ੍ਰਾਨਾ॥ਚੇਤਨਹੋਇਬਰਤੈਬਿਪਨਾਨਾ॥ਜ
 ਲੈਤਮਨਅਰੁਬਚਨਨਪਾਵੈ॥ਔਰਕਵਨਿਬਿਧਿਤਾਂਕਉਪਾਵੈ॥੬੬॥ਪਰੁਜਥਮੋਤੇ
 ਰਹੰਤੋਕੁਇਓ॥ਤਬਤਾਕੋਸਭੁਬਲਮਿਟਿਗਾਇਓ॥ਅੰਧਕਾਰਅਾਇਓਅਗਿਆਨ॥
 ਤਿਤੰਦੁਰਿਭਾਇਓਮੇਭਾਂਨਾ॥੬੭॥ਜਬਬਹੁਰਿਓਮਮਸਰਨਹਿਆਵੈ॥ਤਬਸੋਗਿਆਨ
 ਪ੍ਰਕਾਸਹਿਪਾਵੈ॥ਤੰਤੋਛੋਰੈਸਕਲਉਪਾਧਾ॥ਜੋਬਿਨੁਕਰਿਲੀਲੀਬਿਆਧਾ॥੬੮॥ਤ

ਕੋਕਬਹੂੰ ਪਰਸੈ ਨਹੀ ਪਰੁ ਮੋ ਬਿਨ ਤਜੀ ਨਹਿ ਜਾਯੋ ॥ ਮੋ ਕਉ ਪਾਇ ਸਕਲ ਪਰਹਰੈ ॥ ਮੇਰੇ ਚ
ਗਨ ਕਉ ਅਨੁਸਰੈ ॥ ੮੮ ॥ ਗਵਿ ਪ੍ਰਕਾਸ ਮਿਟੈ ਤਮ ਜੈ ਸੋ ॥ ਮਮ ਪ੍ਰਕਾਸ ਦੁਖੇ ਮੇਤ ਭ੍ਰਮ ਅ
ਸੋ ॥ ਸੋ ਪ੍ਰਾਨ ਮੋ ਕਉ ਨਹਿ ਬਿਸਰਾਵੈ ॥ ਮੇਰੇ ਸੇਵ ਮੋ ਮਾਹਿ ਸਮਾਵੈ ॥ ੮੯ ॥ ਮੇਰੇ ਹੁਤੇ ਨ ਮਾਯ
ਲਯਾਵੈ ॥ ਅਰੁ ਸੋ ਮਾਯਾ ਮੇਰੇ ਨਹਿ ਆਵੈ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਨਿਤ ਹੀ ਮੇਰੇ ਰਹੈ ॥ ਮੇਰੇ ਮਿਲਿ ਪਰਮਾਨੰਦ ਹਿ
ਲਾਏ ॥ ੯੦ ॥ ਉਪਵਾਇ ਤਨੁ ਹੀ ਅਗਮ ਨਾ ॥ ਜੇ ਕੇਵਲ ਮੇਰੇ ਨੈ ਨਾਨਾ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਨ ਕਛੁ ਦੁ
ਜੋ ਨਹੀ ॥ ਜੈ ਸੇ ਸਾ ਪੁਜੇ ਵਰੀ ਮਾਹੀ ॥ ੯੧ ॥ ਦ੍ਰਿਤ ਅਰਥ ਜਾਣਿ ਮਿਥਾ ਜਾਨੈ ॥ ਚੇਤਨ ਏ ਕਬਹੂ
ਮਥਿ ਰੁਮਾਨੈ ॥ ਅਰੁ ਯਹਿ ਪੰਚ ਬਰਨ ਬਿਸਤਾਰਾ ॥ ਉਪਜੈ ਬਿਨ ਸੈ ਬਾਰੰ ਬਾਰਾ ॥ ੯੨ ॥ ਜ
ਕਉ ਮਿਥਾ ਬੇਦ ਬਖਾਨੈ ॥ ਅਰੁ ਤਿਉ ਹੀ ਗੁਰਸਾਧੂ ਮਾਨੈ ॥ ਅਰੁ ਅਨੁਭਵ ਤੇ ਤਿਉ ਹੀ ਦੇਖੈ ॥
ਜਾਗੇ ਸੁਪਨ ਜਗਤ ਤਿਉ ਲੇਖੈ ॥ ੯੩ ॥ ਮੇਰੇ ਜਗਤ ਸਤ ਜੇ ਜਾਨੈ ॥ ਪ੍ਰਭ ਪਤ ਬਾਨੀ ਬੇਦ ਬ

ਪਾਨੈ॥ ਅੰਤ ਨ ਸੁਤ ਕੇ ਬਚ ਨ ਬਿਚਾਰੈ॥ ਉਰੇ ਕਰੇ ਤੇਈ ਉਰ ਪਾਰੈ॥ ੯੫॥ ਤਾਂ ਤੇ ਕਰ ਮਕਾਂ ਮਬ
 ਹੁਕਾਰੈ॥ ਤੇ ਮੂਰਖ ਯਾਰੁ ਵ ਮਹਿ ਬਹੈ॥ ਕਰ ਮਾਥਿ ਖੇਵਿ ਖਪਤਿ ਤਿਹ ਬੁਧਾ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਕਦੇ ਨ ਪਾਵੈ
 ਸੁੰਧਾ॥ ੯੬॥ ਤਾਂ ਤੇ ਤਿਨ ਕੈ ਲਗੈ ਨ ਗਿਆਨਾ॥ ਮੂਰਖ ਆਪਾਰ ਜਾਨੈ ਜਾਨਾ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਬਿਖਈ ਜੀਵ
 ਸਮਸਤਿ॥ ਤਿਨੇ ਭਰਮਾਇ ਕਰੈ ਤੇ ਅਸਤਿ॥ ੯੭॥ ਤਾਂ ਤੇ ਉਪਦਯੋਗੁ ਹਈ ਗਿਆਨਾ॥ ਬਹੁ ਮਜਾਨ
 ਕਰਿ ਛੋੜੈ ਆਨਾ॥ ਮੇਰੇ ਭਜਨ ਨਿਰੰਤਰਿ ਕਰੈ॥ ਯਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦ੍ਰੋਤ ਪਰਹਰੈ॥ ੯੮॥ ਅਰੁ ਉਪਦ
 ਜੋ ਜੋ ਗੁਰੁ ਹਵੈ॥ ਅਸਟ ਅੰਗ ਕੋ ਬੇਦ ਬਤਾਵੈ॥ ਸੋ ਜਿਉ ਮੇਰੈ ਬਿਧਿ ਤਿਉ ਜਾਨੈ॥ ਭਵ ਮੋਹ
 ਨ ਕਥਹੂੰ ਮਤ ਮਾਨੈ॥ ੯੯॥ ਜਬ ਯਾ ਕੇਤ ਨ ਪ੍ਰਬਲ ਬਿਕਾਰਾ॥ ਕਰਨ ਹਸ ਕੈ ਭਗਤ ਅਪਕਾਰਾ
 ਤਾਂ ਤੇ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਬਿਧਿ ਬਿਸਤਰੈ॥ ਮਮ ਬਿਸਵਾਸ ਪਾਇ ਪਰਹਰੈ॥ ੧੦੦॥ ਪ੍ਰਥਮੇ ਜੋ ਗਧਰ
 ਨ ਕਰੈ॥ ਸੀਤ ਉਸ ਨ ਰੋਗ ਹਪਰਹਰੈ॥ ਜੈ ਸੇਕਰੁ ਪ੍ਰਪਾਨਿ ਵਾਰੈ॥ ਮੰਤ੍ਰ ਨਿਗ੍ਰਹ ਬਿਆਪ

ਦਿਕਟਾਰੈ॥੧੦੧॥ ਭੋਜਨਛੁਯਾਅੰਖਧਜੋਰਗਾਏਤਨਜਤਨਏਕਪੈਜੋਗਾ॥ਕਮਾਦਿਕਮੇ
ਨਸਕਾਥਿਕਾਗਾਜੀਤੇਮਮਸਿਮਰਨਆਧਾਰਾ॥੧੦੨॥ ਮਮਭਗਤਨਕੀਸੇਵਾਕਰੈ॥ਤੰਕਰਿ
ਦੰਭਾਦਿਕਪਰਹਰੈ॥ਯਾਥਿਧਿਥਿਘਨਸਮਸਤਿਨਿਵਾਰੈ॥ਮੇਰੋਭਜਨੁਹਿਰਦੈਮਹਿਧਰੈ॥
੧੦੩॥ ਅਰੁਏਕੈਮੂੜਨਕੇਰਾਜਾਸਾਪੈਜੋਗਦੇਹਕੇਕਾਜਾ॥ਜੋਯਾਰਿਦੇਹਿਮਿਟਾਈਚਹੀ
ਮੇ॥ਦੇਹਮਿਟੈਮੇਰੋਪਦਲਹੀਮੇ॥੧੦੪॥ ਮੇਰੋਅੰਸਮਾਤਮਾਏਹਿ॥ਯਕੋਦਖਦਾਤਾਸੋ
ਦੇਹਾਤਾਦੇਹਹਿਜੋਗਾਖੋਰਹੈ॥ਤੇਆਪਹਿਯਹਿਭਵਮੈਥਹੈ॥੧੦੫॥ ਤਨਕੇਰੋਗਜਗਦਿ
ਕਟਾਰੈ॥ਸ੍ਰਸਜੀਤਕਰਿਮ੍ਰਿਤੁਨਿਵਾਰੈ॥ਅੰਤਮ੍ਰਿਤਹੋਵੈਕਲਪੰਤਾ॥ਬਹੁਰਿਥਪਵੈਦੇਹਅੰ
ਤਾ॥੧੦੬॥ ਤਾਂਤੇਥਿਥਾਕਰੈਸਮਮੂੜਾ॥ਮੇਰੋਭਜਨੁਨਪਾਵੈਗੁੜਾ॥ਤਾਂਤੋਮੈਅਰੁਸੰਤਨਮਾਹੀ
॥ਤਿਨਕੋਕਥਹੂੰਆਦਰਨਾਹੀ॥੧੦੭॥ ਅਰੁਪ੍ਰਿਥਮਹਿਜੋਜੋਗਹਕਰੈ॥ਥਿਘਨਨਿਵਾਰਭਗਤ

ਬਿਸਤਰੈ। ਤਾਂ ਕੋਤ ਨ ਜੋ ਨਿਹਚਲ ਹੋਈ। ਤੋਹੂੰ ਆਦਰ ਕਰੈ ਨ ਕੋਈ॥੧੦੮॥ ਛੋਰੈ ਜੋ ਗਸਮਾਪਸ
 ਮੇਤਾ। ਗਹਿਮ ਮਚਰਨ ਬਛਾਵੈ ਰੇਤਾ। ਜੋ ਗਮਾਹਿ ਬਾਛੈ। ਅਹੰਕਾਰਾ ਤਾਂ ਤੇ ਨਹਿ ਛੂਟੈ ਸੰਸਾਰ
 ॥੧੦੯॥ ਤਾਂ ਤੇ ਸੁਤ ਜਿ ਮੋਕ ਉਭਜੈ। ਮਮ ਅਧੀਨ ਹੋਇ। ਆਪਾ ਤਜੈ। ਮਮ ਪਸਾਦਿ ਤੇ ਮੋਕ
 ਉਪਾਵੈ। ਬਹੁ ਰਿਓ ਭੁਵਦੁਖ ਮੇਂ ਨਹਿ ਆਵੈ॥੧੧੦॥ ਜੋ ਹੋਵੈ ਮੋਰੋ ਅਧੀਨ। ਆਪਹਿ ਮਾਨੈ ਸ
 ਭਬਲ ਹੀਨ। ਮੇਂ ਅਧੀਨ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਜਨ ਕੋ। ਜਿਉ ਅਧੀਨ ਦੇਹ ਯਾਮ ਨ ਕੋ॥੧੧੧॥ ਕੇਵਲ ਜੋ ਮਮ
 ਸਰਨ ਹਾਮਾਵੈ। ਤਾਹੀ ਕੀ ਸਭਾਇ ਛਾਜਾਵੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਬਿਘਨ ਨ ਆਵੈ ਕੋਈ। ਬਿਘਨ ਤਹ
 ਜਗਾਇ ਛਾਹੋਈ॥੧੧੨॥ ਮਮ ਅਨੰਦ ਰਹੈ। ਅਨੰਦ ਤਾ। ਸਭ ਦੇਵ ਨ ਕੋ ਹੋਵੈ ਬੰਦਤਾ। ਤਾਂ ਤੇ
 ਉਪਵਧਾ ਹੀ ਕਰਨੈ। ਮੋਰੋ ਰਜਨੁ ਹਿਰਦੈ ਮਹਿ ਧਰਣੈ॥੧੧੩॥ ਜਗੁ ਅਰੁ ਆਪ ਬਹੁ ਮੇ
 ਜਾਨੈ। ਦੁਖ ਮੇਤ ਭਵ ਕ ਬਹੂੰ ਨਹਿ ਆਨੈ। ਬਹੁ ਮਛਾਵੇ ਤੇ ਬਹੁ ਮਹਿ ਪਾਵੈ। ਜਨ ਮਮ ਰਨ ਕੇ

ਦੁਖ ਬਿਸਰਾਵੈ॥੧੧੪॥ ਬਹੁ ਮਭਾਵ ਨਹੀ ਉਪਜੈ ਜੋ ਲੋ। ਜਸ ਮਰ ਜ ਦੁਖ ਮਿਟੈ ਨ ਤੋਲੈ
 ਜ ਬਾਇ ਸਕਲ ਬਹੁ ਮ ਕਾਰਿ ਪੇਖੈ। ਤ ਬੁਧਿ ਬਹੁ ਰਿਜ ਨ ਮਨ ਹੀ ਲੇਖੈ॥੧੧੫॥ ਦੋਹ
 ਰਾ। ਮੇ ਸੋ ਸੁਨਿ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਸਿਉ ਅਤਿ ਹੀ ਦੁਹਕ ਰਗ ਜਾਨ। ਪੁਛਿਓ ਸੁਗ ਮੁਓ ਪਾਇਤ
 ਬਉ ਪਵ ਪਗ ਮ ਸੁਜਾਨ॥੧੧੬॥ ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਭਾਗਵਤ ਮਹਾਂ ਪੁਰਾਣੇ ਇਕਾਦਸ ਸਕੰਧੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗ
 ਵਾਨ ਉਪਦਸੰਬ ਦੇ ਭਾਖਾ ਪਰਮਾਰਥ ਨਿਰੂਪਣ ਨਾਮ ਅਸਟ ਥੀ ਸਮੋਯਾਇ॥੨੮॥ ਉ
 ਪਦੇਵਾ ਚਾਓ ਪਈ। ਹੇ ਪੁਰੁਤ ਮਯ ਹਿਗ ਜਾਨ ਬਖਾਨਿਓ। ਸੋ ਤੋ ਮੈ ਅਤਿ ਦੁਹਕ ਰਿਜਾਨਿ
 ਓ। ਬਸਿ ਨਹੀ ਇੰਦ੍ਰੀ ਮਨੁ ਜਿਨ ਕੋ। ਕੈ ਸੋ ਕਾ ਜਹੇ ਇ ਪੁਤ੍ਰ ਤਿਨ ਕੋ॥੧॥ ਜੇ ਹੋ ਪਗ ਮ ਹੋ ਸਾਦਿ
 ਤੁ ਚਿਤਾ ਤਿਨ ਕੋ ਬਹੁ ਮ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਹੈ ਨਿਤਾ। ਅਉ ਰੈ ਜੇ ਯਹਿ ਗਾਨ ਬੀਚਾਰੈ। ਖੈ ਚਿਖੈ ਚਿ
 ਯ ਮਨ ਕੋ ਧਾਰੈ॥੨॥ ਤਿਨ ਕਉ ਮਨ ਬਸਿ ਹੋਇ ਨ ਜਿਉ ਜਿਉ। ਮਹਾਂ ਕਲੇ ਸਲ ਪੈਂਤੇ ਤਿਉ

ਤਿਉ॥ ਤਿਨ ਕੋ ਮਨ ਬਾਸਿ ਹੋਇ ਨ ਕਿਯੋ ਹੀ॥ ਸੁਮ ਕਰ ਜਨ ਮਗਵਾਵਹਿ ਯੋ ਹੀ॥ ੩॥ ਤੁਵਪਦ ੧੧੫
 ਪਰਮਾਨੰਦ ਸਮੁੰਦਾ॥ ਤਾ ਕੋ ਭੇਦ ਨ ਜਾਨੈ ਛੁੰਦਾ॥ ਕਰੈ ਜੋ ਗਯਗਾ॥ ਦਿਕਿ ਕਰਮ॥ ਤਿਨ ਤੇ ਕ
 ਦੈ ਨ ਛੂਟੈ ਭਗਮ॥ ੪॥ ਤਾਂ ਤੇ ਗਰਬ ਬਪੈ ਜੋ ਕਰੈ॥ ਯਾ ਤੇ ਜੁਗ ਜੁਗ ਜਨ ਮੇ ਮਰੈ॥ ਕੇਵਲ ਭਗਤ
 ਤੁਮਾਰੇ ਜੇਤੇ॥ ਪਰਮਾਨੰਦ ਲਹੈ ਸਭ ਤੇਤੇ॥ ੫॥ ਜਬ ਹੀ ਤੇ ਤੁਵਚਰਨ ਨ ਆਵੈ॥ ਤਬ ਹੀ ਤੇ
 ਪੂਰਨ ਸੁਖ ਪਾਵੈ॥ ਮਾਯਾ ਨਿਕਟਿ ਨ ਆਵੈ॥ ਤਿਨ ਕੋ॥ ਤੁਮਾਰੇ ਚਰਨ ਚਿਰਦੈ ਮਹਿ ਜਿਨ ਕੋ॥
 ੬॥ ਤਾਂ ਤੇ ਸਹਜੇ ਜਗਤੁ ਮਿਟਾਵੈ॥ ਤੁਵਚਰਨ ਨ ਮੇ ਸਹਜ ਸਮਾਵੈ॥ ਬਾਹਮਾ ਦਿਸ ਕਲ ਕੇ ੧ ਤੁਮ
 ਇਕਾ॥ ਸਭ ਹਨ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਤਾ ਕੇ ਦਾਇਕਾ॥ ੭॥ ਤਿਨ ਕੇ ਚਰਨ ਗਹੈ ਹੋਇ ਦੀਨਾ॥ ਤੁਮ ਤਿਨ ਕੇ
 ਹੋਵਹੁ ਆਪੀਨਾ॥ ਅਰੁ ਯਹਿ ਕਹਾਂ ਅਚੰਭਾ ਸੁਆਮੀ॥ ਤੁਮ ਹੋ ਪ੍ਰਭ ਸਭਾ ਅੰਤਰਿ ਜਾਮੀ
 ੮॥ ਤਿਨ ਕੋ ਸਭ ਤਜਿ ਸੇਵੈ ਜੇਈ॥ ਕਰੈ ਆਪ ਬਾਸਿ ਤੁਮ ਕਉ ਜੇਈ॥ ਸੀਸ ਮੁਕਟ ਧਾਰੀ

ਹੈ ਜੇ ਤੇ। ਤੁਵਪਦ ਮੁਕਟ ਨਿਣਾ ਰਹਿ ਤੇ। ਦੀ। ਰਾਮ ਰੂਪ ਤੁਮ ਭਏ ਮੁਰਾਰੀ। ਤਿਨ ਕੀ ਨੁਬ
 ਨਰਾ ਅਪਿਕਾਰੀ। ਬਾਂ ਨਰ ਸਕਲ ਸਖਾ ਤੁਮ ਕਰੈ। ਸਭ ਹਨ ਕੇ ਸਭ ਹਿਤ ਆਚਰੈ। ੧੦॥
 ਜੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਵ ਕ੍ਰਿਤ ਹਿ ਬਿਚਾਰੈ। ਸੋ ਕਿਸੇ ਪਲੁ ਤੁਵ ਭੁਜਨ ਨਿਵਾਰੈ। ਤੁਮ ਹੀ ਨਖਿ ਸਿਖਿ ਦੇ
 ਹਸਵਾਰੀ। ਚੇਤਨ ਸਕਤਿ ਤੁਮੈ ਪ੍ਰਭ ਧਾਰੀ। ੧੧॥ ਸਦਾ ਰਹੈ ਤੁਮ ਰੈ ਆਧਾਰ। ਤੁਮ ਹੀ ਨਿ
 ਤ ਪ੍ਰਤਪਾਲਨ ਹਾਰ। ਤਾ ਪਰਿਜੀਵ ਤੁਮ ਹਿ ਨ ਹਿ ਜਾਨੈ। ਕਰਤ ਭਰਤ ਆਰਨ ਮਾਨੈ। ੧੨॥
 ਤੋਹੂੰ ਤੁਮ ਆਗਨ ਨ ਹਿ ਮਾਨੈ। ਬਹੁ ਬਿਪਿ ਜੋ ਹਤ ਹਰਖਿ ਆਨੈ। ਪੁਨਿ ਜਬ ਹੀ ਤੁਵ ਸ
 ਰਸੀ ਆਵੈ। ਤਬ ਤੁਮ ਸਿਉ ਚਾਰੇ ਫਲ ਪਾਵੈ। ੧੩॥ ਪਰੁ ਤਥਾ ਪਸੈ ਆਤਿ ਅਗਮਾਨ। ਤੁਮ
 ਕਉ ਸੇਇ ਲੇਇ ਜੇ ਆਨ। ਚਾਰ ਪਦਾਰਥ ਸੇਵਕ ਤਾ ਕੇ। ਤੁਮ ਹੀ ਭਗਤਿ ਬਿਰਾਜੈ ਜਾ ਕੇ। ੧
 ੪॥ ਏਕ ਜਹਾਂ ਨ ਹੀ ਤੁਵ ਭੁਜਨ। ਨਰਕ ਜਾਨ ਸੇਈ ਸੋ ਤਜਨ। ਤਾਂ ਤੇ ਜੋ ਹੋਵੈ ਸਰਬੰਗ। ਤ

ਮਰੇ ਉਪਕਾਰ ਨ ਕੋਤੰਗਾ ॥੧੫॥ ਅਰੁ ਬਿਧਿ ਸਮਾ ਅਯੁ ਬਲ ਪਾਵੈ ॥ ਬਹੁ ਬਿਪਤਿ ਉਪਕਾਰ ਬਨ
 ਵੈ ॥ ਤੋਹੁ ਤੁਮਹਿ ਅਰਿਣ ਨਹਿ ਹੋਈ ॥ ਬਹੁ ਮਾਇਜ ਹਾਲ ਜੋਈ ॥੧੬॥ ਤੇਤੁ ਮਬਾਹਰਿ
 ਸਾਤਿ ਗੁਰ ਰੂਪਾ ॥ ਭੀਤ ਰਿਚੇਤ ਨ ਸਕਤਿ ਅਨੂਪਾ ॥ ਯੋਜੀ ਵਨ ਕੇ ਪਾਪ ਨਿਵਾਰੇ ॥ ਅਪਹਿ ਦੈਭ
 ਵ ਸੰਕਟ ਟਾਰੇ ॥੧੭॥ ਤਾਂ ਤੇ ਭਾਖੋ ਭਜਨ ਨੰਦਾ ॥ ਸਹਜ ਮਿਲੇ ਤੁਮ ਛੁਟੈ ਛੰਦਾ ॥ ਏਸੁ ਨਿਪੇਅ
 ਉਪਵਕੇ ਬੈਨਾ ॥ ਬੋਲੈ ਕ੍ਰਿਸਨ ਕਰੁਣਾ ਕੇ ਅੰਨ ॥੧੮॥ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਵਾਚਾ ॥ ਧੰਨ ਧੰਨ ਉਪਵਸ
 ਮਭਗਤਿ ॥ ਸਭ ਜੀਵ ਨ ਕੇ ਹਿਤ ਅਨੁਰਕਤਿ ॥ ਤੋ ਸੋ ਕਹੈ ਅਪਨੋ ਪਰਮਾ ॥ ਜਾਤੇ ਮਿਟੈ ਸਹ
 ਜ ਸਭ ਕਰਮ ॥੧੯॥ ਕਰਤੇ ਸੁਖ ਆਗੈ ਸੁਖ ਪਾਵੈ ॥ ਛੋਰੈ ਭਵ ਭ੍ਰਮ ਮੈਆਵੈ ॥ ਉਪਵਕਰ
 ਮ ਕਰੈ ਨ ਰਜੇਤੇ ॥ ਮੇਰੇ ਹੋਤ ਕਰੈ ਸਭ ਤੇਤੇ ॥੨੦॥ ਕਰਮ ਨ ਮੈ ਭਾਖੈ ਮਮਨਾਮਾ ॥ ਮੇਰੇ ਕਰਿ ਗਾਖੈ
 ਧਨ ਧਾਮਾ ॥ ਮੈਮੈ ਅਰਪੈ ਮਨ ਕੀ ਬਿਥਾਤਿ ॥ ਤਾ ਕੇ ਸਭਾ ਆਚਰਣ ਨਿਵਿਰਤਿ ॥੨੧॥ ਮੇਰੀ

ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰੈ ਜੋ ਕਰੈ। ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤ ਰਹਤ ਪਰਹਰੈ। ਜਿਨ ਦੇ ਸਨ ਮੇ ਮੇਰੇ ਭਗਤਿ॥ ਤਿਹ ਕਰ ਬ
 ਸਹੋਇ ਅਨੁਰਕਤਿ॥ ੨੨॥ ਸੁਰ ਅਰੁ ਅਸੁਰ ਨ ਰਨ ਮੇ ਜੇ ਤੇ। ਮੇਰੇ ਭਗਤਿ ਕੁਏ ਹੋਂ ਤੇ ਤੇ॥
 ਤਿਨ ਤਿਨ ਕੇ ਅਚਰਨ ਨ ਜਾਨੈ॥ ਤਿਉ ਹੀ ਤਿਉ ਆਪ ਨੂੰ ਠਨੈ॥ ੨੩॥ ਮੇਰੇ ਜਗ ਮਹੋ
 ਛਵ ਕਰੈ। ਪਰ ਬਨ ਮੇ ਮਿਲਾ ਪਬਿ ਸਤਰੈ। ਮੇਰੀ ਜਹਾਂ ਜਾ ਤ੍ਹਾ ਹੋਈ। ਤਹਾਂ ਤਹਾਂ ਚਲਿ ਜ
 ਏ ਸੋਈ॥ ੨੪॥ ਗੀਤ ਨਿਰਤ ਬਾਜੰਤ ਬਜਾਵੈ। ਛਤ ਚਵਰਾ ਆਦਿ ਕਾ ਅਪਕਾਵੈ॥ ਅਤਿ
 ਉਦਾਰ ਤਾ ਕਰ ਸਭੁ ਠਾਨੈ। ਮਮਾਹਿਤ ਲਗੈ ਭੁਲੇ ਸੋ ਜਾਨੈ॥ ੨੫॥ ਸਭੁ ਭੂਤ ਨ ਮੇ ਮੋ ਕਉ ਜਾਨੈ
 ਅਤਿ ਰਬਾਹ ਰਿਏ ਕੈ ਮਾਨੈ॥ ਆਪਿ ਆਦਿ ਜਗ ਮੇ ਮੇ ਦੇਖੈ॥ ਜਿਉ ਆਕਾਸ ਅਨਾਥਿ ਤਿ
 ਲੇਖੈ॥ ੨੬॥ ਯੋ ਸਭੁ ਜਾਨੈ ਮਮ ਭਾਵਾ॥ ਤਿ ਅਗੈ ਸਕਲ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਸੁਭਾਵਾ॥ ਸਭੁ ਹਨ ਕੇ ਸਤ
 ਕਾਰ ਹਿ ਕਰੈ। ਰਾਮ ਨ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਕੇ ਦਹ ਪਰਹਰੈ॥ ੨੭॥ ਏਕੈ ਬਿਪ੍ਰਬੰਦ ਅਧਿਕਾਰੀ॥ ਏਕੈ ਅ

ਤਜਿਮਧਾਬਿਕਾਰੀ। ਏਕੈਬਿਪ੍ਰਨਕੇਧਨਹਰਤਾ॥ ਅਰੁਏਕੈਧਨਕੈਬਿਸਤਰਤਾ॥ ੨੮॥ ਏ ੧੧੧
ਕੈਤੇਜਹੀਨਬਹੁਦੇਖੇ॥ ਤੇਜਵੰਤਏਕੈਬਹੁਪੈਖੇ॥ ਏਕੈਕੂਰਸਕਲਦੁਖਦਾਈ॥ ਏਕੈਸਾਂਤ
ਕਸਕਲਸਹਾਈ॥ ੨੯॥ ਇਤਿਅਾਟਿਕਨਾਨਾਬਿਧਿਦੇਖੇ॥ ਪਰੁਜੇਭੇਦਕਹੂੰਨਹਿਲੇਖੇ
ਮੇਰੀਦਿੰਸਟਿਸਭਹਨਮੈਅੰਨੈ॥ ਸਮਜਨਪੰਰਿਤਤਾਹਿਬਖਾਨੈ॥ ੩੦॥ ਯਾਬਿਪਿਸਭ
ਮੈਮੋਕਉਜਾਨੈ॥ ਏਹਭੇਦਕਛੁਵੈਨਹਿਮਾਨੈ॥ ਬੈਰੇਕਾਲਮਾਹਿਤਾਜਨਕੇ॥ ਸਭਬਿਕਾਰ
ਮਿਟਜਾਵਹਿਮਨਕੇ॥ ੩੧॥ ਸਪਰਧਾਤਿਸਕਾਰਾਅੰਕਾਰਾ॥ ਸਕਲਮਿਟੈਕਛੁਲਗੈਨਬ
ਗਾਤਾਂਤੇਦੇਹਾਦਿਸਟਿਨਹਿਪਰੈ॥ ਲੋਕਕੁਟੰਬਲਾਜਪਰਹੰਗੈ॥ ੩੨॥ ਹਾਸੀਕਰੈਸਕਲ
ਈਲੋਕਾਪਰੁਸੋਅੰਨੈਹਰਖਨਸੋਕਾ॥ ਤਿਨਕੀਕਛੁਮਨਮੈਨਹਿਅੰਨੈ॥ ਸਭਜੀਵਨ
ਮੈਮੋਕਉਜਾਨੈ॥ ੩੩॥ ਖਰਖਚਰਚੰਡਾਲਨਿਯੰਤਾ॥ ਜਹਾਂਲੋਮੇਰੀਸੁਸਟਿਅੰਨੰਤਾ॥

ਨਮਸਕਾਰਤਿਨਤਿਨਕਉਕਰੈ॥ਦਰਸਮਾਨਧਰਨਮਹਿਪਰੈ॥੩੪॥ਜੋਲਗਿਥਾਵਰਜੰਗ
 ਮਮਾਧੀ॥ਮੇਰੋਭਾਵਹੋਇਥਿਰਨਹੀ॥ਤੋਲਗਿਮਮਥਚਕਾਇਸਮੇਤਿ॥ਯੋਜਭਮੇਠ
 ਨੈਮਮਹੇਤਿ॥੩੫॥ਯਾਬਿਧਿਕਰਤਰਹਤਨਰਜੋਈ॥ਤਾਕੋਸਕਲਬਹਮਮੇਰੋਈ॥ਮਿ
 ਟੈਅਵਿਦਿਅਥਿਦਿਅਪਵੈ॥ਤਾਂਤੋਬੰਧਨਸਕਲਮਿਟਾਵੈ॥੩੬॥ਉਪਵਸਕਲਮ
 ਤੋਹੋਜੇਤੇ॥ਬੇਦਮਧਿਮੇਭਾਖੇਤੇਤੇ॥ਤਿਨਮੇਏਹਮਤੋਮਮਸਾਗਜਾਤੇਬੇਗਮਿਟੈਸੰਸ
 ਗ॥੩੭॥ਮਨਕ੍ਰਮਥਚਨਜਹਾਂਲੋਜੇਤੇ॥ਮਮਰੂਪਹਿਜਾਨੈਸਭਤੇਤੇ॥ਉਪਵਮੇਸੋਧਰਮ
 ਹੈਮੇਰੋ॥ਮਹਾਂਪ੍ਰਭਾਉਕਹੋਂਤਿਹਕੇਰੋ॥੩੮॥ਅਣਰੂਪਹਿਪ੍ਰਗਟਜੋਰੋਈ॥ਕਿਉਹੀਬਹੁਰਿ
 ਮਿਟੈਨਹਿਸੋਈ॥ਜਹਾਂਲਗੈਗੁਨਨਿਰਮਾਤਿਬਸਤਾ॥ਤਹਾਂਲਗੈਸਭਹੋਵੈਅਸੰਤਾ॥੩੯
 ॥ਮੈਨਿਰਗੁਨਸਭਗੁਨਪ੍ਰਕਾਸੀ॥ਤਾਂਤੋਮਮਧਰਮੋਅਥਨਾਸੀ॥ਮੇਰੋਨਾਸਕਦੈਨਹੀਕਿਉਹੀ

ਮਮਧਰਮੋ ਬਰੋਭੂਤਿਭੀ॥੪੦॥ ਅਰੁ ਉਪਵਯਹਿ ਕਹਾਂ ਕਹੀ ਜੈ॥ ਮੇਰੋ ਧਰਮ ਕਦੇ ਨਹਿ ਛੀ ੧੭੮
ਜੈ॥ ਉਪਵ ਜੇ ਉਲ ਕਕ ਬਿਵਹਾਰਾ॥ ਰਾਜ ਸਿਤਾ ਮਾਮਿ ਬਿਬਿਧ ਪਰਕਾਰਾ॥੪੧॥ ਜਿਨ
ਤੇ ਕੇਵਲ ਹੋਹਿ ਅਨਰਥਾ॥ ਪਰਵਿਰਤ ਹੂੰ ਕੋ ਮੈਟੈ॥ ਅਰਥਾ॥ ਨਰਕ ਨ ਮਾਹੀ ਰਾਗ ਨ ਹਾਗ ਕ
ਮਰੋ ਪਦੈ ਖਾਦਾ ਬਿਕਾਰਾ॥ ਜੋ ਤੇ ਉਤੇ ਮੈ ਕਰੈ॥ ਤਉ ਹੂੰ ਮੋਹਿ ਲਹੈ ਭਵ ਤਰੈ॥ ਜੈ ਸੇ ਕੰਸ
ਮਰਣ ਭੈ ਕਰਿਓ॥ ਮੇਰੋ ਧਰਮ ਨ ਹੀ ਆਚਰਿਓ॥੪੨॥ ਪਰੁ ਸੋਭੈ ਉਕਾਰਿ ਮੋ ਮਾਹੀ॥ ਮਮ
ਪਦ ਪਹੁਚਿਓ ਭਵ ਮੇਂ ਨਾਹੀ॥ ਅਰੁ ਗੋਪਕ ਨ ਕੀਏ ਬਿਭਚਾਰਾ॥ ਲੰਘੇ ਬੇਦ ਤਜੈ ਭਰਤਾ
ਗ॥੪੩॥ ਪਰੁ ਬਿਭਚਾਰੇ ਮੈ ਕਰਿਓ॥ ਤੋਹੂੰ ਤਿਨ ਭਵ ਜਲ ਪਰਹਰਿਓ॥ ਅਰੁ ਜਿਉ ਦੈਖ
ਕੀਏ ਸਸਿ ਪਾਲਾ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਜੀਵਨ ਗਾਮੈ ਕਾਲਾ॥੪੪॥ ਪਰੁ ਸੋਭੈ ਮੈ ਕਰਿ ਦੇਖਾ॥ ਭਵ ਜ
ਲ ਤਜਿ ਕਰ ਪਹੁਚਿਓ ਮੋਖਾ॥ ਯੋ ਬਿਖਰੁ ਪਾ ਬਿਕਾਰੈ ਜੇ ਤੇ॥ ਮੈ ਮੈ ਆਏ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤੇ ਤੇ॥੪੫॥

ਤਾਂ ਤੇ ਯਹਿ ਬਬੇ ਕਚ ਭਰਾਈ ॥ ੪੧ ॥ ਯਹਿ ਬੁਧ ਦੂਜੀ ਨਹੀ ਕਈ ॥ ਜੋ ਬੁਝੈ ਸੋ ਸਾਚ ਰਿਲੀ ਜੈ ॥ ੪੨ ॥
 ਰਨ ਕਾ ਜਾਮਾ ਪੁਨੇ ਕੀ ਜੈ ॥ ੪੩ ॥ ਯਹਿ ਬੁਝੀ ਛਿਨ ਭੰਗ ਰਹੇ ॥ ਸਕਲ ਬਿਕਾਰ ਨਹੀ ਕੋ ਗ੍ਰਹ ॥
 ਤਾ ਕਰਿ ਪਾਓ ਹਰਿ ॥ ਬਿਨ ਸੀ ॥ ਨਿਰਬਿਕਾਰ ਪੂਰਨ ਸੁਖ ਰਾਸੀ ॥ ੪੪ ॥ ਯਹਿ ਨਿਜ ਬ੍ਰਹਮ
 ਗਿਆਨ ਕੋ ਸਾਗਾ ਤਾਂ ਤੇ ਮਿਟੈ ਸਹਜ ਸੰਸਾਰ ॥ ਮੇ ਸੰਛੇਪ ਮਾਹਿ ਸਭ ਕਹਿ ਓ ॥ ਯਾ ਤੇ ਸਾਰ ਨ ਕਹ
 ਬੇਰ ਹਿਓ ॥ ੪੫ ॥ ਯਹਿ ਨਰਤ ਨੁ ਮਰੁ ਯਹਿ ਮਮ ਗਿਆਨ ਦੇਵ ਨਹੀ ਕਉ ਦੁਰਲਭ ਜਾਨਾ ॥ ਜੋ
 ਦੁਪਜੀਵ ਲਹੈ ਨਰਦੇ ॥ ਤਉ ਹੂੰ ਗਿਆਨ ਪਾਵੈ ॥ ੪੬ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਮੈਂ ਭਾਖਿ ਓ ਨਿਜ ਗਿਆਨ
 ਤਾਂ ਤੇ ਮੋਹਿ ਲਹੈ ਤਜਿਆਨ ॥ ਉਪਦ੍ਰਿਸਤ ਕਰੀ ਤਮ ਜੇਤੀ ॥ ਉਤਰਿ ਸਹਿਤ ਕਹੀ ਮੇ ਤੇਤੀ
 ॥ ੪੭ ॥ ਤੇ ਸਭ ਤਤ ਬੇਦ ਕਉ ਜਾਨੈ ॥ ਮੇਰੇ ਪਰਮ ਰੂਪ ਕਰਿ ਜਾਨੈ ॥ ਯਹਿ ਮੇਰੇ ਤੁਮਿ ਰੇ ਸੰਬਾਦ
 ਅੰਧ ਮਾਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਬਾਦ ॥ ੪੮ ॥ ਤਾ ਕਉ ਸੁਨਿ ਹਿਰਦੈ ਮਹਿ ਧਾਰੈ ॥ ਪਾਵੈ ਮੋਹਿ ਮਾਪ

ਕਉ ਤਰੈ॥ ਜੋ ਯਹਿ ਮੇਰੇ ਪੁਰਨਗਾਨਾ॥ ਮੇਰੇ ਭਗਤ ਨ ਦੇਵੈ ਦਾਨ॥ ੫੩॥ ਸੋ ਕਹੀ॥ ਅਤੁਹੇ ਮੇਰੇ ਦ
 ਤਾ॥ ਜਹਾਂ ਤਹਾਂ ਹੋਵੈ ਬਿਖਾਤਾ॥ ਜੋ ਜੇ ਦੇਇ ਲਹੈ ਸੋ ਸੋਈ॥ ਲੋਕ ਬੇਦ ਭਾਤੈ ਦੇਈ॥ ੫੪
 ਤਤੇ ਦਾਨ ਦੇਇ ਜੋ ਮੇਰੇ॥ ਮੈਂ ਅਧੀਨ ਹੋਇ ਤਿਹ ਕੋਰੇ॥ ਮੋਰਿ ਦੇਇ ਸੋ ਮੋ ਕਉ ਪਾਵੈ॥ ਤਿਨ ਕਉ
 ਲੈ ਮੋ ਮਾਰਿ ਸਮਾਵੈ॥ ੫੫॥ ਜੋ ਜਨੁ ਯਾ ਕਉ ਨਿਤ ਹੀ ਪੜੈ॥ ਤਾਂ ਜਨ ਕੋ ਮੋ ਸਿਉ ਰਿਤੁ ਬਢੈ॥
 ਸੋ ਜਨੁ ਮੇਰੇ ਅਤਿ ਪ੍ਰਿਅ ਹੋਈ॥ ਤਾ ਕੈ ਸਮੁਦ੍ਰਿਤ ਨਹਿ ਕੋਈ॥ ੫੬॥ ਜੋ ਯਹਿ ਸੁਨੈ ਨਿਤ ਕ
 ਰਿਆ ਦਗ॥ ਔਰ ਸਕਲ ਕਓ ਕਰੈ ਅਨ ਦਗ॥ ਸੋ ਕਰਮ ਨਾ ਸਿਉ ਲਿਪਤ ਨ ਹੋਈ॥ ਮੇਰੀ
 ਭਗਤਿ ਲਹੈ ਦ੍ਰਿੜੁ ਸੋਈ॥ ੫੭॥ ਮੈਂ ਯਹਿ ਪਰਮ ਗਾਨ ਉਚਾਰਿਓ॥ ਉਪਵਤੈਂ ਕਛੁ ਹਿਰ
 ਦੈ ਪਾਰਿਓ॥ ਸੋ ਕਮੋਰਿ ਬੁਝੈ ਓਨਿ ਵਿਰਤਾ॥ ਨਿਸਚੈ ਗਾਇਓ ਹਿਰਦੈ॥ ਵਿਰਤਾ॥ ੫੮॥ ਉ
 ਪਵਯਾਹਿ ਜੋ ਮੇਰੇ ਗਾਨ॥ ਸੋ ਮਤ ਜਾਨੈ ਮੋ ਤੈਆਨ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਦੁਸਾਰਿ ਤਜੇ ਹੋਈ॥ ਅਰੁ

੦੧੭੮

ਖ

ਨਾਸਤ ਕਿਭੁਕੁਵਾਂਹੋਈ॥੫੯॥ਪੀਤਨਜਾਨੈਨਹਿਮਮਭਗਤਿ॥ਦਰਬਿਸੀਤਬਿਖਿਅ
 ਨਾਮਾਸਕਤਿ॥ਤਿਨਕਉਗਮਾਨਦੇਨੇਏਹ॥ਜਿਉਕਾਲਰਭੂਬੀਜਾਅਰੁਮੇਯ॥੬੦॥ਇ
 ਨਦੇਖਨਕਰਿਹੋਇਬਿਹੀਨਾਮੇਰੋਭਗਤਿਪ੍ਰੀਤਿਦ੍ਰਿੜਦੀਨ॥ਇਸਤੀਸੁਦਾਮੇਸੋਹੋਈ
 ਤਾਹੁਸੋਅੰਤਰੁਨਹੀਕੋਈ॥੬੧॥ਮੇਸੇਸੋਯਹਿਗਮਾਨਕਹੀਮੇ॥ਤਉਤਿਨਸਹਤਪਰ
 ਮਸੁਖਲਹੀਮੇ॥ਜੋਯਹਿਮੇਰੋਜਾਨੈਗਮਾਨ॥ਤਹਿਜਾਨੈਰਹੈਨਾਨ॥੬੨॥ਜਿਉਕੋਈ
 ਪੀਵੈਪ੍ਰਿਉਖਾ॥ਤਾਂਕੈਦੂਜੀਰਹੈਨਕੂਖਾ॥ਗਮਾਨਅਰੁਕਰਮਜੋਗਾਅਸਟਾਂਗਾ॥ਕ੍ਰਿਖਬਨਜਨੀ
 ਤਸਭਾਗਾ॥੬੩॥ਅਰਥਧਰਮਮੋਖਾਅਰੁਕਾਮਾ॥ਇਨਸਭਹਨਕੋਮੇਮੇਧਾਂਮਾ॥ਤਾਂਤੇਮੇ
 ਮੇਅਵੈਜੋਈ॥ਇਨਸਭਹਨਕਉਪਾਵੈਸੋਈ॥੬੪॥ਪਰਮੇਰੋਜਨੁਕਛੁਲੇਵੈ॥ਸਕਲ
 ਤਿਅਗਕਰਿਮੋਕਉਸੇਵੈ॥ਤਾਂਤੇਸਾਧਅਰੁਸਾਧਨਜੇਤੋ॥ਮਮਜਨਦੇਖੈਮੇਮੇਤੋਤੋ॥੬੫

ਮੇ

ਸਤੁਤਿਜਿਥਮਮਚਰਨਸੇਵੈ॥ ਆਪਨਿਗਵੇਦੇਕਛੁਲੇਵੈ॥ ਤਕੈਸਮਦੁਜੋਪਿਅਨ
ਗੀ॥ ਸੋਨਿਤਮੇਮੈਤਾਂਸਮਾਗੀ॥ ੬੬॥ ਤਬਸੁਨਿਐਸੇਹਰਿਕੇਬੈਨ॥ ਉਪਵਾਸੁਕਲਕੁਲ
ਨੈਨ॥ ਆਗੈਠਾਂਢੇਅੰਜੁਲਬਾਂਧੇ॥ ਪ੍ਰੇਮਮਗਨਤਨੁਮਨੁਦਿਤਸਾਂਧੇ॥ ੬੭॥ ਬੈਨਹੁਤੇਬੈਲਿਓ
ਨਹਿਜਾਵੈ॥ ਕੰਠਹੁਤੇਗਦਗਦਸੁਗਾਵੈ॥ ਤਾਂਤੇਉਪਵਚੁਪਕਰਿਰਹੈ॥ ਕਛੁਬੈਰਿਕਛੁਬੈ
ਨਨਕਹੈ॥ ੬੮॥ ਬਹੁਰਿਓਚਿਤਬੰਭਕਰਪੀਰਜਾ॥ ਪੂਰਜਪ੍ਰੇਮਭਾਇਓਅਬਕੀਰਜਾ॥ ਨਿਸਚੈ
ਆਪਕ੍ਰਿਤਾਰਥਮਾਨਿਓ॥ ਸਬਸੰਦੇਹਰਿਦੈਤੇਭਾਨਿਓ॥ ੬੯॥ ਹਰਿਕੇਚਰਨਨਮਾਥਾਪਾਰਿ
ਓ॥ ਉਪਵਭੁਗਤਬਚਨੁਉਚਾਰਿਓ॥ ਜਿਨਤੇਹਰਿਸਿਉਬਾਛੈਪ੍ਰੇਮਾ॥ ਤਿਨਕਉਕਹਿਸੁਨਿ
ਪਾਯੋਖੇਮ॥ ੭੦॥ ਉਪਵੇਦਚਾਨਾਥਮਜਨਮਾਅਗੁਆਬਿਨਸੀ॥ ਪਰਮਾਨੰਦਪਰਮਪਰ
ਕਸੀ॥ ਤਿਨਕੈਸੰਨਧਾਨਜਬਆਇਓ॥ ਤਬਹੀਸਭਾਅਗਮਨਮਿਟਾਇਓ॥ ੭੧॥ ਸੰਨ

੧੮੦

ਧਾਨ ਪਾਵ ਕਰੇ ਜਾਵੈ॥ ਸਧ ਜੈਤ ਮਠੈ ਸੀਤ ਗਵਾਵੈ॥ ਅਰੁ ਤਾ ਪਰਤੁ ਮਪਰਮਾ ਦਿਏ ਆਲਾ॥
 ਮੇਨਿ ਜਜਨ ਪਰਭੁ ਏਕੇ ਪਾਲਾ॥ ੧੨॥ ਯਾਰਿ ਬਿਗਾਨ ਦੀ ਪਮੁਰਿ ਦੀਨੋ॥ ਜਾਤੇ ਸਕਲ
 ਸੁਭਾ ਸੁਭ ਚੀਨੋ॥ ਤੁਮ ਰੈ ਚਰਨ ਸਰਨ ਭਵ ਜਾਹੀ॥ ਦੂਜੈ ਨ ਉਰ ਕਦੇ ਸੁਖ ਨਾਹੀ॥ ੧੩॥ ਜੋ ਕੋ
 ਈ ਤੁਵ ਕ੍ਰਿਤ ਕਉ ਜਾਨੈ॥ ਅਰੁ ਤਾ ਪਰਿ ਭਵ ਕੋ ਦੁਖ ਮਾਨੈ॥ ਸੋ ਤ੍ਵੈ ਚਰਨ ਸਰਨ ਨਹਿ ਆਵੈ
 ਤਉ ਦੂਜੈ ਕਾਤੇ ਸੁਖ ਪਾਵੈ॥ ੧੪॥ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਤੁਮ ਅਤਿ ਕਰਣਾ ਕਰੀ॥ ਮਮ ਮਾਯਾ ਠਾਸੀ ਪਰ
 ਰੀ॥ ਸਕਲ ਜਾਦਵ ਨ ਮੈਂ ਅਸਨੇਗਾ॥ ਅਰੁ ਜੁਵਤੀ ਸੁਤ ਬਿਤ ਗ੍ਰਹ ਦੇਹਾ॥ ੧੫॥ ਏ ਸਭ ਮੇਰੇ
 ਮਨ ਤੇ ਟਾਰੈ॥ ਅਪਨੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਉਰਿ ਪਾਰੈ॥ ਤੁਮ ਬਿਸਤਾਰੀ ਅਪਨੀ ਮਾਯਾ॥ ਜਿਨ ਯ
 ਹਿ ਸਕਲ ਜਗਤੁ ਭਰਮਾਯਾ॥ ੧੬॥ ਸੋ ਤੁਮ ਗਾਨ ਖੜ ਗਾ ਸਿਉ ਛੇਦੀ॥ ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਨਿਜ
 ਪੀਤ ਨਵੇਦੀ॥ ਨ ਮੈਨ ਮਸਤੇ ਗਾਨ ਪਰ ਕਾਸੀ॥ ਜੋ ਗੋਸ੍ਵਰ ਈ ਸ੍ਵਰ ਅਬਿਨਾਸੀ॥ ੧੭॥ ਦੀ

ਜੈ ਮੋਹਿਏ ਕੁਬਰ ਦੇਵਾ ॥ ਨਿਸਚਲ ਹਿੰਦੈ ਨਿਰੰਤਰਿ ਸੇਵਾ ॥ ਤੁਮਹਿ ਛੋਰਿ ਦੂਜੈ ਨਹਿ ਜਾਨੈ ॥ ੫ ॥
 ਰੁਸੇਵ ਕਹੋਇ ਸੇਵਾ ਠਾਨੈ ॥ ੧੮ ॥ ਮੋਹਿ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਦੀਜੀਐ ਏਹਾ ॥ ਤੁਮਹਿ ਉਨਿ ਹਚਲ ਬਢੈ
 ਸਨੇਹਾ ॥ ਕਰੀ ਬੇਨਤੀ ਉਪਵਭੁਗਤਿ ॥ ਬੋਲੈ ਹਰਿ ਜੀ ਹੋਇ ਅਨੁਰਕਤਿ ॥ ੧੯ ॥ ਸੀਭੁ ਗਵਨੈ
 ਵਾਚਾ ॥ ਤਥਾ ਅਸਤਿ ਉਪਵ ਮਮ ਭੁਗਤਾ ॥ ਮਮ ਚਰਨ ਨਿਹਚਲ ਅਸਕਤਾ ॥ ਅਬ ਤੁਮ
 ਉਪਵ ਮੇ ਸੀਕਰੋ ॥ ਲੋਕ ਨ ਕਉ ਸਿਛਿਅਾ ਬਿਸਤਰੋ ॥ ੨੦ ॥ ਬਦੀ ਖੰਡੁ ਅਸੁ ਮਹੈ ਮੇਰੋ ॥
 ਅਤਿ ਪੁਨੀਤ ਦਰਸਨ ਤਿਹ ਕੇਰੋ ॥ ਤਹਾਂ ਤੀਰਥ ਮਮ ਚਰਨ ਨ ਕੋਜਲਾ ॥ ਦਰਸ ਪਰਸਇ
 ਸਨ ਨਹ ਰੈ ਮਲਾ ॥ ੨੧ ॥ ਨਾਮ ਅਲਕ ਨੰਦਾ ਸੋਰੀ ਗਾ ॥ ਨਿਰਮਲ ਕਰੈ ਦਰਸ ਸਭ ਅੰਗਾ
 ਤਹਾਂ ਜਾਇ ਤੁਮ ਬਾਸ ਕਰੋ ॥ ਠਲ ਭੁਛੁਣੁ ਤਨ ਬਲ ਕਲਧਰੋ ॥ ੨੨ ॥ ਵੰਦ ਸੀਤ ਉਸਨ
 ਦਿਕਸ ਹੋ ॥ ਬਿਨਾ ਅਗਦਿ ਕਸੁ ਭੁਲੰ ਛੁਣ ਗਹੋ ॥ ਇੰਦੀ ਅਨਕੇ ਅਰਥ ਨ ਪਰਹਰੋ ॥ ਯਾਹਿ

ਬਿਗਮਾਨਗਮਾਨਉਰਧਰੇ॥੮੩॥ਮੋਤੇਸੀਖਿਓਗਮਾਨਤਮਜੋਦੀ॥ਬੈਠਿਓਕੰਤਬਿਚਾਰੋਜੋਦੀ
 ॥ਬਚਨਚਿਤਸਭਮੋਮੋਧਰੇ॥ਮੋਰੋਧਰਮਸਦਾਬਿਸਤਰੇ॥੮੪॥ਤਬਗੁਨਤੀਨੋਕਉਪਰਹਰੇ
 ॥ਮਮਲਿਰਗੁਨਪਦਕੋਅਨੁਸਰੇ॥ਯਹਿਉਪਦਪ੍ਰਤਆਗਿਆਮੇਰੀ॥ਫਿਰਉਤਪਤਿਨਹੋਇਓ
 ਤੇਰੀ॥੮੫॥ਯਥਾਪਿਕ੍ਰਿਸ਼ਬਚਨਉਚਾਰੈ॥ਤੇਉਪਦਲੈਮਸਤਕਿਧਰੈ॥ਚਰਨਨਪਰਪਰਦ
 ਖਨਾਦੀਨੀ॥ਤਬਚਲਥੇਕੀਇਛਾਕੀਨੀ॥੮੬॥ਜੰਦਪਿਦੰਦਹਿਰਦੈਨਰਿਆਵੈ॥ਤੋਹੂੰ
 ਰਿਜੀਤਜੈਨਜਾਵੈ॥ਆਸੁਕੀਠਿਆਤਿਆਰਤਬੁਧਿ॥ਤਨਮੇਭੁਇਓਨਤਨਕੀਸੁਧਾ॥੮੭॥
 ॥ਕ੍ਰਿਸ਼ਬਿਓਗੁਨਕਿਓਹੀਸਰੈ॥ਬਾਰਿਬਾਰਚਲਚਲਫਿਰਰਹੈ॥ਤਬਅੰਤਰਜਾਮੀਗੋਪਾ
 ਲਾਜਨਕਉਜਾਨਿਓਪ੍ਰੇਮਾਧਿਹਾਲਾ॥੮੮॥ਨਿਕਟਿਬੁਲਾਇਮਿਲੇਦੇਅੰਗਾ॥ਗਯਾਨਰੂਪਕੀ
 ਨੋਸਰਬੰਗਾ॥ਤਬਆਪਨੀਪਾਵਰੀਦੀਨੀ॥ਤੇਉਪਦਜਨਮਾਥੈਲੀਨੀ॥੮੯॥ਤੋਹੂੰਪ੍ਰਿਥਮਹਿਕ੍ਰਿ

ਸਨਪਧਾਰੇ। ਜਾਦਵਲੈਪਰਗੁਸਸੰਪਾਰੇ। ਤਬਹੀਤਹਾਂਉਪਵਚਲਿਆਏ। ਕ੍ਰਿਸਨਦੇਵਬੈਠੇ
 ਹੀਪਾਏ। ੮੦॥ ਪੁਨਿਮੇੜੇਪਾਪਰੇਤਹਾਂ। ਕ੍ਰਿਸਨਦੇਵਬੈਠੇਹੋਜਹਾਂ। ਦੁਹੰਕੀਓਹਰਿਕੋਪਣਾਮਾ
 ਦਰਸਨਪਾਇਓ। ਅਤਿਅਭਿਰਾਮਾ। ੮੧॥ ਠਾਢੇਕੁਏਜੋਰਕਰਿਦੇਈ। ਪ੍ਰੇਮਮਗਨਕਛੁਕਹੈ
 ਨਕੋਈ। ਤਬਤਿਨਕੋਹਰਿਕੁਖਿਓਗਾਨਾ। ਜੈਸੇਅੰਧਕਾਰਕਉਭਾਂਨਾ। ੮੨॥ ਮੇੜੈਇਕੋਦੀਨੋ
 ਸੰਦੇਹਾ। ਬਿਦਰਹਿਕਹੀਯੋਯਹਿਉਪਦੇਸਾ। ਆਗਿਆਦੀਨਿਉਪਵਜਨਕੋ। ਅਪਨਿਸਕਤਿ
 ਕੀਓਭਿਰੁਮਨਕਉ। ੮੩॥ ਤਬਉਪਵਹਰਿਚਰਨਨਪਰੇ। ਹਰਿਹਿਰਦੈਨਿਹਚਲਕਰਧਰੇ। ਪੁ
 ਨਿਉਪਵਜਨਪਹੁਚੈਤਹਾਂ। ਨਰਨਗਾਇਨਪ੍ਰਗਏਜਹਾਂ। ੮੪॥ ਤਹਾਂਜਾਇਕੀਨੇਆਚਰ
 ਏ। ਜੈਸੇਹਰਿਕੁਖੇਤੇਕਰਣਾ। ਬਲਕਲਅਭਿਰਛਲਾਅਹਾਰਾ। ਪ੍ਰੇਮਮਗਨਨਿਤਬ੍ਰਹਮ
 ਬੀਚਾਰਾ। ੮੫॥ ਤਬੜੈਗੁਨਬਿਸਤਾਰੁਮਿਟਾਇਓ। ਉਪਵਬ੍ਰਹਮਨਿਰੰਜਨਪਾਇਓ। ਯਹਿ

ਹਰਿਉਪਦ੍ਰੋਸੰਬਾਦਾ। ਹਰਿਜੀਕੋਹੈਪਰਮਪ੍ਰਸਾਦਾ। ੮੬। ਜਕੋਕ੍ਰਿਪਕਰੈਸੋਪਾਵੈ। ਤਜਿਭੁ
 ਵਸਿੰਧਬ੍ਰਹਮਮੇਜਾਵੈ। ਜਬਤੈਯਾਕੋਭਖੈਸੁਨੈ। ਪੇਮਸਹਿਤਹਿਰਦੈਮਹਿਗੁਨੈ। ੮੭। ਤਬਤੇ
 ਪਾਵੈਪਰਮਾਨੰਦਾ। ਸੁਮਹੀਬਿਨਾਮਿਟੈਦੁਖਦੰਦਾ। ਯਹਿਸ੍ਰਯਮੇਵਾਪਹਰਿਕਹਿਓ। ਜਾਮੈ
 ਕਛੂਸੰਦੇਹਨਰਹਿਓ। ੮੮। ਯਾਮੈਮੈਸੋਕ੍ਰਿਸਨਪ੍ਰਭਾਵਾ। ਮਿਟੈਜਗਤੁਉਪਜੈਹਰਿਭਾਵਾ
 ਜਿਹਹਰਿਪ੍ਰਗਟਾਮੀਮ੍ਰਿਤਦੁਇਕਰੈ। ਭੁਗਤਨਿਪ੍ਰਾਇਸਕਲਦੁਖਹਰੈ। ੮੯। ਏਕਜਲ
 ਧਤੇਅੰਮ੍ਰਿਤੁਉਪਾਇਓ। ਨਿਜਾਪੀਨਦੇਵਨਕਉਪਿਆਓ। ਜਗਰੋਗਾਦਿਕਦੁਖਹਰੈ।
 ਬਲਉਪਜਾਇਬਿਗਤਭੈਕਰੈ। ੯੦। ਅਰੁਦੂਜੋਯਹਿਅੰਮ੍ਰਿਤਏਕਾ। ਬੇਦਸਿੰਧਤੇਬ੍ਰਹ
 ਮਬਬੇਕਾ। ਸੋਆਪਨੇਜਨਨਕੋਪਿਆਓ। ਜਨਮਮਰਨਭਵਤ੍ਰਾਸੁਮਿਟਾਯੋ। ੯੧। ਮੈਮੈ
 ਆਦਿਪੁਰਖਅਬਿਨਾਸੀ। ਸਿਮਰਤਮਿਟਹਿਜਿਨਹਿਭਵਫਾਸੀ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਮਲੀਨੇਅ

ਵਤਗਾ॥ ਤਿਨ ਕੋ ਬੰਦ ਨ ਬਾਰੰ ਬਾਰ॥ ੧੦੨॥ ਦੋਹਰਾ॥ ਮੇਸੋ ਸੁਨਿ ਸੁਕਦੇ ਵਸਿ ਉਪਗਮਤਤ
 ਉਪਦੇਸਾ॥ ਕ੍ਰਿਸਨ ਕਥਾ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸੋ ਕੀ ਨਿਪੁਸ਼ਨ ਰੇਸ॥ ੧੦੩॥ ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤ ਮਹਾਂ ਪੁਰਾਣੇ
 ਏਕਾਦਸ ਸਕੰਦ ਪ੍ਰੇਸ਼ੀ ਭਗਵਾਨ ਉਪਵਸੰ ਬਾਦ ਉਪਵਸੁ ਕਾਤਿ ਨਿਰੂਪਣੰ ਨਾਮ ਉਨਤੀਸ
 ਮੋਧਾਇ॥ ੨੮॥ ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਉਪਵਸੰ ਬਾਦ ਸਮਾਪਤੰ॥ ਰਾਜ ਉਵਾਚ॥ ਚੌਪਈ
 ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਹਰਿ ਕੀ ਕਥਾ ਸੁਨਾਵਹੁ॥ ਕਰਣ ਪੁਟ ਨ ਯਾਰੀ॥ ਮੰਤ੍ਰ ਤਪੀਆ ਵਹੁ॥ ਹਰਿ ਉਪਦੇਸ
 ਉਪਵਯਾਹਿ ਦੀਨੋ॥ ਪੀਛੈ ਅਪਿਕਹਾਂ ਤਿਨ ਕੀਨੋ॥ ੧॥ ਜਾਦ ਵਕੁਲ ਕਉ ਪ੍ਰਗਟਿ ਓਸ ਰਾਪੁ॥
 ਰਿਜੀ ਕਹਾਂ ਕਰਿ ਓਤ ਬਾਮਾ॥ ਈਸ੍ਵਰ ਕਉ ਬਾਧਾ ਨਹੀ ਕੋਈ॥ ਅਰੁ ਦਿਜ ਸਾਪੁ ਨ ਮਿਥ
 ਯਾਹੋਈ॥ ੨॥ ਸਭ ਕੇਤਨ ਮਨ ਮੋਹਨ ਦੇਹਿ॥ ਪਰਮਾਨੰਦ ਸੁਧਾ ਕੋ ਗੋਹਿ॥ ਜੇਨ ਗੀਹਰਿ
 ਦਰਸਨੁ ਪਾਵੈ॥ ਤਿਨ ਸਿਉ ਨੈਨ ਨ ਖੋਚੈ ਜਾਵੈ॥ ੩॥ ਅਰੁ ਜੇਹਰਿ ਕੇ ਰੂਪ ਹਿਗਾਵੈ॥ ਬਾਲੀ

ਸਹਿਤ ਮਾਨ ਤੇ ਪਾਵੈ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਸੁਨਿ ਕਰਿ ਹਿਰਦੈ ਪਾਰੈ॥ ਤੇ ਪਲ ਕੋ ਨ ਹਿਛੋਰੈ ਪਾਰੈ॥ ੪॥ ਭਾਰ
 ਬਮਹਿ॥ ਅਰਜਨ ਰਥ ਮਾਂਹੀ॥ ਬੈਠੇ ਦਰਸਨ ਲਹੈ ਜਾ ਜਾਹੀ॥ ਤਿਨ ਤਿਨ ਹਰਿ ਕੀ ਸਮਤਾ ਪਾ
 ਈ॥ ਸਭ ਸੰਸ੍ਰਤ ਤਤ ਕਾਲ ਗਵਈ॥ ੫॥ ਆਸੇ ਸੋ ਤਨੁ ਹਰਿ ਤਿਆਗਿ ਓਕੈ ਸੇ॥ ਕੋਈ ਹਰੈ ਨ
 ਗਮਣ ਜੈ ਸੇ॥ ਆਸੇ ਬਚਨ ਕਹੇ ਨਰ ਦੇਵ॥ ਉਤਰੁ ਦੀਨੈ ਸ੍ਰੀ ਸੁਕ ਦੇਵ॥ ੬॥ ਸ੍ਰੀ ਸੁਕ ਉਵਾਚ॥
 ਦੁਆਰਾ ਵਤੀ ਉਠੈ ਉਤਿ ਪਾਤਿ॥ ਤਾ ਕਉ ਦੇਖਿ ਕਹੀ ਹਰਿ ਬਾਤ॥ ਉਗ੍ਰ ਸੇਨਾ ਆਦਿ ਕਸ ਕੁਲ
 ਕਾ ਸਭਾ ਸੁਪਰਮਾ ਦੁਖ ਨ ਸੋਕ॥ ੭॥ ਤਿਨ ਸਿਉ ਕ੍ਰਿਸਨ ਬਚਨ ਉਚਾਰੈ॥ ਹਰਿ ਕੋ ਮਤੋ ਨ ਲਖ
 ਹਿ ਬਿਚਾਰੈ॥ ਨਿਜ ਮਾਯਾ ਸੋ ਮੋਹਤ ਕਰੇ॥ ਗਮਨ ਬਥੇ ਕਸ ਕੁਲ ਕੇ ਹਰੇ॥ ੮॥ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੇ ਵਾਚ
 ਹੇ ਜਾਣ ਵੇਸੁ ਨ ਮਮ ਬਾਤ॥ ਦੁਆਰਾ ਵਤੀ ਉਠੈ ਉਤਿ ਪਾਤਾ॥ ਏਹ ਉਤਿ ਪਾਤ ਮ੍ਰਿਤ ਨੀ ਸਾਨ
 ਤਾਂ ਤੇ ਤਜੀ ਆਇਹਾ ਮਸਥਾਨ॥ ੯॥ ਜੁ ਵਤੀ ਬਲ ਬਿਰਧ ਸਭ ਜੋਤੇ॥ ਸ੍ਰੀ ਧ੍ਰੁਪਦ ਪਠੀਐ ਤੇ

ਅੰਤਿ ਰੈ ਸਕਲ ਪ੍ਰਭਾ ਸਜਣੀਐ॥ ਤਹਾਂ ਪਸਰਮ ਸੂਰਸਤੀ ਨਦੀਐ॥ ੧੦॥ ਕਰਿ ਇਸਨਾਨਤ ੧੮੪
ਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਕਰੀਐ॥ ਸੁਧ ਹਿਰਦੈ ਤੀਰਥ ਬ੍ਰਤੁ ਪਰੀਐ॥ ਜੇ ਜੇ ਭੂਤ ਪਿਤਾ ਅਹੁਦੇਵਾ॥ ਤਿਨਕੀ
ਕਰੀਐ ਪੂਜਾ ਸੇਵਾ॥ ੧੧॥ ਅਰੁ ਬਿਪ੍ਰਨਕੀ ਪੂਜਾ ਕੀਜੈ॥ ਕਰਿ ਸਮਾਨ ਦਾਨ ਬਹੁ ਦੀਜੈ॥ ਗ
ਇਕੁ ਮਿਸੈ ਨ ਬੰਸਤਾਇ॥ ਹੈ ਹਾਥੀ ਰਥਾ ਅੰਨਗਾਇ॥ ੧੨॥ ਸੀਰਬਾਦ ਦਿਜਨ ਕੇਲੀਜੈ
ਜਾਂਤੇ ਬਿਘਨ ਸਕਲ ਹੀਛੀਜੈ॥ ਦੇਵਾ ਅਰੁ ਬਿਪ੍ਰਗਾਇ ਕੀ ਪੂਜਾ॥ ਪਾਪਹਰਨ ਬਿਧ ਅੰਧ
ਮਦੂਜਾ॥ ੧੩॥ ਐਸੀ ਸੁਨਿਹਰਿ ਜੀ ਕੀ ਬਾਨੀ॥ ਸਭ ਜਾਦਵ ਨ ਕੁਲੀ ਕਰਿ ਮਾਨੀ॥ ਨਾਂਦਨ
ਬੈਠਿ ਸਿੰਧ ਤੇ ਉਤਰੈ॥ ਚੜਿ ਕਰਿ ਰਥ ਨ ਪਾਇ॥ ਏਕੈ ਰੈ॥ ੧੪॥ ਜਿਉ ਹਰਿ ਤਿਨ ਕੋ ਮਾਰਿ
ਦੀਨੀ॥ ਤਿਉ ਤਿਉ ਸਭ ਨ ਸਭੈ ਬਿਧ ਕੀਨੀ॥ ਕਰਿ ਇਸਨਾਨ ਪਰਮ ਬਹੁ ਨੀ॥ ਮੰਧ ਪ੍ਰਭਾ ਸਮਾਪ
ਬਹੁ ਮਾਨੈ॥ ੧੫॥ ਤਬ ਤਿਨ ਕੀ ਓਮ ਦਰਾਪਾਨਾ॥ ਜਾਂਤੇ ਭੂਲਿ ਗਾਇ ਓ ਸਭੁ ਗਾਨਾ॥ ਤਬ ਤੇ ਮੰ

ਤਸਕਲਈਭਏ।ਹਰਿਮਾਯਾਬਬੇਕਹਿਰਲਏ॥੧੬॥ਤਿਨਮੇਕਲਹਿਭਾਇਓਉਤਪੰਨਾ।
 ਸਭਮੇਪ੍ਰੇਰਕਹਰਿਪਰਛਿੰਨਾ।ਤਬਤਿਨਕੀਤਾਸਭਾਮਣਾਰੀ।ਸਾਤਕਬੀਰਗਿਰਾਉਚਾਰੀ॥
 ੧੭॥ਕ੍ਰਿਤਬਰਮਾਕੋਕਰਮਾਪਮਾਨਾ।ਸਾਤਕਛੁੰਡੇਬਾਸੀਬਾਨਾ।ਭਾਈਜੋਛੜੀਤਨੁਪਾਰੀ॥
 ਅਰੁਬਹੁਮੇਂਕਹੀਮੇਅਧਕਾਰੀ॥੧੮॥ਸੋਮੇਸੋਮੇਸੀਕਿਉਕਰੈ।ਸੋਵਤਬਾਲਨਕੇਸਿਰ
 ਹਰੈ।ਯਹਪਰਦੁਮਨਬਚਨਸਤਕਰਿਓ।ਕ੍ਰਿਤਬਰਮਾਕੋਅਤਿਧੀਕਾਰਿਓ॥੧੯॥ਤਬਕ੍ਰਿ
 ਤਬਰਮਾਕੀਨੋਕਰਮਾਬਾਸੀਬਾਨਪ੍ਰਕਾਸਿਓਜੁਧਾ।ਅਰੇਕਰੇਛੜੀਕੋਮੇਸੀ।ਬਿਆਪ
 ਕਰੂਰਿਤੂੰਦੀਸੀਜੈਸੀ॥੨੦॥ਭੂਰਸਿਵਾਨਿਗਾਪ੍ਰਭਾਇਓ।ਜਾਕੋਬਾਂਹਜੁਗਲਕਟਿਗ
 ਇਓ।ਤਾਕੋਬਪੁਤੈਂਕੀਨੋਮੇਸੋ।ਬਿਆਪਕਸਾਈਕਰੈਨਜੈਸੋ॥੨੧॥ਤਬਸਾਂਤਕਿਉਨਿਬੋਲੈ
 ਬਾਸੀ।ਸੁਨੇਸੁਨੇਹੋਸਾਰੀਗਪਾਸੀ।ਇਨਕੋਜਸੁਆਰੁਆਉਸਿਰਾਯੋ।ਤਾਂਤੋਮੇਸੋਮਤੈਰੈਭਯੋ

ਏਕਹਿਬਚਨਖਡਗਤਿਨਕਾਦਿਓ। ਕ੍ਰਿਤਬਰਮਕੋਮਸਤਕੁਥਾਦਿਓ। ਜੰਦਪਸਭਮਿਲਿਬ ੧੮੫
 ਹੁਤਨਿਵਾਰਿਓ। ਤੋਹੁਜਤਕਕੋਪੁਨਟਾਰਿਓ। ੨੩। ਤਾਂਤੇਸਕਲਭਏ। ਮਤਿਕਰੁਪਾ। ਸਾਂਤਕ
 ਹੀਸੋਠਾਨਿਓਜੁਪਾ। ਤਬਤੇਸਕਲਭਏਦੁਇਓਗ। ਜੁਪੁਰਚਿਓਸਾਇਰਤਟਪੇਗ। ੨੪। ਕੇਈ
 ਪਲਖਬਾਨਸੋਲਰੈਂ। ਕੇਈਖਡਗਗਹੈਸੀਹਰੈ। ਕੇਈਛਰਸਾਗਦਾਕੁਠਰੈ। ਕੇਈਲੈਸੈਯਥੀ
 ਪਰਹਾਰੈ। ੨੫। ਕੇਈਗੁਰਜਗੋਠਨਕੇਈ। ਥਿਰਛਮਾਦਿਕਲਗਹਿਤੇਤੇਈ। ਹਰਖਤ
 ਸਭੈਕਰੈਂਸੀਗਮਾ। ਬੈਠੇਦੇਖੈਕ੍ਰਿਸ਼ਨਮਰੁਗਮਾ। ੨੬। ਹੈਸੋਹੈਯਥੀਸੋਯਥੀ। ਰਥਸਿਉਰ
 ਬਸਾਥੀਸਿਉਸਾਥੀ। ਖਰਸਿਉਖਰਊਠਊਠਨਸਿਉ। ਮੇਖਰੁਮਯਖੈਲਬੈਲਨਸਿਉ। ੨੭।
 ਖੰਚਰਸਿਉਖੰਚਰਮਿਲਿਲਰੈ। ਨਰਸਿਉਨਰਮਿਲਿਜੁਪਰਿਕਰੈਂ। ਮਹਾਂਮੰਤਕਛੁਲ
 ਖੰਨਮੇਸੋ। ਜੁਪਕਰੈਂਬਨਮੇਂਗਜਜੈਸੋ। ੨੮। ਸਾਂਬਪਰਦਮਾਨਿਠਾਨਿਓਜੁਪਾ। ਤਿਉਮਾਕੂ

ਰਭੋਜਾਤਿਕੂਪਾ। ਤਹਾਂ ਸੰਗਮ ਜੀਤਾ ਅਰੁ ਸੁਭੰਦਾ। ਕਰੈਂ ਜਪ ਥੀਰ ਨ ਸੋਭੰਦਾ। ੨੮। ਗਦ ਸੇਨਾਮ
 ਨਾਮ। ਕ੍ਰਿਸਨ ਕੋਭਾਤਾ ਸੁਚਾਰ ਪੁਤ੍ਰ ਬਿਖਾਤਾ। ਤਿਉ ਸਾਂਤ ਕਿਸੇ ਮਿਲਾ ਅਨੁਰਧਾ। ਸੁਰਥ ਸੁਮਿਤ ਕ
 ਰੈਂ ਮਿਲਿ ਜੁਧਾ। ੩੦। ਉਲਮੂ ਕਲਸਠ ਸਹਸ੍ਰ ਜਿਤ ਸਤਾ ਜਿਤਾ। ਭਾਂਨਾ ਆਦਿ ਦੇ ਜੋਧਾ ਅਪਰਮਿ
 ਤਾ। ਆਪਾਪ ਮੈਂ ਜੁਧਾਰਿ ਠਾਨੈ। ਹਰਿ ਕਰਿ ਮੋਹਤ ਕਛੂ ਨ ਜਾਨੈ। ੩੧। ਬਿਸਨ ਬੰਸ ਦਾ ਸਾਰ ਬੰ
 ਸਾ। ਸਾਤ ਤਾਪਿ ਕਭੋਜ ਵਤੰ ਸਾ। ਅਰੁ ਬੁਦ ਸੂਰ ਸੈਨ ਮਧੁ ਮਾਥੁਗ। ਦੇਸ ਬਿਸਰ ਜਨ ਕੁੰਤਰੁ
 ਕੁਕੁਗ। ੩੨। ਆਪਾਪਾਪਿ ਮਿਲਿ ਜੁਧਾਰਿ ਠਾਨੈ। ਸਭ ਨ ਪਰਸਪਰ ਸੁਰਿ ਦੈ ਭਾਨਿਓ ਪੁਤ੍ਰ ਪਿਤ
 ਭਾਈ ਅਰੁ ਭਾਈ। ਮਾਮੈਂ ਅਰੁ ਭਾਨ ਜੈ ਲਗਈ। ੩੩। ਕਕਾ ਭਤੀ ਜੈ ਨਤੀ ਨਾਨਾ। ਮਿਤ੍ਰ ਮਿਤ੍ਰ ਮਿ
 ਲਿ ਜੁਧਾਰਿ ਠਾਨਾ। ਸੁਰਿ ਦੈ ਸੁਰਿ ਦ ਗਿਅਾ ਤਨ ਸਿਉ ਗਿਅਾ ਤੀ। ਸਭ ਮਿਲਿ ਭਏ ਪਰਸਪਰ
 ਪਾਤੀ। ੩੪। ਤਬ ਸਰਬੀ ਨ ਭਏ ਸਭ ਹਨ ਕੋ। ਤੂਟੈ ਧਨ ਖਤ ਥਾਤਿ ਨ ਤਿਨ ਕੋ। ਆਪੁ ਸਕ

ਲਖੀਣਜਬਭੁੰਏ॥ਤਬਤਿਨਕਰਨਾਐਰਕਾਲਏ॥੩੫॥ਭਏਮੁਸਲਚੂਰਨਤੇਜੇਤੇ॥ਬੰਜ ੧੮੬
ਰਸਮਾਨਸਿੰਧਤਟਤੇਤੇ॥ਤੇਤੇਸਕਲਕਰਨਕਰਲੀਨਾ॥ਹਰਿਸੈਜੁਪਕੋਪਧੈਕੀਨਾ॥੩੬॥
ਰਾਮਕ੍ਰਿਸ਼ਨਬਹੁਤਿਨਿਵਾਰੈ॥ਪਰੁਤੇਮੁਰਖਕਛੂਨਬੀਚਾਰੈ॥ਰਾਮਕ੍ਰਿਸ਼ਨਸੋਰਿਪੁਕਰਿ
ਜਾਨੈ॥ਜੁਪਬੁਧਅੰਤਰਿਗਤਿਅੰਨੈ॥੩੭॥ਤਬਅਪਹੂੰਕੀਓਆਤਿਕੋਪੁ॥ਕਰਿਓਚੈ
ਸਭਹਨਕੋਲੋਪੁ॥ਤਬਾਐਰਕਾਕਰਨਾਤਿਨਲਏ॥ਬੇਰੇਮਾਹਿਪੁਲੈਸਭੁਭਏ॥੩੮॥ਬਿ
ਪੁਸਰਾਪਅਛਾਦਿਤਕਰੈ॥ਹਰਿਮਾਯਾਬਿਚਾਰਸਭੁਹਰੈ॥ਪਵਕਕੋਪਪ੍ਰਗਟਤਹਿਭੁਏ
ਓ॥ਬਾਂਸਬਿਪੁਨਿਕੁਲਜਰਿਮਾਰਿਗਇਓ॥੩੯॥ਤਬਕੁਲਸਕਲਨਸਟਹਰਿਦੇਖਿ
ਓ॥ਭੂਕੋਭਾਰੁਉਤਾਰਿਓਲੇਖਿਓ॥ਜਾਕਾਰਨਲੀਨੋਅਵਤਾਰਾ॥ਸੋਪਰਿਹਰਿਓਪਰਨਿਕ
ਭਗਾ॥੪੦॥ਤਬਸਮੁੰਦਤਟਮੈਂਬਲਭਢਾ॥ਕੀਨੋਬਹਮਧਮਾਨਆਤਿਭਢਾ॥ਅਪਹਿ

ਬ੍ਰਹਮਮਾਹਿਲੇਰਾਖਿਓ। ਮਾਨਵਦੇਹਦੂਰਿਕਾਰਿਨਾਖਿਓ। ੪੧॥ ਰਾਮਪਿਆਣਾਲਖਿਓ
 ਰਿਜਬਹੀ। ਲਘੁਪਿਪਲਤਲਬੈਠਤਬਹੀ। ਨਿਰਮਲਰੂਪਚਤੁਰਭੁਜਪਾਰਿਓ। ਦਸ
 ਹੂਦਿਸਕੋਤਿ ਮਹਾਨਿਵਾਰਿਓ। ੪੨॥ ਜਿਉਬਿਨਪ੍ਰੰਮਪਾਵਕਪਰਕਾਸਾ। ਐਸੇਪ੍ਰਗਟਭੁ
 ਇਓਉਜਾਸਾ। ਪੀਤਬਸਨਦੁਤਨਘਨਸਜਾਮਾ। ਤਪਤਿਸੂਰਨਸੋਭਾਮਭਿਰਾਮਾ। ੪੩।
 ਸੁੰਦਰਹਾਂਸਸਹਿਤਮੁਖਿਪਦਮਾ। ਕਮਲੈਨਨਸੋਭਾਕੇਸਦਮਾ। ਕਰਨਕੁੰਡਲਮਕਰ
 ਕਾਰਾ। ਸੀਸਮੁਕਟਿਸੋਭਾਮਧਿਕਾਰਾ। ੪੪॥ ਰਾਚਿਰਨੀਲਾਸਿਰਕੇਸਬਿਸਾਲਾ। ਵਖਸ
 ਕ੍ਰਿਗਲਤਾਉਰਬਨਮਾਲਾ। ਕੰਠਕੇਸਤਿਕਿਕਟਿਸੁਤਬਿਰਾਜੈ। ਛੁੰਦ੍ਰਘੰਟਕਾਨੁਪ੍ਰਗ
 ਜੈ। ੪੫॥ ਬਹੁਮਭੂਖਣਭੂਖਤਾਮੰਗਾ। ਦੇਖਤਮੋਹੰਮਮਿਤਮਨੰਗਾ। ਆਖਿਐਮੂਰਤਿ
 ਮੰਤਸਮਸਤਾ। ਸਿੰਮਿਤਜਿਨਹੋਇਭੈਅਸਤਾ। ੪੬॥ ਉਤਮਚਰਨਕਮਲਾਮਨਰਕਤਾ

॥ ਜਿਨ ਕੋ ਉਰਧਿ ਆਵੈ ਨਿਤ ਕੁਗਤਾ ਦੰਖਣ ਜੰਘਾ ਨੀਚੈ ਕਰਿਓ ਬਾਂਸ ਚਰਨਤਾ ਉਪਰਿ ਧਰਿ
 ਓ॥ ੪੧॥ ਯੋ ਨਿਸਚਲੁ ਪੁਇ ਬੈਠੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਸਿਮਰਤ ਜਿਨ ਹਿਮਿ ਟੈਰੁ ਵਰਿਸਨਾ ॥ ਅਤਿ
 ਲਘੁ ਮੁਸਲਖੰਡੁ ਜੋ ਰਹਿਓ ਜਲ ਮੇਰਾ ਰਿਓ ਮੰਛੁ ਹਗਾਰਿਓ॥ ੪੨॥ ਸੇਵਹੁ ਮੰਛੁ ਜਾਲ ਮਹਿ
 ਆਇਓ ਤਾ ਕੇ ਉਦਰਿ ਲੋਹ ਸੋ ਪਾਇਓ ਜਗਾ ਬਿਆਪਣੁ ਲਕਸ਼ੇ ਕੀਨੇ ॥ ਲੈਕਰਿ ਸਰ
 ਕੈ ਆਗੈ ਦੀਨੇ॥ ੪੩॥ ਸੇਵਹੁ ਬਿਆਪੁ ਤੋ ਬਨ ਮਾਯੀ ॥ ਹਰਿ ਕੋ ਪਦ ਤਿਨ ਜਾਨਿਓ ਨਾਯੀ
 ॥ ਹਰਿ ਚਰਨੁ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਜਬ ਪਰਿਓ ਮ੍ਰਿਗ ਮੁਖ ਜਾਨਘਾ ਤਤਿ ਨਿਕਰਿਓ॥ ੪੪॥ ਸੇਈ ਬਨ
 ਲਗਾਯੋ ਚਰਣਾ ਬਿਪ੍ਰਬ ਚਨ ਨਹਿ ਮਿਥਾ ਕਰਣਾ ॥ ਸੇਵਹੁ ਬੰਧੁ ਕ੍ਰਿਕਟਿ ਚਲਿਆ
 ਯੋ ਰੂਪ ਚਤੁਰਭੁਜ ਦਰਸਨੁ ਪਾਯੋ॥ ੪੫॥ ਚਰਨ ਲਗਿਓ ਜਬ ਦੇਖਿਓ ਬਾਨਾ ਜਗਾ ਕੁਇ
 ਓਤ ਬਾਮ੍ਹਿਤ ਕਸਮਾਨਾ ਚਰਨ ਨ ਪਰ ਬੋਲੈ ਭੈਰੁ ਤਿਤਾ ਕੰਪਤਾ ਅੰਗ ਲਗਿਓ ਜਿਉ ਸੀਤਾ॥ ੪੬॥

ਹੇਪਭੇਮੇਕੀਨੋਅਪਰਾਧਾ। ਤੁਮਹਿਨਜਾਨਿਓਮੂਰਖਥਿਆਧਾ। ਇਹਮੇਕੀਨੋਸਕਲਾ
 ਗਮੈਨੋ। ਬਾਨਚਲਾਇਓਮ੍ਰਿਗਕੇਜਾਨੈ॥ ੫੩॥ ਯਾਅਪਰਾਧਹਿਤੁਮਹੀਟਾਰੋ। ਜੇਤੁਮਨ
 ਮਲੀਏਤੇਤਾਰੋ। ਤੁਮਸਿਮਰਤਸਭਪਾਪਬਿਨਸੈ॥ ਮਿਟੈਅਗਯਾਨਗਮਾਨਪ੍ਰਕਾਸੈ॥
 ੫੪॥ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕਜਿਨਕਰੈਆਰਾਧਾ। ਤਿਨਕੋਮੇਕੀਨੋਅਪਰਾਧਾ। ਤਾਂਤੇਪ੍ਰਭਜੀਬਿਲ
 ਮਨਕਰੈ। ਮੋਪਾਪੀਕੋਪ੍ਰਣਾਹਿਹਰੈ॥ ੫੫॥ ਜਾਂਤੇਬਹੁਰਿਓਕਰਨਮੇਸੋ। ਯਾਹਿਅਪਰਾਧ
 ਕਰਿਓਮੇਜੈਸੋ। ਤਿਨਕੀਮਾਯਕੋਬਿਸਤਾਰਾ। ਬ੍ਰਹਮਾਸਿਵਸਨਕਾਦਿਕੁਮਾਰਾ॥ ੫੬॥ ਯੋ
 ਰੋਸੁਤਾਇਸਟਾਹੈਜੇਤੇ। ਕਿਉਹੀਜਾਨਸਕੈਨਹਿਤੇਤੇ। ਮੋਹੇਸਕਲਤੁਮਾਰੀਮਾਯਾ। ਤਾਂਤੇਕਿ
 ਨਹੂੰਪਾਰੁਨਪਾਇਆ॥ ੫੭॥ ਤਿਨਕੋਪਾਪਜੇਨਹਮਜੇਤੇ। ਕੋਨਭਾਂਤਿਕਰਜਾਨੈਤੇਤੇ। ਤਾਂਤੇਅ
 ਬਦ੍ਰਜੀਨਬੀਚਾਰੋ। ਬੇਯੋਮੋਪਾਪੀਕੋਮਾਰੋ॥ ੫੮॥ ਯੇਸੀਜਰਾਬੰਧਕਰੀਬਾਨੀ। ਸੁਨਿਨਿਹਿ

ਕਪਟਹਰਿਸਾਰੰਗਪਾਲੀ। ਤਬਹਰਿਆਪਬਚਨਉਚਾਰੈ। ਤਾਂਕੇਸਕਲਸੋਕਭੈਟਾਰੈ॥੫੯॥ ਸ੍ਰੀ ੧੮੮
ਭਗਵਾਨੇਵਾਚਾਉਠਿਉਠਿਜਗਭੈਹਿਮਤਮਾਨੇ॥ ਅਪਨੇਕਾਰਿਓਪਾਮਤਜਾਨੇ॥ ਇਹਸਮਸ
ਤਿਲੀਲਏਮੇਰੀ॥ ਯਾਮੇਂਕਹਾਂਸਕਤਿਪੈਤੇਰੀ॥ ੬੦॥ ਮੇਰੀਕ੍ਰਿਪਾਜਾਰਿਤੂਸੂਰਗਾ॥ ਜਹਾਂਮਹਾਂਸੁ
ਖਨਹੀਉਪਸਰਗਾ॥ ਮੇਸੇਬਚਨਕਹੇਹਰਿਜਬਹੀ॥ ਛਾਰਿਓਬਿਬਾਨਸੂਰਗਤੇਤਬਹੀ॥ ੬੧॥
ਤੀਨਪਰਕਰਮਾਅਰੁਪਣਾਮਾਕਰਿਕੈਬਧਿਕਰਮੇਸੁਰਧਾਂਮਾ॥ ਚਾਢਿਬਿਬਾਨਸੁਰਲੋਕਹਿਰਮੇ
ਜੈਜੈਸਬਦਜਹਾਂਤਹਗੁਇਓ॥ ੬੨॥ ਤਬਰਬਲੀਏਸਾਰਥੀਦੈਪੈ॥ ਪਰੁਹਰਿਜੀਕੋਕਹੂੰਨਪੈਖੈ॥
ਤੁਲਸੀਗੰਧਪਵਨਜਬਪਾਇਓ॥ ਤਕੈਖੋਜਿਕ੍ਰਿਸਨਪੈਆਇਓ॥ ੬੩॥ ਪਿਪਲਮੂਲਕੀ
ਏਹੈਆਸਨਾ॥ ਪੁਭਾਮਨੇਸਸਿਸੂਰਹਤਾਸਨਾ॥ ਆਇਧੁਆਗੈਮੂਰਤਵੰਤਾ॥ ਇਉਸ੍ਰੀਪਤਿ
ਦੈਖੈਭੁਗਵੰਤਾ॥ ੬੪॥ ਤਬਦਾਰਕਪੀਰਜਨਹਿਧਰਿਓ॥ ਗਥਿਤਜਿਬਿਹਬਲਚਰਨਪਰਿਓ

ਉਮਗਿਓਹਿਰਦੈਨੈਨਜਲਛਾਇਓ।ਪੇਮਮਗਨਮੁਖਿਬੈਨਨਆਯੋ॥੬੫॥ਤਬਕਰਪੀਰਜ
 ਅੰਸਨਿਵਰੈ।ਕਰਣਾਸਹਤਬਚਨਉਚਾਰੈ॥ਹੇਪੁਭਮੇਤਉਚਰਨਨਦੇਖੈ॥ਤੇਪਲਕਲਪ
 ਕਲਪਕਰਿਲੇਖੈ॥੬੬॥ਤਬਤੇਨਸਟਦਿਸਾਟਿਮੇਂਭਾਇਓ।ਸਭਦੁਖਏਕਬਾਗਅਨਭਾਇ
 ਓ।ਭੂਲੀਦਿਸਾਨਕਹੂੰਸੁਖਪਾਯੋ॥ਜਿਉਉਰਪਾਤਿਨਿਸਮਾਹਛਪਾਯੋ॥੬੭॥ਤਮਥਿਨੁਮੇਂ
 ਜਿਉਤਨਥਿਨੁਪ੍ਰਾਨ।ਜੈਸੈਨੈਨਅੰਧਥਿਨੁਭਾਂਨ।ਐਸੇਬਚਨਕਹਤਹੀਸੁਤਿ॥ਦੇਖਿਓਏਕ
 ਚਰਿਤਅਪਭੂਤ॥੬੮॥ਗਗਨਹੁਤੇਉਤਮਰਥਆਇਓ।ਹੈਨਸਹਜਾਅਰੁਗਰਵਸੁਹਾਯੋ
 ਮੁਰਤਮੇਂਹਰਿਆਇਪੁਜੇਤੇ।ਰਥਮੇਂਜਾਇਚਢੈਸਕੁਤੇਤੇ॥੬੯॥ਯਹਿਚਲਿਤਦਾਰਕਜ
 ਬਦੇਖਿਓ।ਬਿਸਮਤਭਾਇਓਅਚੰਭਾਲੇਖਿਓ॥ਤਬਹਰਿਸੂਤਹਿਬਚਨਸੁਨਾਏ॥ਕਰਸਨ
 ਮਾਨਦੁਖਬਿਸਰਾਏ॥੭੦॥ਸ੍ਰੀਕੁਗਵਾਨਵਚਾ।ਸੂਤਦੁਆਰਕਾਕੋਤਮਜਾਵੈ॥ਸਮਾਚਾਰਸ

ਭਜਾਇ ਸੁਨਾਵੇ॥ ਸਭ ਕੋ ਮਰਣ ਰਾਮ ਨਿਰਜਾਨਾ॥ ਅਰੁ ਮੇਂ ਹੀ ਅਬ ਕਰਤ ਪਿਆਨਾ॥ ੧੧॥ ਦੁਆ ੧੮੮
 ਰਾਵਤੀ ਰਹੈ ਮਤ ਕੋਈ॥ ਤਨ ਕੋ ਪਰੇ ਜਹਾਂ ਲੈ ਜੋਈ॥ ਯਾਹਿ ਨ ਰਲੇ ਕਤਾ ਜਿਥੇ ਜਬ ਹੀ॥ ਸਿੰਧ
 ਦੁਆਰ ਕਾ ਬੈਰੈ ਤਬ ਹੀ॥ ੧੨॥ ਹਮ ਰੇ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਦਿਕ ਜੋਈ॥ ਲੈ ਅਪਨੇ ਲੋਕ ਨ ਤੇਤੇਈ॥ ਦਿ
 ਲੀ ਜਾਇ ਓਅਰ ਜਨ ਸੰਗ॥ ਰਹੈ ਦੁਆਰ ਕਾ ਹੁਇ ਹੈ ਭੰਗ॥ ੧੩॥ ਤਿਨ ਕੋ ਇਹ ਸੰਦੇਹ ਸੁਨ
 ਵੇ॥ ਅਰੁ ਤਮ ਮਧਰਮ ਨ ਮਨੁ ਲਾਵੇ॥ ਮਮ ਮਾਇਆ ਰਚਨਾ ਯਾਹਿ ਜਾਨੇ॥ ਨਾਮ ਰੂਪ ਸਭ ਮਿਥ
 ਯਾਮਾਨੇ॥ ੧੪॥ ਛਿਨ ਭੰਗ ਰਸ ਭੁਨਾਨ ਰੂਪ॥ ਨਿਰਚਲੁ ਜਾਨੇ ਮੋਹੀ॥ ਅਨੂਪ॥ ਜੰਤਰ ਬਿਅੰ
 ਪਕ ਮੋਕੋ ਜਾਨੇ॥ ਨਾਮ ਰੂਪ ਸਭ ਮਾਯਾ ਮਾਨੇ॥ ੧੫॥ ਮੇਰੇ ਚਰਨ ਨਿਰੰਤਰਿ ਭੁਜੇ॥ ਦੂਜੀ ਸਕਲ
 ਬਾਸਨਾ ਤਜੇ॥ ਅਸੇ ਪੈਆਵੇ ਮੋਹੀ॥ ਜਾਤੇ ਨਿਰਿਦੁਪਾਵੇ ਨਾਹੀ॥ ੧੬॥ ਏਸੁ ਨ ਸੁਤ
 ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸੋਗ ਮਾਨਾ॥ ਛੋਡਿਓ ਸੋਕ ਮੋਹੀ॥ ਅਭਿਮਾਨਾ॥ ਨਾਮ ਸਕਾਰ ਕਰਿ ਬਾਰੰਬਾਰਾ॥ ਪ੍ਰਦੰਛਣ

ਦੇਖਿਖਿਧਪ੍ਰਕਾਗ॥੧੧॥ਹਰਿਬਿਜੇਗਤੇਅਤਿਦੁਖਪਾਯੋ॥ਗਮਾਨਬੀਚਾਰਚਿਤੁਨਹਿਰਾਯੋ॥
ਹਰਿਕੋਚਰਨਕਵਲਉਰਧਾਰੇ॥ਤਬਦਾਰਕਦੁਆਰਕਾਪਧਾਰੇ॥੧੨॥ਦੋਹਰਾ॥ਇਯਨਿਪਮੇ
ਤੇਸੋਕਹਿਓਜੰਦੁਕੁਲਕੋਸੀਘਾਗ॥ਅਬਭਾਖੋਹਰਿਕੋਗਵਨੁ॥ਗੁਹਰਿਜਨਹਿਉਰਧਾਰੇ॥
੧੩॥ਇਤਸ੍ਰੀਭਾਗਵਤੋਮਹਾਂਪੁਰਣੇਇਕਾਦਸਸਕੰਧੇਸ੍ਰੀਸੁਕਪੀਛਤਸੰਬਾਦੇਭਾਖਾਯੰਬ
ਲਿਦੇਵਨਿਰਜਾਨੋਨਮ੍ਰਤੀਸਮੋਪਿਆਇ॥੩੦॥ਸ੍ਰੀਸੁਕੋਵਚਾਰੋਪਣੀ॥ਤਬਬ੍ਰਹਮ
ਸਨਕਾਦਿਕੁਲੀਏ॥ਕ੍ਰਿਗਵਾਦਕਨਤਥਾਸੰਗਲੀਏ॥ਸਹਤਭਵਾਨੀਸੰਕਰਦੇਵਾ॥ਇਦ੍ਰ
ਦਕਸੁਰਅਰੁਭਿਪਦੇਵਾ॥੧॥ਬਿਦਾਪਰਿਕਿੰਨਰਗੀਧ੍ਰਬਾ॥ਪਿਤਰਮਹੋਰਗਚਾਰਣਸਰਬ
ਗਾਰਤੁਲੋਕਪੰਛੀਅਗੁਸਿੰਧਾ॥ਹਰਿਕੇਦਰਸਨਕਾਮਨਾਬਿੰਧਾ॥੨॥ਸਭਮਿਲਿਹਰਿਦਰਸਨ
ਕੋਆਏ॥ਸਭਹਨਹਰਿਕੇਦਰਸਨਪਾਏ॥ਹਰਿਕੇਜਨਮਕਰਮਗੁਨਗਾਵੈ॥ਸਭਮਿਲਿਜੈ

ਜੈਸਬਦਸੁਨਵੈ॥੩॥ਸਕਲਬਿਬਾਨਨਛਾਇਓਗਗਨ॥ਬਰਖੇਪੁਯਪੋਮਕਾਰਿਮਗਨ॥ਬ
 ਰੰਬਾਰਕਰੈਪਰਨਾਮ॥ਮੁਖਤੇਰਾਖੈਹਰਿਕੋਨਾਮ॥ਬ੍ਰਹਮਾਦੈਸਭਕ੍ਰਿਸਨਬਿਭੂਤ॥ਕ੍ਰਿਸਨਹੁਤੇ
 ਤਿਨਕੀਉਪਭੂਤ॥ਤੇਸਮਸਤਦੇਖੇਭਗਵਾਨ॥ਨਿਨਮੁੰਦਤਬਠਾਯੋਧਾਨ॥੪॥ਬ੍ਰਹਮ
 ਅਰੁਆਪੁਏਕਕਾਰਿਧਿਆਯੋ॥ਦੁਅੰਤਭਾਵਸਭਦੂਰਬਹਾਯੋ॥ਨਿਜਤਲੋਕਨਕੋਅੰਭੰ
 ਰਾਮ॥ਧਮਾਨਪਾਰਨਾਮੰਗਲਧਾਮ॥੬॥ਤਕੋਅਗਨਿਪਾਰਨਾਧਰੀ॥ਅਗਨਿਉਪਾਇਭੁ
 ਸਮੁਸੋਕਰੀ॥ਤਬਹਰਿਜੀਬੈਕੁੰਠਸਿਧਾਰੇ॥ਯਾਬਿਪਿਸਭਕੇਕਾਰਜਸਾਰੇ॥੭॥ਤਬਦੁ
 ਵਭਥਾਜੇਸੁਰਲੋਕ॥ਉਪਜੈਹਰਿਖਮਿਏਓਭੈਸੋਕ॥ਸਤਅਰੁਕੀਰਤਧੀਰਜਧਰਮ॥ਸੋ
 ਭਾਅਰੁਜੇਉਤਮੰਕਰਮ॥੮॥ਤੇਸਭਗਏਸੰਗਜਗਦੀਸਾ॥ਜਾਤੇਹਰਿਸਭਹਨਕੇਈਸ
 ਤਾਂਤੇਜਹਾਂਕਥਾਹਰਿਜੀਕੀ॥ਪੂਜਾਧਮਾਨਪਾਰਣਾਕੀ॥੯॥ਤਹਾਂਸਮਸਤਰਹੈਂਤੇਈਤੇ

੧੯੦

੨

ਸੰਤਮਾਦਿਕ ਸਫੁ ਬਿਪਿ ਜੇਈ ਜੋ। ਬਹਮਾਮਾਦਿ ਸਕਲ ਸੁਰਜੇ ਤੇ। ਹਰਿ ਕੀ ਗਤ ਹਿਨ
ਜਾਨੈ ਤੇ ਤੇ। ੧੦॥ ਹਰਿ ਬੈਰੁ ਨ ਪਿਆ ਏਕ ਰਿਯੋ। ਸੋ ਕਿਨ ਹੂੰ ਕੋ ਜਾਨਨ ਪਰਿਓ। ਕਹੂੰ ਨ ਹੀ ਤਿ
ਨ ਹਰਿ ਕੋ ਦੇਖਿਓ। ਬਡੇ ਅਚੰਭਾ ਸਭ ਹਨ ਲੇਖਿਓ। ੧੧॥ ਜੈ ਸੇ ਮੇਘ ਹੋਰਿ ਮਾਕਾ ਸਾ। ਮਾਰਦ
ਮਨ ਪ੍ਰਗਟੈ ਘਨ ਪਾਸਾ। ਪੈ ਕਰਿ ਪ੍ਰਗਟਿ ਗੁਪਤ ਹੁਇ ਜਾਵੈ। ਤਾ ਕੋ ਖੋਜੁ ਨ ਕੋਈ ਪਾਵੈ। ੧੨॥ ਤਿ
ਉ ਹਰਿ ਕੀ ਓਪਿਆ ਏ ਜਬ ਹੀ। ਕਹੂੰ ਤਿਨ ਹਿਨ ਦੇਖਿਓ ਤਬ ਹੀ। ਭੂਮੇ ਪ੍ਰਗਟਿ ਹੁਤੇ ਤਬ ਦੇ
ਖੋ। ਗੁਪਤ ਭੁਏ ਕਿਨ ਹੂੰ ਨਹਿ ਪੇਖੋ। ੧੩॥ ਹੇ ਨਿਪਾਇਹਾ ਅਚੰਭਾ ਨਹੀ। ਸਕਤਿ ਅਨੇਕ ਸਦਾ ਹਰਿ
ਮਾਂਹੀ। ਜਦੁ ਕੁਲ ਮੇਂ ਹਰਿ ਕੋ ਅਵਤਾਰਾ। ਅਰੁ ਕਰ ਬੈਨਾ ਬਿਉਹਾਰਾ। ੧੪॥ ਸੋ ਸਮਸਤ ਮਾਯਾ ਕ
ਰਿ ਜਾਨੈ। ਹਰਿ ਕੀ ਸਕਤਿ ਹੋਇ ਸਭ ਮਾਨੈ। ਹਰਿ ਜੀ ਸਦਾ ਏਕ ਰਸ ਰਹੈ। ਕਰਮ ਨ ਕਰੈ ਜਨਮ
ਨਹਿ ਗਰੈ। ੧੫॥ ਅਭਿਰੈ ਕਰਮ ਕਰਤੇ ਸਭ ਜਾਨੈ। ਜਨਮ ਲੀਓ ਹਰਿ ਜੀ ਕੋ ਮਾਨੈ। ਏਸ ਭੁਏ ਹਨ ਕੇ

ਬਿਉਹਾਰਾ ਹਰਿਜੀ ਇਨਸਭੁਪ੍ਰਕਾਸਕੇ ਮਾਰਾ ॥੧੬॥ ਜੈਸੇ ਸੇਵਾ ਬਜੀ ਬਿਸਤਰੈ ॥ ਬਹੁਰਿ ਕਿਆ ਪਰਿ ॥੧੬੧॥
 ਸਕਲ ਨਿਵਾਰੈ ॥ ਬਜੀ ਗਰਸਭੁਯੋ ਤੇ ਨਿਆਰਾ ॥ ਇਉ ਹਰਿ ਕੇ ਕਰਮ ਅਰੁ ਅਉਤਾਰਾ ॥੧੭॥
 ਜਿਨ ਹਰਿ ਰਚਿਓ ਭਿਗੁ ਨ ਸੰਸਾਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਤਿਪ੍ਰਗਟਿ ਆਕਾਰਾ ॥ ਆਪ ਪਵੇ ਸਕੀਓ ਤਿਨ ਤਿ
 ਨ ਮੇਂ ॥ ਸਭ ਬਰਤਾਇ ਬਿਨਸੈ ਛੇ ਨ ਮੇਂ ॥੧੮॥ ਅੰਤ ਆਪ ਕੇ ਆਪ ਹਿਰੈ ॥ ਇਉ ਹੀ ਇਨ ਅ
 ਵਤਾਰਨ ਗਏ ॥ ਗੁਰ ਕੇ ਮਿਤ ਕ ਪੁਤ੍ਰ ਜਿਨ ਅਨਿਯੋ ॥ ਕਾਲ ਮਿਤ ਕੇ ਗਰਬ ਹਿਭੁਯੋ ॥੧੯॥
 ਘ੍ਰਮ ਸਸਤ੍ਰੇ ਤੁ ਮਹਿ ਬਚਾਇਓ ॥ ਬਧਕ ਸੂਰਗ ਸਦੇ ਯਪਣਾਇਓ ॥ ਜੇ ਤੇ ਆਪ ਨੀਰਖਿਅ
 ਕਰਤੇ ॥ ਤੈਤਨ ਕੋ ਕਾਹੇ ਪਰਹਰਤੇ ॥੨੦॥ ਸਭ ਜਗ ਕੀ ਉਤਪਤ ਪ੍ਰਤਪਾਲਾ ॥ ਨਾ ਸਕੈ ਜਿਨ ਕੋ ਬ
 ਲਕਾਲਾ ॥ ਜੇ ਸੇ ਸਕਲ ਸਕਤ ਮੇ ਦੇਵਾ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਆਦਿ ਕਰੈ ਜਾ ਸੇਵਾ ॥੨੧॥ ਹਰੈ ਕੋ ਧਰ ਸਿਰੈ
 ਭਰਾ ॥ ਧਰਿਓ ਤੋ ਮਨਸਾ ਅਵਤਾਰਾ ॥ ਤਸੇ ਭੂ ਕੋ ਕਾਰੁ ਉਤਾਰਿਯੋ ॥ ਪੀਛੈ ਉਹੁ ਦੂਰਿ ਕਾਰਿਯੋ ॥੨੨॥

॥ ਜਿਉ ਕਾਂਟੇ ਲਗੇ ਪ੍ਰਭਾ ਮਾਯੀ ਸੋ ਕਾਂਟੈ ਬਿਨੁ ਨਿਕੋ ਸੋ ਨਾਯੀ ਕਾਂਟੇ ਕਾਂਟੇ ਕਾ ਢਿਓ ਜਬ ਯੀ ਦੇਉ ॥
 ਰਦੀਏ ਪੁਨਿਤ ਬਯੀ ॥ ੨੩ ॥ ਤਿਉ ਹਰਿ ਮ੍ਰਿਤ ਕਦੇ ਹਰਿ ਉਗਧੇ ॥ ਨਿਜਾਨਿ ਦਪਦ ਸੋ ਕਿਉ ਨਾਖੇ ॥
 ॥ ਅਰੁਏ ਕੋਆ ਤਿਹੀ ਅਰਮਾਨਾ ਤਿਨ ਕੋ ਪ੍ਰਗਟ ਦਿਖਾਇ ਓਗਾਨਾ ॥ ੨੪ ॥ ਜੋਗ ਸਾਧਕ ਰਿਗਧੇ
 ਦੇਹੀ ਪੁਰਖਾਰਥ ਕਰਿ ਮਾਨੇਏਹਾ ॥ ਸਕਲ ਬਿਕਾਰ ਨ ਕੋਆ ਗਾਗਾ ਤਕੋ ਰਖਤ ਜੈ ਸੁਖ ਸਾਗਾ ॥ ੨੫ ॥
 ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਤਿਨ ਕੋ ਮੋਹੁ ਮਿਟਾਯੋ ॥ ਦੇਹ ਤਜੈ ਤੈ ਬਹੁ ਮਥਤਾਯੋ ॥ ਮੇਸੇ ਤਨ ਕੋ ਕੀਓ ਮਨ ਦਗਾਜਾ
 ਤੋ ਕੋਈ ਕਰੈ ਨਾਮਾ ਦਗਾ ॥ ੨੬ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਹਰਿ ਬੈਰੁ ਨ ਪਧਾਰੇ ॥ ਬਾਜੀ ਜਿਉ ਦੇਹਾ ਦਿਨਿ ਦਾਗੇ ॥ ਬਹੁ
 ਮਾਇ ਦੁਰੁਦ੍ਰਾ ਦਿ ਕਜੇ ਤੇ ॥ ਦੇਖਿ ਪਿਆਏ ਹਰਿ ਕੋ ਤੇ ਤੇ ॥ ੨੭ ॥ ਬਿਸਮਤ ਭੁਏ ਕ੍ਰਿਸਨ ਗੁਨ ਗਾ
 ਵੈ ॥ ਅਪਨੇ ਅਪਨੇ ਲੋਕ ਨ ਜਾਵੈ ॥ ਜੋਇ ਹਰ ਤਰਪਯੈ ਉਠਿ ਪ੍ਰਤਾ ॥ ਕ੍ਰਿਸਨ ਦੇਵ ਕੀ ਨਿਗਮਲ
 ਜਾਤਾ ॥ ੨੮ ॥ ਸੋ ਦਿਛੁ ਭਗਤਿ ਕ੍ਰਿਸਨ ਕੀ ਪਾਵੈ ॥ ਜਾਂ ਤੇ ਕ੍ਰਿਸਨ ਲੋਕ ਮੇਂ ਜਾਵੈ ॥ ਹਰਿ ਦਾਰ ਕਦੁ

ਮਾਰ ਕਾਪਣਾਯੋ/ਸੋਬਸੁਦੇਵਾਅਰੁਨਿਪਪੇਆਯੋ॥੨੮॥ਕ੍ਰਿਸਨਬਿਜੋਗਾਥਿਕਲਾਅਤਿਚਿਤ
 ਜੈਸੇਕ੍ਰਿਪਣਗਏਤੇਬਿਡਾ॥ਤਿਨਦੂਨੇਕੇਚਰਨਨਪਰਿਓ॥ਤਬਸਾਰਥੀਬਚਨਉਚਰਿਓ
 ੩੦॥ਅੰਸੁਪ੍ਰਵਾਹਚਲੈਨੈਨਨਤੋ॥ਅਤਿਬਿਅਕਲਅਟਪਟਬੈਨਨਤੋ॥ਸਭਜਦਕੁ
 ਲਕੋਨਸੁਸੁਨਾਯੋ॥ਅਰੁਬਲਕੋਨਿਰਜਾਨਜਨਾਯੋ॥੩੧॥ਇਉਸੁਨਿਸੋਕਤਪਤਸਭਕੁਏ
 ਕਰਤਾਬਿਲਾਪਪ੍ਰਭਾਸਹਿਗਏ॥ਤਹਾਂਜਾਇਹਰਿਜੀਨਹਿਦੇਖੋ॥ਤਬਬੈਕੁੰਠਗਏਕਰਿਲੇ
 ਖੋ॥੩੨॥ਤਬਦੇਵਕੀਰੋਹਣੀਬਸੁਦੇਵਾਉਗਸੈਨਰਜਾਨਰਦੇਵਾ॥ਹਰਿਬਿਜੋਗਤੇਉਂਜਿ
 ਓਸੈਗਾ॥ਤਤੇਚਹਿਓਤਜਿਓਨਰਲੋਕ॥੩੩॥ਰਾਮਕ੍ਰਿਸਨਕੋਮੇਸੋਬਿਓਗੁ॥ਜਾਤੇਮਾਟਿਓਦੇ
 ਹਸੰਜੋਗੁ॥ਬਲੁਜੁਵਤੀਸਭਲੈਬਲਦੇਹ॥ਅਗਨਿਪ੍ਰਵੇਸੁਕੀਓਅਤਿਨੇਹ॥੩੪॥ਬਸੁਦੇਵ
 ਹਿਲੈਖੋਤੁਸਨਗਾਕੀਓਸਹਗਮਨਚਿਤਾਸਦਾਪਰਦੁਮਨਾਦਿਜਹਾਂਲੈਜੇਤੋ॥ਤਿਨਕੀਤ੍ਰਿ

੧੮੨

੫

ਅਨਿਲੀਏ ਸਭ ਤੇ ਤੇ ॥ ੩੫ ॥ ਸਬਹ ਨ ਕੋ ਅਤਿ ॥ ਸੁਖ ਬਿਓਗੁ ਤਾਂ ਤੇ ਕਰਿਓ ਅਗਨਿ ਸੰਜੋਗੁ ॥
ਹਰਿ ਕੀ ਬਹੁ ਜਹਾਂ ਲਗਿ ਜੇਤੀ ॥ ਰੁਕਮਣਿ ਅਗੇ ਸਕਲ ਮਿਲਿ ਤੇਤੀ ॥ ੩੬ ॥ ਹਰਿ ਕੋ ਰੂਪੁ ਹਿ
ਰਦੈ ਮੇਧਾਰਿਓ ਅਗਨਿ ਪ੍ਰਵੇਸੁ ਸਕਲ ਮਿਲਿ ਕਰਿਓ ॥ ਅਰਜੁਨ ਪਰਮ ਸਖਾ ਹਰਿ ਜੀ ਕੋ ॥
ਸੁਖ ਬਿਓਗੁ ਪ੍ਰਧਾਨ ਕਰਿਓ ॥ ੩੭ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਅਰਜੁਨਿ ਅਤਿ ਦੁਖ ਪਾਯੋ ॥ ਕ੍ਰਿਸਨ ਗਯਾਨ ਤਬ
ਹਿਰਦੈ ਆਯੋ ॥ ਗੀਤਾ ਮਾਰਿ ਕਰਿਓ ਹਰਿ ਗਯਾਨ ॥ ਮਿਥਾ ਦੇਹ ਸਤਿ ਰੁਗਵਾਂਸ ॥ ੩੮ ॥ ਮੇਸੋ
ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਗਯਾਨ ਬਿਚਾਰਿਓ ॥ ਕ੍ਰਿਸਨ ਬਿਓਗੁ ਸੋ ਕਸਭੁ ਯਾਚਿਓ ॥ ਆਪ ਆਪ ਮੇ ਮਾਰੇ ਜੇਤੋ ॥
ਅਪਨੇ ਬੰਧੁ ਤਪ੍ਰੇਇ ਤੇਤੋ ॥ ੩੯ ॥ ਤਿਨ ਕੋ ਜੋ ਪ੍ਰਿਥੁ ਦਿਕਦਾਨਾ ॥ ਮਿਤ ਕਰਿ ਆਜੇਤੀ ਬਿ
ਧਿ ਨਾਨਾ ॥ ਸੋਈ ਸੋ ਅਰਜਨ ਸਭ ਕਰੀ ॥ ਕ੍ਰਿਸਨ ਪ੍ਰੀਤ ਤੇ ਨਹਿ ਪਰਿਹਰੀ ॥ ੪੦ ॥ ਜਬਦੁ ਮਾਰ ਕਾ ਕ੍ਰਿ
ਸਨ ਬਿਨੁ ਭੁਝੀ ॥ ਸਾਇਰ ਬੋਰ ਪਲ ਕੇ ਮੇਲਈ ॥ ਕੇਵਲ ਹਰਿ ਜੀ ਕੇ ਗ੍ਰਹ ਜੇਤੋ ॥ ਤਿਓ ਹੀ ਰਹੈ ਸਕਲ

ਹੀਤੇਤੇ॥੪੧॥ਨਿਤਾਬਿਉਹਾਰਜਾਹਰਿਜੀਕੋ॥ਸਿਮਰਤਸੁਨਤਉਧਾਰਕਜੀਕੋ॥ਮੰਗਲਸਕ ੧੯੩
 ਲਮੰਗਲਨਕੇਰੋ॥ਤਿਭੁਵਨਸੁਖਹੋਵੈਜਿਹਚੇਰੋ॥੪੨॥ਇਸਤੀਬਾਲਾਬਿਪਸਭਜੇਤੇ॥ਮਰ
 ਤਮਰਤਉਬਰੇਤੇਕੇਤੇ॥ਤੇਅਰਜਨਾਦਿਲੀਲੈ॥ਐ॥ਸਮਾਚਾਰਪਾਰੁਵਨਿਸੁਨਾਏ॥੪੩॥
 ਤੁਮਰੇਸਕਲਾਪਿਤਾਮਹਜੇਤੇ॥ਕ੍ਰਿਸਨਪਾਣਹਿਸੁਨਿਕਰਿਤੇਤੇ॥ਤੁਮਹਿਥੀਸਧਰਾਜਾ
 ਕੀਥਾ॥ਮਥੁਰਾਤਿਲਕਬਜਕੋਦੀਥਾ॥੪੪॥ਤੇਸਭਤਜਿਉਤਗਦੇਸਗਏ॥ਕ੍ਰਿਸਨਸੇਵ
 ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਮਭਏ॥ਜੋਇਹਹਰਿਜੀਕੋਐਤਾਰਾ॥ਜਾਮੈਕਰਮਅਰਗੁਣਬਿਸਤਾਰਾ॥੪੫॥ਤਿਸ
 ਕੋਕਪੈਸੁਨੈਨਰਕੋਈ॥ਸਭਪਾਪਨਤੇਛੂਟੈਸੋਈ॥ਯਾਬਿਧਿਹਰਿਜੀਕੋਅਵਤਾਰਾ॥ਬਾਲਪ
 ਨਤੇਕਰਮਅਪਾਰਾ॥੪੬॥ਲੋਕਬੇਦਮੈਪ੍ਰਗਟੈਜੇਤੇ॥ਗਾਵੈਸੁਨੈਬਿਚਾਰੈਤੇਤੇ॥ਤਬਤੇਲ
 ਪੈਪਰਮਾਨੰਦਾ॥ਮਲੈਕ੍ਰਿਸਨਛੂਟੈਦੁਖਦੁਖਦੁਖ॥੪੭॥ਦੋਹਰਾ॥ਇਹਹਰਿਕੋਅਵਤਾਰਮੈ

ਤੁਮਸੇਕੰਘੇਸੁਨਾਇ। ਯਾ ਕੇਕਹਿਸੁਨਿ। ਸਮਾਰੁ ਕੁਨਰਾਇ। ਏਪੇਜਾਇ। ੪੮। ਚੋਪਈ। ਬੰਮ ੦
ਨਿਰੀਹ। ਨਿਰੰਜਨ। ਸੁਮਾਮੀ। ਸਕਲਲੋਕਕੇਅੰਤਰਜੇਸੀ। ਭਗਤ। ਨਿਹੇਤਿਪਰੈ। ਅਵਤਾਰ
ਨਾਨਕ। ਤਿਕਰੇਉਧਾਰ। ੪੯। ਤਿਨਮੇਂਕ੍ਰਿਸਨਸੁਮੰਤਗਵਾਨ। ਗਯਾਨਕ੍ਰਿਮਾਸਭਸਕਤਪ੍ਰ
ਨਾ। ਜਿਨਕੇਗੁਨ। ਨਿਕਹਿਓਸੁਕਦੇਵ। ਸੁਨਤਿਤਰੋਪੀਛਤਨਰਦੇਵ। ੫੦। ਜਿਨਕੋਨਮੁਲੀ
ਏਕੁਵਾਨਹੀ। ਲੋਕਾਰਿਰਾਖੇ। ਨਿਜਪਦਮਾਂਹੀ। ਅਸੇਕ੍ਰਿਸਨਸੰਤਨਕੋਬਿਛਾ। ਨਮਸਕਾਰ
ਤਿਹਪ੍ਰਭਕੋਨਿਤ। ੫੧। ਤੇਅਥਸੰਤਦਾਸਸੇਨਾਮ। ਦੇਹਿਪਰੇਜੀਵਨਕੇਕਾਂਮਾ। ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਾ
ਨਭਗਤਿਕਰਵਦੈ। ਅਪਨੀਸਕਤਿਹਿਦੈਮੇਂਲਿਅਵੈ। ਅਸੀਬਿਧਿਭਵਦੁਖਮਿਟਾਵੈ
ਅਪਨੇਪਰਮਪਦਾਰਿਪਹੁਚਾਵੈ। ਕ੍ਰਿਸਨਰੂਪਤਿਨਗਯਾਨਸੁਨਾਯੋ। ਉਪਵਜਨ। ਨਿਜਪਦਪੁ
ਚਾਯੋ। ੫੨। ਸੋਲੋਕਹਿਓਮੇਂਸਕ੍ਰਿਤਾਥਿਅਸਾ। ਤੰਤੋਹੋਇਨਾਮਰਥਪ੍ਰਕਾਸਾ। ਜੋਪ੍ਰਤਿਤਜਾ

ਨੈਪੇਸੋਈ। ਦੂਜੇ ਕਦੀ ਨਜੈ ਕੋਈ॥੫੪॥ ਤੰਤੇ ਤਿਨਾ ਅਬ ਕਰੁਣਾ ਕੀਨੀ। ਮੇਸੈ ਵਕਰੇ ਆਗਿ ੧੮੪
 ਦੀਨੀ। ਸਭੁ ਲੋਗ ਨ ਕੀਰਿ ਤਮ ਨ ਪਾਰੀ। ਮਮ ਉਰਹੋਇ ਭਾਖਾ ਬਿਸਤਾਰੀ॥੫੫॥ ਯਾ ਕੋਥਾ ਚੈਸੁ
 ਨੈ ਸੁਨਵੈ। ਯਾਨ ਕਰੈ ਉਚੈ ਸੁਰਗਾਵੈ। ਤੇਤੇ ਲਹੈ ਗਿਆਨ ਬੈਰਾਗਾ। ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਕੋ ਅਨੁ
 ਰਾਗਾ॥੫੬॥ ਪ੍ਰੇਮ ਪਵਾਹ ਮਗਨ ਨਿਤ ਰਹੈ। ਭੁਵ ਦਾ ਵਨ ਲਕ ਦੀਨ ਦਹੈ। ਮੇਸੈ ਪ੍ਰੈ ਕਰਿ ਬ੍ਰਹ
 ਮ ਸਮਾਵੈ। ਤਾਜਿ ਮਾਨਿ ਦਿਜ ਗਤ ਨਹਿ ਆਵੈ॥੫੭॥ ਕਥਹੂੰ ਕਰੈ ਕਾਮ ਨ ਕੋਈ। ਯਾ ਤੇਲਹੈ
 ਸਕਲ ਸੋਸੋਈ। ਤੰਤੇ ਜੇ ਜੇ ਹੋਇ ਸਕਾਂ ਮਾ। ਅਰੁ ਜੇ ਬਰਭਾਗ ਨਿਹ ਕਾਂ ਮਾ॥੫੮॥ ਤਿਨ ਸਭੁ
 ਨ ਕਰੁ ਖਾਏ ਹਾ। ਭੁਗਤਿ ਅਰੁ ਮੁਕਤਿ ਭੁਗਤਿ ਕਰੇ ਹਾ। ਤਾਂਤੇ ਯਾ ਸੋ ਕੀਜੈ ਪ੍ਰੀਤਿ। ਏਹੀ ਸਕ
 ਲ ਸੰਤ ਨ ਕੀਰੀ ਤਿ॥੫੯॥ ਸੰਬਤ ਸੋਲਾ ਸੇਥਾ ਨਵਾ। ਜੇ ਤਸੁ ਕਲਖਟ ਸੀ ਕੁਜਾ ਦਿਵਾ। ਸੰ
 ਤੰਗੁ ਰਾਮਾਗਿ। ਦੀਨੀ। ਚਤੁਰਦਾਸ ਯਹ ਕੁਖੀ ਕੀਨੀ॥੬੦॥ ਦੋਹਰਾ। ਪਰਮ ਰਾਮਾਨ ਪਗਟ

ਦਾਸ

ਕਰਿ ਮਮ ਪਾਟਿ ਹੈ ਨਿਜ ਦੇਵਾ। ਤੇ ਮੇਰੇ ਉਗਨਿ ਬਸੈ ਸੰਤ ਦਾ ਸਗੁਰ ਦੇਵਾ॥ ੬੧॥ ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਾ
ਗਵਤੋ ਮਹਾਂ ਪੁਰਾਣੇ ਇਕਾਦਸ਼ ਸਕੰਧੇ ਸ੍ਰੀ ਸੁਕ ਪ੍ਰੀਛਤ ਸੰਖਾ ਦੇ ਭਾਖਾਯੰ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਥੇਕੁੰਠ
ਪਾਇਕਾ ਮਾਇਕਤੀ ਸਮੋ ਪਿਆਇ॥ ਸਮਾਪਤੀ॥ ੩੧॥

